बौद्ध-संस्कृत-ग्रन्थावली – ११

Buddhist Sanskrit Texts No. 11

Buddhist Sanskrit Texts–No. 11

ŚIKṢĀSAMUCCAYA

OF

ŚĀNTIDEVA

Edited by

Dr. P. L. VAIDYA

PUBLISHED BY
THE MITHILA INSTITUTE
OF
POST-GRADUATE STUDIES AND RESEARCH
IN SANSKRIT LEARNING
DARBHANGA
1961

बौद्ध-संस्कृत-ग्रन्थावली-११

शान्तिदेवविरचितः

शिक्षा-समुच्चयः ।

वैद्योपाह्वश्रीपरशुरामशर्मणा
परिशिष्टादिभिः संस्कृतः ।

मिथिलाविद्यापीठप्रधानेन प्रकाशितः ।

शकाब्दः १८८१ संवत् २०१६ ऐशवीयाब्दः १९६०

Copies of This Volume, postage paid, can be had from your usual Bookseller or from The Director, Mithila Institute, Darbhanga, on pre-payment of Rs. 10.00 for Ordinary edition and Rs. 12.50 for Library edition either in cash, Postal Order or M. O.

The entire cost of preparation and production of this Volume has been met out of a subvention kindly placed at the disposal of the Institute jointly by the Government of India (Ministry of Scientific Research and Cultural Affairs) and the State of Bihar

Printed by B. G. Dhawale, at Karnatak Printing Press, Karnatak House, Chira Bazar, Bombay 2, and Published by Dr. P. L. Vaidya for the Director, Mithila Institute, Darbhanga, Bihar

अनुक्रमणिका

INTRODUCTION

THIS edition of *Śikṣāsamuccaya* (ŚS) of Śāntideva is based on Cecil Bendall's edition published in BIBLIOTHECA BUDDHICA, Vol I (1897–1902), (referred to in margin by B) with such corrections and additions of references as subsequent discoveries and publications of Buddhist works suggested to me Bendall's edition was based on a single Ms in Nepalese script (Cambridge University Library, Wright Collection, Add No 1478) There is also another Ms of this work in India Office Library, but Bendall found it to be merely a coy of the above The Ms used by Bendall is a paper Ms. in Nepalese script prepared at Lalitapatan near Kathmandu in Nepal Paleographical evidence indicates that it was written in Nepalese script of 14th or 15th century A D This was prepared by two scribes in a writing which on the authority of Bendall, is similar to that of Nepalese Gupta inscriptions of about 635 A D, though the actual Ms might have been written several centuries later

Śikṣāsamuccaya means a compendium or collection of the doctrine, i e, teaching of Buddha The work consists of three parts, viz, the Kārikās or memorial verses, 27 in number, which constitutes, as it were, the text, a commentary explaining the text of the Kārikās, and sources or authorities from the Buddhist sūtras It will be seen that the Kārikās number only 27, and the commentary on them is not very voluminous, but the volume of citations from Buddhist sūtras covers a portion nearly 95% or even more of the whole text The number of works from which these extracts are taken is slightly over 100 This portion of citations may very well be called a veritable *Sūtrasamuccaya*, and as early as 1923, I was tempted to call the commentary on the Kārikās as *Sūtrasamuccaya* in my *Studies on Āryadeva and his Catuḥśataka*, chapters VIII–XVI. I felt I was supported by Tāranatha who said that Śāntideva wrote three books, viz, *Śikṣāsamuccaya*, *Bodhicaryāvatāra* and *Sūtrasamuccaya*. Winternitz in his *History of Indian Literature*, Vol II (Eng translation), page 366, foot note, honoured me by calling this suggestion of mine as "indeed very tempting", but I may say that it was based upon Śāntideva's own statement contained in his *Bodhicaryāvatāra*, V. 105–106, and its commentary by Prajñākaramati

शिक्षासमुच्चयोऽवश्यं द्रष्टव्यश्च पुन पुन ।
विस्तरेण सदाचारो यस्मात्तत्र प्रदर्शित ॥
संक्षेपेणाथ वा तावत् पश्येत्सूत्रसमुच्चयम् ।
आर्यनागार्जुनाबद्धं द्वितीय च प्रयत्नत ॥

I have already said above that Tarānātha attributes to Śāntideva a *Sūtrasamuccaya* which I presume to be the third part of *Śikṣāsamuccaya*, which is greater in volume than Nāgarjuna's work of the same name I may bring to the notice of readers the words संक्षेपेण and द्वितीय in the Kārikā 106 cited above.

I know Nāgārjuna wrote a *Sūtrasamuccaya* found in Tanjur, Mdo Vol. A folios 165–224 of Narthang edition, containing extracts from about 60 sūtras, and much smaller in volume than *Śikṣāsamuccaya* which, latter, as I said above, contains extracts from over 110 works (See IHQ Vol.XVII.pp 121–26) *Śāntideva* himself points out that his *Śikṣāsamuccaya* is more exhaustive than Nāgārjuna's work, *Sūtrasamuccaya*, which in the Kārikā is called second (द्वितीय),

suggesting that his *Śikṣāsamuccaya* might as well go under the name of *Sūtrasamuccaya* The sixty works from which Nagārjuna drew material for his *Sūtrasamuccaya*, are, barring a few doubtful titles all drawn upon by Śantideva, adding extracts from 50 more works Majority of these sutras are not now extant though the existence of most of them is testified by Tibetan and Chinese translations The discovery of *Sikṣāsamccaya* is thus a matter of high gratification as otherwise we would not have got the idea of the vast extent of original sutras

Sikṣāsamuccaya is found translated in Tibetan (Tanjur, Mdo XXXI) It was prepared by two Indian Pandits Jinamitra and Danaśila and one Tibetan Pandit Ye-śes-sde or Jnānasena during 816 and 838 A D

As to Chinese translation we find it in Nanjio No 1298 but the title as it is found there is altogether different viz Mahayana-Samgiti Bodhisattva-Vidya-śāstra The author of this work as given in Chinese translation is called Dharmayaśas or Dharmakirti and it was done between 1004 and 1058 A D Bendall says that the Chinese translation agrees more closely with the present text of Sikṣasamuccaya than the Tibetan translation Perhaps the original before the Tibetan translators was slightly shorter Of course Tibetan translators have given full translation of certain extracts than the Chinese one.

Although the unique Ms on which Bendall s edition of *Sikṣāsamuccaya* was based nowhere mentions Śāntideva as the author of this work, Tibetan translators attribute both the Kārikas and Śikṣasamuccaya to Śāntideva. Dipamkara Śrijnana known as Atiśa frequently refers to Śantideva and quotes profusely from *Śikṣāsamuccaya* as his work (शिक्षासमुच्चये शान्तिदेव or शान्तिदेवविरचिते शिक्षासमुच्चये)

Taranatha in his History of Buddhism states that Śantideva was born as a prince of Saurāstra in the reign of Śila son of Śri Harsa. Tāranātha also mentions that Śāntideva is the author of Śikṣasamuccaya Sutrasamuccaya and Bodhicaryavatara stating further that the Bodhicaryāvatara was written after the first two, which statement is fully borne out by the Kārikas V 105-106 quoted above from *Bodhicaryāvatāra*, where Śāntideva recommends a careful study of both Sikṣasamuccaya and Sūtrasamuccaya. There are several stanzas at the beginning and end of both ŚS and BCA common in these works which suggests common authorship Prajñakaramati the commentator of *Bodhicaryāvatāra* agrees with Tāranātha.

The date of Tibetan translation of *Śikṣāsamuccaya* viz 816-838 A D suggests that the work was already in existence at about 800 A D Śantideva represents an advanced stage of Mahayāna Buddhism with only a slight tinge of Tāntrism His exclusive use of the name *Candrapradīpa* for *Samādhirāja* indicates that he is later than Candrakirti. It is therefore very likely that Taranātha is right in assigning to him a date between the age of Dharmapāla and Śri Harsa i e the middle of 7th century Although *Śikṣāsamuccaya* is more or less an anthology Śāntideva is very accurate in giving correct references to his original sources There are frequent references to him by Prajñākaramati in his commentary on *Bodhicaryāvatāra*. The passages cited by him from sūtras in his commentary on BCA occur in the *Śikṣāsamuccaya* from which he must have borrowed them.

suggesting that his *Śiksāsamuccaya* might as well go under the name of *Sutrasamuccaya* The sixty works from which Nāgārjuna drew material for his *Sutrasamuccaya* are barring a few doubtful titles all drawn upon by Śāntideva, adding extracts from 50 more works. Majority of these sutras are not now extant though the existence of most of them is testified by Tibetan and Chinese translations The discovery of *Śiksāsamccaya* is thus a matter of high gratification as otherwise we would not have got the idea of the vast extent of original sutras

Śiksāsamuccaya is found translated in Tibetan (Tanjur Mdo XXXI) It was prepared by two Indian Pandits Jinamitra and Danaśila and one Tibetan Pandit Ye-śes-sde or Jnanasena during 816 and 838 A D

As to Chinese translation we find it in Nanjio No 1298 but the title as it is found there is altogether different viz Mahayāna-Samgiti Bodhisattva Vidyaśastra The author of this work as given in Chinese translation is called Dharmayaśas or Dharmakirti and it was done between 1004 and 1058 A D Bendall says that the Chinese translation agrees more closely with the present text of Śiksasamuccaya than the Tibetan translation Perhaps the original before the Tibetan translators was slightly shorter Of course Tibetan translators have given full translation of certain extracts than the Chinese one.

Although the unique Ms on which Bendall s edition of *Śiksāsamuccaya* was based nowhere mentions Śāntideva as the author of this work, Tibetan translators attribute both the Karikās and Śiksasamuccaya to Śantideva. Dipamkara Śrijñana known as Atiśa, frequently refers to Śantideva and quotes profusely from *Śiksāsamuccaya* as his work (शिक्षासमुच्चये शान्तिदेव or शान्तिदेवविरचिते शिक्षासमुच्चये)

Tāranātha in his *History of Buddhism* states that Śantideva was born as a prince of Saurāstra in the reign of Śila son of Śrī Harsa. Tarānātha also mentions that Śantideva is the author of Śiksasamuccaya Sutrasamuccaya and Bodhicaryāvatara stating further that the Bodhicaryāvatara was written after the first two, which statement is fully borne out by the Karikās V 105 106 quoted above from *Bodhicaryāvatāra*, where Śantideva recommends a careful study of both Siksāsamuccaya and Sutrasamuccaya There are several stanzas at the beginning and end of both ŚS and BCA common in these works which suggests common authorship Prajnakaramati the commentator of *Bodhicaryāvatāra* agrees with Tāranātha.

The date of Tibetan translation of *Śiksāsamuccaya* viz 816–838 A D suggests that the work was already in existence at about 800 A D Śantideva represents an advanced stage of Mahayana Buddhism with only a slight tinge of Tāntrism His exclusive use of the name *Candrapradipa* for *Samādhirāja* indicates that he is later than Candrakirti It is therefore very likely that Tārānātha is right in assigning to him a date between the age of Dharmapala and Śri Harsa i e the middle of 7th century Although *Śiksāsamuccaya* is more or less an anthology Śāntideva is very accurate in giving correct references to his original sources There are frequent references to him by Prajnakaramati in his commentary on *Bodhicaryāvatāra* The passages cited by him from sutras in his commentary on BCA occur in the *Śiksāsamuccaya* from which he must have borrowed them.

The popularity of *Sikṣāsamuccaya* has also given rise to many imitations such as (i) *Śikṣāsamuccayābhisamaya* of Suvarna-dvipaaraja Śrimaddharmapala (ii) *Sikṣā Kusuma Mañjari* of Vairocanaraksita, and *Bodhimārgadipapañjikā* of Dipamkara Atiśa Śāntideva is also mentioned among the great teachers like Nagārjuna, Āryadeva Candrakirti, Bhavya and Bodhibhadra in MVy.

Bendall has also translated this work into English with the collaboration of W H D. Rouse, London, 1922 in Indian Texts series

THE CONTENTS

The Śikṣāsamuccaya is divided into 19 chapters called Paricchedas It starts with the idea that every human being should take advantage of his present birth to secure the seed (Bodhibija) in this very existence, and to pursue a course of conduct which ultimately will lead him to the status of a Bodhisattva It does not so much emphasize the philosophical aspect of Buddhism, though the philosophical back-ground is never lost sight of It is rather a handbook or a guide to the conduct of a Buddhist leading to his objective of the state of Bodhisattva All the topics, suggested and discussed, have this end in view, and it is thus a practical guide to Buddhist theology by accepting the threefold refuge in Buddha, Dharma and Samgha, followed by the six pāramitās, such as Dāna, Śila, Ksanti, Virya, Dhyana and Prajña and accessories to these, e g, reverence for Dharmabhānaka or religious teacher, avoidance of hindrances to paramitas, guarding one's self from sins and acquiring merit, purification from sins, advantages of residence in forest or a solitary place as a preparation for meditation, preparation of mind for perfect meditation, all of which topics are based on the reverence to the Buddha and constant recollection of the three gems of the Doctrine, viz, Buddha, Dharma and Samgha

Darbhanga
1st January 1958. P. L. VAIDYA

प्रस्तावना

शातिदेव प्रणीत शिक्षासमुच्चय (ŚS) का यह संस्करण सेसिल बेंडाल के बिब्लिओथिका बुद्धिका ग्रंथ–१ (१८९७–१९०२) में प्रकाशित संस्करण पर आधारित है। कुछ संशोधन और परिवर्धन, जो अद्ययावत् गवेषणाओ तथा प्रकाशनों से सूचित हुए, इसमें मैंने किये है। बेंडाल का संस्करण केवल एक हस्तलिपि पर आधारित था, जो नेपाली लिपि में लिखित थी (Cambridge University Library, Wright Collection, Add. No. 1478)। इंडिया ऑफिस लायब्ररी में इस रचना की और एक हस्तलिपि है, पर बेंडाल ने उसे उपरिनिर्दिष्ट प्रति की केवल प्रतिलिपि ही पाया। बेंडाल की प्रति नेपाली लिपि में कागज पर लिखी हुई, नेपाल मे ही खाटमांडू के पास ललितपाटन में तैयार की हुई है। प्राचीन लिपिविषयक साक्ष्य बताता है कि वह ईसा की १४ वीं या १५ वीं सदी में लिखी हुई है। यह प्रति दो लेखको द्वारा लिखी गयी है, और उसकी लेखनपद्धति, बेंडाल के प्रामाण्य पर, नेपाल के सन् ६३५ के लगभग लिखित गुप्त शिलालेखों के समान है, यद्यपि प्रत्यक्ष लेखन कई शताब्दियो के बाद सपन्न हुआ।

शिक्षासमुच्चय बुद्ध की शिक्षा–सिद्धान्तोंका संग्रह है। रचना के तीन विभाग हैं– (१) कारिकाएँ–स्मारक श्लोक–संख्या २७, जिन्हें मूल ग्रथ कहना ठीक होगा; (२) कारिकाओं की व्याख्या करनेवाली टीका; और (३) बौद्ध सूत्रो से उद्धृत प्रमाण। कारिकाओं की सख्या केवल २७ है, और अर्थविवरक टीका भी बहुत विस्तृत नहीं है। तो भी बौद्ध सूत्रो से लिये गये उद्धरणो की मात्रा ग्रथ के ९५ प्रतिशत से भी अधिक हिस्से को व्याप्त करती है। जिन सूत्रग्रथों से उद्धरण लिये गये हैं उनकी संख्या सौ से भी अधिक है। उद्धरणो के इस सचयन को दरअसल सूत्र–समुच्चय कहना ठीक होगा। और सन् १९२३ में " आर्यदेव और उसके चतु शतक " के अपने अध्ययन मे कारिकाओ की टीका को सूत्र–समुच्चय कहने के मोह को मैं संवरण न कर सका। इस मेरे मत का आधार था तारानाथ का यह विधान कि शातिदेव ने तीन ग्रथ लिखे हैं – शिक्षासमुच्चय, बोधिचर्यावतार, और सूत्र–समुच्चय। अपने भारतीय साहित्य के इतिहास के दूसरे खड (अग्रेजी अनुवाद) में पृ. ३६६ की पादटिप्पणी में विंटरनिट्झ इस मेरी सूचना को 'बडी आकर्षक' कह कर मेरा सम्मान करते हैं, पर मैं कहूँगा कि सूचना शातिदेव के निजी विधान पर आधारित थी, जो बोधिचर्यावतार में श्लोक १०५–१०६ और उसकी प्रज्ञाकरमतिकृत टीका में मिलता है।

शिक्षासमुच्चयोऽवश्य द्रष्टव्यश्च पुन. पुन. ।
विस्तरेण सदाचारो यस्मात्तत्र प्रदर्शित. ॥
संक्षेपेणाथवा तावत पश्येत्सूत्रसमुच्चयम् ।
आर्यनागार्जुनाबद्धं द्वितीयं च प्रयत्नतः॥

मैं ऊपर कह आया हूँ कि तारानाथ शान्तिदेव को सूत्रसमुच्चय का लेखक मानते हैं। मैं मानता हूँ कि यह सूत्रसमुच्चय शिक्षासमुच्चय का तीसरा विभाग ही है। नागार्जुन की इसी नाम की रचना से यह विस्तार में बड़ा है। ऊपर उद्धृत श्लोक १०६ में 'संक्षेपेण। और 'द्वितीयम्' शब्दों की ओर पाठकों का ध्यान मैं खींचना चाहूँगा।

मुझे ज्ञात है कि नागार्जुन ने भी 'सूत्रसमुच्चय' लिखा है (Tanjur, Mdo, Vol. A, folios 165–224 of Narthang Edition), जिसमें करीब ६० सूत्रग्रंथों से उद्धरण लिये गये हैं। विस्तार में वह शिक्षासमुच्चय से बहुत ही छोटा है। जैसा कि मैंने ऊपर बताया है, शिक्षासमुच्चय में ११० से अधिक सूत्रों से उद्धरण लिये गये हैं। देखिये (IHQ Vol. XVII pp. 121–126)। शान्तिदेव स्वयं कहते हैं कि उनका 'शिक्षासमुच्चय' नागार्जुन के सूत्रसमुच्चय से विस्तृत है। ऊपर कारिका में जो 'द्वितीयम्' शब्द आया उससे अनायास ही यह सूचना मिलती है कि शिक्षासमुच्चय को ही सूत्र-समुच्चय कहना अनुचित न होगा। जिन ६० सूत्रों से नागार्जुन ने सूत्रसमुच्चय में उद्धरण लिये हैं उन सबसे–कई शंकास्पद नाम छोड़कर–शान्तिदेव ने भी उद्धरण लिए हैं, और अन्य लगभग ५० सूत्रों से भी उद्धरण संकलित किये है। इन सूत्रों में से बहुतेरे आज उपलब्ध नहीं है, यद्यपि उनका अस्तित्व चीनी तिब्बती अनुवादों से दृढतया प्रमाणित है। इस प्रकार शिक्षासमुच्चय की उपलब्धि बड़े संतोष का विषय है, क्यों कि उसके अभाव में मूल सूत्रग्रथों की विशाल संख्या की कल्पना भी करना असभव ही रहता।

शिक्षासमुच्चय का अनुवाद तिब्बती में (Tanjur-Mdo XXXI) दो भारतीय पंडितो जिनमित्र और दानशील तथा एक तिब्बती पडित, ज्ञानसेन (Ye-Ses-sde) द्वारा ८१६ और ८३८ ई० में किया हुआ पाया जाता है।

चीनी अनुवादक Nanjio No. 1298 में पाया जाता है, लेकिन वहाँ उसका शीर्षक बिलकुल भिन्न है–'महायान–सगीति–बोधिसत्वविद्याशास्त्र'। चीनी अनुवाद के अनुसार उसका रचयिता धर्मयशस् या धर्मकीर्ति कहलाता है और उसका काल १००४ और १०५८ के बीच का है। बेंडाल का कहना है कि चिनी अनुवाद शिक्षासमुच्चय के प्रस्तुत पाठ से अधिक सवादी है, तिब्बती अनुवाद उतना नहीं। शायद तिब्वती अनुवादकों के सामने मूल पाट किंचित् छोटा रहा हो। परन्तु चिनी अनुवादकों ने तिब्बती अनुवादकों की अपेक्षा कतिपय उद्धरणों का पूरा पूरा अनुवाद दिया है।

यद्यपि बेंडाल ने जिस एकमें हस्तलिपि पर शिक्षा-समुच्चय का अपना संस्करण आधारित किया है, उसमें ग्रंथकर्ता के रूप में शान्तिदेव का नाम उल्लिखित नहीं मिलता, तो भी तिब्बती अनुवादों ने शान्तिदेव को ही कारिकाओं तथा शिक्षासमुच्चय का कर्ता माना है। दीपंकर श्रीज्ञान, जो 'अतिश' के नाम से विख्यात हैं, बार बार शान्तिदेव का निर्देश करता है, और शिक्षासमुच्चय से प्रचुर उद्धरण लेते हुए उसे शान्तिदेव रचित बताता है– शिक्षासमुच्चये शान्तिदेव.' या 'या शान्तिदेवविरचिते शिक्षासमुच्चये'।

अपने बौद्धधर्म के इतिहास में तारानाथ कहते हैं कि शान्तिदेव का जन्म सौराष्ट्र के एक राजवंश में श्रीहर्ष के सुपुत्र शील राजा के राजत्व-काल में हुआ था। तारानाथ भी मानते हैं कि शान्तिदेव ही शिक्षासमुच्चय, सूत्रसमुच्चय तथा बोधिचर्यावतार के रचयिता हैं। और पहले दो ग्रंथ बोधिचर्यावतार के पहले रचे हुए वे मानते हैं। इस विधान को बोधिचर्यावतार के ऊपर उद्धृत दो श्लोकों से पुष्टि मिलती है। क्यों कि उनमें शान्तिदेव शिक्षासमुच्चय और सूत्रसमुच्चय के सूक्ष्म अध्ययन की सिफ़ारिश करते हैं। दोनो ग्रंथों में प्रारंभ और अंत में समान श्लोक पाये जाते हैं, जिससे दोनों की एककर्तृकता भली भाति सूचित होती है। बोधिचर्यावतार का टीकाकार प्रज्ञाकरमति तारानाथ से सहमत है।

शिक्षासमुच्चय के तिब्बती अनुवाद का समय (८१६-८३८ ई०) सूचित करता है कि यह ग्रंथ ८०० के आसपास विद्यमान था। शान्तिदेव महायान पंथ की प्रगत अवस्था के प्रतिनिधि हैं। इसमे तंत्रवाद का पुट भी मिलता है। **समाधिराज** के लिए **चन्द्रप्रदीप** नाम का प्रयोग वे अव्यभिचारितया करते हैं, इससे यह स्पष्ट है वे चन्द्रकीर्ति के बाद हुए। इस लिए यह ठीक ही है कि तारानाथ ने उनका समय धर्मपाल और श्रीहर्ष के बीच सातवीं सदी का मध्यकाल बताया है। यद्यपि शिक्षासमुच्चय संकलनात्मक रचना है, तो भी शान्तिदेव ने मूल सूत्रो का निर्देश निर्भ्रान्त रूप से ठीक ठीक किया है। बोधिचर्यावतार की टीका में प्रज्ञाकरमति ने उनका उल्लेख बारबार किया है। इस टीका में जो उद्धरण दिये गये हैं, वे सब शिक्षासमुच्चय में पाये जाते हैं, मतलब कि शिक्षासमुच्चय से ही प्रकृत उद्धरण लिए गये हैं।

शिक्षासमुच्चय की जनप्रियता के फल-स्वरूप उसके अनेक अनुसरण हुए हैं, जैसे (१) सुवर्णद्वीपराज श्रीमद्धर्मपालकृत **शिक्षासमुच्चयाभिसमय**, (२) वैरोचनरक्षित कृत **शिक्षाकुसुममंजरी**, (३) दीपंकर अतिश कृत **बोधिमार्गदीपपञ्जिका**। नागार्जुन, आर्यदेव चन्द्रकीर्ति, भव्य तथा बोधिभद्र जैसे महान् आचार्यों के साथ शान्तिदेव का नाम भी लिया जाता है।

इस ग्रंथ का अंग्रेजी अनुवाद बेंडाल ने डब्ल्यू. एच्. डी. राउज़ के सहयोग से लंदन में १९२२ में इंडियन टेक्स्ट सीरीज में प्रकाशित किया है।

ग्रंथ का आशय—शिक्षासमुच्चय के १९ परिच्छेद हैं। प्रारंभ में इस विचार की अवतरणा की है कि हर मानव को चाहिये कि वह इस जन्म से लाभ उठाकर इसी जन्म में बोधिबीज की प्राप्ति करे, और बोधिसत्त्व की अवस्था तक पहुंचाने में समर्थ आचारों का अवलंब करे। बौद्धधर्म के दार्शनिक स्वरूप पर इसमें इतना बल दिया हुआ नहीं पाया जाता, यद्यपि दार्शनिक पृष्ठभूमि सदैव दृष्टिपथ में रही है। यह ग्रंथ एक मार्गोपदेशिका के रूप में है, जिसमें बोधिसत्त्व बनने के ध्येय को अपनानेवाले बौद्ध को आचारों का मार्गदर्शन मिलता है। इसमें सूचित तथा चर्चित सब विषय इसी ध्येय को लिए हुए हैं। इस दृष्टि से यह

मैं ऊपर कह आया हूँ कि तारानाथ शान्तिदेव को सूत्रसमुच्चय का लेखक मानते हैं। मैं मानता हूँ कि यह सूत्रसमुच्चय शिक्षासमुच्चय का तीसरा विभाग ही है। नागार्जुन की इसी नाम की रचना से यह विस्तार में बडा है। ऊपर उद्धृत श्लोक १०६ में 'सक्षेपेण। और 'द्वितीयम्' शब्दों की ओर पाठकों का ध्यान मैं खींचना चाहूँगा।

मुझे ज्ञात है कि नागार्जुन ने भी 'सूत्रसमुच्चय' लिखा है (Tanjur, Mdo, Vol A, folios 165-224 of Narthang Edition), जिसमें करीब ६० सूत्रग्रंथों से उद्धरण लिये गये हैं। विस्तार में वह शिक्षासमुच्चय से बहुत ही छोटा है। जैसा कि मैंने ऊपर बताया है, शिक्षासमुच्चय मे ११० से अधिक सूत्रों से उद्धरण लिये गये हैं। देखिये (IHQ Vol XVII pp. 121-126)। शान्तिदेव स्वय कहते हैं कि उनका 'शिक्षासमुच्चय' नागार्जुन के सूत्रसमुच्चय से विस्तृत है। ऊपर कारिका में जो 'द्वितीयम्' शब्द आया उससे अनायास ही यह सूचना मिलती है कि शिक्षासमुच्चय को ही सूत्रसमुच्चय कहना अनुचित न होगा। जिन ६० सूत्रों से नागार्जुन ने सूत्रसमुच्चय में उद्धरण लिये हैं उन सबसे–कई शकास्पद नाम छोडकर–शान्तिदेव ने भी उद्धरण लिए हैं, और अन्य लगभग ५० सूत्रों से भी उद्धरण सकलित किये है। इन सूत्रों में से बहुतेरे आज उपलब्ध नही है, यद्यपि उनका अस्तित्व चीनी तिब्बती अनुवादों से दृढतया प्रमाणित है। इस प्रकार शिक्षासमुच्चय की उपलब्धि बडे सतोष का विषय है, क्यों कि उसके अभाव में मूल सूत्रग्रंथों की विशाल सख्या की कल्पना भी करना असभव ही रहता।

शिक्षासमुच्चय का अनुवाद तिब्बती में (Tanjur-Mdo XXXI) दो भारतीय पंडितों जिनमित्र और दानशील तथा एक तिब्बती पडित, ज्ञानसेन (Ye-Ses-sde) द्वारा ८१६ और ८३८ ई० में किया हुआ पाया जाता है।

चीनी अनुवादक Nanjio No 1298 में पाया जाता है, लेकिन वहाँ उसका शीर्षक बिल्कुल भिन्न है–'महायान–संगीति–बोधिसत्त्वविद्याशास्त्र'। चीनी अनुवाद के अनुसार उसका रचयिता धर्मयशस् या धर्मकीर्ति कहलाता है और उसका काल १००४ और १०५८ के बीच का है। बेंडाल का कहना है कि चिनी अनुवाद शिक्षासमुच्चय के प्रस्तुत पाठ से अधिक संक्षिप्त है, तिब्बती अनुवाद उतना नहीं। शायद तिब्बती अनुवादकों के सामने मूल पाठ किंचित् छोटा रहा हो। परन्तु चिनी अनुवादको ने तिब्बती अनुवादकों की अपेक्षा कतिपय उद्धरणों का पूरा पूरा अनुवाद दिया है।

यद्यपि बेंडाल ने जिस एकमेव हस्तलिपि पर शिक्षा-समुच्चय का अपना सस्करण आधारित किया है, उसमें ग्रंथकर्ता के रूप में शान्तिदेव का नाम उल्लिखित नहीं मिलता, तो भी तिब्बती अनुवादों ने शान्तिदेव को ही कारिकाओं तथा शिक्षासमुच्चय का कर्ता माना है। दीपकर श्रीज्ञान, जो 'अतिश' के नाम से विख्यात हैं, बार बार शान्तिदेव का निर्देश करता है, और शिक्षासमुच्चय से प्रचुर उद्धरण लेते हुए उसे शान्तिदेव-रचित बताता है– शिक्षासमुच्चये शान्तिदेव ' या 'श्री शान्तिदेवविरचिते शिक्षासमुच्चये'।

अपने बौद्धधर्म के इतिहास में तारानाथ कहते हैं कि शान्तिदेव का जन्म सौराष्ट्र के एक राजवंश में श्रीहर्ष के सुपुत्र शील राजा के राजत्व-काल में हुआ था । तारानाथ भी मानते हैं कि शान्तिदेव ही शिक्षासमुच्चय, सूत्रसमुच्चय तथा बोधिचर्यावतार के रचयिता हैं। और पहले दो ग्रंथ बोधिचर्यावतार के पहले रचे हुए वे मानते हैं । इस विधान को बोधिचर्यावतार के ऊपर उद्धृत दो श्लोकों से पुष्टि मिलती है। क्यों कि उनमें शान्तिदेव शिक्षासमुच्चय और सूत्रसमुच्चय के सूक्ष्म अध्ययन की सिफ़ारिश करते हैं। दोनो ग्रंथों में प्रारंभ और अंत में समान श्लोक पाये जाते हैं, जिससे दोनों की एक-कर्तृकता भली भांति सूचित होती है । बोधिचर्यावतार का टीकाकार प्रज्ञाकरमति तारानाथ से सहमत है ।

शिक्षासमुच्चय के तिब्बती अनुवाद का समय (८१६-८३८ ई०) सूचित करता है कि वह ग्रंथ ८०० के आसपास विद्यमान था । शान्तिदेव महायान पंथ की प्रगत अवस्था के प्रतिनिधि हैं। इसमें तंत्रवाद का पुट भी मिलता है । **समाधिराज** के लिए **चन्द्रप्रदीप** नाम का प्रयोग वे अव्यभिचारितया करते हैं, इससे यह स्पष्ट है वे चन्द्रकीर्ति के बाद हुए। इस लिए यह ठीक ही है कि तारानाथ ने उनका समय धर्मपाल और श्रीहर्ष के बीच सातवीं सदी का मध्यकाल बताया है। यद्यपि शिक्षासमुच्चय संकलनात्मक रचना है, तो भी शान्तिदेव ने मूल सूत्रों का निर्देश निर्भ्रान्त रूप से ठीक ठीक किया है। बोधिचर्यावतार की टीका में प्रज्ञाकरमति ने उनका उल्लेख बारबार किया है । इस टीका में जो उद्धरण दिये गये हैं, वे सब शिक्षासमुच्चय में पाये जाते हैं, मतलब कि शिक्षासमुच्चय से ही प्रस्तुत उद्धरण लिए गये हैं।

शिक्षासमुच्चय की जनप्रियता के फल-स्वरूप उसके अनेक अनुकरण हुए हैं, जैसे (१) सुवर्णद्वीपराज श्रीमद्धर्मपालकृत **शिक्षासमुच्चयाभिसमय**, (२) वैरोचनरक्षित कृत **शिक्षाकुसुममंजरी**, (३) दीपंकर अतिश कृत **बोधिमार्गदीपपञ्जिका**। नागार्जुन, आर्यदेव चन्द्रकीर्ति, भव्य तथा बोधिभद्र जैसे महान् आचार्यों के साथ शान्तिदेव का नाम भी लिया जाता है।

इस ग्रंथ का अंग्रेजी अनुवाद बेंडाल ने डब्ल्यू. एच्. डी. राउज़ के सहयोग से लंदन में १९२२ में इंडियन टेक्स्ट सीरीज में प्रकाशित किया है।

ग्रंथ का आशय—शिक्षासमुच्चय के १९ परिच्छेद हैं। प्रारंभ में इस विचार की अवतरणा की है कि हर मानव को चाहिये कि वह इस जन्म से लाभ उठाकर इसी जन्म में बोधिबीज की प्राप्ति करे, और बोधिसत्त्व की अवस्था तक पहुंचाने में समर्थ आचारों का अनुष्ठान करे। बौद्धधर्म के दार्शनिक स्वरूप पर इसमें इतना बल दिया हुआ नहीं पाया जाता, यद्यपि दार्शनिक पृष्ठभूमि सदैव दृष्टिपथ में रही है। यह ग्रंथ एक मार्गोपदेशिका के रूप में है, जिसमें बोधिसत्त्व बनने के ध्येय को अपनानेवाले बौद्ध को आचारों का मार्गदर्शन मिलता है। इसमें सूचित तथा चर्चित सब विषय इसी ध्येय को लिए हुए हैं । इस दृष्टि से यह

रचना बौद्ध धर्माचारों की व्यावहारिक मार्गदर्शिका बनी है। इसमें बुद्ध धर्म संघ के त्र्यात्मक आश्रय–शरण–की स्वीकृति है, जिनके लिए छ पारमिताओं–दान, शील, क्षान्ति, वीर्य ध्यान, प्रज्ञा–का स्वीकार है, और इनके सहायक आचारों का भी स्वीकार है, जो ये हैं–धर्मभाणक का समादर, पारमिताओं की बाधक बातों का परिवर्जन, आत्मा की पापों से सुरक्षा, पुण्य का अर्जन, पापों का परिमार्जन, अरण्यवास या विजननिवास का ध्यानधारणा के साधनरूप में लाभ, सम्यक् ध्यानधारणा के लिए मन की सिद्धता आदि। इन सब विषयों की आधारशिला है बुद्धविषयक भक्तिभावना और तत्त्व रत्नत्रय–बुद्ध–धर्म–संघ–का अखंड स्मरण।

दरभंगा, प. ल. वैद्य

१ जनवरी, १९५८

ABBREVIATIONS

AK (अ० क०)—*Avadāna kalpalatā* of Ksemendra, Bibliotheca Indica edition, our edition in BST Nos 22 23

AS (अ० श०) —*Avadāna-Śataka* by J S Speyer, Bibliotheca Buddhica edition, our edition is BST No 19

Aṣṭa (अष्ट०)—*Astasahasrika* Prajñāpāramitā, ed by Rajendralal Mitra

BC—*Buddhacarita* of Aśvaghosa edns by Cowell and Johnstone

BCA—*Bodhicaryavatāra* of Śāntideva, with *Pañjikā* of Prajñākaramati, ed by Poussin, bare text in Zapiski, our edition in BST No 12

BCP—*Bodhicaryāvatarapañjikā* of Prajñākaramati, ed by Poussin

CP—*Cariyāpiṭaka*, PTS edition, also by B C Law

CS—*Catuhstava of Nāgārjuna* (I *Nirupama*, II *Lokātita*, III *Acintya, and* IV *Paramārtha*).

DA (दिव्या०) *Divyāvadāna*, our edition in BST No 20, also Cowell and Neil's edition

DBh (द० भू०)—*Daśabhūmikasūtra* ed by Rahder

GM—*Gilgit Mss* ed by N Dutt

GV (गण्ड०)—*Gandavyūhasūtra*, ed by Suzuki and Idzumi, Kyoto, Japan, 1949, our edition in BST No 5

J (जा०)—*Jātaka*, ed by Fausböl

JM (जा०मा०) *Jātakamālā* of Ārya Śūra, ed by H Kern, HOS; our edition in BST No 21

KV (कारण्ड०)—*Karandavyūha*, BTS edition.

LA (लङ्का०)—*Lankavatārasūtra*, ed by B Nanjio, Kyoto Japan 1923, reprint 1956, our edition in BST No 3

LV (ललित०)—*Lalita Vistara*, our edition in BST No 1

MS (म०शा०)—*Madhyamakaśāstra* of Nāgārjuna, our edition in BST No 10

MV (म०वृ०)—*Madhyamakavṛtti* called *Prasannapadā* of Candrakīrti, our edition in BST No 10

MVastu (म०व०) —*Mahāvastu*, ed by E. Senart.

MVy (म०व्यु०)—*Mahāvyutpatti* ed by I P. Minayeff, Bibliotheca Buddhica.

RP (राष्ट्र०)—*Rāṣṭrapālaparipṛcchā*, ed by L. Feer, Bibliotheca Buddhica.

SS (शिक्षा०)—*Śikṣāsamuccaya* of Śāntideva, ed by Bendall in Bibliotheca Buddhica, our edition in BST No 11

SA (सूत्रा०) *Sutrālaṁkāra* of Asaṅga ed by S Lévi

SN—*Saundarananda* of Aśvaghosa edns. by H P Shastri and Johnstone.

(SR समाधि)—*Samādhirājasūtra* ed by N Dutt, in GM, our edition in BST No. 2.

SDP (सद्धर्म०)—*Saddharmapundarikasūtra*, ed. by N. Dutt; also by Kern and Nanjio; our edition in BST No. 6.

SP (सुवर्ण०)—*Suvarnaprabhāsasūtra*. ed. by B. Nanjio and H. Idzumi, Kyoto, Japan, 1931; also by J. Nobel.

SV (सुखा०)—*Sukhāvatīvyūha*, ed. by Max Muller.

T—Tibetan translation.

T—(followed by number)—Tohoku Catalogue.

TG (तथा०)—*Tathāgataguhyasūtra* or *Guhyasamāja*, GOS edn.

TS (तत्त्व०)—*Tattvasamgraha* of Śāntaraksita, GOS edition.

TTP—*Taisho Tripitaka*, Tokyo, 1924-1934.

VCh (वज्र०)—*Vajracchedikā*, ed. by Max Muller.

(N.B.—Most of the works mentioned above are planned to be included in the BUDDHIST SANSKRIT TEXTS Series. The list will be found at the end of the Volume.)

शान्तिदेवविरचितः

शिक्षासमुच्चयः ।

शिक्षासमुच्चयकारिकाः ।

यदा मम परेषां च भयं दुःखं च न प्रियम् ।
तदात्मनः को विशेषो यत्तं रक्षामि नेतरम् ॥ १ ॥

दुःखान्तं कर्तुकामेन सुखान्तं गन्तुमिच्छता ।
श्रद्धामूलं दृढीकृत्य बोधौ कार्या मतिर्दृढा ॥ २ ॥

[शिक्षादरो] महायानाद्बोधिसत्त्वस्य संवरः ।
मर्मस्थानान्यतो विद्याद्येनानापत्तिको भवेत् ॥ ३ ॥

आत्मभावस्य भोगानां त्र्यध्ववृत्तेः शुभस्य च ।
उत्सर्गः सर्वसत्त्वेभ्यस्तद्रक्षा शुद्धिवर्धनम् ॥ ४ ॥

परिभोगाय सत्त्वानामात्मभावादि दीयते ।
अरक्षिते कुतो भोगः किं दत्तं यन्न भुज्यते ॥ ५ ॥

तस्मात्सत्त्वोपभोगार्थमात्मभावादि पालयेत् ।
कल्याणमित्रानुत्सर्गात् सूत्राणां च सदेक्षणात् ॥ ६ ॥

तत्रात्मभावे का रक्षा यदनर्थविवर्जनम् ।
केनैतल्लभ्यते सर्वं निरर्थस्पन्दवर्जनात् ॥ ७ ॥

एतत्सिध्येत्सदा स्मृत्या स्मृतिस्तीव्रादराद्भवेत् ।
आदरः शममाहात्म्यं ज्ञात्वातापेन जायते ॥ ८ ॥

समाहितो यथाभूतं प्रजानातीत्यवदन्मुनिः ।
शमाच्च न चलेच्चित्तं बाह्यचेष्टानिवर्तनात् ॥ ९ ॥

सर्वत्राचपले मन्दस्मितस्निग्धाभिभाषणात् ।
आवर्जयेज्जनं भव्यमादेयश्चापि जायते ॥ १० ॥

अनादेयं तु तं लोकः परिभूय जिनाङ्कुरम् ।
भस्मच्छन्नो यथा वह्निः पच्येत नरकादिषु ॥ ११ ॥

रत्नमेघे जिनेनोक्तस्तेन संक्लेशसंवरः ।
मनोऽप्रसादः सत्त्वानां तद्यत्नेन विवर्जयेत् ॥ १२ ॥

एवं रक्षात्मभावस्य भैषज्यवसनादिभि ।
आत्मतृष्णोपभोगात्तु क्लिष्टापत्ति प्रजायते ॥ १३ ॥
क्षुत्प्रतारम्भिणा भाव्यं मात्रज्ञेन च सर्वत ।
इति शिक्षापदादस्य भोगरक्षा न दुष्करा ॥ १४ ॥
स्वार्थविघातवैतृष्ण्याच्छुभ सरक्षित भवेत् ।
पश्चात्ताप न कुर्वीत न च कृत्वा प्रकाशयेत् ॥ १५ ॥
लाभसत्कारभीत स्यादुन्नतिं वर्जयेत्सदा ।
बोधिसत्त्व प्रसन्न स्याद्धर्मे निमितमुत्सृजेत् ॥ १६ ॥
शोधितस्यात्मभावस्य भोग पथ्यो भविष्यति ।
सम्यक्सिद्धस्य भक्तस्य निष्कणस्येव देहिनाम् ॥ १७ ॥
तृणच्छन्न यथा शस्यं रोगै सीदति नैधते ।
बुद्धाङ्कुरस्तथा वृद्धिं क्लेशच्छन्नो न गच्छति ॥ १८ ॥
आत्मभावस्य का शुद्धि पापक्लेशविशोधनम् ।
सबुद्धोक्तयत्नसारेण यत्नभावे त्वपायग ॥ १९ ॥
क्षमेत श्रुतमेषेत सश्रयेत वन तत ।
समाधानाय युज्येत भावयेदशुभादिकम् ॥ २० ॥
भोगशुद्धिं च जानीयात्सम्यगाजीवशोधनात् ।
शून्यताकरुणागर्भचेष्टिता पुण्यशोधनम् ॥ २१ ॥
ग्रहीतार सुमहत स्वल्प चेदमनेन किम् ।
न चातितृप्तिजनक वर्धनीयमिद तत ॥ २२ ॥
आत्मभावस्य का वृद्धिर्बलानालस्यवर्धनम् ।
शून्यताकरुणागर्भादानाद्भोगस्य वर्धनम् ॥ २३ ॥
कृत्वादरेण यत्नेन व्यवसायाशयौ दृढौ ।
करुणा च पुरस्कृत्य यतेत शुभवृद्धये ॥ २४ ॥
भद्रचर्याविधि कार्यो वन्दनादि सदादरात् ।
श्रद्धादीनां सदाभ्यासो मैत्री बुद्धाद्यनुस्मृति ॥ २५ ॥
सर्वत्रस्यात्सु सत्त्वार्यो धर्मदान निरामिषम् ।
बोधिचित्त च पुण्यस्य वृद्धिहेतु समासत ॥ २६ ॥
सिद्धि सम्यक्प्रहाणानामप्रमादाद्वियोजनात् ।
स्मृत्याथ सप्रजन्येन योनिशश्चिन्तनेन च ॥ २७ ॥

— ० —

शान्तिदेवविरचितः

शिक्षासमुच्चयः ।

१

दानपारमिता प्रथमः परिच्छेदः ।

यस्याश्रवेण नरकादिमहाप्रताप- B
दाहादिदुःखमनुभूतमभूद्भवद्भिः ।
तीव्रं पुनः पुनरनन्तमशान्तचित्तै-
स्तच्छ्रोतुमादरमुदारतरं भजध्वम् ॥ १ ॥

श्रुत्वा [च यं त्यजति] पापमनुद्धतात्मा
पूर्वार्जितं च विपुलं क्षपयत्यशेषम् ।
अप्राप्तपूर्वमपि सौख्यमनाप्नुवन्ति
हानिं सुखाच्च न कदाचिदपि प्रयान्ति ॥ २ ॥

संबोधिसत्त्वसुखमुत्तममक्षय * *
* * * * * प्यसमसंपदमाप्नुवन्ति ।
तद्धर्मरत्नमतिदुर्लभमद्य लब्धं
लब्धक्षणाः शृणुत सादरमुच्यमानम् ॥ ३ ॥

आयान्तु च त्रिभुवनैकहितस्य वाक्यं
श्रोतुं प्रसन्नमनसः सुरनागसत्त्वाः ।
गन्धर्वयक्षगरुडासुरकिंनरेन्द्राः
प्रेतादयः श्रवणजातकुतूहलाः सहर्षाः ॥ ४ ॥

सुगतान् ससुतान् सधर्मकायान्
प्रणिपत्यादरतोऽखिलांश्च वन्द्यान् ।
सुगतात्मजसंवरावतारं
कथयिष्यामि समुचितार्थवाक्यैः ॥ ५ ॥

न च किंचिदपूर्वमत्र वाच्यं
न च संग्रथनकौशलं ममास्ति ।
अत एव न मे परार्थयत्नः
स्वमनो भावयितुं ममेदमिष्टम् ॥ ६ ॥

---

1 This stanza and the three following occur in BCA, I.

मम तावदनेन याति वृद्धिं
कुशलं भावयितु प्रसादवेग।
यदि मत्समभ्रातुरेव पश्ये
दपरोऽप्येनमतोऽपि सार्थकोऽयम् ॥ ७॥

क्षणसंपदियं सुदुर्लभा
प्रतिलब्धा पुरुषार्थसाधनी।
यदि नात्र विचिन्त्यते हितं
पुनरप्येष समागमः कुतः ॥ ८ ॥

यथोक्तमार्यगण्डव्यूहसूत्रे आर्यजयोष्मायतनविमोक्षे –

दुर्लभा अष्टाक्षणनिवृत्ति। दुर्लभो मनुष्यप्रतिलम्भ। दुर्लभा क्षणसंपद्विशुद्धि। दुर्लभो बुद्धोत्पाद। दुर्लभा अविकलेन्द्रियता। दुर्लभो बुद्धधर्मश्रव। दुर्लभ सत्पुरुषसमवधानम्। दुर्लभानि भूतकल्याणमित्राणि। दुर्लभो भूतनयानुशासन्युपसंहार। दुर्लभ सम्यग्जीवितम्। दुर्लभ सद्धर्मे तदनुकूल प्रयत्नो मनुष्यलोके ॥ इति।

तदेवंविधं समागममासाद्य सत्कृतिपरमार्थेन सुविदितसंसारदु खस्योपशमनसुखाभिलाषिणो बुद्धगोत्रानुभावात्तु यस्य महासत्त्वस्यैव प्रत्यवेक्षोत्पद्यते –

यँदा मम परेषां च भयं दुःखं च न प्रियम्।
तदात्मनः को विशेषो यत्तं रक्षामि नेतरम् ॥ १ ॥

इति। तेन आत्मन सत्त्वधातोश्च –

दुःखान्तं कर्तुकामेन सुखान्तं गन्तुमिच्छता।
श्रद्धामूलं दृढीकृत्य बोधौ कार्या मतिर्दृढा ॥ २ ॥

उक्तं हि रत्नोल्काधारण्याम् –

श्रद्धधमानु जिनान् जिनधर्मान् श्रद्धधते चरि बुद्धसुतानाम्।
बोधि अनुत्तर श्रद्धधमानो जायति चित्त महापुरुषाणाम् ॥

श्रद्ध पुरोगत मातृजनेत्री पालिक वर्धिक सर्वगुणानाम्।
काङ्क्षविनोदनि ओघप्रतारणि श्रद्धनिदर्शनि क्षमपुरस्य ॥

श्रद्ध अनाविलचित्तप्रसादो मानविवर्जितगौरवमूला।
श्रद्ध निधानधन चरणाग्र पाणि यथा शुभसंग्रहमूलम् ॥

---

१ GV p 116 २ GV reads °शासनोपसंहार ३ GV reads for this sentence मनुष्यलोके दुर्लभा धर्मानुधर्मप्रतिपत्ति ४ BCA 8 96 with variant आत्मन for मम ५ Ms. reads पूर्वंगमु, it may be पुरंगम

श्रद्ध प्रमोदकरी परित्यागे श्रद्ध प्रहर्षकरी जिनधर्मे ।
श्रद्ध विशेषकरी गुणज्ञाने देशिकप्रापणि बुद्धगतीये ॥
इन्द्रियतीक्ष्णप्रभास्वरतायै श्रद्ध बल अविमर्दनतायै ।
निश्रयक्लेशअधर्षिकतायै ऐषिक श्रद्ध स्वयभुगुणानाम् ॥
श्रद्ध असगत सङ्गसुखेषु अक्षणवर्जित एकक्षणाग्रम् ।
श्रद्ध अतिक्रमु मारपथस्य दर्शिक उत्तम मोक्षपथस्य ॥
बीजमपूतिकु हेतुं गुणाना श्रद्ध विरोहणि बोधिद्रुमस्य ।
वर्धनि ज्ञानविशेषसुखाना श्रद्ध निदर्शिक सर्वजिनानाम् ॥
ये सदश्रद्ध सगौरव बुद्धे ते तु न शील न शिक्ष त्यजन्ति ।
ये तु न शील न शिक्ष त्यजती ते गुंणवा स्तुत ये गुणवन्त ॥
ये सद श्रद्ध सगौरव धर्मे ते जिनधर्म अतृप्त शृणोन्ती ।
ये जिनधर्म अतृप्त शृणोन्ती तेष्वधिमुक्ति अचिन्तियधर्मे ॥
ये सदश्रद्ध सगौरव सघे ते अविवर्तिक सघप्रसन्ना ।
ये अविवर्तिक सघप्रसन्नास्ते अविवर्तिक श्रद्धबलात ॥
ये अविवर्तिक श्रद्धबलातो इन्द्रिय तीक्ष्ण प्रभास्वर तेषाम् ।
इन्द्रिय तीक्ष्ण प्रभास्वर येषा तेहि विवर्जित पापकमित्रा ॥
येहि विवर्जित पापकमित्रा धार्मिक मित्र परिग्रह तेषाम् ।
धार्मिकमित्र परिग्रह येषा ते विपुलं कुशलोपचिनोन्ति ॥
ये विपुल कुशलोपचिनोन्ती हेतुबलोपगताय महात्मा ।
हेतुबलोपगताय महात्मा तेष उदारधिमुक्तिविशेषा ।
येष उदारधिमुक्तिविशेषास्ते सदधिष्ठित सर्वजिनेभि ॥
ये सदधिष्ठित सर्वजिनेभिस्तेषुपपद्यति बोधयि चित्तम् ।
येषुपपद्यति बोधयि चित्त ते अभियुक्त महर्षिगुणेषु ॥
ये अभियुक्त महर्षिगुणेषु जात ये बुद्धकुले अनुजाता ।
जात ये बुद्धकुले अनुजातास्ते समयोगअयोगविमुक्ता ॥
ये समयोगअयोगविमुक्ता आशयु तेष प्रसादविशुद्ध ।
आशयु येष प्रसादविशुद्ध तेष अध्याशयु उत्तम श्रेष्ठ ॥
येष अध्याशयु उत्तम श्रेष्ठस्ते सद पारमितासु चरन्ति ।

---

१ Ms (in marg.) adds उपायानां न केनचित् सह संगतया सून्यतया तत्स्योपायसमाधित्वभनिमित्तं श्रद्धा. २ Ms (in marg.) adds हेतुभूता गुणानां बीज श्रद्धा ३ Ms (in marg.) adds . ये गुणे स्तुते नेम्यांत शील्यन्त .

ये सद पारमितासु चरन्ती ते प्रतिपन्न इहो महयाने ॥
ये प्रतिपन्न इहो महयाने ते प्रतिपत्तिनु पूजयि बुद्धान् ।
ये प्रतिपत्तिनु पूजयि बुद्धान तेषु अनुस्मृति बुद्ध अभेद्या ॥
येषु अनुस्मृति बुद्ध अभेद्या ते सद पश्यिय चिन्तिय बुद्धान् ।
ये सद पश्यिय चिन्तिय बुद्धान् तेष न जातु न तिष्ठति बुद्ध ॥
येष न जातु न तिष्ठति बुद्ध तेष न जातु रहायति धर्म ।
येष न जातु रहायति धर्म ते सदधिष्ठित सर्वजिनेभि ॥

इत्यादि श्रद्धामूलो गुणविस्तरोऽनन्तस्तत्रोक्त । तत्परिसमाप्य सक्षेपत पुनराह–

दुर्लभ सत्त्व पृथग्जनराया ये इमि श्रदधि ईदृशि धर्मान् ।
ये तु शुभोपचिता कृतपुण्यास्ते इमि श्रदधि हेतुबलेन ॥
यो दशक्षेत्ररजोपमसत्त्वान् कल्पमुपस्थिहि सर्वसुखेन ।
नो ततु तादृशु पुण्यविशेषो यादृश श्रद्धतो इति धर्मान् ॥ इति ।

तथा आर्यदशधर्मसूत्रेऽपि देशितम्–

श्रद्धा हि परमं यान येन निर्यान्ति नायका ।
तस्माच्छ्रद्धानुसारित्व भजेत मतिमान्नर ॥
अश्राद्धस्य मनुष्यस्य शुक्लो धर्मो न रोहति ।
बीजानामग्निदग्धानामङ्कुरो हरितो यथा ॥ इति ।

अत एवार्यललितविस्तरसूत्रे प्रतिवेदितम्–श्रद्धायामानन्द योग करणीय । इद तथागतो विज्ञपयतीति ॥

तथा सिंहपरिपृच्छायाम्–श्रद्धया क्षणमक्षण वर्जयति इत्युक्तम् ॥

तदेव श्रद्धामूल दृढीकृत्य बोधिचित्त दृढ कर्तव्य सर्वपुण्यमग्रहत्वात् । तद्यथार्यसिंहपरिपृच्छाया सिंहेन राजकुमारेण भगवान्पृष्ट –

सग्रह सर्वधर्माणा कर्मणा केन जायते ।
प्रियश्च भोति सत्त्वाना यत्र यत्रोपपद्यते ॥

भगवानाह–

सर्वसत्त्वप्रमोक्षाय चित्त बोधाय नामयेत् ।
एष सग्रह धर्माणा भवते तेन च प्रिय ॥ इति ।

तथार्यगण्डव्यूहसूत्रेऽपि वर्णितम्–बोधिचित्त हि कुलपुत्र बीजभूत सर्वबुद्धधर्माणाम् । क्षेत्रभूत सर्वजगच्छुक्लधर्मविरोहणतया । धरणिभूत सर्वलोकप्रतिशरणतया । यानपितृभूत सर्व-

---

१ Ms. (in marg See m) बुद्धान् इति केचित्. २ Cf Nanjio No (23) a 29, Kanjur— ३ LV, 7 (p 91) ४ Cf Nanjio, No 23 (37), Kanjur . ५ GV p. 494–496

बोधिसत्त्वरक्षणतया पेयाल वैश्रवणभूत सर्वदारिद्र्यसंछेदनतया । चिन्तामणिराजभूत सर्वार्थसंसाधनतया । भद्रघटभूत सर्वाभिप्रायपरिपूरणतया । शक्तिभूत क्लेशशत्रुविजयाय । धर्मभूत योनिशोमनस्कारसंछेदनतया । खड्गभूत क्लेशशिरःप्रपातनया । कुठारभूत दुःखवृक्षसंछेदनतया । प्रहरणभूत सर्वोपद्रवपरित्राणतया । बडिशभूत संसारजलचराभ्युद्धरणतया । वातमण्डलीभूत सर्वावरणनीवरणतृणविकिरणतया । उद्दानभूत सर्वबोधिसत्त्वचर्याप्रणिधानसंग्रहणतया । चैत्यभूत सदेवमानुषासुरस्य लोकस्य । इति हि कुलपुत्र बोधिचित्तमेभिश्चान्यैश्चाप्रमाणैर्गुणविशेषैः समन्वागतमिति ॥

कथं पुनर्ज्ञायते — पृथग्जनस्यापि बोधिचित्तमुत्पद्यते न वाङ्मात्रमेतदिति ? अनेकसूत्रान्तदर्शनात् । यथा तावदार्यविमलकीर्तिनिर्देशे निर्दिष्टम्—सुमेरुसमां सत्कायदृष्टिमुत्पाद्य बोधिचित्तमुत्पद्यते । ततश्च बुद्धधर्मा विरोहन्तीति ॥ रत्नकरण्डसूत्राच्च पृथग्जनोऽपि बोधिसत्त्व इति ज्ञायते । यथोक्तम्—तद्यथापि नाम मञ्जुश्री अण्डकोषप्रक्षिप्तोऽपि कलविङ्कपोतो असंभिन्नाण्ड अनिष्क्रान्तः कोशात्कलविङ्करुतमेव मुञ्चति, एवमेव मञ्जुश्री अविद्याण्डकोशप्रक्षिप्तोऽपि बोधिसत्त्वो असंभिन्नात्मदृष्टिरनिष्क्रान्तस्त्रैधातुकाद्बुद्धरुतमेव मुञ्चति यदिदं शून्यतानिमित्ताप्रणिहितरुतमेव ॥

सर्वधर्माप्रवृत्तिनिर्देशेऽपि कथितम्—जयमतेश्च बोधिसत्त्वस्य पृथिवी विदारमदात् । स कालगतो महानिरयं प्रापतदिति । स हि शून्यतां नाधिमुक्तवान्, शून्यतावादिनि च प्रतिघं कृतवान् ॥

नियतानियतावतारमुद्रासूत्रेऽप्याख्यातम्—कतमः पशुरथगतिको बोधिसत्त्वः ? तद्यथा—कश्चित्पुरुषः पञ्चबुद्धक्षेत्रपरमाणुरजःसमान् लोकधातूनतिक्रमितुकामः स्यात् । स पशुरथमभिरुह्य मार्गं प्रतिपद्यते । स चिरेण दीर्घेणाध्वना योजनशतं गच्छेत् । स तत्र महत्या वातमण्डल्या पश्चात् खलु पुनरशीतिं योजनसहस्राणि प्रत्याकृष्य प्रत्युदावर्त्येत । तत्किं शक्नुयात्स पुरुषस्तान् लोकधातून् पशुरथेनातिक्रमितुम् ? यावदनभिलाप्यानभिलाप्यैरपि कल्पैरेकमपि लोकधातुमतिक्रमितुम् ? आह—नो हीदं भगवन् । भगवानाह—एवमेव मञ्जुश्री यः कश्चिद्बोधिचित्तमुत्पाद्य महायानं न धारयति, न पठति, श्रावकयानीयान् सेवते, तैश्च सार्धं संस्तवं करोति, श्रावकयानं च पठति, स्वाध्यायति मीमांसते परियुष्यते, अर्थांश्च पाठयति यावद्वोचयति, स तेन दन्धप्रज्ञो भवति । सोऽनुत्तरज्ञानमार्गात्प्रत्याकृष्यते प्रत्युदावर्त्यते । यदपि तस्य बोधिसत्त्वस्य बोधिभावनात् प्रज्ञेन्द्रियं प्रज्ञाचक्षुः, तदपि तस्य दन्धीक्रियते प्रतिहन्यते । सोऽयं पशुरथगतिको बोधिसत्त्व इति ॥

तदेवमेवं शून्यताधिमुक्तिर्महायानाभिरतिश्च असंपूर्णाधिमुक्तिचित्तचर्यस्यापि प्रायो न सहस्यते, प्रागेव अधिमात्राधिमुक्तिचर्यस्य बोधिसत्त्वस्य । स हि रत्नमेघे सर्वबालचरितविपत्तिसमतिक्रान्तः पठ्यते अनेकध्येयसमाधिधारणीविमोक्षाभिज्ञाविद्याविक्रीडितोऽनन्तधर्मारामरतिनिरामिषापरान्तकल्पकोट्यनाभोगनिर्विकल्पप्रीतिवेगालोकप्रतिलब्धश्च अप्रमेयकल्पकोटीनियुतशतसहस्रपरम-

१ Cf. Nanjio Nos 146 147, 149 २ Cf Nanjio Nos 168—69 ३ Cf Nanjio, Nos 163-64. ४ Cf Nanjio, Nos 131-32 ५ Nanjio Nos 151 52

महायानप्रस्थानविचित्रभावनासम्पूर्णपरार्थप्रतिपत्तिनिर्याणपुण्यज्ञानसंभाराभिनिर्हाराभिनिर्वृत्ति पूर्वयोग शतसहस्रसमृद्धश्च पठ्यते । अथैतन्नेयार्थम् । कस्मादन्ये बोधिचित्तोत्पादका अस्यां भूमौ नेष्यन्ते ? न चात्र इच्छया किंचिद्विशेषचिह्न नीतार्थं कर्तुं लभ्यते । अधिमात्राधिमुक्तिचर्याधर्मता वचनाच्च गम्यते । यथा मध्यमृदुप्रकाराप्यधिमुक्तिचर्या अस्त्येवेति ॥ अस्य पुनस्तथागतगुह्य सूत्रस्य कोऽभिप्राय ? यदुक्तम्—कस्य भगवन् बोधिचित्तोत्पाद ? आह—यस्य महाराज अध्याशयोऽविकोपित । आह—कस्य भगवन्नध्याशयोऽविकोपित ? आह—यस्य महाराज महाकरुणोत्पाद । आह—कस्य भगवन् महाकरुणोत्पाद ? आह—यस्य महाराज सर्वसत्त्वापरित्याग । आह—कथ भगवन् सत्त्वा अपरित्यक्ता भवन्ति ? आह—यदा महाराज आत्मसौख्य परित्यक्त भवतीति ॥

बोधिचित्तमात्रमतुष्टाना करुणाभिलापसजननार्थमिदमुक्तम् । यथा न ते तथागतशासने प्रव्रजिता, येषा नास्ति त्याग इति । एवमिह अन्यबोधिचित्तनिन्दा द्रष्टव्या, न तु बोधिचित्तमन्यथा नोत्पद्यत एव ॥

यथा दशधर्मकसूत्रे देशितम्—इह कुलपुत्र बोधिसत्त्वगोत्रस्थ सत्त्वोऽनुत्पादितबोधिचित्त तथागतेन वा तथागतश्रावकेण वा सचोद्यमान सवेद्यमान समादाप्यमानोऽनुत्तराया सम्यक्सबो[धौ] बोधिचित्तमुत्पादयति—इद प्रथम कारण बोधिचित्तोत्पादाय । सबोधेर्वा बोधिचित्तस्य वा अवर्ण भाष्यमाण श्रुत्वा अनुत्तराया सम्यक्सबोधौ चित्तमुत्पादयति—इद द्वितीय कारणम् । सत्त्वाननाथा[न त्राणा]नशरणानद्वीपान् दृष्ट्वा कारुण्यचित्तमुपस्थाप्य यावदनुत्तराया सम्यक्सबोधौ चित्तमुत्पादयति—इद तृतीय कारण बोधिचित्तोत्पादाय । स तथागतस्य सर्वाकारपरिपूर्णता दृष्ट्वा प्रीतिमुत्पाद्य अनुत्तराया सम्यक्सबोधौ चित्तमुत्पादयति—इद चतुर्थं कारणमिति ॥

तच्च बोधिचित्त द्विविधम्—बोधिप्रणिधिचित्त च बोधिप्रस्थानचित्त च । यथा आर्यगण्डव्यूह सूत्रे भाषितम्—

दुर्लभा कुलपुत्र ते सत्त्वा सर्वलोके येऽनुत्तरस्या सम्यक्सबोधौ चित्त प्रणिदधति ।
ततोऽपि दुर्लभतमास्ते सत्त्वा येऽनुत्तरा सम्यक्सबोधिमभिसप्रस्थिता ॥ इति ॥

तत्र बोधिप्रणिधिचित्त मया बुद्धेन भवितव्यमिति चित्त प्रणिधानादुत्पन्न भवति ॥ शूरंगमसूत्रेऽपि शाठ्योत्पादितस्यापि बोधिचित्तस्य बुद्धत्वहेतुत्वाभिधानात् । य पुनर्नेद किंचिदेव कुशल कृत्वा । यथोक्त भद्रकल्पिकसूत्रे—क्षेमदत्तो नाम तथागतो यत्र नक्षत्रराजेन तथागतेन प्रथम बोधिचित्तमुत्पादित ताम्बूलपत्र दत्त्वा गोपालकभूतेन । एव विद्युत्प्रदीपो नाम तथागतो यत्र यशसा तथागतेन प्रथम बोधिचित्तमुत्पादित दशिका दत्त्वा तन्त्र(तु)वायभूतेन । एवमनन्तप्रभो नाम तथागतो यत्रार्चिष्मता तथागतेन प्रथम बोधिचित्तमुत्पादित तृणप्रदीप दत्त्वा नगरावलम्बकभूतेन । एव दृढविक्रमो नाम तथागतो यत्र दुष्प्रधर्षेण तथागतेन प्रथम बोधिचित्तमुत्पादित दन्तकाष्ठं दत्त्वा काष्ठहारकभूतेनेत्यादि ॥

---

१ Cf Nanjio Nos 23 (२) 1043 २ GV p 492 (?) २ Cf Nanjio No 399 also Called शूरंगमसमाधि ३ Cf Nanjio No 403

चर्याविकलेऽपि च बोधिचित्ते नावमन्यना कर्तव्या, तस्याप्यनन्तसंसारसुखप्रसवनत्वात्। यथार्यमैत्रेयविमोक्षे वर्णितम्—तद्यथापि नाम कुलपुत्र भिन्नमपि वज्ररत्नं सर्वप्रतिविशिष्टं सुवर्णालंकारमभिभवति, वज्ररत्ननाम च न विजहाति, सर्वदारिद्र्यं विनिवर्तयति, एवमेव कुलपुत्र आशयप्रतिपत्तिभिन्नमपि सर्वज्ञताचित्तोत्पादवज्ररत्नं सर्वश्रावकप्रत्येकबुद्धगुणसुवर्णालंकारमभिभवति, बोधिचित्तनाम च न विजहाति, सर्वसंसारदारिद्र्यं विनिवर्तयतीति ॥

इतश्च विनापि चर्यया बोधिचित्तमुपकारकमिति ज्ञातव्यम्। येनार्यराजाववादकसूत्रे कथितम्—यस्माच्च त्वं महाराज बहुकृत्यो बहुकरणीयः, असहः सर्वेण सर्वं सर्वथा सर्वं सर्वदा दानपारमितायां शिक्षितुम्, एवं यावत्प्रज्ञापारमितायां शिक्षितुम्, तस्मात्तर्हि त्वं महाराज एवमेव सम्यक्संबोधिच्छन्दं श्रद्धां च प्रणिधिं च गच्छन्नपि तिष्ठन्नपि निषण्णोऽपि शयानोऽपि जाग्रदपि भुञ्जानोऽपि पिबन्नपि सततसमितमनुस्मर, मनसि कुरु, भावय। सर्वबुद्धबोधिसत्त्वप्रत्येकबुद्धार्यश्रावकपृथग्जनानामात्मनश्चातीतानागतप्रत्युत्पन्नानि सर्वकुशलमूलान्यभिसंक्षिप्य तुलयित्वा पिण्डयित्वा अनुमोदस्व, अग्रयानुमोदनया यावदाकाशसमतया निर्वाणसमतया अनुमोदस्व, अनुमोद्य च सर्वबुद्धबोधिसत्त्वप्रत्येकबुद्धार्यश्रावकाणां पूजाकर्मणे निर्यातय। निर्यात्य च सर्वसत्त्वसाधारणानि कुरु। ततः सर्वसत्त्वानां यावत् सर्वज्ञताप्रतिलम्भाय सर्वबुद्धधर्मपरिपूरणाय दिने दिने त्रैकाल्यमनुत्तरायां सम्यक्संबोधौ परिणामय। एवं खलु त्वं महाराज प्रतिपन्नः सन् राज्यं कारयिष्यसि, राज्यकृत्यानि च न हापयिष्यसि, बोधिसंभारांश्च परिपूरयिष्यसीति ॥

अत्रैव चास्य विपाक उक्तः—स खलु पुनस्त्वं महाराज तस्य सम्यक्संबोधिचित्तकुशलमूलकर्मणो विपाकेन अनेककल्पशतकृत्वो देवेषूपपन्नोऽभूः। अनेकशतकृत्वो मनुष्येषूपपन्नोऽभूः। सर्वासु च देवमनुष्योपपत्तिष्वाधिपत्यमेव कारयसि। न च तावत्तव महाराज तस्य सम्यक्संबोधिचित्तस्य कुशलकर्मण ऊनत्वं वा अपूर्णत्वं वा प्रज्ञायते। अपि च महाराज एकमपि सम्यक्संबोधिचित्तं सर्वसत्त्वोत्तारणारम्बणत्वात् सर्वसत्त्वमोचनारम्बणत्वात् सर्वसत्त्वसमाश्वासनारम्बणत्वात् सर्वसत्त्वपरिनिर्वाणारम्बणत्वादप्रमेयासंख्येयकुशलोपचयम्। कः पुनर्वादो य एवं बहुलीकरोतीति ॥

एतच्च बोधिचित्तं स्वरूपकप्रदर्शनोपपन्नम्। तत्र पूर्ववृत्ते पठ्यते—एवं तावत्प्रणिधिबोधिचित्तं वेदितव्यम्। इदं तु वक्तव्यम्—किमभूमिप्रविष्टस्यापि बोधिसत्त्वसंवरविकारोऽस्ति न वेति? अस्तीति वेदितव्यम्। आकाशगर्भसूत्रे लाभसत्कारार्थं मूलापत्तिश्रवणात्। दशभूमिकसूत्रे तु प्रथमायां भूमौ दर्शितम्—न च कञ्चित् सत्कारं कस्यचित्सकाशात्प्रतिकाङ्क्षति अन्यत्र मयैवैषां सर्वसत्त्वानां सर्वोपकरणबाहुल्यमुपनामयितव्यमिति ॥ तथा चाह—प्रमुदितायां बोधिसत्त्वभूमौ सुप्रतिष्ठितो भवत्यचलनयोगेनेति। पुनश्चोक्तम्—तथा त्यागनिरतो भवति सर्वोपधिपरायण इति ॥

आकाशगर्भसूत्रे त्वाह—श्रावकयानमेवास्य न भवति प्रागेव महायानमिति ॥ तथार्योग्रपरिपृच्छायां भावसंवरसंवृतस्यापि शिक्षापदानि प्रशस्तानि। प्रमुदितायां तु पठ्यते—

---

१ Cf. Nanjio, Nos 248-250 २ Cf. Nanjio, Nos 67-69, 70 ३ Cf. Nanjio, Nos 23 (19), 33, 34

आत्मन्यपगमाद्वास्य आत्मस्नेहो न भवति, कुतः पुनः सर्वोपकरणस्नेह इति । तथा भक्तादिदानमप्यत्रास्योक्तम् ॥

एवमादिसूत्रेषु भूमिप्रविष्टस्यापि शिक्षाप्रज्ञप्तिर्दृश्यते । यत्र तु असामान्येन बोधिसत्त्वमधिकृत्योपदेशः, तत्र अभ्यासायोग्यतया प्रतिषेधवाक्येन वा आदिकर्मिकबोधिसत्त्वेन न शिक्षितव्यं भवेदेतत् । उभयासंभवे तु सर्वत्र शिक्षितव्यम् । तत्राप्येकस्याः शिक्षायाः शिक्षणायामशक्तस्येतरशिक्षानभ्यासादनापत्तिः ॥ आर्याक्षयमतिसूत्रेऽप्येषनयोक्तः—दानकाले शीलोपसंहारस्योपेक्षेति विस्तरः ॥

न चात्र शिथिलेन भवितव्यम्, न च शेषासु न समुदागच्छति । यथाबलं यथाभजमानमिति दशभूमिकसूत्रे वचनात् । अयं च संवरः स्त्रीणामपि मृदुकुशलानां बोध्यभिलाषचित्तानां लभ्यते । उक्तं हि बोधिसत्त्वप्रातिमोक्षे—चतुर्भिः शारिपुत्र धर्मैः समन्वागता बोधिसत्त्वाः सत्यवादिनो भवन्तीत्यारभ्याह—इह शारिपुत्र कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा अनुत्तरायां सम्यक्संबोधौ चित्तमुत्पाद्य आरब्धवीर्यो विहरति कुशलधर्मपर्येषणायेत्यारभ्य सर्वं उपदेशः ॥

संवरग्रहणं च बोधिसत्त्वशिक्षापदाभ्यासरसस्य सांवरिकस्यान्तिके कर्तव्यम् । एवं ह्यस्य शिक्षातिक्रमे तीव्रमपत्राप्यं गुरुविसंवादनभयं चोपपद्यते । तत्र च अनाभोगतः प्रेमगौरवसिद्धिरित्येष सामान्यसंवरधर्मः । अत एव बोधिसत्त्वास्तथागतानां पुरतः शिक्षाणामन्यतमशिक्षानिष्पत्तिकामाः समादानं कुर्वन्ति । तस्य च कल्याणमित्रस्याभावे दशदिग्व्यवस्थितबुद्धबोधिसत्त्वाभिमुखीभावभावनया संवरो ग्राह्यः संवरमात्मबलं च तुलयित्वा । अन्यथा तु सर्वबुद्धबोधिसत्त्वाः सदेवकश्च लोको विसंवादितः स्यात् । सद्धर्मस्मृत्युपस्थानसूत्रे हि किंचिन्मात्रं चिन्तयित्वापि अददतः प्रेतगतिरुक्ता प्रतिज्ञातं च—अददतो नरकगतिः, किं पुनरनुत्तरमर्थमखिलस्य जगतः प्रतिज्ञाय असंपादयतः । अत एवोक्तं धर्मसंगीतिसूत्रे—सत्यगुरुकेण कुलपुत्र बोधिसत्त्वेन भवितव्यम् । सत्यमगीतिः कुलपुत्र धर्मसंगीतिः । तत्र कुलपुत्र कतमत्सत्यं यद्बोधिसत्त्वोऽनुत्तरायां सम्यक्संबोधौ चित्तमुत्पाद्य तच्चित्तं जीवितहेतोरपि न परित्यजति, न सत्त्वेषु विप्रतिपद्यते । इदं बोधिसत्त्वस्य सत्यम्—यत्पुनर्बोधिसत्त्वोऽनुत्तरायां सम्यक्संबोधौ चित्तमुत्पाद्य पश्चात्तच्चित्तं परित्यजति, सत्त्वेषु विप्रतिपद्यते, अयं बोधिसत्त्वस्य प्रतिकृष्टो मृषावाद इति । आर्यसागरमतिसूत्रेऽपि देशितम्—स्याद्यथापि नाम सागरमते राजा वा राजमात्रो वा सर्वं नागरकं जनं श्वोभक्तेनोपनिमन्त्र्योपेक्षको भवेत्, नान्नपानं समुदानयेत्, सर्वं सर्वजनकायं विसंवादयेत् । तत्र तेऽन्नपानभोजनमलभमाना उज्झग्घन्तः प्रक्रामेयुः । एवमेव सागरमते यो बोधिसत्त्वः सर्वसत्त्वानाश्वास्य अतीर्णतारणायामुक्तमोचनायानाश्वस्ताश्वासनाय यावन्न बाहुश्रुत्येऽभियोगं करोति, नापि ततोऽन्येषु बोधिपक्ष्यकुशलमूलेषु धर्मेषु, अयं बोधिसत्त्वो विसंवादयति सदेवकं लोकम् । एवं च ते पूर्वबुद्धदर्शिन्यो देवता उज्झग्घन्ति विवादयन्ति । दुर्लभास्ते यज्ञस्वामिनो ये महायज्ञं प्रतिज्ञायोत्तारयन्ति । तस्मात्तर्हि सागरमते न सा बोधिसत्त्वेन वाग्भाषितव्या यया सदेवमानुषासुरं लोकं विसंवादयेत् । पुनरपरं सागरमते

१ Cf Nanjio, Nos. 74, 77 २ Cf Nanjio Nos 1096, 1098 ३ Cf Nanjio, Nos 679, 804 ४ Cf Nanjio, No 426 ५ Cf Nanjio, No 976 ६ उज्झग्घन्त means scoffing sneering

बोधिसत्त्व केनचिदेवाधीष्टो भवति धर्मेष्वर्थकरणीयेषु । तत्र बोधिसत्त्वेन वाग्भाषिता भवति यावदात्मपरित्यागोऽपि बोधिसत्त्वेन कर्तव्यो भवेत् । तत्र न पुन स सत्त्वो विसंवादयितव्य इति ॥

तस्मात्स्वबलानुरूपेण एकमपि कुशलमूल समादाय रक्षितव्यम् । यथोक्तमार्यक्षितिगर्भसूत्रे[1]—एभिर्दशभि कुशलै कर्मपथैर्बुद्धत्वम् । न पुनर्योऽन्तश एकमपि यावज्जीव कुशल कर्मपथ न रक्षति, अथ च पुनरेव वदति — अह महायानिकोऽह चानुत्तरा सम्यक्सबोधिं पर्येषामीति, स पुद्गल परम कुहको महामृषावादिक सर्वेषा बुद्धाना भगवता पुरतो विसंवादको लोकस्योच्छेदवादी । स मूढ काल कुरुते, विनिपातगामी भवतीति ॥ यावत्काल च शक्नोति तावत्काल कुशल समादाय वर्तितव्यम् ॥

एतच्च भैषज्यगुरुवैडूर्यप्रभसूत्रे[2] द्रष्टव्यम् — यस्तु महासत्त्व एव श्रुत्वापि बोधिसत्त्वचर्या दुष्करतामपि प्रज्ञयावगाह्योत्सहत एव सकलदु खितजनपरित्राणधुरमवनोढुम्, तेन वन्दनपूजन पापदेशनपुण्यानुमोदनबुद्धाध्येषणयाचनबोधिपरिणामन कृत्वा कल्याणमित्रमभ्येत्य तदुक्तानुवादेन स्वय वा वक्तव्यम् — समन्वाहर आचार्य अहमेव नामेत्युक्त्वा । यथा आर्यमञ्जुश्रीबुद्धक्षेत्रगुणव्यूहालकारसूत्रे[3] भगवता मञ्जुश्रिया पूर्वजन्माववादाने चर्योषित बोधिचित्तमुत्पादित तथोत्पादयितव्यम् । एव हि तेनोक्तम् —

यावती प्रथमा कोटि ससारस्यान्तवर्जिता ।
तावत्सत्त्वहितार्थाय चरिष्याम्यमिता चरिम् ॥

उत्पादयामि सबोधौ चित्त नाथस्य समुखम् ।
निमन्त्रये जगत्सर्व दारिद्र्यान्मोचितास्मि तत् ॥

व्यापादखिलचित्त वा ईर्ष्यामात्सर्यमेव वा ।
अद्याग्रे न करिष्यामि बोधिं प्राप्स्यामि यावता ।
ब्रह्मचर्य चरिष्यामि कामास्त्यक्ष्यामि पापकान् ॥

बुद्धानामनुशिक्षिष्ये शीलसवरसयमे ।
नाह त्वरितरूपेण बोधिं प्राप्तुमिहोत्सहे ॥

परान्तकोटिं स्थास्यामि सत्त्वस्यैकस्य कारणात् ।
क्षेत्र विशोधयिष्यामि अप्रमेयमचिन्तियम् ॥

नामधेय करिष्यामि दशदिक्षु च विश्रुतम् ।
कायवाक्कर्मणी चाह शोधयिष्यामि सर्वश ।
शोधयिष्ये मनस्कर्म कर्म कर्तास्मि नाशुभम् ॥ इति ॥

न चात्र सार्वकालिकसवरग्रहणाज्जन्मान्तरापत्तिशङ्का कर्तव्या, अत्रैव सूत्रेऽक्षोभ्यप्रणिधानानुज्ञानादेव युक्तम् । यथा तेनाक्षोभ्येण तथागतेन पूर्व बोधिसत्त्वभूतेनैव वाग्भाषिता—विसंवादिता मे बुद्धा भगवन्तो भवेयुर्यदि सर्वस्या जातौ न प्रव्रजेयमिति ।

---

१ Cf Nanjio, Nos 64–65 २ Cf also the text in Gilgit Mss, Vol I ३ Cf Nanjio No 171

एवं जातिः प्रयत्नेन संशोध्या विपुलात्मना ।

अन्यास्तु जातयोऽपि भव संशोधयिष्यति ॥

इत्युक्तं ॥ एवं शारिपुत्र बोधिसत्त्वेनाक्षोभ्यस्य तथागतस्यानुशिक्षितव्यम् । एवं शिक्षमाणः शारिपुत्र बोधिसत्त्वो महासत्त्वः सर्वेषां जातौ प्रव्रजति, उत्पन्नेषु तथागतानामनुत्पन्नेषु वा अवश्यं गृहवासान्निष्क्रामति । तत्कस्य हेतोः ? परमो ह्ययं शारिपुत्र लाभो यदुत गृहवासान्निष्क्रमणम् । यावत् । मातापितृदुहितृपुत्रा चास्य न भवन्ति ॥ यथा जन्मान्तरेऽप्ययं दोषो न भवति, तथैव प्रव्रज्याभिमुखतां साधयेत् ॥

तदेवं समासतो बोधिसत्त्वस्य सामान्यसंवरलक्षणमुक्तम्, येनात्मभावरक्षणेन युक्तः यत्नं स्वयमनुष्ठेयं परिहरेत्, न पारत्रिकस्वार्थपरार्थप्रतिसंवर्तकं च संत्यजेत् । बोधिसत्त्वः सर्वसत्त्वानां धर्मानानागतमर्थं सर्वदिनस्योपशमाय धर्मानामनागतपुण्यमाक्रम्योपादाय च शिक्षितः पापसमुत्थानपरित्यागे प्रयत्नं करोति । यदि (त)स्त्वप्यल्पाकर्मी नालोक्यते, तदन्तरायप्रतिकाराय न घटते, अन्यद् सर्वसत्त्वस्य बहुदु सर्वसत्त्वस्यप्रतिकारभूत नोत्पादयति, महार्थसिद्ध्यर्थं चान्यार्थहानिं न करोति, क्षणमप्युपेक्षते, सापत्तिको भवति । सर्वेषतोऽनापत्तिः स्वशक्त्यविषयेषु कार्येषु तत्र नियतत्वात् शिक्ष्या प्रवृत्त्यभावात् । प्रतिमोक्षयत्या त्वन्यद्भूत एव । यत्र स्वशक्त्यगोचरेऽपि त्यागसामर्थ्याशक्तिः स्यात्, तत्र चिन्त्यम् । सामान्यापदेशनान्तर्भावात्तु ततो मुक्तिः ॥

एतत्समासतो बोधिसत्त्वशिक्षाशरीरम् । विस्तरतस्त्वप्रमाणकल्पापर्यवसाननिर्देशम् । अथवा संक्षेपतो द्वे बोधिसत्त्वस्यापत्ती । यथा शक्तियुक्तायुक्तसमीक्ष्यारम्भे, न निवर्तते उपेक्षते वा, सापत्तिको भवति । निरूप्य यथार्हमतिक्रामति अन्तशश्चण्डाल्दासेनापि चोदितः, सापत्तिको भवति । पुनः[2] एतदध्याशयसंचोदनसूत्रे वचनात् — अपि तु मैत्रेय चतुर्भिः कारणैः प्रतिभानं सर्वबुद्धभाषितम् । कतमैश्चतुर्भिः[1] ? इह मैत्रेय प्रतिभानं सत्योपसंहितं भवति, नासत्योपसंहितम् । धर्मोपसंहितं भवति, नाधर्मोपसंहितम् । क्लेशहापकं भवति, न क्लेशविवर्धकम् । निर्वाणगुणानुशंससंदर्शकं भवति, न संसार[गुणा]नुशंससंदर्शकम् । एभिश्चतुर्भिः । पेयालं । यस्य कस्यचिन्मैत्रेय एभिश्चतुर्भिः कारणैः प्रतिभानं प्रतिभाति प्रतिभास्यति वा, तत्र श्राद्धैः कुलपुत्रैः कुलदुहितृभिर्वा बुद्धसंज्ञोत्पादयितव्या शास्तृसंज्ञा कृत्वा । स धर्मः श्रोतव्यः । तत्कस्य हेतोः ? यत्किंचिन्मैत्रेय सुभाषितं सर्वं तद्बुद्धभाषितम् । तत्र मैत्रेय य इमानि प्रतिभानानि प्रतिक्षिपेत्—नैतानि बुद्धभाषितानीति, तेषु च अगौरवमुत्पादयेत्पुद्गलविद्वेषेण, तेन सर्वबुद्धभाषितं प्रतिभानं प्रतिक्षिप्तं भवति । धर्मं प्रतिक्षिप्य धर्मव्यसनसंवर्तनीयेन कर्मणा अपायगामी भवति ॥

यः पुनरेतदभ्यासार्थं व्युत्पादितमिच्छति, तेनात्र शिक्षासमुच्चये तावच्चर्यामुखमात्रशिक्षणार्थमभियोगः करणीयः, शिक्षारम्भस्यैव महाफलत्वात् । यथोक्तं प्रशान्तविनिश्चयप्रातिहार्यसूत्रे— यश्च मञ्जुश्रीर्बोधिसत्त्वो गङ्गानदीवालिकासमेभ्यो बुद्धेभ्यः प्रत्येकं सर्वेभ्यो गङ्गानदीवालुकासमानि बुद्धक्षेत्राणि वशिराजमहामणिरत्नप्रतिपूर्णानि कृत्वा दद्यात्, एवं ददत् गङ्गानदीवालिकासमान्

Compare : A N p. 164 (जं किंचि बुद्धेन भासितं, सब्बं तं सुभासितं. Cf. also Bhabru Edict ' ए किंचि भंते भगवता बुधेन भासिते, सवे से सुभासिते वा. २ Cf Nanjio, No. 522.

कल्पान् दान दद्याद्, यो वा अन्यो मञ्जुश्रीर्बोधिसत्त्व इमानेवरूपान् धर्मान् श्रुत्वा एकान्तेन गत्वा चित्तेनाभिनिरूपयेत्, इमेष्वेवरूपेषु धर्मेषु शिक्षिष्यामीति, सोऽशिक्षितोऽपि मञ्जुश्रीर्बोधिसत्त्वोऽस्या शिक्षाया छन्दिकोऽ(धिक)तर पुण्य प्रसवति। न त्वेव तद्दानमय पुण्यक्रियावस्त्विति ॥

तस्मादेवमनुशसदर्शिना बोधिसत्त्वेन न कथचिन्निवर्तितव्यम्। यथात्रैवाह – तत्र मञ्जुश्रीर्ये त्रिसाहस्रमहासाहस्रलोकधातुपरमाणुरज समा सत्त्वास्तेषामेकैक सत्त्वो राजा भवेज्जम्बूद्वीपाधिपति, ते सर्व एव घोषयेयु –यो महायानमुद्ग्रहीष्यति, धारयिष्यति, वाचयिष्यति, पर्यवाप्स्यति, प्रवर्तयिष्यति, तस्य नखच्छेदेन मास पञ्चपलिकेन दिवसेनावतारयिष्याम, त चैतेनोपक्रमेण जीविताद् व्यपरोपयिष्याम इति। सचेन्मञ्जुश्रीर्बोधिसत्त्व एवमुच्यमाने नो त्रस्यति न सत्रासमापद्यते अन्तश एकचित्तोत्पादेनापि न बिभेति न विषीदति न विचिकित्सते, उत्तरि च सद्धर्मपरिग्रहार्थमभियुज्यते, पाठस्वाध्यायाभियुक्तो विहरति, अय मञ्जुश्रीर्बोधिसत्त्वश्चित्तशूरो दानशूर शीलशूर क्षान्तिशूर वीर्यशूर ध्यानशूर प्रज्ञाशूर समाधिशूर इति वक्तव्य। सचेन्मञ्जुश्रीर्बोधिसत्त्व तेषा वधकपुरुषाणा न कुप्यति न रुष्यति न खिलदोषचित्तमुत्पादयति, स मञ्जुश्रीर्बोधिसत्त्वो ब्रह्मसम इन्द्रसमोऽकम्प्य इति ॥

इतश्चायकाले –

शिक्षादरो महायानात्

महाफलविपाक। तथाहि चन्द्रप्रदीपसूत्रे –

बुद्धान कोटीनयुतानुपस्थिहेदन्नेन पानेन प्रसन्नचित्त।
छत्रै पताकाभि च दीपमालै कल्पान कोट्यो यथ गङ्गवालिका ॥
यश्चैव सद्धर्मे प्रलुज्यमाने निरुध्यमाने सुगतस्य शासने।
रात्रिदिव एक चरेय शिक्षाम् इद तत पुण्यविशिष्ट भोति ॥[1]

तस्मात्कर्तव्योऽत्रादर ॥

उक्तानि च सूत्रान्तेषु बोधिसत्त्वशिक्षापदानि। यथोक्तमार्यरत्नमेघे – कथ च कुलपुत्र बोधिसत्त्वा बोधिसत्त्वशिक्षासवरसवृता भवन्ति ? इह बोधिसत्त्व एव विचारयति—न प्रातिमोक्षसवरमात्रकेण मया शक्यमनुत्तरा सम्यक्सबोधिमभिसबोद्धुम्। किं तर्हि यानीमानि तथागतेन तेषु तेषु सूत्रान्तेषु बोधिसत्त्वसमुदाचारा बोधिसत्त्वशिक्षापदानि प्रज्ञप्तानि, तेषु तेषु मया शिक्षितव्यमिति विस्तर। तस्मादस्मद्विधेन मन्दबुद्धिना दुर्विज्ञेयो विस्तरोक्तत्वात् –

बोधिसत्त्वस्य संवरः।

तत किं युक्तम् ?

मर्मस्थानान्यतो विधाद्येनानापत्तिको भवेत् ॥ ३ ॥

---

१ SR 35 3–4 (Var दीपक्रियाभि for च दीपमालै, सुगतान for सुगतस्य, शिष्यान् for शिक्षाम्)

कतमानि च तानि मर्मस्थानानि, यानि हि सूत्रान्तेषु महायानाभिरतानामर्थायोक्तानि [1] यदुत —

आत्मभावस्य भोगानां त्र्यध्ववृत्तेः शुभस्य च।
उत्सर्गः सर्वसत्त्वेभ्यस्तद्रक्षा शुद्धिवर्धनम् ॥ ४ ॥

एष बोधिसत्त्वसंवरसंग्रह, यत्र बोधिसत्त्वानामभ्यासविश्रमेऽप्यापत्तयो व्यवस्थाप्यते ॥

यथोक्तं बोधिसत्त्वप्रातिमोक्षे — यो बोधिसत्त्वेन मार्गं परिगृहीतं सर्वसत्त्वानां कृतेन दु:खक्षयगामी, सचेद्बोधिसत्त्वस्य तं मार्गं परिगृह्यावस्थितस्यापि कल्पकोटेरत्ययेनैकं सुखचित्तमुत्पद्येत अन्तशो निश्चयाचित्तमपि, तत्र बोधिसत्त्वेनैव चित्तमुत्पादयितव्यम् — सर्वसत्त्वानामात्यर्थिकं परिगृहीतदपि मे वर्जयिष्यामीति परिगृह्णीत। तमपि मञ्जुश्रीराह — पञ्चेमानि देवपुत्र आनन्तर्याणि यैरानन्तर्यैः समन्वागता बोधिसत्त्वा क्षिप्रमनुत्तरां सम्यक्संबोधिमभिसंबुध्यन्ते। कतमानि पञ्च [2] यदा देवपुत्र बोधिसत्त्वोऽध्याशयत्यनुत्तरायां सम्यक्संबोधौ चित्तमुत्पाद्य नान्तरा श्रावकप्रत्येकबुद्धभूमौ चित्तमुत्पादयति, इदं देवपुत्र प्रथममानन्तर्यम्। सर्वस्वपरित्यागितायां चित्तमुत्पाद्य नान्तरा मात्सर्यचित्तेन सार्धं संन्यसति, इदं देवपुत्र द्वितीयमानन्तर्यम्। सर्वसत्त्वा मया त्रातव्या इत्येवं चित्तमुत्पाद्य नान्तरा सीदति, इदं देवपुत्र तृतीयमानन्तर्यम्। अनुत्पन्नानिरुद्धान् सर्वधर्मानवभोत्स्य इत्येवं चित्तमुत्पाद्य नान्तरा दृष्टिगतेषु प्रपतति, इदं देवपुत्र चतुर्थमानन्तर्यम्। एकक्षणसमायुक्तया प्रज्ञया सर्वधर्मानवभोत्स्य इत्येवं चित्तमुत्पाद्य नान्तरा तिष्ठति, न विष्ठीवति अप्राप्तायां सर्वज्ञतायाम्, इदं देवपुत्र पञ्चममानन्तर्यमिति ॥

तस्मादेवमात्मभावभोगपुण्यानामविरतमुत्सर्गरक्षाशुद्धिवृद्धयो यथायोगं भावनीया ॥ तत्र तावदुत्सर्गार्थं परिग्रहदोषभावनाद्वारेण वैराग्यमुत्पादयेत्, त्यागानुशंसांश्च भावयेत्। यथा तावच्चन्द्रप्रदीपसूत्रे —

अध्यवसिता ये बाला कायेऽस्मिन् पूतिके सम्यक्।
जीविते चञ्चलेऽनस्ये मायास्वप्ननिभोपमे ॥
अतिरौद्राणि कर्माणि कृत्वा मोहवशानुगा।
ते यान्ति नरकान् घोरान् मृत्युयानगताबुधा। इति ॥

तथा अनन्तमुखनिर्हारधारण्यामप्युक्तम् —

ये केचित् सत्त्वा न भवन्ति विग्रहा परिग्रहस्तत्र निदानमूलम्।
तस्मात्यजेद्यत्र भवेत तृष्णा उत्सृष्टतृष्णस्य हि धारणी भवेत् ॥ इति ॥

बोधिसत्त्वप्रातिमोक्षे कथितम् — पुनरपरं शारिपुत्र बोधिसत्त्वः सर्वधर्मेषु परकीयसंज्ञामुत्पादयति। न कंचिद्भावमुपादत्ते। तत्कस्य हेतोः ? उपादानं हि भयमिति ॥ आर्योग्रदत्तपरिपृच्छायामप्याह — यद्दत्तं तन्न भूयो रक्षितव्यम्। यद् गृहे तद्रक्षितव्यम्। यद्दत्तं तत्तृष्णाक्षयाय। यद्गृहे

[1] SR App I (No 32) i e, the passage is omitted in Gilgit Mss. [2] Nanjio Nos 357-58

तत्तृष्णावर्धनम्। यद्दत्तं तदपरिग्रहम्, यद्गृहे तत्सपरिग्रहम्। यद्दत्तं तदभयम्, यद्गृहे तत्सभयम्। यद्दत्तं तद्बोधिमार्गोपस्तम्भाय, यद्गृहे तन्मारोपस्तम्भाय। यद्दत्तं तदक्षयम्, यद्गृहे तत्क्षयि। यद्दत्तं तत् सुखम्, यद्गृहे, तदारभ्य दुःखम्। यद्दत्तं तत्क्लेशोत्सर्गाय, यद्गृहे तत्क्लेशवर्धनम्। यद्दत्तं तन्महाभोगतायै, यद्गृहे न तन्महाभोगतायै। यद्दत्तं तत्सत्पुरुषकर्म। यद्गृहे तत्कापुरुषकर्म। यद्दत्तं तत्सत्पुरुषचित्तग्रहणाय, यद्गृहे तत्कापुरुषचित्तग्रहणाय। यद्दत्तं तत्सर्वबुद्धप्रशस्तम्, यद्गृहे तद्बालजनप्रशस्तम्॥

यावत्सचेत्पुनरस्य पुत्रेऽतिरिक्ततरं प्रेमोत्पद्यते तथाऽन्येषु सत्त्वेषु, तेन तिसृभिः परिभाषणाभिः स्वचित्तं परिभाषितव्यम्। कतमाभिस्तिसृभिः? सम्यक् [प्र] युक्तस्य समचित्तस्य बोधिसत्त्वस्य बोधिः। शून्यविषमचित्तस्य बोधिः शून्यमिथ्याप्रयुक्तस्य। अनानात्वचारिणो बोधिसत्त्वस्य बोधिर्न नानात्वचारिणः। आभिस्तिसृभिः परिभाषणाभिः स्वचित्तं परिभाष्य मित्रेऽमित्रसंज्ञोत्पादयितव्या — अमित्रं ह्येतन्मम, न मित्रम्। योऽहमस्यार्थाय बुद्धप्रज्ञप्ताया शिक्षाया उद्धरत्वाद्गत्वा अस्मिन् पुत्रेऽतिरिक्ततरं प्रेमोत्पादयामि, न तथान्येषु सत्त्वेषु। तेन तथा तथा चित्तमुत्पादयितव्यं यथा यथास्य सर्वसत्त्वेषु पुत्रप्रेमानुगता मैत्र्युत्पद्यते। आत्मक्षेमानुगता मैत्र्युत्पद्यते। एवं चानेन योनिशः प्रत्यवेक्षितव्यम् — अन्यत एष आगतः, अन्यतोऽहम्। सर्वसत्त्वा अपि मम पुत्रा अभूवन्। अहं च सर्वसत्त्वानां पुत्रोऽभूवम्। नेह संविद्यते कश्चित्कस्यचित् परो वा। यावदेव हि गृहपते गृहिणा बोधिसत्त्वेन न कस्मिंश्चिद्वस्तुनि ममत्वं परिग्रहो वा कर्तव्यः, नाध्यवसानम्, न नियतिः, न तृष्णानुशयः कर्तव्यः। सचेत्पुनर्गृहपते गृहिणं बोधिसत्त्वं याचनक उपसंक्रम्य किंचिदेव वस्तु याचेत, सचेदस्य वस्त्वपरित्यक्तं भवेत्, नैवं चित्तं निध्यापयितव्यम् — यद्यहमेतद्वस्तु परित्यजेयं यदि वा न परित्यजेयम्, अवश्यं ममैतेन वस्तुना विनाभावो भविष्यति। अकामकेन मरणमुपगन्तव्यं भविष्यति। एतच्च वस्तु मां त्यक्ष्यति, अहं चैनं त्यक्ष्यामि। एतच्च वस्तु परित्यज्य अहं आत्तसारः कालं करिष्यामि। एतच्च परित्यक्तं न मे मरणकाले चित्तं पर्यादाय स्थास्यति। एतच्च मे मरणकाले प्रीतिं प्रामोद्यमविप्रतिसारितां च जनयिष्यति। सचेत्पुनरेवमपि समन्वाहरन् न शक्नुयात्तद्वस्तु परित्यक्तुम्, तेन स याचनकश्चतसृभिः संज्ञप्तिभिः संज्ञपयितव्यः। कतमाभिश्चतसृभिः? दुर्बलस्तावदहमस्म्यपरिपक्वकुशलमूलः, आदिकर्मिको महायाने, न चित्तस्य वशी परित्यागाय, सोपादानदृष्टिकोऽस्मि अहंकारममकारस्थितः। क्षमस्व सत्पुरुष, मा परिताप्सीः। तथाहं करिष्यामि, तथा प्रतिपत्स्ये, तथा वीर्यमारप्स्ये, यथैवं च तवाभिप्रायं परिपूरयिष्यामि सर्वसत्त्वानां चेति। एवं खलु गृहपते तेन याचनकः संज्ञपयितव्यः॥

एतच्च संज्ञपनमुभयोः दोषपरिहारायोक्तम् — मा भूद्बोधिसत्त्वस्य तवाप्रसादो बोधिसत्त्वे वा याचनकस्येति। न तु मात्सर्यमेवं अनवद्यं भवति। कुत्सितं चेदं भगवता बोधिसत्त्वानाम्। यथाह बोधिसत्त्वप्रातिमोक्षे — चत्वार इमे शारिपुत्र धर्मा बोधिसत्त्वानां न संविद्यन्ते। कतमे चत्वारः? शाठ्यं बोधिसत्त्वानां न संविद्यते। मात्सर्यं बोधिसत्त्वानां न संविद्यते। ईर्ष्यापैशुन्यं बोधिसत्त्वानां न संविद्यते। नाहं शक्तोऽनुत्तरां सम्यक्संबोधिमभिसंबोद्धुमिति लीनं चित्तं बोधिसत्त्वानां न संविद्यते। यस्यैमे शारिपुत्र चत्वारो धर्माः संविद्यन्ते, स पण्डितैर्ज्ञातव्यः — कुहको बतायम्, लपको

बतायम्, नष्टधर्मो बतायम्, सङ्क्लेशधर्मो बतायम्, लोकामिषगुरुको बतायम्, भक्तचोलकपरमो बतायमिति ॥ तथा—चित्तशूरा खलु पुन शारिपुत्र बोधिसत्त्वा भवन्ति । यावत्स्वहस्तपरित्यागी भवति, पादपरित्यागी, नासापरित्यागी, शीर्षपरित्यागी, अङ्गप्रत्यङ्गपरित्यागी, पुत्रपरित्यागी, दुहितृपरित्यागी, भार्यापरित्यागी, रतिपरित्यागी, परिवारपरित्यागी, चित्तपरित्यागी, सुखपरित्यागी, गृहपरित्यागी, वस्तुपरित्यागी, देशपरित्यागी, रत्नपरित्यागी, सर्वस्वपरित्यागीति ॥

एवं नारायणपरिपृच्छायामप्युक्तम्—न तद्वस्तूपादातव्यं यस्मिन् वस्तुनि नास्य त्यागचित्तमुत्पद्यते । न त्यागबुद्धिः क्रमेत । न स परिग्रहः परिग्रहीतव्यो यस्मिन् परिग्रहे नोत्सर्जनचित्तमुत्पादयेत्, न स परिवार उपादातव्यो यस्मिन् याचनकैर्याच्यमानस्य परिग्रहबुद्धिरुत्पद्यते । न तद्राज्यमुपादातव्यम्, न ते भोगा, न तद्रत्नमुपादातव्यम्, यावन्न तत्किंचिद्वस्तूपादातव्यम्, यस्मिन् वस्तुनि बोधिसत्त्वस्यापरित्यागबुद्धिरुत्पद्यते । अपि तु खलु पुन कुलपुत्र बोधिसत्त्वेन महासत्त्वेनैवं चित्तमुत्पादयितव्यम्—अयं ममात्मभावः सर्वसत्त्वेभ्यः परित्यक्त उत्सृष्टः, प्रागेव बाह्यानि वस्तूनि । यस्य यस्य सत्त्वस्य येन येन यत्कार्यं भविष्यति, तस्मै तस्मै तद्दास्यामि सन्तं विद्यमानम् । हस्तं हस्तार्थिकेभ्यो दास्यामि, पादं पादार्थिकेभ्यो नेत्रं नेत्रार्थिकेभ्यो दास्यामि, मांसं मांसार्थिकेभ्यः, शोणितं शोणितार्थिकेभ्यो मज्जानं मज्जार्थिकेभ्योऽङ्गप्रत्यङ्गान्यङ्गप्रत्यङ्गार्थिकेभ्यः, शिरः शिरोर्थिकेभ्यः परित्यक्ष्यामि । कः पुनर्वादो बाह्येषु वस्तुषु यदुत धनधान्यजातरूपरजतरत्नाभरणहयगजरथवाहनग्रामनगरनिगमजनपदराष्ट्रराजधानीपत्तनदासीदासकर्मकरपौरुषेयपुत्रदुहितृपरिवारेषु । अपि तु खलु पुनर्यस्य यस्य येन येन यत्कार्यं भविष्यति, तस्मै तस्मै सत्त्वाय तत्तद्देयम् । सविभागं दास्यामि, अशोचन्नविप्रतिसारी अविपाकप्रतिकाङ्क्षी परित्यक्ष्यामि । अनपेक्षो दास्यामि, सत्त्वानुग्रहाय सत्त्वकारुण्येन सत्त्वानुकम्पया तेषामेव सत्त्वानां संग्रहाय, यथा मे ऽमी सत्त्वाः संगृहीता बोधिप्राप्तस्य धर्मज्ञातारः स्युरिति । पेयालं । तद्यथापि नाम कुलपुत्र भैषज्यवृक्षस्य मूलतो वा ह्रियमाणस्य, गण्डतः शाखातः त्वक्तः पत्रतो वा ह्रियमाणस्य पुष्पतः फलतः सारतो वा ह्रियमाणस्य नैवं भवति विकल्प—मूलतो मे ह्रियते यावत्सारतो मे ह्रियत इति । अपि [illegible] खलु पुनरविकल्प एव हीनमध्योत्कृष्टानां सत्त्वानां व्याधीनपनयति एवमेव कुलपुत्र बोधिसत्त्वेन महासत्त्वेन अस्मिंश्चातुर्महाभौतिके आत्मभावे भैषज्यसंज्ञोत्पादयितव्या येषां येषां सत्त्वानां येन येनार्थं, तत्तदेव मे हरन्तु, हस्तं हस्तार्थिन, पादं पादार्थिन इति पूर्ववत् ।

आर्याक्षयमतिसूत्रेऽपि देशितम्—अयमेव मया कायः सर्वसत्त्वानां किंकरणीयेषु क्षपयितव्यः । तद्यथापि नाम इमानि बाह्यानि चत्वारि महाभूतानि पृथिवीधातुरब्धातुस्तेजोधातुर्वायुधातुश्च नानासुखैर्नानापर्यायैर्नानारम्बणैर्नानोपकरणैर्नानापरिभोगैः सत्त्वानां नानोपभोगं गच्छन्ति, एवमेव अहमिमं कायं चतुर्महाभूतसमुच्छ्रयं नाना[सुखै]र्नानापर्यायैर्नानारम्बणैर्नानोपकरणैर्नानापरिभोगैर्विस्तरेण सर्वसत्त्वानामुपभोग्यं करिष्यामीति । स इममर्थवशं संपश्यन् कायं दुःखतां च प्रत्यवेक्षते, कायदुःखतया च न परिखिद्यते सत्त्वावेक्षयेति ॥

आर्यवज्रध्वजसूत्रेऽप्याह—इति हि बोधिसत्त्व आत्मानं सर्वसत्त्वेषु निर्यातयन् सर्वकुशलमूलोपस्तम्भित्वेन सर्वसत्त्वानां कुशलमूलैः स[मन्वा]हरन् प्रदीपसममात्मानं सर्वसत्त्वेषूपनयन्

सुखसममात्मानं सर्वसत्त्वेष्वधितिष्ठन् धर्मकुक्षिसममात्मानं सर्वजगति संधारयन्, आलोकसमंमात्मानं सर्वसत्त्वेष्वनुगच्छन्, जगत्प्रतिष्ठापनसममात्मानं संपश्यन्, कुशलमूलप्रत्ययभूतमात्मानं सर्वजगत्यनुगच्छन्, मित्रसममात्मानं सर्वसत्त्वेषु नियोजयमानः, अनुत्तरसुखमार्गसममात्मानं सर्वसत्त्वेषु संदर्शयमानः, अनुत्तरसुखोपधानसममात्मानं सर्वसत्त्वेषु परिशोधमानः, सूर्यसममात्मानं सर्वजगति समीकुर्वाणः, एवंधर्मोपेतमात्मानं सर्वसत्त्वेषु प्रयच्छन्, यथाकामकरणीयवश्यमात्मानं सर्वलोके संपश्यन्, अप्रचैत्या भविष्यामः .... सर्वजगत्स्थित्यात्मानं संपश्यन्, समचित्ततां सर्वजगति निष्पादयन्, सर्वोपकरणतीर्थमात्मानं संपश्यन्, सर्वलोकसुखदातारमात्मानं प्रत्यवेक्षमाणः, सर्वजगतो दानपतिमात्मानमधिमुच्यमानः, सर्वलोकज्ञानसममात्मानं कुर्वाणः, बोधिसत्त्वचर्याप्रयुक्तमात्मानं संजनयमानः, यथावादितथाकारित्वेनात्मानं नियोजयमानः, सर्वज्ञतासंनाहसंनद्धमात्मानं प्रत्यवेक्षमाणः, पूर्वनिमन्त्रितं चित्तमनुपालयमानः, प्रतिपत्तौ चात्मानं स्थापयमानः, बोधिसत्त्वत्यागचित्ततां मनसि कुर्वाणः, उद्यानभूतमात्मानं सर्वसत्त्वेषु संपश्यन्, धर्मरतिभूतमात्मानं सर्वलोकेष्वादर्शयमानः, सौमनस्यदातारमात्मानं सर्वसत्त्वानामधितिष्ठन्, अनन्तप्रीतिसंजननमात्मानं सर्वजगतो निर्यातमानः, सर्वशुक्लधर्माय द्वारभूतमात्मानं सर्वलोके संधारयमाणः, बुद्धबोधिदातारमात्मानं सर्वसत्त्वानां प्रणिदधत्, पितृसममात्मानं सर्वप्रजायां नियोजयमानः, सर्वोपकरणावैकल्याधिकरणमात्मानं सर्वसत्त्वधातौ प्रतिष्ठापयमानः।

इति हि बोधिसत्त्व आत्मानमुपस्थायकत्वाय ददानः, याचनकेषु नीचमनसिकारचित्तः, भूम्यास्तरणाधिष्ठानचेताः, धरणिसमसर्वदुःखसहनमनसिकारप्रवृत्तः, सर्वसत्त्वोपस्थानाक्लान्तमानसप्रयुक्तः, बालजनदुष्कृतास्थिरः, स्थावराधिवासनजात्यः, अस्थितः, कुशलमूलाभियुक्तः अप्रयुक्तसर्वलोकधातूपस्थानः, कर्णौ नासा संपरित्यजन् याचनकेभ्य उपसंक्रान्तेभ्यो बोधिसत्त्वचर्योपात्ततथागतकुलकुलीनसंभूतचित्तः सर्वबोधिसत्त्वानुस्मरणविहारप्रसृतः, असारात्सर्वत्रैलोक्यात्स....त्यवेक्षमाणः स्वशरीरानध्यवसितसंतानः, अनिकेतसर्वबुद्धधर्मानुस्मृतिविहारी असाराच्छरीरात्सारादानाभिप्रायः।

इति हि बोधिसत्त्वो जिह्वां याचितः समानो....वाचा प्रेमणीयया मैत्र्या उपचारविततया भद्रे सिंहासने राजार्हे निषाद्य तं याचनकमभिभाषते हृष्टः अक्रुद्धचित्तो भूत्वा अक्षतचित्तोऽनुपहतचित्तो महात्मवंशला....[चि]त्तो बुद्धवंशसंभूतचित्तोऽलुलितसंतानचित्तो महास्थामबलाधानोऽनध्यवसितशरीरचित्तोऽनभिनिविष्टवचनचित्तो जानुमण्डलप्रतिष्ठितकायो भूत्वा स्वकान्मुखाज्जिह्वायाचनकस्य सर्वशरीरमधीनं कृत्वा वाचं प्रमुञ्चन् स्निग्धां मृद्वीं प्रेमणीयां मैत्र्योपचाराम्—गृहाण त्वं मम जिह्वाम्, यथाकामकरणीयां कुरु। तथा कुरु यथा त्वं प्रीतो भवसि प्रीतमानस आत्मना प्रमुदितो हृष्टः प्रीतिसौम[न]स्यजात इति। स शिरः परित्यजन् सर्वधर्माग्रशिरः परमज्ञानमवतरन् सर्वसत्त्वपरित्राणशिरो बोधि....गच्छन् सर्वजगदग्र्यशिरः अनुपमज्ञानमभिलषन् सर्वदिक्छिरः प्राप्तुं ज्ञानराजमधिमुच्यमानोऽनुत्तरसर्वधर्मैश्वर्यशीर्षतां परिपूरयितुकामोऽनन्तयाचनकप्रीतिपरिस्फुटचेताः। इति हि बोधिसत्त्वो हस्तपादान् परित्यजन् याचनकेभ्यः श्रद्धाहस्तप्रयुक्तेनानुग्रहचारित्रेण बोधिसत्त्वसिंहविक्रमत्यागप्रततपाणिना व्यवसर्गाभिरतेन हस्तपादपरित्यागेन महाप्रतिष्ठानक्रमतलव्यतिहारेण बोधिसत्त्वचर्याध्यवसायेन वेदनानुपहततया-

दानप्रसादशक्तया विमलचित्तोत्पादसमरो निष्पर्यवस्थानज्ञानधर्मशरीरोऽच्छिन्नाभिन्नालुप्तकायसत्त्व अनीचचित्त सर्वमारकर्मकल्याणमित्रोपस्तब्धबृंहितचेता सर्वबोधिसत्त्वसवर्णैस्त्यागनिर्याण । इति हि बोधिसत्त्व स्वशरीरमाक्षिप्य रुधिरमनुप्रयच्छन् याचकेभ्य प्रहर्षितबोधिचित्तो बोधिसत्त्वचर्याभिलषितचित्तोऽपर्यात्तवेदितचित्त सर्वयाचनकाभिलषितचित्त सर्वप्रतिग्राहकाविद्विष्टचित्त सर्वबोधिसत्त्वत्यागप्रतिपत्प्रतिपन्नोऽनिवर्त्यया प्रीतिप्रसब्ध्या स्वशरीरानपेक्षचित्त स्वशरीराद्रुधिरमनुप्रयच्छन् ज्ञानायतनमहायानप्रसृतचेता महायानाविनष्टमना इष्टमनास्तुष्टमना प्रीतमना मुदितमना मैत्र्यमना सुखमना प्रसन्नमना प्रमुदितप्रीतिसौमनस्यजातो मज्जामांस स्वशरीरात् परित्यजन् याचनकेभ्य कल्याणत्यागया याचकाभिलषितया वाचा तान् याचकानभिलपन्-गृह्णन्तु भवन्तो मम शरीरा मज्जामांस यथाकामकरणया तुल्यप्रीतिविवर्धनेन त्यागचित्तेन । बोधिसत्त्वविज्ञगणनिषेवितेन सहाकुश[लमू]लेन लोकमलापकर्षिणेन प्रवरेणाध्याशयेन । सर्वबोधिसत्त्वसमतोपात्तैर्महादानारम्भैर्मनसाकाङ्क्षितै सर्वयाचकैरनुताप्यचित्तैर्दानवस्तुभि अप्रत्यवेक्षितेन कर्मविपाकप्रत्ययेन सर्वलोकधात्वभिमुखया सर्वबुद्धक्षेत्रालंकारव्यूहपूजया सर्वजगदभिमुखया करुणापरित्राणतया । सर्वबुद्धबोध्यभिमुखया दशबल चारणया अतीतानागतप्रत्युत्पन्नसर्वबोधिसत्त्वाभिमुखया एककुशलमूलपरिचर्यया सर्ववैशारद्याभिमुखेनार्षभसिंहनादनदनेन त्र्यध्वाभिमुखेन । सर्वाध्वसमताज्ञानेन लोकाभिमुखेनापरान्तकोटीगतकल्पव्यवसायेन बोधिसत्त्वप्रणिधानेन अपरिश्रम्यनाभिमुखेनाखेदचित्तोत्पादेन बोधिसत्त्व स्वहृदय परित्यजन् याचनकेभ्यो दानवशाशिक्षितचित्त पारमितानिष्पादनचित्त सर्वबोधिसत्त्वदानानुद्धतसुप्रतिष्ठितचित्त अधिष्ठानसर्वयाचनकप्रतिमाननचित्त, अध्याशयं परिशोधयमान, सर्वजगत्परि[पाच]ननिदान महाप्रणिधानं प्रतिपद्यमान, बोधिसत्त्वचर्यायां समसमान, सर्वज्ञतासंभार संभरमाण, प्रणिधिमरिञ्चन् सोऽत्र यकृद्वृक्कापुप्फुसं याचकेभ्य परित्यजन् याचनकाभिप्रसन्नया दृष्ट्या प्रसन्नप्रीत्याकारैर्बोधिसत्त्वनियतेन प्रेम्णा अभ्युत्थितमनसिकारेण त्यागेन असारात्कायात्सुप्रत्यवेक्षितेन सारादानचित्तेन श्मशानपर्यन्तेन कायानुस्मृतिमनसिकारेण वृकशृगालश्वभक्ष्य शरीर प्रत्यवेक्षमाण परभक्तिमनसिकृततया शरीरानित्यतया अपविद्धशरीरेण परभक्तचेतनेन एव धर्ममनसिकारप्रयुक्तो बोधिसत्त्वस्तान् याचनकाननिमिषं प्रेक्षमाण एवं चित्तमुत्पादयति-यदि चाहमेतद्याचनकस्यैतच्छरीरादन्त्रयकृद्वृक्कापुप्फुसं दद्याम् आयुःक्षयपर्यन्ते । नैवो नित्य श्मशानपर्यवसान इति । स एव मनसिकारसंतोषितेन सत्तानेनैवं धर्मज्ञानेनाशयेन कल्याणमित्रमनसाधिष्ठितेन याचनकदर्शनेन असारात्कायात् सारमादातुकामो धर्मकामतया स्वमांसान्यखे परित्यजन्नेव तत्कुशलमूल परिणामयतीत्यात्मभावोत्सर्गं कृत्वा ॥

भोगपुण्योत्सर्गोऽप्यत्रैवोक्त-इति हि बोधिसत्त्वो नानादक्षिणीयप्रतिग्राहकेष्वन्यान्यबुद्धदिगागतेष्वप्रमेयरूपवर्णोपेतेषु बोधिसत्त्वमागतेषु बोधिसत्त्वशब्द श्रुत्वा आगतेषु बोधिसत्त्वप्रत्ययावदागतेषु बोधिसत्त्वदर्शनपूर्वं प्रणिधानश्रुतेषु, बोधिसत्त्वप्रणिधानचित्तनिमन्त्रितेषु, सर्वत्यागमनासाभिलषितेषु तृप्तयाचनकप्रतिमाननाचेतन, आगतयाचनकक्षमापणचेतन-भवैव तत्र दिशं गत्वा यूयं प्रतिमानयितव्या अभविष्यत्, येन युष्माकमागमनक्लमो न स्यात्-एव सम्यक्प्रणिपातेन क्षमयति सर्वयाचनकान् । क्षमयित्वा स्नापयित्वा विश्रामितशरीरान् कृत्वा तेभ्यो यदृच्छयोपकरणं

प्रतिपादयति—यदिदं मणिरथ[ान् जम्बु]द्वीपकल्याणकन्यारत्नपरिपूर्णान्, यदिदं सुवर्णरथान् जनपदविशुद्धकन्यारत्नपरिपूर्णान्, यदिदं वैडूर्यरथान् वा अनुकूलगीतवाद्यसंप्रवादितपरिपूर्णान्, एवं स्फटिकरथान् सुमुखसुवेषधारिस्वलंकृतरूपानप्रतिकूलदर्शनचतुरकन्यारत्नपरिपूर्णानिति ॥

तथा अत्रैव देशितम्—मणिरथान् वा ददानः सर्वरत्नजालसंच्छन्नाजानेयहस्त्युपेतान् सवाहनान् चन्दनरथान् ददानो रत्नचक्ररथ्यप्रयुक्तान् रत्नसिंहासनप्रतिष्ठितान् यावन्नानारत्नछत्रसंछन्नव्यूहान् रत्नवितानविततसंछन्नान् ध्वजपताकालंकृतचतुर्दिकान् नानागन्धविधूपितसार-....गन्धानुलेपानुलिप्तान्, सर्वपुष्पव्यूहावकीर्णान् कन्याशतसहस्ररत्नसूत्रप्रकर्षितान् अभ्रान्तगमनान् अभ्रान्तसमवाहनप्रयुक्तान्, यावदप्रतिकूलमनोज्ञप्रवातगन्धान् सुदुहितृपुत्रवचनोपचारप्रयुक्तान्, विविधगन्धचूर्णसंभृतहस्तोपचारानिति ॥

पुनरत्रैवाह—आत्मानं च सर्वसत्त्वानां नियातयन्नुपस्थानं वा सर्वबुद्धानामुपाददानो राज्यं वा परित्यजन् पुटभेदकं वा नगरराजधानीं सर्वालंकारभूषितां यथार्हं वा याचनकेषु सर्वपरिवारं परित्यजन् पुत्रदुहितृभार्यां वा ददानो याचनकेभ्यः सर्वगृहं वापसृजन् यावत्सर्वोपभोगपरिभोगान् वा ददानः, एवं पानदानं रसदानमपि बोधिसत्त्वो ददानो विविधान् कल्याणानुदारान् विशुद्धानविकलांस्तिक्ताँल्लवणान् कटुकान् कषायान् नानारसाग्रोपेतान् सुस्निग्धान् विविधरसविधिनोपेतान् धातुक्षोभणसमतास्थापनान् चित्तशरीरबलोपस्तम्भनान् प्रीतिप्रसादप्रामोद्यकल्यताजननान् यावत्सर्वपरोपक्रमप्रतिषेधकान् सर्वव्याधिशमनानारोग्यसंजननान्। एवं वस्त्रदानं पुष्पदानं गन्धदानं विलेपनदानं माल्यदानं शयनदानमावासदानमपाश्रयदानं प्रदीपदानं च। ग्लानप्रत्ययभैषज्यपरिष्कारान् बोधिसत्त्वोऽनुप्रयच्छन् .यावन्नानाभाजनानि विविधसंभाराण्यनेककांस्यपात्रीरप्रमेयसंभारोपचिता हिरण्यसुवर्णरूप्यचूर्णपरिपूर्णाः। तानि बुद्धेभ्यो भगवद्भ्यो ददानः, अचिन्त्यदक्षिणीयाधिमुक्तचेता बोधिसत्त्वरत्नेभ्यो वा ददानः, कल्याणमित्रसुदुर्लभचित्तोत्पादेन आर्यसंघाय वा ददानः, बुद्धशासनोपस्तम्भाय पुद्गलाय वा ददानः, श्रावकप्रत्येकबुद्धेभ्यो वा आर्यगुणसुप्रसन्नचित्ततया मातापितृभ्यां ददानः, गुरुशुश्रूषोपस्थानचित्ततया आचार्यगुरुदक्षिणीयेभ्यो वा ददानः, तत्र तत्र गुरुसंभारावदशिक्षणप्रयुक्तः अशनवसनं वा कृपणवनीपकयाचनकेभ्यो ददानः, सर्वसत्त्वाप्रतिहतचक्षुर्मैत्रीपरिभावितचित्ततया। पेयालं। इति हि बोधिसत्त्वो हस्त्याजानेयान् ददानः सप्ताङ्गसुप्रतिष्ठितान् षष्टिहायनान् षड्दन्तोपेतान् पद्मवर्णान् मुखविशुद्धान् सुवर्णालंकारान् हेमजालप्रतिच्छन्नशरीरान् नानारत्नविचित्रालंकारजालशुण्डप्रक्षिप्तव्यूहान् सुवर्णकल्याणान् कल्याण[चारु]दर्शनान् अक्लान्तयोजनसहस्रगमनोपचारान्। अश्वाजानेयान् वा ददानः सुखवाहनसुखशरीरोपेताननुजवसंपन्नांश्चतुर्दिग्गमनाहारजवोपेतानारोहसंपन्नान् दिव्यकल्याणचारुसदृशसर्वविभूषणोपेतान्। स तान् ददानः परित्यजन् गौरवेण गुरुजनेभ्यः कल्याणमित्रमातापितृभ्यः कृपणवनीपकयाचनकेभ्यः सर्वजगत्प्रतिग्राहकेभ्यो मुक्तचित्ततया ददान·, नागृहीतचित्ततयावसृजन् महाकरुणापरिस्फुटेन संतानेन महात्यागपरिमाणबोधिसत्त्वगुणेषु प्रतिपद्यमानोऽभिजातबोधिसत्त्वाध्याशयान् परिशोधयमानो यावत्....इति हि बोधिसत्त्व आसनदानं ददानः परित्यजन् राजभद्रासनानि वैडूर्यपादकानि सिंहप्रतिष्ठितानि सुवर्णसूत्ररत्न-

जालवितानान्यनेकचीवरस्पर्शोपितप्रशस्तानि सर्वसारगन्धवासितोपचाराणि विचित्रमणिराजसमुच्छ्रितध्वजान्यनेकरत्नकोटीनियुतशतसहस्रालङ्कारव्यूहानि हेमजालवितानविततानि सुवर्णकिङ्किणीजालसंघट्टितमनोज्ञनादनिर्घोषशब्दानि महान्त्यासनान्यभ्युद्गतो [छिद्र] चक्षुर्दर्शनान्येकच्छत्रमहापृथिव्यनुशासननिष्पदनाभिषिक्तानि । सर्वराज्यैश्वर्याधिपतेयनियतनियताप्रतिहतचक्रशासनानुशासनसर्वराजाधिपतेये प्रवर्तेते । एवं यावत्. इति हि बोधिसत्त्वश्छत्राणि ददान परित्यजन् महारत्नव्यूहप्रतिमण्डितानि रत्नदण्डानि किङ्किणीजालसंछन्नानि । रत्नसूत्रसुवर्णघण्टावलीविनामितवैडूर्यमणिहाराभिप्रलम्बितानि नन्दीघोषमनोज्ञशब्दोपचाराणि हेमजालाभ्यन्तरविशुद्धच्छदनानि रत्नशलाकालङ्कारशतसहस्रविततानि रत्नकोषगर्भारितान्यगुरुचन्दनान्येकसारवरगन्धकोटीनियुतशतसहस्रविधूपितवासितोपचाराणि जाम्बूनदप्रभास्वरशुद्धानि । तादृशाना छत्राणामनेककोटीनियुतशतसहस्रालङ्काराणा तदतिरिक्तानि च असङ्ख्येयकोटीनियुतशतसहस्रालङ्काराण्यनवेक्षचित्तो ददान परित्यजन्नवसृजन्ननुप्रयच्छन् समुखीभूतेभ्यो वा सत्त्वसारेभ्यो निर्वृताना वा तथागताना चैत्यालङ्काराय, धर्मपर्येष्टये, बोधिसत्त्वकल्याणमित्रेभ्यो वा, अभिजातबोधिसत्त्वधर्मभाणकेभ्यो वा, मातापितृभ्या वा, सघरत्ने वा, सर्वबुद्धशासने वा, यावत्सर्वप्रतिग्राहकेभ्य, स एव तत्कुशलमूल परिणामयति ॥

यथा तावदयमायामेन परिणामनाया सर्वकुशलमूलप्रस्तावेषूपदिष्टम्, एव प्रणिधानमुपादयति — कथमेतानि कुशलमूलानि सर्वजगदुपजीव्यान्युपकारिभूतानि भवेयुर्विशुद्धधर्मपर्यवसानानि, येन सर्वसत्त्वानामेभी कुशलमूलैर्नरकापायप्रतिप्रश्रब्धिर्भवति ? तिर्यग्योनियमलौकिकाद् दुःखस्कन्धाद्विनिवर्तयेयु ? स तानि कुशलमूलानि परिणामयन्नेव तत्कुशलमूल परिणामयति — अनेनाह कुशलमूलेन सर्वसत्त्वाना लयन भवेय सर्वदुःखस्कन्धविनिवर्तनाय, सर्वसत्त्वाना त्राण भवेय सर्वक्लेशपरिमोचनतया, सर्वसत्त्वाना शरण भवेय सर्वभयारक्षणतया, सर्वसत्त्वाना गतिर्भवेय सर्वभूम्यनुगमनतया, सर्वसत्त्वाना परायण भवेयमत्यन्तयोगक्षेमप्रतिलम्भतया, सर्वसत्त्वानामालोको भवेय वितिमिरज्ञानसंदर्शनतया, सर्वसत्त्वाना उल्का भवेयमविद्यातमोन्धकारविनिवर्तनतया, सर्वसत्त्वाना प्रद्योतो भवेयमत्यन्तविशुद्धिप्रतिष्ठापनतया, सर्वसत्त्वाना नायको भवेयमचिन्त्यधर्मनयावतारणतया, सर्वसत्त्वाना परिणायको भवेयमनावरणज्ञानस्कन्धोपनयनतया । पेयाल । तच्चाध्याशयत परिणामयति न वचनमात्रेण । तच्चोदग्रचित्त परिणामयति, हृष्टचित्त परिणामयति, प्रसन्नचित्त परिणामयति, प्रमुदितचित्त स्निग्धचित्त परिणामयति, मैत्रचित्त प्रेमचित्त अनुग्रहचित्तो हितचित्त सुखचित्त परिणामयति । तच्चैव परिणामयति — इद मम कुशलमूल सर्वसत्त्वाना गतिविशुद्धये सवर्तेत, उपपत्तिविशुद्धये सवर्तेत, पुण्यमाहात्म्यविशुद्धये सवर्तेत, अनभिभूततायै सवर्तेत, अपर्यादानतायै सवर्तेत, दुरासदचित्ततायै सवर्तेत, स्मृत्यप्रमोषतायै सवर्तेत, गतिमतिविनिश्चयतायै सवर्तेत, बुद्ध्यप्रमाणतायै सवर्तेत, कायकर्ममनस्कर्मसर्वगुणालङ्कारपरिपूर्यै सवर्तेत । अनेन मे कुशलमूलेन ते सर्वसत्त्वा सर्वबुद्धानारागयेयु, आरागयित्वा च मा विरागयेयु । तेषु च बुद्धेषु भगवत्सु प्रसादमभेद्य प्रतिलभेरन् । तेषा च तथागतानामर्हता सम्यक्सबुद्धानामन्तिके धर्मदेशना शृणुयु । श्रुत्वा च सर्वा विमतीर्विनिवर्तयेयु । यथाश्रुत च

सधारयेयु । सधारयन्तश्च प्रतिपत्त्या सपादयेयु । ताश्च तथागतानाराधयेयु. । चित्तकर्मण्यता च प्रतिलभेरन् । अनवद्यानि कर्माणि समुदानयेयु । महत्सु च कुशलमूलेष्वात्मान प्रतिष्ठापयेयु । अत्यन्त च दारिद्र्य विनिवर्तयेयु, सप्तधनप्रतिलम्भाश्च परिपूरयेयु, सर्वबुद्धाना चानुशिक्षयेयु, कल्याणेन्द्रियप्रतिलम्भ चाधिगच्छेयु, उदाराधिमुक्तिसमता च परिनिष्पादयेयु, सर्वज्ञज्ञाने चावकाश प्रतिलभेरन्, अप्रतिहतचक्षुष्मत्ता च सर्वजगत्युत्पादयेयु, लक्षणालकृतता च कायप्रतिपूरिं प्रतिलभेरन्, सर्वगुणालकार च वाक्यविशुद्धिं परिगृह्णीयु, संवृतेन्द्रियता दशबलप्रयुक्ता चित्तकल्यता समुदानयेयु, अनिश्रितविहारता च परिपूरयेयु, येन च सुखोपधानेन सर्वबुद्धा समन्वागतास्तत्सुखोपधानप्रतिलब्धा सर्वसत्त्वा भवेयुरिति। यथा षष्ठीपरिणामनोक्तेन विधिना परिणामयति – सर्वसत्त्वा ज्ञानाहाराद्भवन्तु असङ्गप्रयुक्तचेतस, आहारप्रज्ञातापिनो ऽनध्यवसिताहारा प्रीतिभक्षा निरामिषाहारा यावत् कामतृष्णाविनिवर्तका । सर्वसत्त्वा धर्मरसमेघप्रवर्षका भवन्तु अनुत्तरधर्मरतिप्रीणितसताना । सर्वसत्त्वा सर्वरसाग्रजिह्वा भवन्तु रसनिमित्ताप्रहीतार सर्वबुद्धधर्मचिन्तनप्रयुक्ता अविपन्नयाना अग्रयाना उत्तमयाना शीघ्रयाना महायाना । सर्वसत्त्वा अतृप्तदर्शना भवन्तु बुद्धप्रीतिप्रतिलब्धा । सर्वसत्त्वा सर्वकल्याणमित्रदर्शनानुपहतसताना भवन्तु । सर्वसत्त्वा अगदभैषज्यराजोपदर्शना भवन्तु । सर्वसत्त्वा क्लेशविषविनिवर्तका, सर्वसत्त्वा आदित्यमण्डलोद्गतदर्शना भवन्तु सर्वसत्त्वतमस्तिमिरपटलविधमनत्वात्॥

एवमात्मानमुपनिधाय स्वभावनानुकूल्येन पठितव्यम् – सर्वसत्त्वानामभिरुचिरदर्शनताया परिणामयामि, सौमनस्यदर्शनताया कल्याणदर्शनताया परिणामयामि । अभिलषितदर्शनताया प्रहर्षितदर्शनताया दौर्मनस्यादर्शनताया बुद्धदर्शनोपेतताया परिणामयामि ॥

सर्वसत्त्वा शीलगन्धोपेता भवन्तु अनाच्छेद्यशीला बोधिसत्त्वपारमिताशीला । सर्वसत्त्वा दानवासिता भवन्तु सर्वत्यागपरित्यागिन । सर्वसत्त्वा क्षान्तिवासिता भवन्तु अक्षोभ्यचेतनाप्रतिलब्धा । सर्वसत्त्वा वीर्यवासिता भवन्तु महावीर्ययानसनद्धा । सर्वसत्त्वा ध्यानवासिता भवन्तु प्रत्युत्पन्नबुद्धसमुखीभावस्थिता समाधिप्रतिलब्धा । सर्वसत्त्वा बोधिसत्त्वपरिणामनावासिता भवन्तु । सर्वसत्त्वा सर्वशुक्लधर्मवासिता भवन्तु सर्वाकुशलधर्मप्रहीणा । सर्वसत्त्वा दिव्यशयनप्रतिलब्धा भवन्तु महाज्ञानाधिगमाय । सर्वसत्त्वा आर्यशयनप्रतिलब्धा भवन्तु नि पृथग्जनबोधिचित्तावासनत्वात्। सर्वसत्त्वा सुखशयनप्रतिलब्धा भवन्तु । सर्वससारावचरदु खपरिवर्जनत्वात्। सर्वसत्त्वा क्षेमशयनप्रतिलब्धा भवन्तु धर्मकामस्पर्शोपेता । सर्वसत्त्वा परिशुद्धबुद्धक्षेत्रावभासा भवन्तु गुणवाससुप्रयुक्ता आर्यावासनिकेतोच्चलिता अनुत्तरसर्वबुद्धवासाविरहिता । सर्वसत्त्वा बुद्धोपनिश्रयविहारिणो भवन्तु । सर्वसत्त्वा अनन्तालोका भवन्तु सर्वबुद्धधर्मेषु । सर्वसत्त्वा अप्रतिहतावभासा भवन्तु सर्वधर्मधात्वेकस्फरणा । सर्वसत्त्वा आरोग्यशरीरा भवन्तु तथागतकायप्रतिलब्धा । सर्वसत्त्वा भैषज्यराजोपमा भवन्तु अत्यन्ताकल्पनधर्माण । सर्वसत्त्वा अप्रतिहतभैषज्यस्तम्भोपमा भवन्तु जगच्चिकित्साप्रतिपन्ना । सर्वसत्त्वा रोगशल्यनिरुद्धा भवन्तु सर्वज्ञारोग्यप्रतिलब्धा । सर्वसत्त्वा सर्वजगद्भैषज्यकुशला भवन्तु यथाशयभैषज्यप्रयोगसप्रयोक्तार ॥ सर्वसत्त्वेषु सर्वरोगविनिवर्तनाय परिणामयामि । सर्वसत्त्वेष्वपर्यन्तस्थामबलशरीरताया परिणामयामि । सर्वसत्त्वाना

चक्रवालपर्वतानमर्दनकायबलोपपत्तये परिणामयामि। सर्वसत्त्वानां सर्वबलोपस्तम्भनातृप्ततायां परिणामयामि॥ सर्वसत्त्वा अप्रमाणभाजना भवन्तु आकाशधातुविपुलाः स्मृतीन्द्रियोपेताः सर्वलौकिकलोकोत्तरभाजनसंग्रहणाद् ग्रहणस्मृत्यसंप्रमुष्टाः। सर्वसत्त्वाः कल्याणविशुद्धिभाजना भवन्तु अतीतानागतप्रत्युत्पन्नसर्वबुद्धबोध्यभेद्यप्रसादग्राहिणः। सर्वसत्त्वाः कामभाजना भवन्तु सर्वत्रगामिनीबुद्धभूमिप्रतिलब्धाः। सर्वसत्त्वाः सर्वसत्त्वेष्वप्रतिहतचित्ता भवन्तु। सर्वसत्त्वा अनाभोगसर्वबुद्धक्षेत्रपरिस्फुटगमना भवन्तु एकचित्तक्षणसर्वधर्मविक्रमाः। सर्वसत्त्वाः श्रान्ताक्रान्तसर्वलोकधातुगमना भवन्तु अविश्राम्यमानमनोमयकायप्रतिलब्धाः। सर्वसत्त्वाः सुखगमनयुक्ता भवन्तु सर्वबोधिसत्त्वचर्यानुप्रवेशिनः। अनेन कुशलमूलेन सर्वसत्त्वाः कल्याणमित्रात्यागचित्तानुसृष्टा भवन्तु कृतज्ञा कृतानुपालनतया। सर्वसत्त्वाः कल्याणमित्रैः सहैककार्या भवन्तु सभागकुशलमूलसंग्रहणतया। सर्वसत्त्वाः कल्याणाशया भवन्तु कल्याणमित्रसंवसनसंपदविहारानुभावनतया। सर्वसत्त्वाः कल्याणमित्रकुशलमूलकर्मविपाकविशुद्धा भवन्त्वेकप्रणिधानाः। सर्वसत्त्वा महायानाभिरक्ताः संप्रस्थिता भवन्त्वविष्कम्भितयानसर्वज्ञतापर्यवसानाः। सर्वसत्त्वाः प्रच्छादितकुशलमूला भवन्तु सर्वबुद्धानस्थागोपनप्रतिलब्धाः। सर्वसत्त्वा गुणज्ञानाभिच्छादिता भवन्तु सर्वलोकोपक्लेशव्यपवृत्ताः। सर्वसत्त्वा अच्छिन्नाविक्षिप्तशुक्लधर्माणो भवन्त्वविप्रलुप्तबुद्धधर्मप्रवाहाः। सर्वसत्त्वाश्छत्रभूता भवन्तु दशबलवितानान्विताः। सर्वसत्त्वा अत्यन्तबोध्यासनप्रतिलब्धा भवन्तु। सर्वसत्त्वाः [बुद्धविक्रान्तिसिं]हासनप्रतिलब्धा भवन्तु सर्वजगदवलोकनीया इति॥

आर्यगगनगञ्जसूत्रेऽप्याह—मा भूत्तन्मम कुशलमूलं धर्मज्ञानं कौशल्यं वा यन्न सर्वसत्त्वोपजीव्यं स्यादिति॥

अतीतानागतशुभोत्सर्गस्त्वार्याक्षयमतिसूत्रेऽभिहितः—कुशलानां च चित्तचैतसिकानामनुस्मृतिरनुस्मृत्य च बोधिपरिणामना, इदमतीतकौशल्यम्। योऽनागतानां कुशलमूलानां निध्यप्तिर्बोधेरामुखीकरणसमन्वाहारः, ये मे उत्पत्स्यन्ते कुशलाश्चित्तोत्पादाः,ताननुत्तरायां सम्यक्संबोधौ परिणामयिष्यामीति इदमनागतकौशल्यम्॥ तदेव चैतसिकेनाभ्यासेन सर्वत्यागादिमुक्तिं परिपूर्य, त्यागचित्तवेगात्तेन कायप्रयोगेणोत्सृष्टसर्वपरिग्रहः। सर्वपरिग्रहमूलाद्व्यदुःखाद्विमुक्तो मुक्त इत्युच्यते। अनुत्तरांश्चाप्रमेयानसंख्येयान् कल्पान् नानाकारानन्तान् लौकिकलोकोत्तरान् सुखसंपद्विशेषाननुभवति। तेन चात्मभावादिना बडिशामिषेणेव स्वयमनभिमतोपभोगेनाप्याकृष्य परानपि तारयति॥ अत एवोक्तं रत्नमेघे—दानं हि बोधिसत्त्वस्य बोधिरिति॥

शिक्षासमुच्चये दानपारमिता प्रथमः परिच्छेदः॥

सद्धर्मपरिग्रहो द्वितीयः परिच्छेदः ।

एवमेषामात्मभावादीनामुत्सृष्टानामपि रक्षा कार्या । कुतः ? यस्मात्—

परिभोगाय सत्त्वानामात्मभावादि दीयते ।
अरक्षिते कुतो भोगः किं दत्तं यन्न भुज्यते ॥ ५ ॥
तस्मात्सत्त्वोपभोगार्थमात्मभावादि पालयेत् ।

उक्तं हि बोधिसत्त्वप्रातिमोक्षे—परं शारिपुत्र रक्षिष्यामीत्यात्मा रक्षितव्यः । एवंरूपया शारिपुत्र हितैषि[क]तया समन्वागतो बोधिसत्त्वो जीवितहेतोरपि पापं कर्म न करोतीति ॥

वीरदत्तपरिपृच्छायामप्याह—शकटमिव भारोद्वहनार्थं केवलं धर्मबुद्धिना वोढव्यमिति । तथा अक्षयमतिसूत्रेऽपि—कायदुःखतया च न परिखिद्यते सत्त्वावेक्षितयेति ॥

तच्चात्मभावादिकं कथं पालयेत् ? कल्याणमित्रानुत्स(र्गा)र्जनात् । यथोक्तमार्यगण्डेव्यूहे आर्यश्रीसंभवेन—कल्याणमित्रसंधारिताः कुलपुत्र बोधिसत्त्वा न पतन्ति दुर्गतिषु । कल्याणमित्रसमन्वाहृता नातिक्रामन्ति बोधिसत्त्वशिक्षाम् । कल्याणमित्रप्रतिच्छन्ना अभ्युद्गता भवन्ति लोकात् । कल्याणमित्रपर्युपासिता बोधिसत्त्वा असंप्रमोषचारिणो भवन्ति सर्वबोधिसत्त्वचर्यासु । कल्याणमित्रपरिगृहीता बोधिसत्त्वा दुर्धर्षा भवन्ति कर्मक्लेशैः । संबोधकाः कल्याणमित्रा अकरणीयानां संनिवारकाः प्रमादस्थानात् । निष्कासयितारः संसारपुरात् । तस्मात्तर्हि कुलपुत्र एवं मनसिकारात् प्रतिप्रश्रब्धेन कल्याणमित्राण्युपसंक्रमितव्यानि । पृथिवीसमचित्तेन सर्वभारवहनापरिणमनतया वज्रसमचित्तेन अनाभेद्याशयतया चक्रवालसमचित्तेन सर्वदुःखासंप्रवेधनतया । लोकदाससमचित्तेन सर्वकर्मसमादानाजुगुप्सनतया । रजोहरणसमचित्तेन मानातिमानविवर्जनतया । यानसमचित्तेन गुरुभारनिर्वहनतया । श्वसमचित्तेनाकुप्यनतया । नौसमचित्तेन गमनागमनापरित्रस्यतनया । सुपुत्रसदृशेन कल्याणमित्रमुखवीक्षणतया । आत्मनि च ते कुलपुत्र आतुरसंज्ञोत्पादयितव्या, कल्याणमित्रेषु च वैद्यसंज्ञा, अनुशासनीषु भैषज्यसंज्ञा, प्रतिपत्तिषु व्याधिनिर्घातनसंज्ञा । आत्मनि च ते कुलपुत्र भीरुसंज्ञोत्पादयितव्या, कल्याणमित्रेषु शूरसंज्ञा, अनुशासनीषु प्रहरणसंज्ञा, प्रतिपत्तिषु शत्रुनिर्घातनसंज्ञा ॥ अत्रैव अचलोपासिकाविमोक्षे वर्णितम्—कल्याणमित्रानुशासनीप्रतिपन्नस्य कुलपुत्र बोधिसत्त्वस्य बुद्धा भगवन्तोऽभिराद्धचित्ता भवन्ति । कल्याणमित्रवचनाविलोमस्थायिनो बोधिसत्त्वस्य सर्वज्ञता आसन्नीभवति । कल्याणमित्रवचनाविचिकित्सकस्यासन्नीभवन्ति कल्याणमित्राणि । कल्याणमित्रमनसिकाराविरहितस्य सर्वार्था अभिमुखा भवन्तीति ॥ अत एवार्यसुधनः सारध्वजस्य[3] भिक्षोः पादौ शिरसाभिवन्द्य अनेकशतसहस्रकृत्वः प्रदक्षिणीकृत्य सारध्वजं भिक्षुमवलोक्य प्रणिपत्य पुनः पुनरवलोकयन् नियतं प्रणिपतन् नमस्यन्नवनमन् मनसि कुर्वन् चिन्तयन् भावयन् परिभावयन्नुदानमुदानयन् हाकारं कुर्वन् गुणानभिमुखीकुर्वन्निगमयन् अत्रसन्ननुस्मरन् दृढीकुर्वन्नविजहन् मनसागमयन्नुपनिबध्नन् प्रणिधिं समवसरन्

१ Nanjio, No 23 (28). २ GV p. 462-64. ३ Cf. GV. P 99.

दर्शनमभिलषन् स्वरनिमित्तमुद्गृह्णन् यावत्तस्यान्तिकमुपक्रान्त ॥ तथा कल्याणमित्रागता सर्वज्ञता समश्वसन्नश्रुमुखो रुदन् यावन्मेघस्य द्रमिडस्यान्तिकमुपक्रान्त ॥

बोधिसत्त्वप्रातिमोक्षेऽप्युक्तम्—इह शारिपुत्र बोधिसत्त्वो धर्मकामतया नास्ति तल्लोके रत्न यन्न परित्यजति । नास्ति तत्कायोपस्थान यन्न करोति । नास्ति तज्जङ्घाप्रेषण यन्नोत्सहते । नास्ति तद्वाक्कर्म यन्नोत्सहते आचार्योपाध्यायगौरवतया । पेयाल । तत्कस्य हेतो [१] यथधच्छेदायैव धर्म सवर्तते । जातिजराव्याधिमरणशोकपरिदेवदु खदौर्मनस्यच्छेदायैव धर्म सवर्तत इति रत्नचित्तमुपाद्य, भैषज्यचित्तमुपाद्य, सर्वसत्त्वाना ग्लान्यव्युपशमायैव धर्म सवर्तत इति । एष्टव्यश्चास्माभि सर्वसत्त्वाना ग्लान्यव्युपशमायैवरूपो धर्म इति ॥

उग्रदत्तपरिपृच्छायामप्युक्तम्—सचेत्पुनर्गृहपते पाठस्वाध्यायार्थिको बोधिसत्त्व कस्यचिदन्तिकाच्चतुष्पादिका गाथा शृणुयादुद्दिशेद्वा उद्गृह्णीयाद्दानशीलक्षान्तिवीर्यध्यानप्रज्ञासप्रयुक्ता बोधिसत्त्वसभारोपचय वा, तेन तस्मिन्नाचार्ये धर्मगौरव करणीय यावद्भिर्नामपदव्यञ्जन[न] गाथोद्दिष्टा । यदि तावन् एवकल्पास्तस्याचार्यस्योपस्थानपरिचर्यां कुर्यादशठतया सर्वलाभसत्कार पूजया । अद्यापि गृहपते न प्रतिपूरितमाचार्यस्याचार्यगौरव भवति, क पुनर्वादो धर्म[गौरवम्] ॥

प्रज्ञापारमितायामष्टसाहस्रिकायामप्युक्तम्—कल्याणमित्रेषु च त्वया कुलपुत्र तीव्रं गौरवमुत्पादयितव्यम्, प्रेम च करणीयम् । अथ खलु सदाप्ररुदितो बोधिसत्त्वो महासत्त्व एवरूपैर्गुणैर्गौरवमनसिकारैर्गच्छन्ननुपूर्वेणान्यतमन्नगरमनुप्राप्तम् । तत्र तस्यान्तरापणमध्यगतस्यैतदभूत्—यन्न्वहमिममात्मभाव विक्रीय अनेन मूल्येन धर्मोद्गतस्य बोधिसत्त्वस्य महासत्त्वस्य सत्कार कुर्याम् । दीर्घरात्र हि ममात्मभावसहस्राणि भग्नानि क्षीणानि विक्रीतानि । पुनरपरिमाणे ससारेऽपरिमाणानि यानि मया कामहेतो कामनिदानमनुभूतानि । न पुनरेवरूपाणा धर्माणा कृतश, एवरूपाणा वा सत्त्वाना सत्काराय । अथ खलु सदाप्ररुदितो बोधिसत्त्वो महासत्त्वोऽन्तरापणमध्यगत शब्दमुदीरयामास, घोषमनुश्रावयामास—क पुरुषेणार्थिक, क पुरुषेणार्थिक, क पुरुषेणार्थिक इति । पेयाल । अथ खलु मार पापीयान् ब्राह्मणगृहपतिकास्तथा समुपस्थापयामास यथा त घोष नाश्रौषु । यदा आत्मन क्रायक न लभते, तदैकान्त गत्वा प्रारोदीत्, अश्रूणि च प्रावर्तयत्, एव चावदत्—अहो बतास्माक दुर्लभा लाभा ये वयमात्मभावस्यापि क्रेतार न लभामहे । अथ खलु शक्रो देवानामिन्द्रो माणवकरूपेण यावत्सदाप्ररुदित बोधिसत्त्व महासत्त्वमेतदवोचत्—किं [illegible] कुलपुत्र दीनमना उत्कण्ठितमानसोऽश्रूणि प्रवर्तयमान स्थित [२] सदाप्ररुदित एवमाह—अह माणवक धर्मकामतया इममात्मभावं विक्रीय धर्मपूजा कर्तुकाम । सोऽहमस्य क्रायक न लभे । पेयाल । अथ खलु स माणवक सदाप्ररुदित बोधिसत्त्व महासत्त्वमेतदवोचत्—न मम कुलपुत्र पुरुषेण कृत्यम् । अपि तु खलु पुन पितुर्मे यज्ञो यष्टव्य । तत्र मे पुरुषस्य हृदयेन कृत्य लोहितेन चास्थिमज्जया च । तद्दास्यसि त्व क्रयेण [१] अथ खलु सदाप्ररुदितस्यैतदभूत्—लाभा मे सुलब्धा, परिनिष्पन्न चात्मान जाने प्रज्ञापारमितोपायकौशल्येषु, यन्मयात्मन क्रायको लब्धो हृदयस्य रुधिरस्य चास्थिमज्जायाश्च । स हृष्टचित्त कल्यचित्त प्रमुदितचित्तस्तं माणवकमेतदवोचत्—

१ Cf GV P 76 २ Asṭa. P 495

दास्यामि माणवक येन ते इत आत्मभावादर्थः। यावत्सदाप्ररुदितो बोधिसत्त्वो महासत्त्वस्तीक्ष्णं शस्त्रं गृहीत्वा दक्षिणं बाहुं विध्वा लोहितं [निस्रावयति स्म]। दक्षिणं चोरुं विध्वा निर्मांसं च कृत्वा अस्थि भेत्तुं कुड्यमूलमुपसंक्रामति ॥

अथ खल्वन्यतरा श्रेष्ठिदारिका उपरिप्रासादतलगता अद्राक्षीत् सदाप्ररुदितं बोधिसत्त्वम्। यावत्सा श्रेष्ठिदारिका येन सदाप्ररुदितो बोधिसत्त्वस्तेनोपसंक्रम्यैतदवोचत्—किं नु खलु त्वं कुलपुत्र एवंरूपामात्मनः कारणां कारयसीति? यावत्सा दारिका पूजाप्रयोजनं श्रुत्वा पुनराह—का पुनस्ते कुलपुत्र ततो गुणजातिर्निष्पत्स्यते? स तामेतदवोचत्—स दारिके कुलपुत्रो मम प्रज्ञापारमितामुपायकौशल्यं चोपदेक्ष्यति। तत्र वयं शिक्षिष्याम'। तत्र वयं शिक्षमाणाः सर्वसत्त्वानां प्रतिशरणं भविष्यामः। पेयालं। अथ खलु सा श्रेष्ठिदारिका सदाप्ररुदितं बोधिसत्त्वमेतदवोचत्—आश्चर्यं कुलपुत्र। यावदुदाराः प्रणीताश्चामी त्वया धर्मा. परिकीर्तिताः। एकैकस्यापि कुलपुत्र एवंरूपस्य धर्मस्यार्थाय गङ्गानदीवालिकोपमानपि कल्पानेवमात्मभावाः परित्यक्तव्या भवेयुः। तथोदाराः प्रणीताश्चामी त्वया धर्माः परिकीर्तिताः। अपि तु खलु कुलपुत्र येन येन कृत्यं तत्ते दास्यामि सुवर्णं वा मणिं वा मुक्तां वा वैडूर्यं वा यावत् येन त्वं तं धर्मोद्गतं बोधिसत्त्वं सत्करिष्यसि। यावद्विस्तरेण तया दारिकया पञ्चशतपरिवारया सार्धं तस्य धर्मोद्गतस्य संक्रमणं कर्तव्यम्॥

अथ खलु धर्मोद्गतो बोधिसत्त्वो महासत्त्वः उत्थायासनात्स्वकं गृहं प्राविक्षत्। यावत्सप्त वर्षाण्येकसमाधिसमापन्न एवाभूत्। सदाप्ररुदितो बोधिसत्त्वो महासत्त्वः सप्त वर्षाणि न कामवितर्कमुत्पादयामास, न व्यापादवितर्कम्, न विहिंसावितर्कमुत्पादयामास, न रसगृद्धिमुत्पादयामास अन्यत्र कदा नाम धर्मोद्गतो बोधिसत्त्वो महासत्त्वो व्युत्थास्यति, यद्वयं धर्मोद्गतस्य बोधिसत्त्वस्य महासत्त्वस्य धर्मासनं प्रज्ञापयिष्यामो यत्रासौ कुलपुत्रो निषद्य धर्मं देशयिष्यति। तं च पृथिवीप्रदेशं सिक्तं संमृष्टं च करिष्यामो नानापुष्पाभिकीर्णम्। [इति चिन्तयामास]॥ तान्यपि श्रेष्ठिदारिकाप्रमुखाणि पञ्च दारिकाशतानि सदाप्ररुदितस्य बोधिसत्त्वस्यानुशिक्षमाणानि द्वाभ्यामेवेर्यापथाभ्यां कालमतिनामयामासुः। अथ खलु सदाप्ररुदितो बोधिसत्त्वो महासत्त्वो दिव्यं निर्घोषमश्रौषीत्—इतः सप्तमे दिवसे धर्मोद्गतो बोधिसत्त्वो महासत्त्वोऽस्मात्समाधेर्व्युत्थाय मध्ये नगरस्य निषद्य धर्मं देशयिष्यतीति। अथ खलु सदाप्ररुदितो बोधिसत्त्वो महासत्त्वस्तं निर्घोषं श्रुत्वा आत्तमनाः प्रमुदितः प्रीतिसौमनस्यजातस्तं पृथिवीप्रदेशं शोधयामास। सार्धं श्रेष्ठिदारिकाप्रमुखैः पञ्चभिर्दारिकाशतैर्धर्मासनं प्रज्ञपयामास समरत्नमयम्। अथ खलु सदाप्ररुदितो बोधिसत्त्वो महासत्त्वस्तं पृथिवीप्रदेशं सेक्तुकामश्च न चोदकं समन्तात्पर्येषमाणोऽपि लभते येन तं पृथिवीप्रदेशं सिञ्चेत्। यथापि नाम मारेण पापीयसा तत्सर्वमुदकमन्तर्धापितम्—अप्येव नाम अस्योदकमलभमानस्य चित्तं दुःखितं स्याद्दौर्मनस्यं च भवेच्चित्तस्य वा अन्यथात्वं भवेद्येनास्य कुशलमूलान्तर्धानं भवेन्न वा भ्राजेरन् कुशलमूलानि। अथ खलु सदाप्ररुदितस्य बोधिसत्त्वस्य महासत्त्वस्यैतदभूत्—यन्न्वहमात्मनः कायं विध्वा इमं प्रदेशं रुधिरेण सिञ्चेयम्। तत्कस्य हेतोः? अयं हि पृथिवीप्रदेश उद्धतरजस्कः। मा रजोधातुरितो

१ Asta. reads a much longer text after this. २ Asta p. 520.

धर्मोद्गतस्य बोधिसत्त्वस्य महासत्त्वस्य काये निपततु। किमहमनेनात्मभावेनावश्य. भेदनधर्मिणा कुर्याम्? वर खलु पुनर्ममाय काय एवरूपया क्रियया विनश्यतु, न च निःसामर्थ्यक्रियया। कामहेतो कामनिदान बहूनि मे आत्मभावसहस्राणि पुन पुनरपरिमाणे ससारे ससरतो भिन्नानि। यदि पुनर्भिद्यन्ते, काममेवरूपेष्विह धर्मस्थानेषु भिद्यन्ताम्॥

अथ खलु सदाप्ररुदितो बोधिसत्त्वो महासत्त्व इति प्रतिसख्याय तीक्ष्ण शस्त्र गृहीत्वा स्वकाय समन्ततो विध्वा त पृथिवीप्रदेशं स्वरुधिरेण सर्वमसिञ्चत्। एव ताभिरपि दारिकाभि कृतम्। न च सदाप्ररुदितस्य बोधिसत्त्वस्य महासत्त्वस्य तासा वा सर्वासा दारिकाणा चित्तस्यान्यथात्वमभूत्, यत्र मार पापीयानवतार लभेतेति॥

अत एव चतुर्धर्मकसूत्रेऽप्युक्तम्—कल्याणमित्र भिक्षवो बोधिसत्त्वेन यावज्जीव न परित्यक्तव्यमपि जीवितहेतोरिति॥

तदेवम्—

कल्याणमित्रानुत्सर्गात्

आत्मभावादीना रक्षादिक कार्यम्॥

सूत्राणां च सदेक्षणात्॥ ६॥

बोधिसत्त्वशिक्षापदानि हि प्राय सूत्रेष्वेव दृश्यन्ते। तेषु तेषु सूत्रान्तेषु बोधिसत्त्वसमुदाचारा बोधिसत्त्वशिक्षापदानि प्रज्ञप्तानीति वचनात्। तस्मात्तदनीक्षणे मा भूदापत्तिरापन्नस्याप्यज्ञानादविरतिरिति सदा सूत्रदर्शनायादर कार्य। तदनेन कल्याणमित्रानुत्सर्गेण सूत्रान्तदर्शनेन च सर्व सद्धर्मपरिग्रह उक्तो भवति॥

यथोक्तमार्यसागरमतिसूत्रे—याभिरक्षरनिरुक्तिभि सोऽनभिलाप्यो धर्म सूच्यते, तासामक्षरनिरुक्तीना यदाधारण देशना, यावद् अयमुच्यते सद्धर्मपरिग्रह। पुनरपर कुलपुत्र ये ते धर्मभाणका एषामेवरूपाणा सूत्रान्ताना देशयितार प्रतिपत्तिसाराश्च, तेषामपि धर्मभाणकाना यत्सेवन भजन पर्युपासनमुत्थानमुपस्थान गौरव चित्रीकार शुश्रूषा आरक्षा परिग्रहश्चीवरपिण्डपात्रशयनासनग्लानप्रत्ययभैषज्यपरिष्कारदानं साधुकारदान स्वाम्यारक्षा कुशलपक्षरक्षा वर्णभाषणमवर्णप्रतिच्छादनता, अयमपि सद्धर्मपरिग्रह। पेयाल। पुनरपर कुलपुत्र या अविवादपरमता, अधर्मे धर्मवादिना च पुद्गलाना सह धर्मेण निग्रह, अयमपि सद्धर्मपरिग्रह। पुनरपर कुलपुत्र अप्रतिहतसतानस्य सर्वसत्त्वप्रमोक्षबुद्धेर्निरामिषचित्तस्य परेभ्यो धर्मदानम्, अयमपि सद्धर्मपरिग्रह। पुनरपर कुलपुत्र यो धर्मश्रवणहेतुको वा धर्मदेशनाहेतुको वा अन्तश एकक्रमव्यतिहार, अन्तश एक उच्छ्वासप्रश्वासो वा, अयमपि सद्धर्मपरिग्रह। पेयाल। प्रद्रुत बतेद कुलपुत्र चित्त निश्रयेद्। तस्य या निवारणा परिरक्षा एकाग्रीभावो दम शम उपशमो विनय, अयमुच्यते सद्धर्मपरिग्रह। पेयाल। पुनरपर कुलपुत्र येन धर्मेण योऽधर्म प्रवर्तते, तस्य धर्मस्यापरिग्रहोऽनुपादानम्, अयमपि सद्धर्मपरिग्रह। इत्यादि॥

तत्र धर्मभाणकसेवादिना कल्याणमित्रानुत्सर्ग उक्त, कल्याणमित्रलक्षण च। तदेतेन सद्धर्मपरिग्रहेण विना न रक्षा, न शुद्धिर्न वृद्धि। ततश्च सोऽपि न बोधिसत्त्व इत्यवश्यकार्य सद्धर्मपरिग्रह॥

उक्तं हि श्रीमालासिंहनादसूत्रे—यान्यपीमानि भगवन् गङ्गानदीवालिकासमानि बोधिसत्त्वप्रणिधानानि, तान्येकस्मिन् महाप्रणिधाने उपनिक्षिप्तान्यन्तर्गतान्यनुप्रविष्टानि यदुत सद्धर्मपरिग्रहे[1]। एवं महाविषयो भगवन् सद्धर्मपरिग्रह इति ॥

पुनरत्रैवाह—स्याद्यथापि नाम देवि महाबलवतोऽपि पुरुषस्याल्पोऽपि मर्मणि प्रहारो वेधनीयो भवति बाधाकरश्च, एवमेव देवि मारस्य पापीयसः परीत्तोऽपि सद्धर्मप[रिग्रहो] वेधनीयो भवति, शोकावहः परिदेवकरश्च भवति । नाहं देवि अन्यमेकमपि धर्मं कुशलं समनुपश्यामि मारस्य पापीयस एवं वेधनीयं शोकावहं परिदेवकरं च, यथा अयमल्पोऽपि [सद्ध]र्मपरिग्रह इति ॥

पुनराह—स्याद्यथापि नाम देवि सुमेरुः पर्वतराजः सर्वान् कुलपर्वतानभिभवन्नभिरोचते च समभिरोचते चोच्चत्वेन विपुलत्वेन च, एवमेव देवि महायानिकस्य कायजीवितनिरपेक्षस्य न चागृहीतचित्तस्य सद्धर्मपरिग्रहो नवयानसंप्रस्थितानामपि कायजीवितसापेक्षाणां महायानिकानां सर्वान् कुशलान् धर्मानभिभवतीत्यादि ॥

तथा आर्यसागरमतिसूत्रेऽप्याह—

परिगृहीतो भवती जिनेभि-
देवेभि नागेभि च किन्नरेभिः ।
पुण्येन ज्ञानेन परिगृहीतः
सद्धर्मधारित्व तथागतानाम् ॥ पेयालं ॥

स शून्यक्षेत्रेषु न जातु जायते
सर्वत्र जातौ च जिनं स पश्यति ।
दृष्ट्वा च तस्मिँल्लभते प्रसादं
सद्धर्मधारित्व तथागतानाम् ॥

जातिस्मरो भवति महात्मधर्मा
प्रव्रज्यलाभी भवते पुनः पुनः ।
परिशुद्धचारी प्रतिपत्तिसारः
सद्धर्मधारित्व तथागतानाम् ॥ पेयालं ॥

लाभी च भोती विदु धारणीये
न नश्यते कल्पशतेभि यच्छुभम् ।
प्रतिभानवन्तो भवते असक्तः
सद्धर्मधारित्व तथागतानाम् ॥

शक्रोऽथ ब्रह्मा तथ लोकपालो
मनुष्यराजा भुवि चक्रवर्ती ।

[1] Cf. Nanjio, No 23 (48,)59; Kanjur Frag. 218.

सुखेन सौख्येन [redacted] बोधि बुध्यते
सद्धर्मधारित्व तथागतानाम् ॥

द्वात्रिंश कायेऽस्य भवन्ति लक्षणा
अनिन्दिताङ्गो भवते विचक्षणः ।
न तस्य तृप्तिं लभि प्रेक्षमाणाः
सद्धर्मधारित्व तथागतानाम् ॥

न तस्य संमुष्यति बोधिचित्त
न चोद्भुर. पारमिताचरीषु ।
असंगृहीतः कुशलः शतेभि.
सद्धर्मधारित्व तथागतानाम् ॥ इति ॥

शीलपारमिताया सद्धर्मपरिग्रहो नाम द्वितीय· परिच्छेदः ॥

३

धर्मभाणकादिरक्षा तृतीयः परिच्छेदः।

उक्तत्रयाणामपि सामान्येन रक्षाद्युपायः। रक्षादयस्तु वाच्याः।

तत्रात्मभावे का रक्षा यदनर्थविवर्जनम्।

तत्रेति सद्धर्मपरिग्रहे वर्तमानस्यात्मभावरक्षा चिन्त्यते यथा परान्न नाशयेत्। इदं च अनर्थविवर्जनमार्यगगनगञ्जसूत्रे सद्धर्मधारणोद्यतैर्बोधिसत्त्वैर्भाषितम्--

वयमुत्सहामो भगवन् निर्वृते द्विपदोत्तमे।
सद्धर्मं धारयिष्याम. त्यक्त्वा कायं सजीवितम्॥

लाभसत्कारमुत्सृष्ट्वा सर्वं चोत्सृज्य संस्तवम्।
अनुत्सृष्ट्वा इमं धर्मं बुद्धज्ञाननिदर्शकम्॥

आक्रोशपरिभाषांश्च दुरुक्तवचनानि च।
क्षान्त्या तान्मर्षयिष्याम· सद्धर्मप्रतिसंग्रहात्॥

उच्चग्घनां तर्जना च अवर्णमयशासि च।
सर्वांस्तान्मर्षयिष्यामो धारयन्त इमं नयम्॥ पेयालं॥

एवंविधे महाघोरे भिक्षुराजान क्षोभणे।
विलोपकाले सत्त्वाना सद्धर्मं धारयामहे॥

गम्भीरा ये च सूत्रान्ता विमुक्तिफलसंहिताः।
प्रतीच्छका न भेत्स्यन्ति-चित्रामृक्ष्यन्ति ते कथाम्॥ पेयालं॥

मैत्रीं तेषु करिष्यामो ये धर्मेष्वप्रतिष्ठिताः।
कारुण्यं च करिष्यामो धारयन्त इमं नयम्॥

दृष्ट्वा दु.शीलसत्त्वांश्च इच्छालोभप्रतिष्ठितान्।
अश्रुपातं करिष्यामो गति. कान्धस्य भाविता॥

सहसैव च तं दृष्ट्वा सद्धर्मप्रतिवाचकम्।
दूरतो मैत्रमेष्यामो मा नो रुष्येत एव हि॥

रक्षिष्यामो यथाशक्त्या वाचाकर्मसु संवृताः।
सहसैनान वक्ष्यामः स्वपापेऽस्मिन् प्रतिष्ठितान्॥

दानैस्तथापि सत्कारैः परिपाच्येह तान्नरान्।
पश्चैनांश्चोदयिष्यामो भूतमापापगोचरान्॥

गृहिभिर्भवनैस्त्यक्ताः प्रान्तारण्यसुगोचराः।
मृगभूता भविष्यामो अल्पार्था अल्पकृत्यकाः॥ पेयालं॥

दान्ता शान्ताश्च मुक्ताश्च ग्रामेऽस्मिन्नवतीर्य च ।
देशयिष्यामहे धर्मं सत्त्वा ये धर्मतीर्थिका ॥

सुदूरमपि यास्यामो धर्मकामान्निशम्य च ।
धर्मारामरतिप्राप्ता अर्थं कर्तास्म देहिनाम् ॥

समुख तत्र सदस्य सत्त्वाना स्खलित पृथु ।
आमप्रेक्षा भविष्यामो धर्मसौरत्यसस्थिता ॥

असत्कृता सत्कृता वा मेरुकल्पा प्रभूय च ।
अनुपलिप्ता लोकेन भेष्यामो लोकनायका ॥

भिक्षूणा भिन्नवृत्ताना परिवाद निशम्य च ।
कर्मस्वका भविष्यामो मैषा कर्म विपच्यताम् ॥

वधकान् योजयिष्यन्ति धर्मेष्वेषु हि वर्तताम् ।
एते धर्मा न चास्माक सविद्यन्ते कथचन ॥

अस्माक श्रमणाना हि न च श्रामणका गुणा ।
भूता चोदन सश्रुत्य इद सूत्र प्रतिक्षिपन् ॥

सछिन्नकर्णनासानामादर्शीया कुल प्रिय ।
चोदना भूतत श्रुत्वा सद्धर्म ते क्षिपन्ति तम् ॥

ये भिक्षवो भविष्यन्ति सद्धर्मप्रतिग्राहका ।
चेष्टिष्यन्ते तथा तेषा कश्चिद्धर्ममिम शृणोत् ॥

राजानो ग्राहयिष्यन्ति भेत्स्यन्ति च महाजना ।
बुद्धाधिष्ठानत सत्त्वा धर्मं श्रोष्यन्तिम तदा ॥

तस्मिन् काले वय कष्टे त्यक्त्वा काय सजीवितम् ।
सद्धर्मं धारयिष्याम सत्त्वाना हितकारणात् ॥ इति ॥

आर्यसद्धर्मपुण्डरीकेऽप्युक्तम्—

आचारगोचर रक्षेत् असससृष्ट शुचिर्भवेत् ।
वर्जयेत्सस्तव नित्य राजपुत्रेभि राजभि ॥

ये चापि राज्ञा पुरुषा कुर्यात्तेहि न सस्तवम् ।
43 चण्डालमुष्टिकै शौण्डैस्तीर्थिकैश्चापि सर्वश ॥

अधिमानीन सेवेत विनये चागमे स्थितान् ।
अर्हन्तसमतान् भिक्षून् दु शीलाश्चैव वर्जयेत् ॥

SDP 13 / 5 8 9, 11–13

भिक्षुणीं वर्जयेन्नित्यं हास्यसंलापगोचराम्।
उपासिकाश्च वर्जेत प्रकटमनवस्थिताः॥
स्त्रीपण्डकाश्च ये सत्त्वाः संस्तवं तैर्विवर्जयेत्।
कुलेषु चापि वधुकाः कुमार्यश्च विवर्जयेत्॥
न ताः संमोदयेज्जातु कौशल्यं साधु पृच्छितुम्।
संस्तवं च विवर्जेया सौकरौरभ्रिकैः सह॥
स्त्रीपोषकाश्च ये सत्त्वा वर्जयेत्तेहि संस्तवम्।
नटैर्झल्लकमल्लेभिर्ये चान्ये तादृशा जनाः॥
वारमुख्यान्न सेवेत ये चान्ये भोगवृत्तिनः।
प्रतिसंमोदनं तेभिः सर्वशः परिवर्जयेत्॥
यदा च धर्मं देशेया मातृग्रामस्य पण्डितः।
न चैकः प्रविशेत्तत्र नापि हास्यस्थितो भवेत्॥ इति॥

अयं चापरोऽनर्थो भवेद्यदिदं मारकर्मोक्तं प्रज्ञापारमितायाम्—

मारः पापीयांस्तस्य बोधिसत्त्वस्याचिरं यानसंप्रस्थितस्यान्तिके बलवत्तरमुद्योगमापत्स्यते॥

अत्रैवाह—पुनरपरमानन्द यस्मिन् समये बोधिसत्त्वो महासत्त्वः प्रज्ञापारमितायां योगमापद्यते, तस्मिन् समये माराः पापीयांसो बोधिसत्त्वस्य विहेठनमुपसंहरन्ति, भयं संजनयन्ति। उल्कापातान् दिशि दिग्दाहानुत्सृजन्ति संदर्शयन्ति, अप्येव नाम अयं बोधिसत्त्वो महासत्त्वोऽवलीयेत, रोमहर्षो वास्य भवेदिति। येनास्यैकचित्तोत्पादोऽपि क्षीयेतानुत्तरायाः सम्यक्संबोधेरिति। पुनरपरमन्यविज्ञानसंज्ञिनो लिखिष्यन्ति यावत्पर्यवाप्स्यन्ति। न वयमत्रास्वादं लभामहे इत्युत्थायासनात्प्रक्रमिष्यन्ति। एवं विजृम्भमाणा उद्घग्घन्तो यावत्पर्यवाप्स्यन्तीति मारकर्म॥

एवमुत्पत्स्यन्ते जनपदग्रामादिवितर्काः। एवमाचार्योपाध्यायमातापितृमित्रामात्यज्ञातिसालोहितमनसिकाराः। एवं चोरमनसिकाराः। एवं चीवरादिमनसिकाराः। पुनरपरं धर्मभाणकश्छन्दिको भविष्यति इमां गम्भीरां प्रज्ञापारमितां लेखयितुं यावद्वाचयितुं धर्मश्रवणिकश्च क्लासी भविष्यति। एवं विपर्ययात्। धर्मभाणकश्च देशान्तरं गन्तुकामो भविष्यति धार्मश्रवणिकश्च नेति नेयम्। एवं धर्मभाणको महेच्छो भविष्यति धार्मश्रवणिकोऽल्पेच्छ इति नेयम्। संक्षेपाद्धर्मभाणकधार्मश्रवणिकयोर्या काचिद्विधुरता, सर्वं तन्मारकर्मेत्युक्तम्॥

आर्यगगनगञ्जसूत्रेऽप्युक्तम्—इति हि मारकुशलधर्मानुच्छन्दिता, कुशलधर्मोत्सर्गश्च, सर्वं तन्मारकर्म॥

आर्यरत्नमेघसूत्रेऽप्याह—पुनरपरं भगवन् बोधिसत्त्व आरण्यको भवति प्रान्तशय्यासनाभिरतोऽल्पेच्छुः संतुष्टः प्रविविक्तोऽसंसृष्टो गृहस्थप्रव्रजितैः। सोऽल्पार्थो भवत्यल्पकृत्यश्च सुखं

1 Not found in Aṣṭa. but cf. chapter xi, pp. 232-252. 2 Bendall suggests धर्म॰ for धर्म॰ on the strength of Aṣṭa. P. 241.

विहरति, न च बाहुश्रुत्यपर्येष्टयभियुक्तो भवति, न सत्त्वपरिपाकाय न च धर्मश्रवणे वा धर्म[सा]कथ्ये वा अर्थविनिश्चयकथायां वा वर्तमानायां मङ्क्षितव्यं मन्यते । न परिपृच्छनजातीयो भवति । न विमुक्त्यभियुक्तो भवति । तस्यारण्यवासेन चैकारामरतितया च क्लेशा न समुदाचरन्ति । स पर्युत्थानविष्कम्भणमात्रेण तुष्टिं विन्दति । न चानुशयसमुद्धाताय मार्गं भावयति । स तत्र नात्मार्थाय प्रतिपन्नो भवति, न परार्थाय । अयं भगवन् बोधिसत्त्वस्यारण्यवासप्रतिसंयुक्तः सप्तमो माराङ्कुश इति ॥ पेयालं ॥ पुनरपरं भगवन् बोधिसत्त्वः कल्याणमित्रप्रतिरूपकाणि पापमित्राणि सेवते भजते पर्युपास्ते । ये एनं सर्वक्लेशसंग्रहवस्तुभ्यो विच्छन्द्य पुण्यसंभारसद्धर्मपरिग्रहाद्विच्छन्द्य प्रविवेके नियोजयन्ति । अल्पार्थतायामल्पकृत्यतायां नियोजयन्ति । श्रावकप्रत्येकबुद्धप्रतिसंयुक्तांश्चास्मै कथां अभीक्ष्णं देशयन्ति ॥ यस्मिंश्च समये बोधिसत्त्वो विवेकवासेन महायानेऽभ्युद्गच्छति तस्मिन् समये तं बोधिसत्त्वं वैयावृत्यपलिगोधे नियोजयन्ति । वैयावृत्यं बोधिसत्त्व नावश्यं करणीयम् । यस्मिंश्च समये बोधिसत्त्वो वैयावृत्ये सुनियोजयितव्यः, तस्मिन् समये विवेके नियोजयन्ति । एवं चैनं वदन्ति—आरब्धवीर्यस्य बोधिसत्त्वस्य बोधिर्न कुसीदस्य । सचेत्त्वं गङ्गानदीवालिकासमैः कल्पैरनुत्तरां सम्यक्संबोधिं नाभिसंभोत्स्यसे, न भूयः शक्यस्यनुत्तरां सम्यक्संबोधिमभिसंबोद्धुम् । तत्र भगवन् बोधिसत्त्वोऽत्यारब्धेन वीर्येण स्थानं खलु पुनरेतद्विद्यते यन्निर्वाणफलं प्राप्नुयात् । अयं भगवन् बोधिसत्त्वस्य कल्याणमित्रप्रतिरूपकेण दशमो माराङ्कुशः ॥ येऽपि ततोऽन्ये बोधिसत्त्वयानीयाः पुद्गला माराङ्कुशाविद्धाः प्रत्यवरेषु धर्मेषु चरन्ति, ते सार्धं रतिं विन्दन्ति । तथा हि तदनुवर्तका भवन्ति, स हीनसेवी विशेषमनधिगतो हीनगतिं गच्छति, यदुत श्रवणगतिं जडैडमूकगतिं यावदेकादशो माराङ्कुश इति ॥

येन चैव सातत्यारब्धवीर्यस्य निर्वेदात्सर्वथा बोधिसत्त्वभाव एव भवति, अत एव रत्नमेघेऽभिहितम्—

इह बोधिसत्त्वः सर्वेर्यापथेषु वीर्यमारभते । तथा चारभते यथा न कायखेदं स जनयति, न चित्तखेदम् । इदमुच्यते बोधिसत्त्वस्य सातत्यवीर्यमिति । कीदृशं तद्वीर्यं येन खेदो न भवति? यदिदमपक्वस्य गुरुकर्मारम्भोऽतिवेलायां वा अपरिपक्वाधिमुक्तेर्वा दुष्करकर्मारम्भस्तद्यथा स्वमांसदानादि । दत्तश्चानेनात्मभाव । किं त्वकालपरिभोगाद्वारयति । अन्यथा हि तेषामेव सत्त्वानां बोधिसत्त्वखेदेन बोधिचित्तबीजनाशान्महतः फलराशेर्नाशः स्यात् ॥

अतश्च गगनगञ्जसूत्रेऽभिहितम्—अकालप्रतिकाङ्क्षणता मारकर्मेति ॥

नाप्यकाल इत्यात्मभावत्यागचित्तमेव नोत्पाद्यम् । अभ्यासानारम्भाद्धि न कदाचित्स्यात् । तस्मादेवं स्मृतिमुपस्थाप्य बोधिचित्तपरिपाचनविरोधिभ्यो मोहात्स्वार्थघातिभ्यः पिशिताशनेभ्यः कर्मकारिभ्यश्चात्मभावो रक्षितव्यः ॥

भैषज्यवृक्षस्य सुदर्शनस्य
मूलादिभोग्यस्य यथैव बीजम् ।
दत्त्वापि सम्यक्परिभोग्य-
त्वबुद्धभैषज्यतरोस्तथैव ॥

अथ समासतो मारकर्मनिर्णयः ॥

अस्य विसर्जनं रत्नमेघसूत्रे कथितम्—कथं च कुलपुत्र अत्र बोधिसत्त्वो मारकर्मपरिहारोपायकुशलो भवति? इह बोधिसत्त्वोऽकल्याणमित्रं सर्वेण सर्वं परिवर्ज[यति]। [अ]प्रतिरूपदेशवासं लोकायतमन्त्रसेवनभावना लाभसत्कारपूजोपस्थानबहुमानं सर्वेण सर्वं परिवर्जयति। ये चान्ये उपक्लेशा बोधिपक्ष्यमार्गान्तरायिकास्तान् सर्वेण सर्वं परिवर्जयति। तेषां च प्रतिपक्षं भजते॥

अत्रैव चाकल्याणमित्रलक्षणमुक्तम्—शीलविपन्नपुद्गलविवर्जनतया पापमित्रपरिवर्जना वेदितव्या। एवं दृष्टिविपन्नाचारविपन्नाजीवविपन्नपुद्गलविवर्जनतया। संगणिकारामपुद्गलविवर्जनतया। कुसीदपुद्गलविवर्जनतया। संसाराभिरतपुद्गलविवर्जनतया। बोधिपराङ्मुखपुद्गलपरिवर्जनतया। गृहिसंसर्गविवर्जनतया पापमित्रपरिवर्जना वेदितव्या। तेन च कुलपुत्र एतानि स्थानानि परिवर्जयता न तेषां पुद्गलानामन्तिके दुष्टचित्तमुत्पादयितव्यं न प्रतिघचित्तं नावमन्यनाचित्तमुत्पादयितव्यम्। एवं चानेन चित्तमुपस्थापयितव्यम्। उक्तं हि भगवता—धातुशः सत्त्वाः कामादिधातुमास्रवन्ति जायन्ते संस्यन्दन्ते, संसर्गाच्च विनश्यन्ति। तस्मादहं संसर्गं वर्जयिष्यामीति॥

बोधिचित्तसंप्रमोषोऽप्यनर्थः। तस्य च हेतुरुक्तो रत्नकूटे—

चतुर्भिः काश्यप धर्मैः समन्वागतस्य बोधिसत्त्वस्य बोधिचित्तं मुह्यति। कतमैश्चतुर्भिः? आचार्यगुरुदक्षिणीयविसंवादनतया। परेषामकौकृत्ये कौकृत्योपसंहरणतया। महायानसंप्रस्थितानां च सत्त्वानामवर्णायशोकीर्त्यश्लोकनिश्चारणतया। मायाशाठ्येन च परमुपचरति नाध्याशयेनेति॥

अस्य विवर्जनमत्रोक्तम्—चतुर्भिः काश्यप धर्मैः समन्वागतस्य बोधिसत्त्वस्य सर्वासु जातिषु जातमात्रस्य बोधिचित्तमामुखीभवति। न चान्तरा मुह्यति यावद्बोधिमण्डनिषदनात्। कतमैश्चतुर्भिः? यदुत जीवितहेतोरपि संप्रजानन् मृषावादं न प्रभाषते। अन्तशो हास्यप्रेक्षिकयापि अध्याशयेन च सर्वसत्त्वानामन्तिके तिष्ठत्यपगतमायाशाठ्यतया। सर्वबोधिसत्त्वेषु च शास्तृसंज्ञामुत्पादयति। चतुर्दिशं च तेषां वर्णं निश्चारयति। यांश्च सत्त्वान् परिपाचयति, तान् सर्वाननुत्तरायां सम्यक्संबोधौ समादापयति प्रादेशिकयानास्पृहणतया। एभिः काश्यप चतुर्भिरिति॥

सिंहपरिपृच्छायामप्याह—

न जातु धर्मदानस्य अन्तरायं करोति यः।
तेनासौ लभते क्षिप्रं लोकनाथेहि संगमम्।
तथा जातिस्मरा[द्] धर्मदानाज्जानीष्वेवं कुमारक॥ इति॥

तत्रैव—

बोधिचित्तं न रिञ्चति तेन सर्वासु जातिषु।
स्वप्नान्तरेऽपि तच्चित्तं किं पुनर्यदि जाग्रतः॥

आह—

येषु निगमस्थानेषु ग्रामेषु नगरेषु वा।
समादापेति बोधाय तेन चित्तं न रिञ्चति॥

विहरति, न च बाहुश्रुत्यपर्येष्टावभियुक्तो भवति, न सत्त्वपरिपाकाय न च धर्मश्रवणे वा धर्म [सा]कथ्ये वा अर्थविनिश्चयकथाया वा वर्तमानाया नवकमितव्य मन्यते । न परिपृच्छनजातीयो भवति । न किंकुशलाभियुक्तो भवति । तस्यारण्यवासेन चैकारामरतितया च क्लेशा न समुदाचरन्ति । स पर्युत्थानविष्कम्भणमात्रेण तुष्टिं विन्दति । न चानुशयसमुद्घाताय मार्गं भावयति । स तत्र नात्मार्थाय प्रतिपन्नो भवति, न परार्थाय । अयं भगवन् बोधिसत्त्वस्यारण्यवासप्रतिसंयुक्त सप्तमो माराङ्कुश इति ॥ पेयाल ॥ पुनरपरं भगवन् बोधिसत्त्व कल्याणमित्रप्रतिरूपकाणि पापमित्राणि सेवते भजते पर्युपास्ते । ये ह्येनं सङ्गणिकाराममित्युक्त्वा पुण्यसंभारात् सद्धर्मपरिग्रहाद्विच्छन्द्य प्रविवेके नियोजयन्ति । अल्पार्थतायामल्पकृत्यतायां नियोजयन्ति । श्रावकप्रत्येकबुद्धप्रतिसंयुक्ताश्चास्मै कथा अभीक्ष्णं देशयन्ति ॥ यस्मिंश्च समये बोधिसत्त्वो विवेकवासेन महायानेऽभ्युद्गच्छति तस्मिन् समये तं बोधिसत्त्वं वैयावृत्यपलिबोधे नियोजयन्ति । वैयावृत्यं बोधिसत्त्व नावश्यं करणीयम् । यस्मिंश्च समये बोधिसत्त्वो वैयावृत्ये सनियोजयितव्य, तस्मिन् समये विवेके नियोजयन्ति । एवं चैनं वदन्ति—आरब्धवीर्यस्य बोधिसत्त्वस्य बोधिर्न कुसीदस्य । सचेत्त्वं गङ्गानदीवालिकासमैः कल्पैरनुत्तरां सम्यक्संबोधिं नाभिसंभोत्स्यसे, न भूयः शक्यस्यनुत्तरां सम्यक्संबोधिमभिसंबोद्धुम् । तत्र भगवन् बोधिसत्त्वोऽत्यारब्धेन वीर्येण स्थानं खलु पुनरेतद्विद्यते यन्निर्वाणफलं प्राप्नुयात् । अयं भगवन् बोधिसत्त्वस्य कल्याणमित्रप्रतिरूपकेण दशमो माराङ्कुश ॥ येऽपि ततोऽन्ये बोधिसत्त्वयानीया पुद्गला माराङ्कुशाविद्धा प्रत्यवरेषु धर्मेषु चरन्ति तैः सार्धं रतिं विन्दति । तथा हि तदनुवर्तका भवन्ति, स हीनसेवी विशेषमनधिगतो हीनगतिं गच्छति, यदुत श्रावकगतिं जडैडमूकगतिं यावद्देवादशो माराङ्कुश इति ॥

येन चैव सातत्यारम्भवीर्यस्य निर्वेदात् सर्वथा बोधिसत्त्वभाव एव भवति, अत एव रत्नमेघेऽभिहितम्—

इह बोधिसत्त्वः सर्वेर्यापथेषु वीर्यमारभते । तथा चारभते यथा न कायखेदं जनयति, न चित्तखेदम् । इदमुच्यते बोधिसत्त्वस्य सातत्यवीर्यमिति । कीदृशं तद्वीर्यं येन खेदो न भवति? यदिदमल्पबलस्य गुरुकर्मारम्भोऽतिबालाया वा अपरिपक्वाधिमुक्तर्वा दुष्करकर्मारम्भस्तद्यथा स्वमांसदानादि । दत्तश्चानेनात्मभाव । किं त्वकालपरिभोगाद्वारयति । अन्यथा हि तेषामेव सत्त्वानां बोधिसत्त्वखेदेन बोधिचित्तबीजनाशान्महत फलराशेर्नाश स्यात् ॥

अतश्च गगनगञ्जसूत्रेऽभिहितम्—अकालप्रतिकाङ्क्षणता मारकर्मेति ॥

नाप्यकाले त्यागे आत्मभावत्यागचित्तमेव नोपाद्यम् । अभ्यासानारम्भाद्धि न कदाचिद्दद्यात् । तस्मादेव स्मृतिमुपस्थाप्य बोधिचित्तपरिपाचनविरोधिभ्यो मोहात्स्वार्थघातिभ्य निशिताशनेभ्य धर्मकारिभ्यश्चात्मभावो रक्षितव्य ॥

भैषज्यवृक्षस्य सुदर्शनस्य
मूलादिभोग्यस्य यथैव बीजम् ।
दत्त्वापि सम्यगकालभोगा—
त्सम्बुद्धभैषज्यतरोस्तथैव ॥

अयं समासतो मारकर्मनिर्देश ॥

अस्य विसर्जनं रत्नमेघसूत्रे कथितम्—कथं च कुलपुत्र अत्र बोधिसत्त्वो मारकर्मपरिहारोपायकुशलो भवति? इह बोधिसत्त्वोऽकल्याणमित्रं सर्वेण सर्वं परिवर्ज[यति]। [अ]प्रतिरूपदेशवासं लोकायतमन्त्रसेवनभावना लाभसत्कारपूजोपस्थानबहुमानं सर्वेण सर्वं परिवर्जयति। ये चान्ये उपक्लेशा बोधिपक्ष्यमार्गान्तरायिकास्तान् सर्वेण सर्वं परिवर्जयति। तेषां च प्रतिपक्षं भजते ॥

अत्रैव चाकल्याणमित्रलक्षणमुक्तम्—शीलविपन्नपुद्गलविवर्जनतया पापमित्रपरिवर्जना वेदितव्या। एवं दृष्टिविपन्नाचारविपन्नाजीवविपन्नपुद्गलविवर्जनतया। संगणिकारामपुद्गलविवर्जनतया। कुसीदपुद्गलविवर्जनतया। संसाराभिरतपुद्गलविवर्जनतया। बोधिपराङ्मुखपुद्गलपरिवर्जनतया। गृहिसंसर्गविवर्जनतया पापमित्रपरिवर्जना वेदितव्या। तेन च कुलपुत्र एतानि स्थानानि परिवर्जयता न तेषां पुद्गलानामन्तिके दुष्टचित्तमुत्पादयितव्यं न प्रतिघचित्तं नावमन्यनाचित्तमुत्पादयितव्यम्। एवं चानेन चित्तमुपस्थापयितव्यम्। उक्तं हि भगवता—धातुशः सत्त्वाः कामादिधातुमास्रवन्ति जायन्ते संस्यन्दन्ते, संसर्गाच्च विनश्यन्ति। तस्मादहं संसर्गं वर्जयिष्यामीति ॥

बोधिचित्तसंप्रमोषोऽप्यनर्थः। तस्य च हेतुरुक्तो रत्नकूटे—

चतुर्भिः काश्यप धर्मैः समन्वागतस्य बोधिसत्त्वस्य बोधिचित्तं मुह्यति। कतमैश्चतुर्भिः? आचार्यगुरुदक्षिणीयविसंवादनतया। परेषामकौकृत्ये कौकृत्योपसंहरणतया। महायानसंप्रस्थितानां च सत्त्वानामवर्णायशोकीर्त्यश्लोकनिश्चारणतया। मायाशाठ्येन च परमुपचरति नाध्याशयेनेति ॥

अस्य विवर्जनमत्रोक्तम्—चतुर्भिः काश्यप धर्मैः समन्वागतस्य बोधिसत्त्वस्य सर्वासु जातिषु जातमात्रस्य बोधिचित्तमामुखीभवति। न चान्तरा मुह्यति यावद्बोधिमण्डनिषदनात्। कतमैश्चतुर्भिः? यदुत जीवितहेतोरपि संप्रजानन् मृषावादं न भाषते। अन्तशो हास्यप्रेक्षिकयापि अध्याशयेन च सर्वसत्त्वानामन्तिके तिष्ठत्यपगतमायाशाठ्यतया। सर्वबोधिसत्त्वेषु च शास्तृसंज्ञामुत्पादयति। चतुर्दिशं च तेषां वर्णं निश्चारयति। यांश्च सत्त्वान् परिपाचयति, तान् सर्वाननुत्तरायां सम्यक्संबोधौ समादापयति प्रादेशिकयानास्पृहणतया। एभिः काश्यप चतुर्भिरिति ॥

सिंहपरिपृच्छायामप्याह—

न जातु धर्मदानस्य अन्तरायं करोति यः।
तेनासौ लभते क्षिप्रं लोकनाथेहि सगमम्।
तथा जातिस्मरो [द्] धर्मदानाज्जानीथैवं कुमारक ॥ इति ॥

तथात्र—

बोधिचित्तं न रिञ्चति तेन सर्वासु जातिषु।
स्वप्नान्तरेऽपि तच्चित्तं किं पुनर्यदि जाग्रतः ॥

आह—

येषु शिविरस्थानेषु ग्रामेषु नगरेषु वा।
समादपेति बोधाय तेन चित्तं न रिञ्चति ॥

आर्यमञ्जुश्रीबुद्धक्षेत्रगुणव्यूहालंकारसूत्रेऽप्याह—चतुर्भिर्धर्मैः समन्वागतो बोधिसत्त्वः प्रणिधानान्न चलति ॥ पेयालं ॥ निहतमानश्च भवति, ईर्ष्यामात्सर्यपरिवर्जकश्च भवति, परसंपदं च दृष्ट्वा नात्तमना भवतीति ॥

इदमेव पात्रबोधिचित्तस्य स्फुटतरमसंप्रमोषकारणं यत्तत्रैव रत्नकूटेऽभिहितम्—सर्वेर्यापथेषु बोधिचित्तपरिकर्मणतया बोधिचित्तपूर्वंगमतया चेति ॥

तथा हि चन्द्रप्रदीपसूत्रे पाठः—

आरोचयामि प्रतिवेदयामि वो
यथा यथा बहुलु[1] वितर्कयेन्नर ।
तथा तथा भवति तन्निम्नचित्त
तेहि वितर्केहि तन्निश्रितेहि ॥ इति ॥

अवसादोऽप्यनर्थः । एतद्वर्जनं च रत्नमेघे दृष्टम्—इह बोधिसत्त्वो नैवं चित्तमुत्पादयति—दुष्प्रापा बोधिर्मनुष्यभूतेन सता । इदं च मे वीर्यं परीत्तं च । कुसीदोऽहम् । बोधिश्चादीप्तशिरश्चैलोपमेन बहून् कल्पान् बहूनि कल्पशतानि बहूनि कल्पसहस्राणि समुदानेतव्या । तन्नाहमुत्सहे ईदृशं भारमुद्वोढुम् ॥ किं तर्हि बोधिसत्त्वेनैवं चित्तमुत्पादयितव्यम्—येऽपि तेऽभिसंबुद्धास्तथागता अर्हन्तः सम्यक्संबुद्धाः, ये चाभिसंबुध्यन्ते, ये वा अभिसंभोत्स्यन्ते, तेऽपीदृशेनैव नयेन ईदृश्या प्रतिपदा । ईदृशेनैव वीर्येणाभिसंबुद्धा अभिसंबुध्यन्तेऽभिसंभोत्स्यन्ते च । यावन्न ते तथागतभूता एवाभिसंबुद्धाः । अहमपि तथा तथा घटिष्ये तथा तथा व्यायंस्ये सर्वसत्त्वसाधारणेन वीर्येण सर्वसत्त्वारम्बणेन वीर्येण यथाहमनुत्तरां सम्यक्संबोधिमभिसंभोत्स्य इति ॥

पुनरपरोऽनर्थो रत्नकूटे दृष्टः—अपरिपाचितेषु सत्त्वेषु विश्वासो बोधिसत्त्वस्य स्खलितम्, अभाजनीभूतेषु सत्त्वेषूदारबुद्धधर्मप्रकाशनात् बोधिसत्त्वस्य स्खलितम्, उदाराधिमुक्तिकेषु सत्त्वेषु हीनयानसंप्रकाशना(द्) बोधिसत्त्वस्य स्खलितमिति । सम्यक्स्मृत्युपस्थितेषु शीलवत्सु कल्याणधर्मेषु प्रतिविमानना दुःशीलपापधर्मसंग्रहो बोधिसत्त्वस्य स्खलितमिति ॥

अनधिमुक्तिरप्यनर्थः । यथोक्तं राष्ट्रपालसूत्रे[2]—

यस्यधिमुक्ति न विद्यति बुद्धे धर्मगणे च न तस्यधिमुक्ति ।
शिक्षव्रतेषु न तस्यधिमुक्ति पापमनेस्त्रि[3]रपायमुखस्य ॥
स इतश्च्युतो मनुजेषु कर्मवशादबुधो हि विमूढ ।
नरकेष्वथ तिर्यगतीषु प्रेतगतीषु च विन्दति दुःखम् ॥ इति ॥

अस्य विसर्जनं रत्नकूटेऽभिहितं दृष्टम्—येषु चास्य गम्भीरेषु बुद्धिर्नावगाहते, तत्र तथागत एव साक्षीति कृत्वा न प्रतिक्षिपति । तथागत एव जानीते, नाहं जाने । अनन्ता बुद्धबोधिर्नानाधिमुक्तिकतया तथागतानां सत्त्वेषु धर्मदेशना प्रवर्तत इति ॥

वैयावृत्यवर्तमानेनानर्थविवर्जनकुशलेन भवितव्यम् । बोधिसत्त्वप्रातिमोक्षे हि सहधार्मिके धर्मश्रवणे, तथागतपूजायां च वैयावृत्यमुपदिष्टम् । तत्र या वृत्तिः, सा रत्नराशिसूत्रादागता । तत्र

---

१ SR. 4 16 (बहु च for बहुलु) २ RP p 20 ३ त्रिरपाय°=अपायत्रय°

वैयावृत्यकरेण भिक्षुणा सर्वभिक्षुसघस्य चित्तमभिराधयितव्यम्। तत्र ये भिक्षव आरण्यका प्रान्तशय्यासनिकास्तेषा वैयावृत्यकरेण भिक्षुणा सर्वेण सर्वं न कर्मसमुत्थान दातव्यम्। यदि पुनरारण्यकस्य भिक्षो सघपर्यापन्न शैक्षक कर्म प्राप्नुयात्, एतेन वैयावृत्यकरेण भिक्षुणा आत्मनैव तत्कर्तव्यम्। अन्यतरो वा भिक्षुरध्येष्यो न पुन स आरण्यको भिक्षुरुत्पीडयितव्य । तत्र यो भिक्षु पिण्डचारिको भवति, तस्य तेन वैयावृत्यकरेण भिक्षुणा प्रणीतभोजनेषु सविभाग कर्तव्य । तत्र काश्यप यो भिक्षुर्योगाचारी भवति, तस्य तेन वैयावृत्यकरेण भिक्षुणा आनुलोमिकान्युपकरणान्युपसहर्तव्यानि, ग्लानप्रत्ययभैषज्यपरिष्काराश्च। यस्मिंश्च प्रदेशे स योगाचारी भिक्षु प्रतिवसति, तस्मिन् प्रदेशे नोच्चशब्द कर्तव्य । रक्षितव्यो वैयावृत्यकरेण भिक्षुणा योगाचारी भिक्षु । शय्यासनोपस्तम्भनास्य कर्तव्या । प्रणीतानि च सप्रियाणि योगाचारभूम्यनुकूलानि खादनीयभोजनीयान्युपनामयितव्यानि ॥ पे० ॥ ये भिक्षवो बाहुश्रुत्येऽभियुक्ता भवन्ति, तेषामुत्साहो दातव्य । यावत्तेऽपि रक्षितव्या । ये धार्मकथिका भिक्षवो भविष्यन्ति, तेषा प्रतीहारधर्मता कर्तव्या । यावद्धार्मश्रवणिकाश्चोद्योजयितव्या । पर्षन्मण्डल परिसस्थापयितव्यम्। साकथ्यमण्डल विशोधयितव्य यावत्साधुकारबहुलेन चास्य भवितव्यम् ॥ पेयाल ॥ न क्वचिद्वस्तुनि ऐश्वर्यसज्ञोत्पादयितव्या। कियत्परीत्तमपि कार्यं सघमतेन कर्तव्य न स्वमतेन, यावन्न साधिकश्चातुर्दिशसाधिककेन ससृष्ट कर्तव्य । एव विपर्ययादेव स्तौपिकेन सहान्योन्यससर्गप्रतिषेध । यदि चातुर्दिशे सघे वैकल्य भवेत्साधिकश्च लाभ उत्सदो भवेत्तेन वैयावृत्यकरेण भिक्षुणा भिक्षुसघमेकमानस कृत्वा साधिकलाभाच्चातुर्दिशसाधिककार्यं कर्तव्यम्। एव स्तूपेऽपि प्रलम्भेऽयमेव निधिदायकान् दानपतीन् वा समादाप्य प्रतिमस्कर्तव्य इत्याज्ञा । यदि पुन काश्यप कियद्बहुरपि स्तौपिको लाभो भवेत्, स वैयावृत्यकरेण न सघे न चातुर्दिशसघे उपनामयितव्य । तत्कस्माद्धेतो [1] या स्तौपिका अन्तश एकदशापि श्राद्धै प्रसादबहुलैर्निर्यातिता भवति, सा सदेवकस्य लोकस्य चैत्यम्, क पुनर्वादो रत्न वा रत्नसमत वा। यच्च स्तूपे चीवर निर्यातित भवति, तत्तत्रैव तथागतचैत्ये वातातपवृष्टिभि परिक्षय गच्छतु । न पुन स्तौपिक चीवर हिरण्यमूल्येन परिवर्तयितव्यम्। न हि स्तौपिकस्य कश्चिदर्घो नापि स्तूपस्य केनचिद्वैकल्यम्। यो हि कश्चित्काश्यप वैयावृत्यकरो भिक्षू रुष्टचित्त शीलवता दक्षिणीयानामैश्वर्यादाज्ञप्तिं ददाति, स तेनाकुशलेन कर्मणा नरकगामी भवतीति। यदि मनुष्यलोकमागच्छति, दासो भवति परकर्मकरो लाभी च भवति खटचपेटप्रचण्डप्रहाराणाम् । पेयाल। द[ण्डक]र्मभयतर्जित भिक्षु करोति, अकालप्रेषणमकालज्ञप्तिं ददाति । स तेनाकुशलेन कर्मणा बहुशङ्कुर्नाम प्रत्येक नरकस्तत्रास्योपपत्तिर्भवति। यावत्सहस्रविद्ध कायो भवति, आदीप्त प्रदीप्त सप्रज्वलित । पेयाल। योजनशतविस्तारप्रमाणा जिह्वा भवति । तस्य तत्र जिह्वेन्द्रिये बहूनि शङ्कुशतसहस्राणि आदीप्तानि अयस्मयानि निखातानि भवन्ति। यो हि कश्चित्काश्यप वैयावृत्यकरो भिक्षुरागतागतं साधिक लाभ सनिधिं करोति, न कालानुकाल ददाति, उद्धस्यापयित्वा विहेठयित्वा ददाति, केषाचिन्न ददाति, स तेनाकुशलमूलेन जङ्घा नाम गूथमृत्तिकाप्रेतयोनिस्तत्रास्योपपत्तिर्भवति।

[1] उद्धस्यापयित्वा, jeering

तत्र अस्य अन्ये प्रेता भोजनं गृहीत्वा अपदर्शयन्ति । स उद्भ्रम्यमाणस्तद्भोजनमनिमिषाभ्यां नेत्राभ्यां पश्यमानः क्षुत्पिपासापरिगतो दुःखां वेदनां वेत्ति, न च वर्षसहस्रेणापि तस्य भोजनस्य लाभो भवति । यदपि कदाचित्कर्हिचिद्भोजनं लब्धं भवति, तदुच्चारं भवति, पूयशोणितं वेति ॥

सर्वरक्षितान्नदानेऽप्यनर्थ उक्तः—यांस्त्वं सर्वरक्षित सत्त्वानद्राक्षीः कुड्याकारांस्ते भिक्षव आसन् । तैः सांघिकं कुड्यं श्लेष्मणा नाशितम् । तस्य कर्मणो विपाकेन कुड्याकाराः संवृत्ताः । यांस्त्वं सर्वरक्षित सत्त्वानद्राक्षीः स्तम्भाकारांस्ते भिक्षव आसन् । तैः सांघिकस्तम्भः सिंहाणकेन नाशितः । तेन स्तम्भाकाराः संवृत्ताः । यांस्त्वं सत्त्वानद्राक्षीर्वृक्षाकारान् पत्राकारान् फलाकारान्, तेऽपि भिक्षव आसन् । तैरपि सांघिकानि वृक्षपत्रपुष्पफलानि पौद्गलिकपरिभोगेन परिभुक्तानि । तेन ते वृक्षपत्रपुष्पफलाकाराः संवृत्ताः । यांस्त्वं सत्त्वानद्राक्षी रज्ज्वाकारान् समार्जन्याकारांस्ते भिक्षव आसन् । तैः सांघिका रज्जुस्समार्जन्यः पौद्गलिकपरिभोगेन परिभुक्ताः । तेन रज्ज्वाकाराः समार्जन्याकाराश्च संवृत्ताः । यं त्वं सत्त्वमद्राक्षीस्ताम्र[पात्रा]कारं स श्रामणेरक आसीत् । स तक्रुकं निर्मादयति । आगन्तुकाश्च भिक्षवोऽभ्यागताः । तैरसौ दृष्टः पृष्टश्च—श्रामणेरक, किमद्य संघस्य पानकं भविष्यति ? स मात्सर्योपहतचित्तः कथयति—किं न पश्यथ तक्रुकं निर्मादितं पीतं पानकमिति ? ते वृत्ता वेलेति नैराश्यमापन्ना हीनदीनवदना प्रक्रान्ताः । स तस्य कर्मणो विपाकेन तक्रुकाकारः संवृत्तः ॥ यं त्वं सत्त्वमद्राक्षीरुदूखलाकारं सोऽपि भिक्षुरासीत् । तस्य पापकर्म प्रत्युपस्थितम् । तत्र चैकः श्रामणेरकोऽर्हन् मुद्राचारे नियुक्तः । स तेनोक्तः —श्रामणेरक, ददस्व मे खलिस्तोकं कुट्टयित्वेति । स कथयति—स्थविर, तिष्ठ तावन्मुहूर्तम् । व्यग्रोऽस्मि । पश्चात्कुट्टयित्वा दास्यामीति । स संजातामर्षः कथयति—श्रामणेरक, यदि मम कल्पेत उद(दू)खलं स्प्रष्टुम्, त्वामेवाहमुद(दू)खले प्रक्षिप्य कुट्टयेयम्, प्रागेव खलिस्तोकमिति । स श्रामणेरः संलक्षयति—तीव्रपर्यवस्थानपर्यवस्थितोऽयम् । यद्यहमस्मै प्रतिवचनं दास्यामि, भूयस्या मात्रया प्रकोपमापत्स्यतीति तूष्णीमवस्थितः । यदास्य पर्यवस्थानं विगतं तदोपसंक्रम्य कथयति—स्थविर, जानीषे त्वं कोऽहमिति ? स कथयति—जाने त्वां काश्यपस्य सम्यक्संबुद्धस्य प्रव्रजितं श्रामणेरकम् । अहमपि भिक्षुः स्थविर । श्रामणेरकः कथयति—यद्यप्येवम्, तथापि तु यन्मया प्रव्रजितेन करणीयं तत्कृतम् । किं कृतम् ? क्लेशप्रहाणम् । छिन्नसर्वबन्धनोऽहं सर्वबन्धनविनिर्मुक्तः । खरं ते वाक्कर्म निश्चारितम् । अत्ययमत्ययतो देशय । अप्येव नाम एतत्कर्म परिक्षयं तनुत्वं पर्यादानं गच्छेदिति । तेन अत्ययमत्ययतो न देशितम् । तेन कर्मणोदूखलाकारः संवृत्तः । यांस्त्वं सत्त्वानद्राक्षीः स्थाल्याकारान्, ते कल्पिकारका आसन् भिक्षूणामुपस्थायकाः । ते भैषज्यानि क्वाथयन्तो भिक्षुभिरप्रियमुक्ताः । तैश्चित्तं प्रदूष्य स्थाल्यो भिन्नाः । तेन स्थाल्याकाराः संवृत्ताः । यं त्वं सत्त्वमद्राक्षीर्मध्ये छिन्नं तन्तुना धार्यमाणम्, सोऽपि भिक्षुरासील्लाभी ग्राहिकः । तेन मात्सर्याभिभूतेन लाभः संपरिवर्तितः । यो वार्षिकः स हैमन्तिकः परिणामितः । यस्तु हैमन्तिकः स वार्षिकः परिणामितः । तस्य कर्मणो विपाकेन मध्ये छिन्नस्तन्तुना धार्यमाणो गच्छति ॥

॥ धर्मभाणकादिरक्षा परिच्छेदस्तृतीयः ॥

---

1 DA No 23 pp. 204 ff

४

अनर्थवर्जन चतुर्थः परिच्छेदः ।

अपरेऽपि महान्तोऽनर्था सूत्रान्तेषूक्ता । यथा तावदाकाशगर्भसूत्रे—पञ्चेमा कुलपुत्र क्षत्रियस्य मूर्धाभिषिक्तस्य मूलापत्तय, [1] याभिर्मूलापत्तिभि क्षत्रियो मूर्धाभिषिक्त सर्वाणि पूर्वावरोपितानि कुशलमूलानि झोषयति । वस्तुपतित पाराजिक सर्वदेवमनुष्यसुखेभ्योऽपायगामी भवति । कतमा पञ्च ? य कुलपुत्र मूर्धाभिषिक्त स्तौपिक वस्त्वपहरति साघिक वा चातुर्दिश साघिक वा निर्यातित वा, स्वय वापहरति हारयति वा, इय प्रथमा मूलापत्ति ॥ य पुनर्धर्म प्रतिक्षिपति श्रावकनिर्याणभाषित वा प्रत्येकबुद्धनिर्याणभाषित वा महायाननिर्याणभाषित वा प्रतिक्षिपति प्रतिषेधयति, इय द्वितीया मूलापत्ति ॥ य पुनर्मामुद्दिश्य शिरस्तुण्डमुण्ड काषायवस्त्रप्रावृत शिक्षाधारी वा अशिक्षाधारी वा, तस्य दु शीलस्य वा शीलवतो वा काषायाणि वस्त्राण्यपहरति अपहारयति, गृहस्थ वा करोति, काये दण्डै प्रहरति, चारके वा प्रतिक्षिपति, जीवितेन वा वियोजयति, इय तृतीया मूलापत्ति ॥ य पुन क्षत्रिय सचिन्त्य मातर जीविताद्व्यपरोपयति पितरमर्हन्त भगवच्छ्रावक वा जीविताद् व्यपरोपयति, समग्र वा सघ भिनत्ति, तथागतस्यार्हत सम्यक्सबुद्धस्य सचिन्त्य दुष्टचित्तो रुधिरमुत्पादयति । एभि पञ्चभिरानन्तर्यै कर्मभिरन्यतरान्यतर कर्मोत्पादयति, इय चतुर्थी मूलापत्ति ॥ य पुन क्षत्रियोऽहेतुवादी भवति परलोकानपेक्षक, दशाकुशलान् कर्मपथान् समादाय वर्तते, अन्याश्च बहून् सत्वान् दशस्वकुशलेषु कर्मपथेषु समादापयति, विनयति निवेशयति प्रतिष्ठापयति, इय पञ्चमी मूलापत्ति ॥ पेयाल ॥ य पुनर्ग्रामभेद जनपदभेद नगरभेद राष्ट्रभेद करोति, इय षष्ठी मूलापत्ति ॥ पेयाल ॥ आदिकर्मिकाणा महायानसप्रस्थिताना कुलपुत्राण कुलदुहितृणा वा अष्टौ मूलापत्तय, याभिर्मूलापत्तिभि स्खलिता आदिकर्मिका महायानसप्रस्थिता सर्वाणि पूर्वावरोपितानि कुशलमूलानि झापयन्ति । वस्तुपतिता पराजिता देवमनुष्यमहायानसुखादपायगामिनो भवन्ति, चिर च संसारे सीदन्ति कल्याणमित्रविरहिता । कतमा अष्टौ ? ये सत्वा पूर्वदुश्चरितहेतुना अस्मिन् क्लिष्टे पञ्चकषाये लोके उपपन्ना, त इत्वरकुशलमूला कल्याणमित्र सनिश्रित्येद परमगम्भीर महायान शृण्वन्ति । ते च परीत्तबुद्धयोऽपि कुलपुत्रा अनुत्तरायां सम्यक्सबोधौ चित्तमुत्पादयन्ति । तथाऽऽदिकर्मिका ये च बोधिसत्वा इद परमगम्भीर शून्यताप्रतिसयुक्त सूत्रान्त शृण्वन्ति उद्दिशन्ति पठन्ति, त यथाश्रुत यथापर्यवाप्त परेषा पूर्वबुद्धिमदाशाना स्वर्थं सुव्यञ्जन विस्तरेणाग्रत स्मारयन्ति प्रकाशयन्ति । ते अकृतश्रमा बाला पृथग्जना शृण्वन्त उत्त्रस्यन्ति सत्रस्यन्ति सत्रासमापद्यन्ते । ते त्रासेन विवर्तयन्ति, अनुत्तरायां सम्यक्सबोधेश्चित्त श्रावकयाने चित्त प्रणिदधति । एषा आदिकर्मिकबोधिसत्वस्य मूलापत्ति प्रथमा, यया मूलापत्त्या स कुलपुत्र सर्व पूर्वावरोपित कुशलमूल झापयति वस्तुपतित पराजित स्वर्गापवर्गसुखात् । विसवादित चास्य बोधिचित्तम् । अपायगामी भवति । तस्माद्बोधिसत्वेन महासत्वेन परपुद्गलानामाशयानुशय प्रथम ज्ञात्वा यथाशयाना

१ Cf BCA 5 101 (आकाशगर्भसूत्रे च मूलापत्तीर्निरूपयेत्) where this quotation occurs

सापराधिको भवति। महागुरुकामापत्तिमापद्यते। विसंवादयति देवमनुष्यान् महायानेन। श्रावकयानमेवास्य न भवति, प्रागेव महायानस्यावतारविशेषाधिगमः, प्रागेवानुत्तरा सम्यक्संबोधिः॥ तद्यथा कश्चित्पुरुषो महाटवीं प्रस्थितः क्षुत्तर्षप्रपीडितः। स तत्र महाफलवृक्षे प्रतिष्ठितः। आहारार्थं स उदारफलवृक्षमपहाय गन्धसंपन्नं रससंपन्नमनास्वाद्य विषवृक्षमभिरुह्य विषफलानि भुञ्जीत, भुक्त्वा च कालं कुर्यात्। तदुपमास्तान् पुद्गलान् वदामि, ये दुर्लभं मनुष्यलाभं लब्ध्वा कल्याणमित्रं संनिश्रित्य महायानमवतर्तुकामा लाभसत्कारयशोहेतोरात्मानमुपदर्शयन्ति, परान् पंसयन्ति, एवंरूपां महागुरुकामापत्तिमापद्यन्ते, यया गुरुकयापत्त्या सर्वविज्ञानां परमजुगुप्सिता भवन्ति अपायगामिनः। तथारूपाश्च पुद्गला न सेवनीयाः सर्वक्षत्रियब्राह्मणविट्शूद्राणाम्। यश्च तान् सेवते, स सातिसारो भवति सर्वविज्ञानाम्। इयं कुलपुत्र बोधिसत्त्वस्य षष्ठी मूलापत्तिः॥ पुनरपरं कुलपुत्र भविष्यन्त्यनागतेऽध्वनि क्षत्रियाणां पुरोहितचण्डाला अमात्यचण्डाला भटचण्डाला मूर्खाः पण्डितमानिनो महाधना महाभोगाः। बहुविधेषु दानमयपुण्यक्रियावस्तुषु संदृश्यन्ते। ते त्यागमदमत्ता मानमदर्पेण क्षत्रियं विभेदयन्ति, श्रमणान् क्षत्रियैः। ते क्षत्रियान्निश्रित्य श्रमणान् दण्डापयन्ति, अर्थं दण्डेन मुषन्ति। तेनोपद्रवेण ते भिक्षवः पौद्गलिकं वा सांघिकं वा चातुर्दिशसांघिकं वा स्तौपिकं वा श्रमणैरपहृत्य तेषां प्राभृतं प्रदाप्यन्ते। ते पुनश्चण्डालाः क्षत्रियस्योपनामयिष्यन्ति। ते उभयतोऽपि मूलापत्तिमापद्यन्ते। ये क्षत्रियचण्डालाः श्रमणैः सार्धं प्रदुष्यन्ति, तथारूपं च तं धर्मं प्रज्ञपयिष्यन्ति अधर्मं वा धर्ममपहाय। सूत्रविनयशिक्षा अनपेक्ष्य कालोपदेशमहाप्रदेशानपहाय। महाकरुणानेत्री प्रज्ञापारमिताशिक्षोपायकौशल्यशिक्षा। याश्च अपरेषु सूत्रेषु शिक्षा उपदिष्टास्ता अपहाय तथारूपां धर्मयुक्तिं भिक्षूणां विहेठनार्थपूर्वकं क्रियाकारं प्रज्ञपयन्ति, यैः क्रियाकारैर्भिक्षूणां विहेठना भवति। रिञ्चन्ति शमथविपश्यनानुयोगमनस्कारम्। तेऽस्वाध्यायन्तो व्यापादबहुला भवन्ति। तेन च हेतुना भिक्षूणामप्युपशान्ताः क्लेशा नोपशम्यन्ति, न तनूभवन्ति। तत्काले पुनस्ते भिक्षव आशयविपन्ना भवन्ति, शीलविपन्नाश्च भवन्ति। आचारविपन्ना भवन्ति, दृष्टिविपन्ना भवन्ति। तद्धेतोः शैथिलिका भवन्ति, बाहुलिका भवन्ति। अश्रमणाः श्रमणप्रतिज्ञाः, अब्रह्मचारिणो ब्रह्मचारिप्रतिज्ञाः, शङ्खस्वरसमाचाराः प्रष्टव्यधर्मदेशकाः। ते भूयस्या मात्रया सपरिचारस्य क्षत्रियस्य सत्कृता भवन्ति, मानिता पूजिता भवन्ति। ते च प्रहाणाभियुक्तानां भिक्षूणां गृहस्थेष्ववर्णं निश्चारयन्ति। स च क्षत्रियः सपरिवारः प्रहाणाभियुक्तानां भिक्षूणामन्तिके प्रदुष्यति अवध्यायति। यत्तत्र प्रहाणिकानां भिक्षूणामुपभोगं, तं स्वाध्यायाभिरतानां भिक्षूणां निर्यातयन्ति। ते उभयतो मूलापत्तिमापद्यन्ते। तत्कस्य हेतोः? ध्यायी भिक्षुः सुक्षेत्रम्। नाध्ययनवैयावृत्याश्रिता नाध्ययनाभियुक्ताः समाधिधारणीक्षान्तिभूमिषु भाजनीभूता दक्षिणीयाः पात्रभूताः। आलोककरा लोकस्य मार्गोपदेशकाः। कर्मक्लेशक्लेशश्रोतात् सत्त्वानुत्तारयन्ति, निर्वाणगमने च मार्गे प्रतिष्ठापयन्ति। इमाः कुलपुत्र अष्टौ मूलापत्तय इति॥

आसां निःसरणमिहैव सूत्रेऽभिहितम्–यदि ते बोधिसत्त्वा आकाशगर्भस्य बोधिसत्त्वस्य नाम श्रुत्वा दर्शनमस्याकाङ्क्षेरन्, अपायप्रपतनभयात् मूलापत्तीर्देशयितुकामाः, यदि ते आकाशगर्भं बोधिसत्त्वं नमस्कुर्युः, नाम चास्य परिकीर्तयेयुः, तेषां स कुलपुत्रो यथाभाग्यतया

स्वरूपेणाग्रतस्तिष्ठति ब्राह्मणरूपेण, यावद्दारिकारूपेण पुरत स्थास्यति । तस्यादिकर्मिकस्य बोधिसत्त्वस्य यथासमुत्थितास्ता आपत्ती प्रतिदेशयति गम्भीर चास्योपायकौशल्य महायाने चर्यामुपदर्शयति । यावदवैवर्तिकभूमौ च प्रतिष्ठापयति । पेयाल । यदि तेषा सम्मुख दर्शन न ददाति, यस्तमभियाचति, तेनादिकर्मिकेण बोधिसत्त्वेन सापराधेन पश्चिमे यामे उत्थायासनात् प्राङ्मुखेन स्थित्वा धूप धूपयितव्यम्, अरुणो देवपुत्र आयाचितव्य । एवं च वक्तव्यम्–अरुण अरुण महाकृप महाभाग, महोदितस्त्व जम्बुद्वीपे । मा करुणाया छदयस्व । शीघ्रमाकाशगर्भं महाकारुणिकं मम वचनेन बोधय । मम स्वप्नान्तरे तमुपायमुपदर्शय, येनाहमुपायेन आपत्तिं प्रतिदेशयामि, आर्ये महायाने उपायप्रज्ञा प्रतिलप्स्यामीति । तेन तत्कल शय्याया निद्रापयितव्यम् । सहोद्गतेऽरुणे इह जम्बुद्वीपे आकाशगर्भस्य बोधिसत्त्वस्येह समागमो भवति स्वरूपेण च । तस्यादिकर्मिकस्य बोधिसत्त्वस्य स्वप्नान्तरे पुरत स्थित्वा ता मूलापत्तिं देशयति महायानोपायेन । तथारूप च तस्योपायज्ञानं सन्दर्शयति, यनोपायकौशल्येन स आदिकर्मिको बोधिसत्त्वस्तत्रैव बोधिचित्तासम्प्रमोष नाम समाधिं प्रतिलभते, सुदृढव्यवस्थितश्च भवति महायाने ॥ इत्यादि ॥

अथवा योऽत्र सूत्रेऽभ्येषणमन्त्र पूर्वमुक्त, तेनायं विधि कार्य । एव स्यात्–अरण्ये उपस्नेऽभ्यवकाशे वा अगरु वा तगर वा काराानुसारि वा धूपयितव्यम् । प्राञ्जलिना च भूत्वा समन्ततो दिग्विदिक्षु च पञ्चमण्डलकेन वन्दित्वा इमे मन्त्रपदा प्रवर्तयितव्या । तद्यथा–सुमृश २ । कारुणिक । चर तुर । विचर । सचर । कारुणिक । मुरर मुरर वेगधारि नमुचमे भुजयत कारुणिक चिन्तामणि पूरय कारुणिक सर्वाशा मे स्थापय आज्ञाधारी स्सु गु । र । रतिविवेक गु । दृष्टिविवेक गु । पूरय कारुणिक पूरयन्तु ममाशाम् । सत्यथा चाशोकगति स्वाहा ॥ विधि पूर्ववत् । सर्वव्याधिदु खसर्वभयसर्वोपद्रवणविघातप्रतिघाने सर्वाभीष्टसिद्धये च कार्य ॥ यदि क्षत्रियादयोऽपि बोधिसत्त्वा, कथमेषामापत्तिनियमोऽन्येषा चाधिक्यम् ? अथ ते न सावरिका, कथमेषामापत्तिव्यवस्था, कथ वा तद्दोषा सावरिका अपि गृह्यन्ते ? नैष दोष । येषा यत्र बहुल सम्भव, ते तत्राकोटिता स्वनाम ग्रहणदर्शनाद्भयोत्पादनार्थम् । परस्परतस्तु सर्वैं सर्वा आपत्तय परिहर्तव्या ॥ येन वा प्रकृतिमहासावद्यतया असमादानोऽप्यभव्यो भवत्युच्छिन्नकुशलमूलश्च, सुतरा तेन सावरिका । इत्यलमनया चिन्तया ॥

उपायकौशल्यसूत्रेऽपि मूलापत्तिरुक्ता–किं चापि कुलपुत्र बोधिसत्त्व प्रातिमोक्षशिक्षाया शिक्षमाण कल्पशतसहस्रमपि मूलपर्याभक्ष स्यात् । सर्वसत्त्वाना च सूक्तदुरुक्तानि क्षमेत् । श्रावकप्रत्येकबुद्धभूमिप्रतिसंयुक्तैश्च मनसिकारैर्विहरेत् । इय बोधिसत्त्वस्य गुरुका मूलापत्ति । तद्यथा कुलपुत्र श्रावकयानीयो मूलापत्तिमापन्न, सोऽभव्यस्तेनैव स्कन्धे परिनिर्वातुम्, एवमेव कुलपुत्रोऽप्रतिदेश्यैतामापत्तिमनि सृज्य तान् श्रावकप्रत्येकबुद्धमनसिकारान्, अभव्यो बुद्धभूमौ परिनिर्वातुमिति ॥

---

१ This form २ stands for 7 and means the मन्त्रपद is to be repeated seven times

आसां च मूलापत्तीनां सुखग्रहणधारणार्थमेकीयमतानां च संग्रहकारिका उच्यन्ते—

रत्नत्रयस्वहरणादापत्पाराजिका मता ।
सद्धर्मस्य प्रतिक्षेपाद् द्वितीया मुनिनोदिता ॥
दु शीलस्यापि वा भिक्षो काषायस्तैन्यताडनात् ।
चारके वा विनिक्षेपादपप्रव्राजनेन च ॥
पञ्चानन्तर्यकरणान्मिथ्यादृष्टिग्रहेण वा । B 6
ग्रामादिभेदनाद्वापि मूलापत्तिर्जिनोदिता ॥
शून्यतायाश्च कथनात्सत्त्वेष्वकृतबुद्धिषु ।
बुद्धत्वप्रस्थितानां वा सम्बोधेर्विनिवर्तनात् ॥
प्रातिमोक्षं परित्याज्य महायाने नियोजनात् ।
शिष्ययानं न रागादिप्रहाणायेति वा ग्रहात् ॥
परेषां ग्रहणाद्वापि पुन स्वगुणकाशनात् ।
परपंसनतो लाभसत्कारश्लोकहेतुना ॥
गम्भीरक्षान्तिकोऽस्मीति मिथ्यैव कथनात्पुन ।
दण्डापयेद्वा श्रमणान् दद्याद्वा शरणत्रयात् ॥
गृह्णीयाद्दीयमानं वा शमथत्याजनात्पुन ।
प्रतिसंलीनभोगं च स्वाध्यायिषु निवेदनात् ॥
मूला आपत्तयो ह्येता महानरकहेतव ।
आर्यस्याकाशगर्भस्य स्वप्ने देश्या पुर स्थितै ॥
बोधिचित्तपरित्यागाद्याचकायाप्रदानत ।
तीव्रमात्सर्यलोभाभ्यां क्रोधाद्वा सत्त्वताडनात् ॥
प्रसाद्यमानो यत्नेन सत्त्वेषु न तितिक्षते ।
क्लेशात्परानुवृत्त्या वा सद्धर्माभासवर्णनात् ॥ इति ॥

आर्यक्षितिगर्भसूत्रेऽप्युक्तम्—यो महाब्रह्मन् ममोद्दिश्य प्रव्रजितो दु शीलपापसमाचारो भिक्षुरनुभूत कशम्बकजात अश्रमण श्रमणप्रतिज्ञ अब्रह्मचारी ब्रह्मचारिप्रतिज्ञ । ध्वस्त पतित पराजितो विविधै क्लेशै । अथ च पुन स दु शीलपापसमाचारो भिक्षुरद्यापि सर्वदेवानां यावत्सर्वमनुष्याणां यावत्पुण्यनिधीनां दर्शयिता भवति कल्याणमित्रम् । किं चापि स अपात्रीभूत, तेन च पुन शिरस्तुण्डमुण्डेन काषायवस्त्रप्रावरणेर्यापथेन दर्शनहेतुनापि बहूनां सत्त्वानां विविधकुशलमूलोपस्तम्भनकर सुगतिमार्गदर्शको भवति । तस्माद्यो ममोद्दिश्य प्रव्रजित शीलवान् दु शीलो वा, तस्य नानुजानामि चक्रवर्तिराज्ञामपि यन्ममोद्दिश्य प्रव्रजितस्य सहधर्मेणापि काये दण्डप्रहारं वा दातुं चारके वा प्रक्षेप्तुम्, अङ्गमङ्गं विकर्तनं वा कर्तुं जीविताद्वा B 6

[1] कशम्बक, Pali कसम्बु, means rubbish worthless.

व्यपरोपण कर्तुम्, किं पुनरधर्मेण । किं चापि स मृत कथ्यतेऽस्मिन् धर्मविनये। अथ च पुन स पुद्गलो गोरोचनकस्तूरिकासदृश ॥ इति ॥

अत्रैवाह — ये ममोद्दिश्य प्रव्रजितान् यानभूतान् पात्रभूतान् वा विहेठयिष्यन्ति, ते सर्वेषा त्र्यध्वगताना बुद्धानामन्तीव सापराधा भवन्ति । समुच्छिन्नकुशलमूला दग्धसंताना अवीचिपरायणा भवन्तीति ॥

अत्रैवाह—सर्वबुद्धैरधिष्ठितोऽय मोक्षध्वजो यदुत रक्तकाषायवस्त्रमिति ॥

अस्मिन्नेव चोक्तम्—तेन खलु पुन समयेन बहूनि श्रावकनियुतशतसहस्राणि बहूनि च बोधिसत्त्वनियुतशतसहस्राणि भगवतोऽन्तिके एवरूप पूर्वकृत कर्मावरण प्रतिदेशयन्ति — वयमपि भदन्त भगवन् बहूना पूर्वकाणा तथागताना प्रवचने पात्रभूतान् पात्रभूताश्च बुद्धाना भगवता श्रावकयानीयान् पुद्गलान् जुगुप्सितवन्त पंसितवन्तो रोषितवन्तोऽवर्णायश कथाश्च निश्चारितवन्त । तेन वय कर्मावरणेन त्रिष्वपायेषु विविधा तीव्रा प्रचण्डा दु खा वेदना प्रत्यनुभूतवन्त । पेयाल । वय तत्कर्मावरणशेषमेतर्हि भगवन्तोऽन्तिके प्रतिदेशयिष्याम । केचिद्वदन्ति — वय भगवत श्रावकान् वचनैर्लज्जितवन्त परिभाषितवन्त । केचिद्वदन्ति — वयं भगवत श्रावकानपात्रभूतान् पात्रभूताश्च प्रहारितवन्त । केचिद्वदन्ति—वय चीवरान् हृतवन्त । केचिद्वदन्ति—वय भगवत श्रावकाणामुपभोगपरिभोगानाच्छिन्नवन्त । केचिद्वदन्ति—वय भगवन्तमुद्दिश्य प्रव्रजितान् गृहस्थान् कारितवन्त, तत अस्थान सादिता । केचिद्वदन्ति—अस्माभिर्भगवन् बुद्धानां भगवता श्रावका अपात्रभूता पात्रभूताश्च सापराधिकाश्चारके प्रक्षिप्ता । तेन वयं कर्मावरणेन बहून् कल्पांस्त्रिष्व-पायेषु विविधा तीव्रा प्रचण्डा दु खा वेदना प्रत्यनुभूतवन्त । पेयाल । तद्वयमेतर्हि कर्मावरणशेष भगवतोऽन्तिके प्रतिदेशयाम, आयत्यां संवरमापद्येम। प्रतिगृह्णातु भगवानस्माकमनुकम्पामुपादाय। उद्धरतु भगवानस्मानन्तपापेभ्य ॥ इति विस्तर ॥

प्रव्रज्यान्तरायमूलेऽप्यनर्थ उक्त—चतुर्भिर्महानामन् धर्मै समन्वागतो गृही अक्षणप्राप्तो भवति । जात्यन्धश्च जडश्चाजिह्वकश्च चण्डालश्च। न जातु सुखितो भवत्यभ्यासपानबहुलश्च पण्डकश्च नित्यदासश्च । स्त्री च भवति श्वा च सूकरश्च गर्दभश्चोष्ट्रश्चाशीविषश्च भवति तत्र तत्र जातौ । कतमैश्चतुर्भि ? इह महानामन् गृही पूर्वजिनकृताधिकाराणा सत्त्वाना नैष्क्रम्यचित्तस्य प्रव्रज्या-चित्तस्यार्यमार्गचित्तस्यान्तराय करोति । अनेन प्रथमेन ॥ पुनरपर गृही धनलौल्येन पुत्रलौल्येन कर्मविपाकमश्रद्दधत् पुत्रस्य वा दुहितुर्वा भार्याया वा ज्ञातिवर्गस्यैश्वर्यस्थाने वर्तमाने प्रव्रज्यान्तराय करोति । अनेन द्वितीयेनेति ॥ अन्यद् द्वयम्—सद्धर्मप्रतिक्षेप श्रमणब्राह्मणेषु च प्रतिघ ॥

दश चाकुशला कर्मपथा अनया सद्धर्मस्मृत्युपस्थानादिविपाकसूत्रक्रमेण द्रष्टव्या । तत्र किंचिन्मात्र स्थूल सूच्यते । प्राणातिपातविपाकस्तावत् । यथाह—तथया अग्निशिखाचरा नाम पक्षिणो येऽग्निशिखासमन्विता न दह्यन्ते सहस्रशश्च नारकेयाणा कपाल भित्त्वा रुधिर पिबन्ति । कपालान्तरचरा नाम पक्षिणो ये मस्तक भित्त्वा ज्वलितमस्तक द्रवान् पिबन्ति । जिह्वाभिरक्षा नाम पक्षिणो ये जिह्वां विदार्य अभितोऽभिन्न प्रभक्षयन्ति । सापि जिह्वा भूय पुनरपि संजायते पद्मदलकोमलतरा । एवमर्थानुरूपसंज्ञा दन्तोत्पाटका नाम, कण्ठनालधमक नाम । क्षेम

काशिन । आमाशयादा । प्लीहसर्वर्तका । अन्त्रविवरखादिन । पृष्ठवशचरा नाम । मर्मगुह्यका नाम पक्षिण, ये सर्वाणि मर्मविवराणि भित्त्वा मर्माणि कृन्तयित्वा विवराणि प्रविश्य मज्जामण्ड पिबन्ति क्रन्दमानानाम् । सूचीछिद्रा नाम पक्षिणो ये सूचीसदृशतुण्डा रक्त पिबन्ति । एवमस्थिविवराशिन, पट् त्वग्भक्षिण । नखनिकृन्तका मेदोदा स्नायुविशेषका, केशोण्डुका नाम पक्षिणो ये केशमूलान्युत्पाटयन्ति । स एवमवीचीप्रदेशत्रीणि योजनशतसहस्राणि । पक्षिभैरवपक्षो नाम । तत्र तैरन्यैर्नारकैर्यै सहानेकानि वर्षशतसहस्राणि भक्ष्यते सभवति च । स कथचिदपि तस्मान्मुक्त सर्वस्माद् खजालपरिवृत्त श्वभ्रप्रपातो नाम द्वितीय प्रदेशस्तत्र गच्छति त्राणान्वेषी शरणान्वेषी परित्राणान्वेषी । समन्तत एकादशभिर्विस्कन्धैरावृतो नि सहाय कर्मपाशबन्धनबद्ध समन्तत शत्रुभिरावृत कान्तारमनुप्रपन्न सर्वस्मान्नरकपुञ्जादधिकतर व्यसनमभिप्रपन्नस्त श्वभ्रप्रपात नाम प्रदेशमनुधावति । पतिते अतीव पाद प्रविलीयते । उत्क्षिप्त पुनरपि सभवति सुकुमारतर श्लक्ष्ण तर खराभिस्तीव्राभिर्वेदनाभिरभिभूत । तस्यैव भयविक्लववदनस्य करचरणसर्वाङ्गप्रत्यङ्गप्रविलीयमानस्य स प्रदेश श्वभ्रप्रपातो नाम प्रादुर्भवति । स तस्मिन् देशे निपतति । पतित श्वभ्रे प्रपतति त्रीणि योजनसहस्राणि । पुनरपि कर्मकृतेन वायुनोत्क्षिप्यते । स प्रपतमान कङ्कवायसगृध्रोलूकै र्भक्ष्यते । यावत्तस्यैवमुत्क्षिप्यमानस्य च प्रपततश्चानेकानि वर्षशतसहस्राणि गच्छन्ति । कथचिदपि तस्मान्मुक्त परिभ्रामितश्चक्राङ्कविवर नाम प्रदेशमनुधावति । तस्मिंश्च प्रदेशे सहस्राराणि चक्राणि प्रादुर्भवन्ति वज्रनाभीनि तीक्ष्णज्वालानि शीघ्रभ्रमाणि । तस्य सहगमनादेव तानि चक्राणि शरीर प्राप्य भ्रमन्ति । पेयाल । प्रत्येक सर्वाङ्गानि प्रमथ्नन्तो दहन्ति, पादतले चास्य शङ्कुभिर्भिद्यते । एव मर्कोटकपर्वते । मार्कोटकै प्राणिजातिभि सान्तर्बहि परमाणुश प्रभक्ष्यते । भुक्तो भुक्त पुनरपि सजायते सुकुमारतर । सुकुमारतया भूयोऽप्यधिकतरा वेदनामनुभवति । भुक्तभुक्तस्य प्रभूततरमेवास्य त्वच्मास प्रादुर्भवति । तस्य प्राणातिपातकृतोपचितस्य तत्फल भवति ॥

अदत्तादानविपाकमाह–स एव दुष्कृतकर्मान्तचारी अलातचक्रनिर्माणगन्धर्वनगर मृगतृष्णिकासदृश महदर्थजात पश्यति रत्नस्वर्णधनधान्यनिकरभूतम् । तस्यैव लोभाभिभूतस्य कर्मणा मोहितस्य एव भवति ममेदमिति । स एव मोहित पापकारी प्रज्वलिताङ्गारकर्षूर्लङ्घयित्वा तद् द्रविणमनुधावति । स कर्मकृतैर्यमपुरुषैर्गृह्यते शस्त्रजालमध्यगत सर्वाङ्गप्रत्यङ्गश पाट्यते निशस्यते दह्यते अस्थ्यवशेष क्रियते । न चास्यानादिकालप्रवृत्त स लोभस्तामवस्थाम्यवस्था गतस्य परिहीयत इति ॥

काममिथ्याचारमधिकृत्याह–एव स पापकर्ता तस्माच्छस्त्रसकटामुक्त कथमप्यङ्गारकर्षूर्लङ्घयित्वा कर्मणा भ्रामित प्रदेशमन्य प्रपद्यते वितथदर्शन नाम । तत्र कर्मकृता स्त्रिय पश्यति, या तेन पूर्वं नष्टस्मृतिना दृष्टा । दृष्ट्वा च अनादिकालाभ्यस्तो रागाग्निरुत्पद्यते । स तेन धावति येन ता स्त्रिय । ताश्च अयोमय्यो नार्य कर्मकृता । ताभिरसौ गृह्यते । गृहीत्वा च ओष्ठाग्रभृति तथा भुज्यते यथास्य सर्षपकणमात्रप्रमाणमपि नावशिष्टम् । तस्मिन् शरीरे भवति । पुनरपि सभवति, पुनरपि भुज्यते । स कटुका खरा वेदनामनुभवस्तस्माद्रागाग्नेर्न निवर्तते । येन ता स्त्रियस्तेन भूय स सधावति । न चास्य तत्पीडा तथा बाधते यथा रागाग्नि । अथ ता स्त्रियो भूयो

यत्रमयायोमयप्रज्वलितगात्रास्तं मनुष्यमादाय ज्वालामालाकुलसर्वशरीरास्त नारकेय सिरतामुष्टिचद्भिन्दन्ति । पुनरपि संभवन्तीति पूर्ववत् ॥ पेयाल ॥

स्त्रियो मूलमपायस्य धननाशस्य सर्वथा ।
स्त्रीभिर्विधेया नरा ये तु कुतस्तेषां भवेत्सुखम् ॥ यावत् ।
स्त्री विनाशो विनाशानामिह लोके परत्र च ।
तस्मात्स्त्रियो विवर्ज्याः स्युर्यदीच्छेत्सुखमात्मन ॥ इति ॥

मृषावादमधिकृत्याह—स तैर्यमपुरुषैर्गृह्यते, गृहीत्वा च तन्मुखं विदारयन्ति । तस्माज्जिह्वामपकर्षयन्ति । सा च जिह्वा कर्मवशात्पञ्चयोजनशतप्रमाणा भवति । तस्य मृषावादस्य फलेन तस्याश्च सहनिर्गमनकाले ते यमपुरुषा भूमावेनमाह्वयन्ति प्रदीप्तायोमय्याम् । कर्मकृतं च हलसहस्रं प्रादुर्भवति प्रदीप्तमग्निसंयुक्तम् । बलवद्भिर्बलीवर्दैस्तदस्यान्तर्गतं जिह्वाया वहति । तत्र पूयरुधिरकृमिस्राविण्यो नद्यः प्रवहन्ति ॥ पेयाल ॥ सा च जिह्वा तथा सुकुमारा यथा देवानामक्षि । यावत्स वेदनार्तः स्तनति क्रन्दति विक्रोशति । न चास्य तद्दुःखं कश्चिदपनयतीति विस्तरः । तस्यैव प्रचण्डां वेदनामनुभवतोऽनेकानि वर्षशतसहस्राणि सा च जिह्वा कृष्यते । सा कथंचित्तस्य नारकस्य मुखे प्रविशति । स भयविह्वलवदनो येन वा तेन वा निष्पलायतेऽङ्गारकर्षूषु दह्यमानो निमज्जन् । तस्यैव दुःखार्तस्याशरणस्यापरायणस्य पुनरपि यमपुरुषाः प्रादुर्भवन्ति मुद्गरासिपाणयः । ते तं पुरुषं मस्तकात्प्रभृति यावत्पादौ चूर्णयन्तीत्यादि ॥

पैशुन्यविपाकस्तु यथैव मृषावादस्य, विशेषस्तु त्रीणि योजनशतानि जिह्वेति । तां यमपुरुषा निस्त्रिंशानादाय प्रदीप्तधारान् जिह्वां निकृन्तन्ति । जम्बुकैश्चान्यस्मिन् प्रदेशे भक्ष्यते । परमकटुका वेदना प्रतिवेद्यते । स क्रन्दति विक्रोशत्यव्यक्ताक्षरं जिह्वाविरहित इत्यादि ॥

पारुष्यविपाकमाह—ते तां जिह्वामस्य विदार्य गृह्णन्ति । गृहीत्वा निशितधारैः शस्त्रैश्छित्वा तस्य भूय एव खादनीयार्थेन मुखे प्रक्षिपन्ति । स च जिघत्सार्दितः क्षुत्क्षामवदनः स्वरुधिरलालापरिप्लुतां तामेव स्वजिह्वां भक्षयति । सा च जिह्वा छिन्ना पुनरपि संजायते कर्मवशात् । अथ स भूमौ वेदनार्तः परिवर्तते विचेष्टते क्रन्दते । तस्यैव वेदनार्तस्य परिवृत्तनयनतारकस्य दुःखार्तस्य दीनस्यासहायस्यैकाकिनः स्वकृतमुपभुञ्जानस्य यमपुरुषा अनुशासनीं गाथां भाषन्ते—

जिह्वाधनोर्विनिर्मुक्तस्तीक्ष्णो वाग्विशिखस्त्वया ।
पारुष्यमिति यद्दृष्टं तस्यैतत्फलमागतम् ॥ इति विस्तरः ॥

संभिन्नप्रलापविपाकमाह—तस्य तप्तप्रज्वलितं ताम्रद्रवं ददति जिह्वां दहति । जिह्वां दग्ध्वा कण्ठं दहति । कण्ठं दग्ध्वा हृदयं दहति । हृदयं दग्ध्वा अन्त्राणि दहति । तान्यपि दग्ध्वा पक्वाशयं दहति । पक्वाशयमपि दग्ध्वा अधोभागेन निर्गच्छति ॥ यमपुरुषा गाथामाहुः —

पूर्वोत्तरानद्धपदं निरर्थकमसंगतम् ।
अबद्धं यत्त्वया प्रोक्तं तस्यैतत्फलमागतम् ॥
या न सत्यवती नित्यं न चाध्ययनतत्परा ।
न सा जिह्वा बुधैर्दृष्टा केवलं मांसखण्डिका ॥ इति विस्तरः ॥

अभिध्याविपाकमाह—अथ पश्यति रिक्त तुच्छमसारक कर्मकृत बहु द्रविण परपरिगृहीतम्। तस्य कर्मचोदितव्यामोहितस्यैव भवति—ममेद स्यादिति। तत स नारकस्तेनैव धावति येन तद् द्रव्यम्। तस्याभिध्यायमानस्याकुशलस्यासेवितभावितबहुलीकृतस्य तत्फल यदसौ नरके विपरीत पश्यति। तस्यैव पश्यतोऽभिध्याबहुलस्य हस्ते शस्त्र प्रादुर्भवति। स तेन धावति। तेषामप्यन्येषा नारकाणा हस्ते शस्त्राणि प्रादुर्भवन्ति। स तै सह शस्त्रेण युध्यते यावत्तथा कर्त्यते यथा सर्षपफलमात्रमपि न भवति मासमस्य शरीरे। तथा अस्थिकङ्कालावशेष क्रियते॥ पेयाल॥ परेषा सर्वं . मम स्यादिति चिन्तितम्। तस्याभिध्यासमुत्थस्य विषस्य फलमागतमिति॥

व्यापादफलमाह—कर्ममया सिंहव्याघ्रसर्पा क्रोधाभिभूता पुरतस्तिष्ठन्ते। एतेभ्यो भयभीतो येन वा तेन वा नि पलायते। स कथ शक्नोति पलायितुमशुभस्य कर्मण ? स तैर्गृह्यते। गृहीत्वा च पूर्वं तावन्मस्तकाद्भक्ष्यते यावत्पार्श्वत सर्पैर्विषदंष्ट्रै सदश्य सदश्य भक्ष्यते। व्याघ्रैरपि पृष्ठतो भक्ष्यते। पादावपि वह्निना दा[ह्येते]। स यमपुरुषैर्मुद्गरादिप्रभिर्विध्यते॥ इति विस्तर॥

मिथ्यादृष्टिफल पुनरपरिमितम्। पाठस्तु सक्षिप्यते—शस्त्रवर्षतोमरवज्रवर्षाशनिपाषाणवर्षै-र्हन्यते। एकादशभिर्चितास्कन्धै क्षुत्पिपासाग्निना च मुखनिर्गतेन निरन्तर दह्यत इति॥

काममूलाश्च सर्वानर्था इति तेभ्य एवोद्वेजितव्यम्। यथात्रैवाह—अस्त्यग्निकुम्भो नाम नरक। तत्र कतरेण कर्मणा सत्त्वा उपपद्यन्ते ? येनाश्रमणेन श्रमणप्रतिज्ञेन मातृग्रामस्य नृत्तगीतस्याभरणाना वा शब्द श्रुत्वा अयोनिशोन मनस्कारेणाक्षिप्तबुद्धिना तच्छ्रुत्वा हसितललितक्रीडितान्यशुचि[1] मुक्तम्॥ पेयाल॥ तत्र ते नारका अयोवर्षेण सर्वाङ्गप्रत्यङ्गशश्चूर्ण्यन्ते, अङ्गारवर्षेण च पच्यन्ते, दह्यन्त इत्यादि। एव पौराणकामास्वादनस्मरणात्पद्मो नाम नरक पठ्यते, स्वप्नान्तभूतस्मरणाच्च। तत्र ते नारका कुम्भिषु पच्यन्ते। ते द्रोणिष्वयोमयैर्मुसलैर्हन्यन्ते॥ इति विस्तर॥

एवमप्सरस प्रार्थनया ब्रह्मचर्यपरिणामना महापद्मो नाम नरक उक्त। तत्र क्षार-नदी तरङ्गिणी नाम प्रवहति। तस्या नद्या यान्यस्थीनि ते पाषाणा। यच्छैवाल ते केशा। य पङ्कस्त मासम्। या आप तत्क्वथित ताम्रम्। ये मत्स्यास्ते नारका इत्यादि॥ एव पुरुषस्य पुरुषेण सह मैथुनविप्रतिपत्ते अप्रमेया कारणाविशेषा पठ्यते। एव शिशुभि सह विप्रतिपत्ते क्षारनद्यामुह्यमानान् दारकान् पश्यति। ते त विलपन्ति। स ता नदीमवगाहते तेषु बालकेषु तीव्रस्नेहप्रतिबन्धशोकदु खवेगात्। एव गोगडवाजैडकादिषु प्रकृतिसावद्य काममिथ्याचार खरतरविपाक पठ्यते। तासामेव गोगडवादीना तप्तायोमयीना अकुशलनिर्मितानां योनिमार्गेण स तिर्यक्काममेवी प्रविशति। स तासामुदरे प्रदीप्ताङ्गारनिकरपरिपूर्णे स्विद्यते पच्यते बहूनि वर्षशतसहस्राणीति विस्तरेण द्रष्टव्यम्॥

एवमन्यनाशितास्वपि भिक्षुणीषु विप्रतिपन्नाना महानरकयातना पठ्यन्ते। एव स्वस्त्रीष्वप्ययोनिमार्गेण गच्छन्। एव प्रवजितास्वपि परस्त्रीषु, कन्यासु च पत्नीषु।

1 Marg. अशुचि मुक्तम्

एवमुपनासस्थासु, एव गुरूणा पत्नीषु ज्ञातिशब्दमानितासु च विप्रतिपत्ते तीव्राश्चापरिमाणाश्च महानरकयातना पठ्यन्ते ॥

सर्वमैथुनसंयुक्तसूत्रेऽप्याह–इह ब्राह्मण एकत्यो ब्रह्मचारिणमात्मान प्रतिजानीते । स नेहैव मातृग्रामेण सार्धं द्वय समापद्यन, अपि तु मातृग्राम चक्षुषा रूप निध्यायन् पश्यति । स तदास्वादयति अध्यवस्यति, अध्यवसाय तिष्ठति । अयमुच्यते ब्राह्मण ब्रह्मचारी सयुक्तो मैथुनेन धर्मेण, न विसयुक्त. । अपरिशुद्ध ब्रह्मचर्यं चरति ॥ एव मातृग्रामेण सार्धं सक्रीडत सकिलिकिलायमानस्य आस्वादयत अपरिशुद्ध ब्रह्मचर्यमुक्तम् । एवं मातृग्रामागारस्थानमास्वादयत । एव तिर कुड्यगतस्य तिरोदूष्यगतस्य वा मातृग्रामस्य नृत्तगीतादिशब्दमास्वादयतो मैथुन सयोगमित्युक्तम् । एव पञ्चकामगुणसमर्पित परभवलोक्यास्वादयत ॥ एव देवादिस्थानेषु ब्रह्मचर्यपरिणामनात्संयुक्तो मैथुनेन धर्मेण न विसयुक्त इति ॥

यतश्चैते कामा एव स्मरणप्रार्थनाविषयमपि गता एवमनर्थकरा, तेनैव कामापवादकसूत्रेऽभिहितम्— निवारय भिक्षो चित्त कामेभ्य । सभयश्चैव मार्ग सप्रतिभय सकण्टक सगहन उन्मार्ग कुमार्गो वेदनापथ असत्पुरुषससेवित । नैष मार्ग सत्पुरुषससेवित । न त्वमेव चिन्तयसि — कस्मात् अल्पास्वादा कामा उक्ता भगवता बहुदु खबहूपद्रवा बहूपायासा आदीनवोऽत्र भूयान् । रोगो भिक्षव कामा गण्ड शल्यमघमघमूलमग्निरवडिशो मृत्यु । अनित्या कामास्तुच्छा । मृषामोषधर्मिण स्वप्नोपमा कामा । क्लिश्यन्ते बालोल्लापना ॥ पेयाल ॥ यथा मृगाणा बन्धनाय कूटम्, द्विजाना बन्धनाय जालम्, मत्स्याना बन्धनाय कुपिनम्, मर्कटाना बन्धनाय लेप, पतङ्गानां बन्धनायाग्निस्कन्ध । एव कामा ॥ पे० ॥ कामपर्येषणा चरतो दीर्घरात्र सिंहाना मुखे परिवर्तितस्यान्तो न प्रज्ञायते । यावद्व्याघ्रतरक्षुगवाशनाना मुखे परिवर्तितस्यान्तो न प्रज्ञायते । यावन्मण्डूकाना सता सर्पाणा मुखे परिवर्तितस्यान्तो न प्रज्ञायते । दीर्घरात्र कामान प्रतिसेवमानाना चोरा इति कृत्वा गृहीताना शिरश्छिन्नानामन्तो न प्रज्ञायते । पारदारिका पारिपन्थिका ग्रामघातका जनपदघातका यावद् ग्रन्थिमोचका इति कृत्वा गृहीताना शिरश्छिन्नानामन्तो न प्रज्ञायते । दु ख तीव्र खर कटुकमनुभूत रुधिर प्रस्यन्दित प्रघरित यच्चतुर्षु महासमुद्रेषूदकात्प्रभूततरम् ॥ पेयाल ॥ कायो ह्यय बह्वादीनव, अस्थिसंघात स्नायुसबद्धो मासेनानुलिप्त चर्मणा पर्यवनद्ध छव्या प्रतिच्छन्न छिद्रविच्छिद्र कृमिसघनिषेवित सत्त्वानामनर्थक क्लेशकर्मणा वस्तु । अस्मिन् काये विविधा आबाधा उत्पद्यन्ते । तद्यथा — चक्षूरोग श्रोत्ररोगो यावदर्शांसि पिटको भगन्दर । पेयाल । कायिका सतापा कायिक दु खम् । कायस्य जीर्णता भग्नता कुब्जता । खालित्यं पालित्य वलिप्रचुरता । इन्द्रियाणां परिपाक परिभेद । सस्काराणा पुराणीभावो जर्जरीभाव । यावन्नार्हस्येवमुद्धरन्त प्रघरन्त जुगुप्सनीय काय प्रतिसेवितुम् । पेयाल । का तव भिक्षो कामाशान्ति [2] वश्च त्वा प्रलोभयति [3] कस्य च त्व ग्राहितो मूर्छितोऽध्यावसितोऽध्यवसानमापन्न [3] यदाह परिनिर्वृतो

1 The name of this sutra is found neither in Nanjio nor in Tibetan Translations Cf Ang N iv p 55 २ This sutra is not mentioned in Nanjio or T ३ कुपिन means net and लेप or लेप means snare

भवामि, सद्धर्मश्चान्तर्हितो भवति, त्वं च कामान् प्रतिसेव्य विनिपातगतो भविष्यसि। कदा जरामरणादात्मानं परिमोचयिष्यसि? अलं भिक्षो, निवारय चित्तं कामेभ्यः। अकालः कामपर्येषणायाः। कालोऽयं धर्मपर्येषणायाः॥ इति॥

उग्रदत्तपरिपृच्छायामप्याह—तेन काममिथ्याचारात्प्रतिविरतेन भवितव्यम्। स्वदारतुष्टेन परदारानभिलाषिणा अरक्तनेत्रप्रेक्षिणा निर्विण्णमनसा। एकान्तदुःखाः कामा इत्यभीक्ष्णं मनसिकारप्रयुक्तेन। यदाप्यस्य स्वदारेषु कामवितर्क उत्पद्येत, तदापि तेन स्वदारेष्वशुभानुदर्शिना उत्त्रस्तमनसा क्लेशवशतया कामाः प्रतिसेवितव्याः, न त्वध्यवसानविनिबद्धेन नित्यमनित्यानात्माशुचिसंज्ञिना। एवं चानेन स्मृतिरुपस्थाप्या—तथाहं करिष्यामि यथा संकल्पैरपि कामान्न परिभोक्ष्ये। कः पुनर्वादो द्वीन्द्रियसमापत्त्या वा अनङ्गविज्ञप्त्या वेति॥

पुनरत्रैवाह—बोधिसत्त्वेन स्वभार्याया अन्तिके तिस्रः संज्ञा उत्पादयितव्याः। कतमास्तिस्रः। रतिक्रीडासहायिकैषा नैषा परलोकसहायिका। अन्नपानसहायिकैषा नैषा कर्मविपाकानुभवनसहायिका। सुखसहायिकैषा नैषा दुःखसहायिका॥ यावदपरास्तिस्रः—शीलान्तरायसंज्ञा ध्यानान्तरायसंज्ञा प्रज्ञान्तरायसंज्ञा॥ अपरास्तिस्रः—चोरसंज्ञा वधकसंज्ञा नरकपालसंज्ञा इति॥

चन्द्रोत्तरादारिकापरिपृच्छायामप्युक्तम्[1]—अथ चन्द्रोत्तरा दारिका समनन्तरं प्रधावन्तं तं महान्तं जनकायं दृष्ट्वा तस्यां वेलायां विहायसान्तरीक्षे तालमात्रमभ्युद्गम्य स्थित्वा च तं महान्तं जनकायं गाथाभिरध्यभाषत—

कायं ममेक्षध्वमिमं मनोज्ञं सुवर्णवर्णं ज्वलनप्रकाशम्।
न रक्तचित्तस्य हि मानुषस्य प्रज्ञायते शोभनकं शरीरम्॥
ये त्वग्निकर्षूपमसंप्रदीप्तान् त्यजन्ति कामान् विषयेष्वगृद्धाः।
षडिन्द्रियैः संवरसंवृताश्च ते ब्रह्मचर्यं च चरन्ति शुद्धम्॥
दृष्ट्वा च दारान् हि परस्य ये वै कुर्वन्ति माताभगिनीति संज्ञाम्।
प्रासादिकास्ते हि सुदर्शनीया भवन्ति नित्यं परमं मनोज्ञाः॥
स्फुटामिमां वेत्थ पुरीं समन्ताद् यो रोमकूपान् मम चातिगन्धः।
न रागचित्तेन मयार्जितोऽयं फलं तु दानस्य दमस्य चेदम्॥
न मे समुत्पद्यति रागचित्तं मा वीतरागासु जनीध्व रागम्।
साक्षी ममायं पुरतो मुनीन्द्रः सत्यं यथा वेद्मि न जातु मिथ्या॥
यूयं च पूर्वे पितरो ममास अहं च युष्माकमभूज्जनित्री।
भ्राता स्वसा चापि पिता बभूव को रागचित्तं जनयेज्जनन्याम्॥
प्रघातिताः प्राक् च ममाथ सर्वे अहं विशस्ता च पुरा भवद्भिः।
सर्वे अमित्रा वधकाः परस्य कथं तु वा जायति रागचित्तम्॥
न रूपवन्तो हि भवन्ति रागात् न रक्तचित्ताः सुगतिं व्रजन्ति।
न निर्वृतिं यान्ति च रक्तचित्ता रागो हि तस्मात्परिवर्जनीयः॥

[1] Cf. Nanjio, No 441, and Tanjur, where the name is given as चन्द्रोत्तरादारिकाव्याकरण.

कामस्य हेतोर्निरय पतन्ति प्रेतास्तिरश्चोऽथ भवन्ति रागात् ।
कुम्भाण्डयक्षा असुरा पिशाचा भवन्ति ये रागपरीत्तचित्ता ॥
काणाश्च खञ्जाश्च विजिह्वकाश्च विरूपकाश्चैव भवन्ति रागात् ।
भवन्ति नानाविधदोषभाजश्चरन्ति ये कामचरीं जघन्याम् ॥
यच्चक्रवर्तित्वमवाप्नुवन्ति भवन्ति शक्रास्त्रिदशेश्वराश्च ।
ब्रह्माण ईशा वशवर्तिनश्च तद् ब्रह्मचर्यं विपुल चरित्वा ॥
जात्यन्धभावा बधिरा विसञ्ज्ञा श्वसूकरोष्ट्र खरवानराश्च ।
हस्त्यश्वगोव्याघ्रपतङ्गभक्षा भवन्ति नित्य खलु कामलोला ।
क्षितीश्वराश्चैव भवन्त्युदग्रा सुश्रेष्ठिनो वै गृहपत्यमात्या ।
सुखसौमनस्येन च यान्ति वृद्धि ये ब्रह्मचर्यं विपुल चरन्ति ॥
कैभल्लितापानय धूमगारान् बन्धास्तथा ताडनतर्जनाश्च ।
छेद शिरश्चर्णकराक्षिनासा पादस्य चाप्नुवन्ति हि कामदासा ॥ इति ॥

उदयनवत्सराजपरिपृच्छाया च विगर्हिता कामा --

दृष्ट्वा व्रण धावति मक्षिका यथा
दृष्ट्वाशुचि धावति गर्दभो यथा ।
श्वानश्च शूना इव मासकारणात्
तथैव धावन्त्यबुधा स्त्रिय रता ॥
79 अविद्यापिधिता बालास्तम स्कन्धेन आवृता ।
स्त्रीषु सक्तास्तथा मूढा अमेध्य इव वायसा ॥
मारस्य गोचरो ह्येष प्रस्थिता येन दुर्गति ।
आस्वादसङ्गिनो गृद्धा मीढस्थाने यथा क्रिमि ॥
मीढकुम्भो यथा चित्रो यत्र यत्रैव दृश्यते ।
पूर्णो मूत्रपुरीषेण दृतिर्वा वातपूरिता ॥
सिङ्घाणकवसा लाला श्लेष्माणि क्लिन्नमस्तका ।
दौर्गन्ध्य स्रवते कायाद्धालाना तद्यथा मधु ॥
अस्थिपूर्ण मुखद्वार मासचर्मादिभिश्चितम् ।
गण्डभूतो ह्यय काय कुत्सितो ह्यामगन्धिक ॥
नानाप्राणिभि सपूर्णो मुखगण्डो यथा भवेत् ।
एवमेव ह्यय कायो विष्ठाद्यशुचिभाजनम् ॥
अत्यान्त्राकुल हृत्र सयकृत् पुप्फुसाकुलम् ।
वृक्कौ विलोहित पित्त मस्तलुङ्गास्थिमज्जकम् ॥

१ कभल्लि = कपाल २ Cf Nanjo No 38 also T

अशीतिं क्रिमिकुलसहस्राणि यानि तिष्ठन्ति अन्तरे।
अथ बाला न पश्यन्ति मोहजालेन आवृताः॥
नवव्रणमुखैः प्रस्रवन्त्यशुचिं पूतिगन्धिकम्।
बाला निमित्तं गृह्णन्ति वचने दर्शनेऽपि च।
उक्ताः पश्चान्न जानन्ति यो देशः सर्वकुत्सितः॥
उच्चारगोचरा बालाः खेटसिङ्घाणभोजिनः।
जुगुप्सनीये रज्यन्ते व्रणं दृष्ट्वेव मक्षिकाः॥
कक्षास्वाघरते स्वेदो गन्धो वायति कुत्सितः।
कुर्वन्ति दुष्कृतं कर्म येन गच्छन्ति दुर्गतिम्॥
हीनान् कामान्निषेवन्तो हीनान् धर्मान्निषेव्य च।
गत्वा अवीचिं दुष्प्रज्ञा दुःखां विन्दन्ति वेदनाम्॥
उच्चार इव दुर्गन्धाः स्त्रियो बुद्धैः प्रकीर्तिताः।
तस्माद्धीनस्य हीनाभिः स्त्रीभिर्भवति संगतिः॥
उच्चारभस्त्रा यो गृह्य बालो वाम्यं निगच्छति।
यादृशं कुरुते कर्म तादृशं लभते फलम्॥ इति॥

तथा अत्रैवाह–

तदेवंरूपैर्दुःखपर्येषितैर्भोगैः स्वजीविकार्थमुपसंहृतैर्न प्रभवन्ति श्रमणब्राह्मणेभ्यो दानं दातुं कृपणवनीपकयाचकेभ्यो वशीकृताः स्त्रीभिः स्त्रीनिर्जिताः स्त्रीनिगृहीताः स्त्रीदासाः। तेनैव स्त्रीप्रेम्णा तस्या एव पोषणाय न शक्नुवन्ति दानं दातुं शीलं च समादातुम्। स तत्र रक्तः समानः स्त्रीपरिभाषितानि सहते, तर्जनावलोकननिर्भर्त्सनामपि सहते। स मातृग्रामेण तर्जितः पुरुषः संसीदति, विषीदति, मुखं चास्या अवलोकयति। कामहेतोः कामनिदानं च वशगतो भवति। अयं महाराज कामलोलुपस्य पुरुषस्योच्चारसुखरतस्याशुचौ रतस्यानंगजन्यचारिणो दोषः। पेयालं।

श्रुत्वेदृशं तु संवेगं न तेषां भवति निर्वृतिः।
भूयः कुर्वन्ति संसर्गं स्त्रीभिः सार्धं प्रमोदिताः॥
दुःखकामान्निषेवन्ते भाषन्ते च जुगुप्सिताः।
धर्मं श्रुत्वार्थनिर्मूढा भाषन्ते च सुभाषितान्।
स्त्रीगतं चास्य तच्चित्तं विडालस्येव मूषिके॥
मूढं भवति संमोहः श्रुत्वापि जिनभाषितम्।
पुनः कुर्वन्ति रागोऽस्य [illegible] यथा॥
शूकरस्येव उच्चारे [illegible]।
एवं वै [illegible] उच्चारं गृद्धा जनपदस्त्रियः॥
एवं कुमार्गिणो बालाः प्राप्य जिनशासनम्।
हीनान् कामान्निषेवन्ते येन गच्छन्ति दुर्गतिम्॥

कामस्य हेतोर्निरय पतन्ति प्रेतास्तिरश्चोऽथ भवन्ति रागात् ।
कुम्भाण्डयक्षा असुरा पिशाचा भवन्ति ये रागपरीत्तचित्ता ॥
काणाश्च खञ्जाश्च विजिह्मकाश्च निरूपकाश्चैव भवति रागात् ।
भवन्ति नानाविधदोषभाजश्चरन्ति ये कामचरीं जघन्याम् ॥
यच्चक्रवर्तित्वमवाप्नुवन्ति भवन्ति शक्रास्त्रिदशेश्वराश्च ।
ब्रह्माण ईशा वशवर्तिनश्च तद् ब्रह्मचर्यं विपुल चरित्वा ॥
जात्यन्धभावा बधिरा विमग्ना श्वसूकरोष्ट्रा खरवानराश्च ।
हस्त्यश्वगोव्याघ्रपतङ्गभक्षा भवन्ति नित्य खलु कामलोला ।
क्षितीश्वराश्चैव भवन्त्युदग्रा सुश्रेष्ठिनो वै गृहपत्यमात्या ।
सुखसौमनस्येन च यान्ति वृद्धिं ये ब्रह्मचर्यं विपुल चरन्ति ॥
केमल्लितापानय धूमगारान् बन्धास्तथा ताडनतर्जनाश्च ।
छेद शिर कर्णकराक्षिनासा पादस्य चाप्नुवन्ति हि कामदासा ॥ इति ॥

उदयनवत्सराजपरिपृच्छाया च विवर्णिता कामा —

दृष्ट्वा व्रण धावति मक्षिका यथा
दृष्ट्वाशुचिं धावति गर्दभो यथा ।
श्वानश्च शूना इव मासकारणात
तथैव धावन्त्यबुधा स्त्रिये रता ॥
अविद्यापिधिता बालास्तम स्कन्धेन आवृता ।
स्त्रीषु सक्तास्तथा मूढा अमेध्य इव वायसा ॥
मारस्य गोचरो ह्येष प्रस्थिता येन दुर्गति ।
आस्वादसज्ञिनो गृद्धा मीढस्थाने यथा क्रिमि ॥
कीटकुम्भो यथा चित्रो यत्र यत्रैव दृश्यते ।
पूर्णो मूत्रपुरीषेण दृतिर्वा वातपूरिता ॥
सिङ्घाणककफा लाला श्लेष्मणि क्लिन्नमस्तक ।
दौर्गन्ध्य स्रवते कायाद्बालाना तद्यथा मधु ॥
अस्थिपूर्णं मुखद्वार मासचर्मादिभिश्चितम् ।
गण्डभूतो ह्यय काय कुत्सितो ह्याभगन्धिक ॥
नानाप्राणिभि सपूर्णो मुखगण्डो यथा भवेत् ।
एवमेव ह्यय कायो विष्ठाद्यशुचिभाजनम् ॥
अत्यान्त्राकुल हृदर सयकृत् फुप्फुसाकुलम् ।
वृक्कौ विलोहित पित्त मस्तलुङ्गास्थिमज्जकम् ॥

१ कमल्लि = कपाल २ Cf Nanjo No 38 also T

अशीति क्रिमिकुलसहस्राणि यानि तिष्ठन्ति अन्तरे।
अथ बाला न पश्यन्ति मोहजालेन आवृताः॥
नवव्रणमुखैः प्रस्रवन्त्यशुचिं पूतिगन्धिकम्।
बाला निमित्तं गृह्णन्ति वचने दर्शनेऽपि च।
उक्ताः पश्चान्न जानन्ति यो देशः सर्वकुत्सितः॥
उच्चारगोचरा बालाः खेटसिङ्घाणभोजिनः।
जुगुप्सनीये रज्यन्ते व्रणं दृष्ट्वेव मक्षिकाः॥
कक्षास्वाघ्रते स्वेदो गन्धो वायति कुत्सितः।
कुर्वन्ति दुष्कृतं कर्म येन गच्छन्ति दुर्गतिम्॥
हीनान् कामान्निषेवन्तो हीनान् धर्मान्निषेव्य च।
गत्वा अवीचिं दुष्प्रज्ञा दुःखां विन्दन्ति वेदनाम्॥
उच्चार इव दुर्गन्धाः स्त्रियो बुद्धैः प्रकीर्तिताः।
तस्माद्धीनस्य हीनाभिः स्त्रीभिर्भवति संगतिः॥
उच्चारभस्त्रां यो गृह्य बालो वासं निगच्छति।
यादृशं कुरुते कर्म तादृशं लभते फलम्॥ इति॥

तथा अत्रैवाह—

तदेवंरूपैर्दुःखपर्येषितैर्भोगैः स्वजीविकार्थमुपसंहृतैर्न प्रभवन्ति श्रमणब्राह्मणेभ्यो दानं दातुं कृपणवनीपकयाचकेभ्यो वशीकृताः स्त्रीभिः स्त्रीनिर्जिताः स्त्रीनिगृहीताः स्त्रीदासाः। तेनैव स्त्रीप्रेम्णा तस्या एव पोषणाय न शक्नुवन्ति दानं दातुं शीलं च समादातुम्। तत्र रक्तः समानः स्त्रीवचनैरभिभवितानि सहते, तर्जनाताडनाक्रोशननिर्भर्त्सनामपि सहते। स मातृग्रामेण तर्जितः पुरुषः संसीदति, विषीदति, मुखं चास्या अवलोकयति। कामहेतोः काननिदानं च वशगतो भवति। अयं महाराज कामलोलुपस्य पुरुषस्योच्चारकुम्भरमस्याशुचौ रतस्यानब्रह्मचारिणो दोषः। पेयालं।

श्रुत्वेदृशं तु संवेगं न तेषां भवति निर्वृतिः।
भूयः कुर्वन्ति संसर्गं स्त्रीभिः सार्धं प्रमोदिताः॥
दुःखक्षमान्निषेवन्ते भाषन्ते च जुगुप्सिताः।
धर्मं श्रुत्वा पर्यवनद्धा भाषन्ते च सुभाषितम्।
संलग्नं चास्य तच्चित्तं विडालस्येव मूषिके॥
मुहूर्तं भवति संवेगः श्रुत्वाय जिनभाषितम्।
पुनः कुर्वन्ति रागेऽस्य चित्तं हालाहलं यथा॥
गृहमध्ये उन्मत्तो मुहुर्मुहुरागते।
दृष्ट्वा वै अथ उदारं गृह्णन्तं जनपदस्त्रीं॥
एवं कुमार्गिणो बालाः प्रहाय जिनशासनम्।
हीनान् धर्मान्निषेवन्ते येन गच्छन्ति दुर्गतिम्॥

रक्ता प्रमत्ता कामेषु कृत्वा कर्म सुपापकम् ।
शीलभ्रष्टा निमग्नाश्च पश्चाद्गच्छन्ति दुर्गतिम् ॥
यस्येदृशं धर्मनयं विदित्वा
स्त्रीषु प्रसादः पुरुषस्य नो भवेत् ।
विशोधितः स्वर्गपथोऽस्य नित्यं
न दुर्लभा तस्य वराग्रबोधिः ॥
लब्ध्वा क्षणं हि स प्राज्ञो धर्मं श्रुत्वा च ईदृशम् ।
सर्वान् कामान् विवर्ज्येह प्रव्रज्या निष्क्रमद्गृहात् ॥ इति ॥

प्रशान्तविनिश्चयप्रातिहार्यसूत्रेऽप्यपरोऽनर्थ उक्तः—यः कश्चिन्मञ्जुश्री कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा जाम्बूद्वीपकान् सर्वसत्त्वाञ्जीविताद् व्यपरोप्य सर्वस्वं हरेत्, यो वा अन्यो मञ्जुश्री कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा बोधिसत्त्वस्यैककुशलचित्तस्यान्तरायं कुर्यात्, अन्तशस्तिर्यग्योनिगतस्याप्येकालोपदानसहगतस्य कुशलमूलस्यान्तरायं कुर्यात्, अयं ततोऽसंख्येयतरं पापं प्रसवति । तत्कस्य हेतोः ? बुद्धोत्पादसंजननानां सकुशलमूलानामन्तराये स्थितो भवति । यः कश्चिन्मञ्जुश्री परकुलेषु बोधिसत्त्वस्येर्ष्यामात्सर्यं कुर्यात्, तस्य तस्मिन् समये ततोनिदानं त्रीणि भयानि प्रतिकाङ्क्षितव्यानि । कतमानि त्रीणि ? नरकोपपत्तिभयं जात्यन्धभयं प्रत्यन्तजनोपपत्तिभयं चेति ॥

पुनराह—

यस्तस्य कुर्यात्पुरुषोऽप्रियं वा भूतं ह्यभूतं च वदेदवर्णम् ।
परुषं वदेत्क्रुद्धमना [illegible] यस्तु क्षोभं च कुर्यात्पुनरस्य योऽपि ॥
आयामभावेन महता नरकेषु स दुर्मतिः ।
उत्पद्यते विपन्नात्मा दुःखां स वेत्ति वेदनाम् ॥
योजनानां शतं पञ्च जायतेऽस्य समुच्छ्रयः ।
कोटीपरिवृतः शश्वद् भक्ष्यते च शुना भृशम् ॥
पञ्च मूर्धसहस्राणि भवन्त्यस्यापवादिनः ।
जिह्वानां च शता पञ्च भवन्त्येकैकमूर्धनि ॥
एकैकस्यां च जिह्वायां शता पञ्च ज्वलन्मुखाः ।
लाङ्गलानां वहन्त्यस्य वाचं भाषित्व पापिकाम् ।
प्रतापने च पच्यन्ते तीव्रदुःखानलाकुले ।
उपपीड्य बोधिसत्त्वानां ये कुर्वन्ति असंगताः ॥
तिर्यग्योनिः सनरका न तेषां भोति दुर्लभा ।
कल्पकोटिसहस्राणि शतानि नियुतानि च ॥
ततश्च्युता घोरविषा भोन्ति सर्पाः सुदारुणाः ।
क्षुत्पिपासाभिभूताश्च कुर्वते कर्म दारुणम् ।
लब्ध्वापि भोजनपानं तृप्तिं नैवाधिगच्छति ॥

H3393

ततश्च्युतो मनुष्येषु स यद्युपपद्यते ।
जात्यन्धो भोति दुर्मेधा दुष्टचेता असवृत ॥
आर्यानाराविका वाचमुक्त्वा दुर्भाषित नर ।
मनुष्येभ्यश्च्युतश्चापि पुनर्गच्छति दुर्गतिम् ।
कल्पकोटिसहस्रेषु जात बुद्ध न पश्यति ॥'

पुनरत्रैवाह—यावन्ति मञ्जुश्रीर्बोधिसत्त्वो बोधिसत्त्वस्यान्तिके प्रतिघचित्तान्युत्पादयति अव मन्यनाचित्तानि वा, तावत कल्पान् सनाह सनद्धव्य —वस्तव्य मया महानरकेष्विति । न मञ्जुश्रीर्बोधिसत्त्वोऽन्येन कर्मणा शक्यो विनिपातयितुमन्यत्र बोधिसत्त्वापवादादेव । तद्यथा मञ्जुश्री वैश्रमणिरत्न नान्येन काष्ठेन लोष्ठेन वा शक्य भेत्तुमन्यत्र वज्रात्, एवमेव मञ्जुश्रीर्बोधिसत्त्वोऽन्येन कर्मणा न शक्यो विनिपातयितुमन्यत्र बोधिसत्त्वापवादादेवेति ॥

आर्यश्रद्धाबलाधानावतारमुद्रासूत्रेऽप्याह—य कश्चिन्मञ्जुश्री कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा दशसु दिक्षु सर्वलोकधातुषु सर्वसत्त्वान्धकारेषु बन्धने क्रुद्ध प्रवेशयेत्, यश्चान्य कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा बोधिसत्त्वे क्रुद्ध पराङ्मुख तिष्ठेत्, नैन दुरात्मान पश्यामीति, अय ततोऽसख्येयतर पाप प्रसवति ॥

अत्रैवोक्तम्—य कश्चिन्मञ्जुश्री सर्वजाम्बूद्वीपकाना सत्त्वाना सर्वस्व हरेत्, यश्चान्यो यादृश तादृश बोधिसत्त्व गर्हेत्, अय ततोऽसख्येयतर पाप प्रसवति ॥

अत्रैवोक्तम्—य कश्चिन्मञ्जुश्री कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा गङ्गानदीवालिकासमान् स्तूपान् विनिपातयेद्दहेत वा, यश्चान्य कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा महायानाधिमुक्तस्य बोधिसत्त्वस्य व्यापादखिलक्रोधचित्तमुत्पाद्य क्रोशयेत्परिभाषयेत्, अय ततोऽसख्येयतर पाप प्रसवति । तत्कस्माद्धेतो [2] बोधिसत्त्वनिर्याता हि बुद्धा भगवन्त , बुद्धनिर्याताश्च स्तूपा सर्वसुखोपधानानि च सर्वदेवनिकायाश्च । बोधिसत्त्वमसत्कृत्य सर्वबुद्धा असत्कृता भवन्ति । बोधिसत्त्व सत्कृत्य सर्वबुद्धा सत्कृता भवन्ति । सर्वबुद्धाननुत्तरया पूजया पूजयितुकामेन बोधिसत्त्वा पूजयितव्या ॥

एतत्पूजाविपाकश्च प्रशान्तविनिश्चयप्रातिहार्यसूत्रेऽभिहित —
यस्त्वेषा कुरुते रक्षा धार्मिकी धर्मवादिनाम् ।
हित्वा स दुर्गती सर्वा शक्रो भवति देवराट् ।
ब्रह्मापि यामस्तुषितो वशवर्ती पुन पुन ॥
मनुष्येषूपपन्नश्च चक्रवर्ती स जायते ।
श्रेष्ठी गृहपतिश्चापि भवत्याढ्यो महाधन ।
प्रज्ञास्मृतिभ्या सयुक्त सुखितो निरुपद्रव ॥ इति ॥

अथ कतम बोधिसत्त्वमधिकृत्येय कारापकारचिन्ता [2] पृथग्जनमेव ॥ यथोक्त श्रद्धाबलाधानावतारमुद्रासूत्रे—य कश्चिन्मञ्जुश्री कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा सर्वलोकधातुरजो

1 Cf Nanjio, No 90 also T

पमाना सत्त्वाना दिवसे दिवसे दिव्य शतरसमाहार ददत्, दिव्यानि च वस्त्राणि, एवं ददत गङ्गानदीवालिकासमान् कल्पसमुद्रान् दान दद्यात्, यश्चान्य कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा एकस्योपासकस्यानन्यशास्तुर्दशकुशलकर्मपथसमन्वागतस्यैकदिवसमेकमाहार दद्यात् बुद्धस्याय भगवत शिक्षाया शिक्षित इति समारोप कृत्वा, अय ततोऽसख्येयतर पुण्य प्रसवति ॥ य कश्चिन्मञ्जुश्री कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा सर्वलोकधातुरजोपमाना दशकुशलकर्मपथसमन्वागतानामुपासकाना दिवसे दिवसे दिव्य शतरसमाहार दद्यात्, दिव्यानि च वस्त्राणि, एव ददत् गङ्गानदीवालिकासमान् कल्पान् दद्यात् । यश्चान्य कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा एकस्य भिक्षोरेकदिवसमाहार दद्यात् अय ततोऽसख्येतर पुण्य प्रसवतीति ॥

नियतानियतावतारमुद्रासूत्रेऽप्याह—सचेन्मञ्जुश्रीर्दशसु दिक्षु सर्वलोकधातुषु सर्वसत्त्वा उत्पाटिताक्षा भवेयु परिकल्पमुपादाय । अथ कश्चिदेव कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा तेषा सर्वसत्त्वाना मैत्रचित्तस्तान्यक्षीणि जनयेत् परिकल्पमुपादाय । यो वान्यो मञ्जुश्री कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा महायानाधिमुक्त बोधिसत्त्व प्रसन्नचित्त पश्येत्, अय ततोऽसख्येयतर पुण्य प्रसवति ॥ य कश्चिन्मञ्जुश्री कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा दशसु दिक्षु सर्वसत्त्वान् बन्धनागार प्रविष्टान् बन्धनागारान्मोचयित्वा चक्रवर्तिसुखे स्थापयेद् ब्रह्मसुखे वा, यो वान्यो मञ्जुश्री कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा महायानाधिमुक्तस्य प्रसन्नचित्तो दर्शनाभिलाषी भवेद्वर्णं चास्योदाहरेत् अय ततोऽसख्येयतर पुण्य प्रसवतीति ॥

तथा क्षितिगर्भसूत्रेऽप्याह—य पुनर्भदन्त भगवन् क्षत्रियकल्याणो वा अमात्यकल्याणो वा भटकल्याणो वा श्रमणकल्याणो वा ब्राह्मणकल्याणो वा पर रक्षति, आत्मान रक्षति, परलोक रक्षति । भगवच्छासने पात्रभूतमपात्रभूतं वा यावन्मुण्ड काषायखण्डप्रावृत परिरक्षति श्रोष्यति पूजयिष्यति, श्रावककथा एव प्रत्येकबुद्धकथा श्रोष्यति पूजयिष्यति महायानकथा च, महायान सप्रस्थितान् पुद्गलान् शीलवतो गुणाढ्यान् युक्तमुक्तप्रतिभानान्, तै सार्धं रमति क्रीडति परिपृच्छति परिप्रश्नयति, तेषा श्रोतव्य कर्तव्य मन्यते । पेयाल । कियन्त भगवन् पाप क्षपयिष्यति ? भगवानाह—तद्यथापि नाम कुलपुत्र कश्चित्पुरुष उत्पद्येत, य सर्वं जम्बूद्वीप सप्तरत्नपरिपूर्णं कृत्वा तिष्ठता बुद्धाना भगवता दान दद्यात्, तथैव मध्याह्नसमये तथैव सायाह्नसमये दान दद्यात्, अनेन पर्यायेण वर्षशतसहस्रमेवरूप दान दद्यात्, तत्किं मन्यसे कुलपुत्र अपि नु स पुरुषो बहु पुण्य प्रसवेत् ? आह—बहु भदन्त भगवन् स पुरुष पुण्यस्कन्ध प्रसवेदप्रमेयमसख्येयम् । न तस्य पुण्यस्कन्धस्य केनचिच्छक्य प्रमाणमुद्ग्रहीतुमन्यत्र तथागतेन ॥ भगवानाह—यस्तु कुलपुत्र क्षत्रियकल्याणो वा यावद्यथा पूर्वोक्तम् । पेयाल । स बहुतर पुण्यं प्रसवति । यावद्विपुलतरमप्रमाणतरमसख्येयतर पुण्यस्कन्ध प्रसवति । यो मम पश्चिमाया पञ्चशत्या वर्तमानाया सद्धर्मनेत्रीं रक्षति, स रक्षत्यात्मानम्, रक्षति परांश्च, रक्षति परलोकम्, रक्षति मम शासनम्, श्रावकान् पात्रभूतानपात्रभूतान् वा यावन्मुण्डान् काषायवस्त्रप्रावृतानपि रक्षति, न विहेठयति । यावत् स्वकं राष्ट्र परराष्ट्र च वर्धयति । अपायान् क्षपयति । सुरालय च प्रापयति, चिर चायु पालयति । स्वक्लेशांश्च परक्लेशांश्च क्षपयति । सबोधिमार्गे षट्पारमिताश्चोपस्तम्भयति । सर्वापायाञ्जहाति । न चिर ससारे ससरति । नित्य कल्याण

मित्रैर्बुद्धैश्च भगवद्भिर्बोधिसत्त्वैश्च महासत्त्वैश्च सार्धं समवधानगतो भवति। सततं कल्याणमित्राविरहितो न चिरेण यथाभिप्रायेषु बुद्धक्षेत्रेष्वनुत्तरां सम्यक्संबोधिमभिसंभोत्स्यते॥ अथ तावदेव सर्वदेवेन्द्राः सपरिवारा यावत्पिशाचेन्द्राः सपरिवारा उत्थायासनाद् येन भगवान् तेनाञ्जलिं प्रणम्यैवमाहुः— ये ते भदन्त भगवन् एतर्ह्यनागतेऽध्वनि यावत्पश्चिमायां पञ्चशत्यां क्षत्रियकल्याणा भवन्ति यावद्गृहपतिकल्याणाः। पेयालं। एवं सद्धर्मरक्षका एवं त्रिरत्नवंशज्वालयितारः। पेयालं। वयमपि सर्वे सपरिवारास्तं क्षत्रियकल्याणं यावद्गृहपतिकल्याणं दशभिराकारै रक्षिष्यामः परिपालयिष्यामो वर्धयिष्यामः। कतमैर्दशभिः? आयुश्चास्य वर्धयिष्यामः, आयुरन्तरायं च धर्मेण निवारयिष्यामः, आरोग्यं च परिवारं च धनस्कन्धं च उपभोगपरिभोगं च ऐश्वर्यं च यशः कल्याणमित्राणि प्रज्ञासंपदं च वर्धापयिष्यामः। एभिर्दशभिरिति विस्तरः॥

एवमभूमिप्रविष्टेष्वेवायं विपाकविस्तरो द्रष्टव्यः॥ अवलोकनासूत्रेऽपि—

संबोधौ चित्तमुत्पाद्य हितार्थं सर्वप्राणिनाम्।
यः स्तूपं लोकनाथस्य करोतीह प्रदक्षिणम्॥[1]

इत्याद्यनुशंसविस्तरमुक्त्वा आह—

यस्त्वेषां बुद्धपुत्राणां नरः कुर्वीत अप्रियम्।
देवान् मनुष्यान् वर्जित्वा नरकं तस्य गोचरम्॥

इति विस्तरः पूर्ववत्॥

न चात्र विशेषहेतुः कश्चिदुपदर्शयितुं शक्यत इत्यलं विकल्पेन॥

कर्मावरणविशुद्धिसूत्रेऽप्यावरणशब्देनानर्थ उक्तः—आवरणं मञ्जुश्रीरुच्यते रागः, आवरण द्वेषः, आवरणं मोहः, आवरणं दानम्, आवरणं शीलक्षान्तिवीर्यध्यानप्रज्ञा आवरणम्। पेयालं। तत्कस्य हेतोः? बालपृथग्जना मञ्जुश्रीर्दानं ददाना मत्सरिणामन्तिकेऽप्रसादं कुर्वन्ति। ते तेनाप्रसादेन प्रतिघचित्तमुत्पादयन्ति। प्रतिघखिलदोषेण महानरकेषूपपद्यन्ते। शीलं रक्षन्तो दुःशीलान् कुत्सयन्ति परिभाषन्ति। ते तेषामवर्णं च भाषन्ति। ते तेषां दोषं श्रुत्वा बहुजनस्याप्रसादं कुर्वन्ति। ते तेनाप्रसादेन दुर्गतिगामिनो भवन्ति। ते क्षान्तिं भावयन्तः क्षान्तिमदेनात्मानमुत्कर्षयन्ति प्रमाद्यन्ति—वयं क्षान्तिवादिनः। इमे पुनरन्ये व्यापन्नचित्ताः। तेषां क्षान्तिमदमत्तानां प्रमादमूलकानि दुःखान्युत्पद्यन्ते। वीर्यमारभमाणा आत्मानमुत्कर्षयन्ति, परान् पंसयन्ति—कुसीदा इमे भिक्षवो विहरन्त्यनभियुक्ताः श्रद्धादेयं परिभुञ्जानाः। नैतेऽर्हन्ति पानीयस्थालकमपि। ते तेन वीर्यारम्भेण आत्मानमुत्कर्षयन्ति, परं च पंसयन्ति। तानहं बालानिति वदामि। ते ध्यानं समापद्यमानास्तत्र ध्यानसमापत्तौ स्पृहामुत्पादयन्ति। तेषामेवं भवति—वयं समाधिविहारिणः, इमेऽन्ये भिक्षवो विक्षिप्तचित्ता विहरन्ति। कुतस्ते बुद्धा भविष्यन्तीति विस्तरः॥

[1] The following stanzas with numerous variants are found in महावस्तु I. p. 362 and 359. 2. This sūtra is found in Tibetan No. 195. Cf. Nanjio, No 1094.

सर्वधर्मप्रवृत्तिनिर्देशेऽप्याह—बोधिसत्त्वमापत्त्या चोदयति, दूरीभवति बोधिं, कर्मावरणं च परिगृह्णाति । ईर्ष्यया चोदयति, दूरीभवति बोधिं । ईर्यापथेन चोदयति, दूरीभवति बोधिं । सचेद्बोधिसत्त्वस्यान्तिके हीनसंज्ञामुत्पादयति आत्मनि चोदारसंज्ञाम्, क्षिणोत्यात्मानं कर्मावरणं च गृह्णाति । इह बोधिसत्त्वेन बोधिसत्त्वमववदता अनुशासता वा शास्तृसंज्ञामुपस्थाप्य अववदितव्योऽनुशासितव्यः । बोधिसत्त्वेन बोधिसत्त्वस्यान्तिके न परिभवचित्तमुत्पादयितव्यम्, सचेदस्यापरित्यक्ता बोधिः । न देवपुत्र बोधिसत्त्वः क्वचिदेव कुशलमूलानि समुच्छिनत्ति, यथा द्वितीयबोधिसत्त्वमागम्येति ॥ अनुत्पादितबोधिचित्तेऽपि तावद्बोधिभव्ये सत्त्वेऽवमन्यना प्रतिषिद्धा, किं पुनरुत्पादितबोधिचित्ते ॥

यथोक्तं शूरंगमसमाधिसूत्रे—तत्र दृढमते कतमदनुत्पादितबोधिचित्तव्याकरणम्[1] ? इह दृढमते स पुद्गलः पञ्चगतिके संसारे उपपन्नो भवति । यदि वा निरयेषु यदि वा तिर्यग्योनौ यदि वा यमलोके यदि वा देवेषु यदि वा मनुष्येषु । स च पुद्गलस्तीक्ष्णेन्द्रियो भवति, उदाराधिमुक्तिकः । तमेनं तथागतः प्रजानाति—अयं पुरुषपुद्गलो यावदियद्भिः कल्पकोटीनियुतशतसहस्रैरनुत्तरायां सम्यक्संबोधौ चित्तमुत्पादयिष्यति । पेयालं । इयद्भिश्चासंख्येयकल्पशतसहस्रैर्बोधिमभिसंभोत्स्यते । पेयालं । इदं दृढमते उच्यते बोधिसत्त्वस्यानुत्पादितबोधिचित्तव्याकरणम् । अथ खल्वायुष्मान् महाकाश्यपो भगवन्तमेतदवोचत्—अद्याग्रेणास्माभिर्भगवन् सर्वसत्त्वानामन्तिके शास्तृसंज्ञोत्पादयितव्या । तत्कस्य हेतोः ? न ह्यस्माकमेतज्ज्ञानं प्रवर्तते कतमस्य बोधिसत्त्वस्य बोधिपरिपाचकानीन्द्रियाणि संविद्यन्ते ? कतमस्य न संविद्यन्ते ? ततो वयं भगवन्नजानानास्तथारूपेषु हीनसंज्ञामुत्पादयेम । तेन वयं क्षण्येम ॥ भगवानाह—साधु साधु काश्यप, सुभाषिता ते इयं वाक् । इदं च मया काश्यप अर्थवशं संपश्यमानेन युष्माकमेवं धर्मो देशितः—मा भिक्षवः पुद्गलेन पुद्गलः प्रविचेतव्यम्, क्षण्यति हि भिक्षवः पुद्गलः पुद्गलं प्रविचिन्वन् । अहं वा पुद्गलं प्रमिणुयां यो वा स्यान्मादृशः । एतेन काश्यप निर्देशेन बोधिसत्त्वेन वा श्रावकेण वा सर्वसत्त्वानामन्तिके शास्तृसंज्ञोत्पादयितव्या । मात्र कश्चिद्बोधिसत्त्वयानिकः पुद्गलो भवेत् । तेन तत्रात्मा रक्षितव्य इति । यस्य तु नियतमेव बोधिप्राप्तिचिह्नमस्ति, तत्र सुतरामवमन्यना रक्षितव्या ॥

यथोक्तमार्यसद्धर्मपुण्डरीकसूत्रे—

इष्टामया मृत्तिकसंचितान् वा प्रीणाथ कुर्वन्ति जिनस्य स्तूपान् ।
उद्दिश्य वा पांसुकराशयोऽपि अटवीषु दुर्गेषु च कारयन्ति ॥
सिकतामया वा पुन कूट कृत्वा ये केचिदुद्दिश्य जिनान स्तूपान् ।
कुमारका क्रीडिषु तत्र तत्र ते सर्वि बोधाय अभूषि लाभिनः ॥ यावत् ।
ये चित्रभित्तीषु करोन्ति विग्रहान्
परिपूर्णगात्राञ्छतपुण्यलक्षणान् ।
लिखेत्स्वयं चापि लिखापयेद्वा
ते सर्वि बोधाय अभूषि लाभिनः ॥

1 Cf Nanjio Nos, 163–64 2 SDP 2 81–83, 86–87 62 97

ये चापि केचित्तहि शिक्षमाणाः
क्रीडारतिं चापि विनोदयन्त।
नखेन काष्ठेन कृतासिविग्रहान्
भित्तीषु पुरुषा चथ कुमारका वा
सर्वे च ते बोधि अभूषि लाभिनः ॥ पेयालं ॥
वादापिता झल्लरियोऽपि येही
जलमण्डका चर्पटमण्डका वा।
सुगतानमुद्दिश्यथ पूजनार्थं
सुगीतं च गीतं मधुरं मनोज्ञम् ॥
सर्वे च ते बुद्ध अभूषि लोके
कृत्वान ता बहुविधधातुपूजाम्।
किमल्पकल्पी सुगतान धातुषु
एक पि वादापिय वाद्यभाण्डम् ॥
पुष्पेण चैकेन हि पूजयित्वा
* * * *
* * * * *
अनुपूर्वे द्रक्ष्यन्ति हि बुद्धकोट्यः ॥
यैश्चाञ्जलिस्तत्र कृतोऽपि स्तूपे
परिपूर्ण एका तलसक्तिका वा।
ओनामित शीर्ष भवेन्मुहूर्तम्
ओनामितं काय तथैकवारम् ॥
नमोऽस्तु बुद्धाय कृतैकवार
येही तदा धातुधरेषु तेषु।
विक्षिप्तचित्तैरपि यैकवारं
ते सर्वि प्राप्ता इममग्रबोधिम् ॥
सुगतान तेषां तद तस्मि काले
परिनिर्वृतानामथ तिष्ठता वा।
ये धर्मनामापि श्रुणिषु सत्त्वाः
ते सर्वि बोधाय अभूषि लाभिन. ॥ इति ॥

महाकरुणासूत्रेऽप्युक्तम्[1]—

तद्यथा बाडिशिकेन महत्युदकसरसि मत्स्याकर्षणार्थं सामिषं बडिशं प्रक्षिप्तं भवेत्, समनन्तरप्रक्षिप्तं च मत्स्येन निगीर्णं भवेत्। किं चापि स मत्स्य उदकसरसि भ्रमति, अथ च

[1] This is probably महाकरुणापुण्डरीकसूत्र Cf. Nanjio, No 117.

पुनर्वद्ध एव स वक्तव्यो दृढेन सूत्रेण स्मृत्यात्मदण्डमुनिबद्धेन। यस्य धार्मिकः आगत्य तेन
95 सूत्रस्याघट्टनेन जानाति—गृहीतो मत्स्य इति। ततस्तेन सूत्राद्गृहीत्वा स्थलगतं करोति यथाकामं करणाय परिभोगाय। एवमेव ये सत्त्वा बुद्धेषु भगवत्सु चित्तं प्रसाद्य कुशलमूलमवरोपयन्ति, अन्तश एकचित्तप्रसादमपि, किं चापि ते सत्त्वा दुष्कृतेन कर्मावरणेनाक्षणेपूपपन्ना भवन्ति, अथ च बुद्धा भगवन्तस्तान् सत्त्वान् बौद्धेन ज्ञानेन मनस्कारसूत्रेण गृहीत्वा संसारोदकसरस उद्धृत्य निर्वाणस्थले स्थापयन्तीति॥

तस्मादेषु शास्तृसंज्ञा कार्या। वन्दमानाश्च मनसा वन्दितव्याः। भवति हि नरकोऽपि बोधिचित्तसंग्राहकस्य। यथा मैत्रेयेन द्रमिडेन महागोमिसत्त्वेनापि सता नरकः आर्यसुधन सर्वशरीरेण प्रणिपत्य वन्दितः। नियमार्थं चेदम्। यथा अध्याशयसंचोदनादिषु सर्वगोमिसत्त्वपानिर-पुद्गलनमस्कारोऽनुज्ञातव्यः। सर्वशब्देनात्मनोऽपि ग्रहणात्। कथमेवं वन्द्यवन्दकत्वं न विरुध्यते[1] परस्परं वन्द्यत्वेनैनाभ्युपगमनात्। अतः प्रमादास्वादनात्पुण्यभावः। किं च बुद्धानामप्यनभिप्रेते, मा भूदनवस्था, एतस्य चान्यूनतेति॥

आर्यसर्वधर्मवैपुल्यसंग्रहसूत्रेऽप्यनर्थ उक्तः—सूक्ष्मं हि मञ्जुश्रीः सद्धर्मप्रतिक्षेपकर्मावरणम्। यो हि कश्चिन्मञ्जुश्रीस्तथागतभाषिते धर्मे कस्मिंश्चिच्छोभनसंज्ञां करोति, क्वचिद-शोभनसंज्ञाम्, स सद्धर्मं प्रतिक्षिपति। तेन सद्धर्मं प्रतिक्षिपता तथागतोऽभ्याख्यातो भवति। धर्मः प्रतिक्षिप्तो भवति। संघोऽपवादितो भवति। य एवं वदति—इदं युक्तमिदमयुक्तमिति, स सद्धर्मं प्रतिक्षिपति। न मया पृथक्कश्चिद्धर्मः श्रावकयानसंप्रयुक्तः प्रत्येकबुद्धयानसंप्रयुक्तो महायानसंप्रयुक्तो देशितः। तत्ते मोहपुरुषा इमं मम धर्मं नानाकरिष्यन्ति—इदं श्रावकाणां देशितमिदं प्रत्येकबुद्धानामिदं बोधिसत्त्वानामिति। स नानात्वसंज्ञया सद्धर्मं प्रतिक्षिपति—इयं बोधिसत्त्वस्य शिक्षा, इयं बोधिसत्त्वस्याशिक्षेति सद्धर्मं प्रतिक्षिपति। धर्मभाणकस्यास्ति प्रतिभानम्, नास्ति
96 प्रतिभानमिति सद्धर्मं प्रतिक्षिपति। धर्मं धर्मतया कथयति, सद्धर्मं प्रतिक्षिपति। अपगते बुद्धोत्पादे नास्ति धारणीप्रतिलम्भ इति धर्मं प्रतिक्षिपति। नास्ति धर्मभाणकस्य धारणीप्रतिलम्भ इति धर्मं प्रतिक्षिपति। धर्मभाणकस्य चर्यां दूषयति, धर्मं प्रतिक्षिपति—धर्मभाणको न प्रतिपत्तिसंपन्न इति धर्मं प्रतिक्षिपति। प्रमादेनैनं चोदयति, सद्धर्मं प्रतिक्षिपति। ईर्यापथेन चोदयति, सद्धर्मं प्रतिक्षिपति। अक्षरचर्यया शीलविपत्त्या चोदयति, धर्मं प्रतिक्षिपति। प्रतिभानेन संपादयतीति धर्मं प्रतिक्षिपति। आलोकोऽस्य धर्माणां न सुविदित इति धर्मं प्रतिक्षिपति। मन्त्रेण मन्त्रमबुध्यमानः प्रतिवदतीति धर्मं प्रतिक्षिपति। अक्षरसंज्ञया तथागतशासनं नावगाहत इति धर्मं प्रतिक्षिपति। सूत्रेण सूत्रं विरोधयतीति धर्मं प्रतिक्षिपति। गाथया गाथां विरोधयतीति धर्मं प्रतिक्षिपति। अक्षरसंज्ञया कांचिदधिमुक्तिं करोति कांचिन्न करोतीति धर्मं प्रतिक्षिपति। धर्मभाणकस्यार्थान्यत्र स्थामभिनामयतीति धर्मं प्रतिक्षिपति। विचक्षु कर्मास्य करोति, धर्मं प्रतिक्षिपति। संलापयन् वदतीति धर्मं प्रतिक्षिपति। इहास्यास्ति चर्या, इहास्य नास्ति चर्येति धर्मं प्रतिक्षिपति। इदं

1 Cf GV P 76

सूक्तदमिममूक्तमिति धर्मं प्रतिक्षिपति । अनेन नास्ति चर्येति धर्मं प्रतिक्षिपति । अनेन बुद्धवचनसमय उक्तो नानेन बुद्धवचनसमय उक्त इति धर्मं प्रतिक्षिपति । इति हि मञ्जुश्रीर्यात्र्किंचिद्विलोपयति तावद्धर्मं प्रतिक्षिपति । धर्मभाणकस्येद रूपमिति चिन्तयति, वदति भिक्षुर्वा भिक्षुणी वा उपासको वा उपासिका वा, स सर्व सद्धर्म प्रतिक्षिपतीत्यादि ॥

अत्रैव चोक्तम्–यस्य कस्यचित्कुलपुत्र तथागतस्य परिनिर्वृतस्य धर्म प्रतिभाति यथाधिमुक्ताना सत्त्वाना देशयितुम्। तस्या च पर्षदि यद्येकसत्त्वस्यापि एकरोमहर्षो भवेदेकाश्रुपातो वा, सर्व स तथागतानुभावेन । तत्र मोहपुरुषा अबोधिसत्त्वा बोधिसत्त्वप्रतिज्ञा बोधिसत्त्वदूषका धर्मस्तैन्यकुहका एव वक्ष्यन्ति धर्मोपदेशकेभ्य किमेते न बुध्यन्त इति । पेयाल । ये बोधिसत्त्वेष्वव मन्यना कुर्वन्ति, नाह तेषा पर्यन्तकृत निरय वदामि । तत्कस्य हेतो ? यो बोधिसत्त्वो धर्मभाणकमपवदति, बुद्ध स निगर्हति, धर्मं स प्रतिक्षिपति, सघ स जुगुप्सति । बुद्धे सोऽगौरवो यो धर्मभाणकेऽगौरव । बुद्ध स न द्रष्टुकामो यो धर्मभाणकमद्रष्टुकाम । बुद्धस्य सोऽवर्णं भाषते, यो धर्मभाणकस्यावर्णं भाषते । बुद्धस्तेन परित्यक्तो भवति य प्रथमचित्तोत्पादिकेऽपि बोधिसत्त्वे प्रतिघचित्त करोतीति ॥ पेयाल ॥ योऽप्यय मैत्रेय षट्पारमितासमुदागमो बोधिसत्त्वाना सबोधाय, त मोहपुरुषा एव वक्ष्यन्ति–प्रज्ञापारमितायामेव बोधिसत्त्वेन शिक्षितव्यम्, किं शेषाभि पारमिताभि ? तेऽन्या पारमिता दूषयितव्या मन्यन्ते । तत् किं मन्यसेऽजित दुष्प्रज्ञ स काशिराजाभूद् येन कपोतार्थं श्येनाय स्वमासानि दत्तानि ? मैत्रेय आह–नो हीद भगवन् । भगवानाह–यानि मया मैत्रेय बोधिसत्त्वचर्या चरता षट्पारमिताप्रतिसयुक्तानि कुशलमूलान्युपचितानि, अपकृत नु तै कुशलमूलै ? मैत्रेय आह–नो हीद भगवन् । भगवानाह–त्व तावदजित षष्टिं कल्पान् दानपारमिताया षष्टिं शीलपारमिताया षष्टिं कल्पान् क्षान्तिपारमिताया षष्टिं कल्पान् वीर्यपारमिताया षष्टिं कल्पान् ध्यानपारमिताया षष्टिं कल्पान् प्रज्ञापारमिताया समुदागत, तत्ते मोहपुरुषा एव वक्ष्यन्ति–एकनयेनैव बोधिर्यदुत शून्यतानयेनेति । ते चर्यासु परिशुद्धा भविष्यन्तीत्यादि ॥

इति शिक्षासमुच्चये चतुर्थ परिच्छेद ॥

---

1 Cf काशिराजावदान in AŚ 34 and AK 95

शीलपारमितायामनर्थवर्जनं पञ्चमः परिच्छेदः ।

उक्त सक्षेपतोऽनर्थ । तस्य विवर्जन यथा अध्याशयसंचोदनसूत्रे–एवंविधानर्थश्रवणभयभीरुके आदिकर्मिकबोधिसत्वै समादानानि यथा गृहीतानि तथा कार्यम् । एव हि तैरुक्तम्–एते वय भगवन् अद्याग्रेण तथागतस्य पुरत एव समादान कुर्म । सचेद्वय भगवन् अद्याग्रेण बोधिसत्वयानिक पुद्गल गृहिण वा प्रव्रजित वा आपत्त्या चोदयिष्यामो भूतेन वा अभूतेन वा, विसवादितोऽस्माभिस्तथागतोऽर्हन् सम्यक्सबुद्धो भवेत् । सचेद्वय भगवन् अद्याग्रेण बोधिसत्वयानिक पुद्गलमवमन्येम, अवर्णं चास्य भाषेम, विसवादितोऽस्माभिस्तथागतो भवेदर्हन् सम्यक्सबुद्ध सचेद्वय भगवन् अद्याग्रेण बोधिसत्वयानिक पुद्गल गृहिण वा प्रव्रजित वा पञ्चभि कामगुणै क्रीडन्त परिचारयन्त दृष्ट्वा अप्रसाद कुर्याम, विरूप वा चित्तस्योत्पादयेम, अगौरव वोपादयेम, न च तत्र शास्तृसज्ञामुत्पादयेम, विसवादितोऽस्माभिस्तथागतो भवेत् । सचेद्वय भगवन् अद्याग्रेण मित्रकुलभिक्षाकुलनिदान बोधिसत्वयानिकाना पुद्गलाना कायपीडा चित्तपीडा वा कुर्याम, विसवादितोऽस्माभिस्तथागतो भवेत् । सचेद्वय भगवन् अद्याग्रेण बोधिसत्वयानिक पुद्गल दृष्ट्वा एकेनाप्यमनोज्ञवचनेनाभाषेम, विसवादितोऽस्माभिस्तथागतो भवेत् । सचेद्वय भगवन् अद्याग्रेण त्रिष्कृत्वो रात्रे त्रिष्कृत्वो दिवसस्य बोधिसत्वयानिक पुद्गल न नमस्येम, विसवादितोऽस्माभिस्तथागतो भवेत् । सचेद्वय भगवन् अद्याग्रेणास्य व्रतसमादानस्य कृतशो राज्यप्रतिलम्भ वा धनप्रतिलम्भ वा कायजीवित वा न परित्यजेम, विसवादितोऽस्माभिस्तथागतो भवेत् । सचेद्वयं भगवन् अद्याग्रेण श्रावकयानिक वा प्रत्येकबुद्धयानिक वा पुद्गलमवमन्येम वय विशिष्टतरा नैते इति, विसवादितोऽस्माभिस्तथागतो भवेत् । सचेद्वय भगवन्नीचचित्ताश्चण्डालसदृशचित्ता न विहरेम, विसवादितोऽस्माभिस्तथागतो भवेत् । सचेद्वय भगवन् अद्याग्रेण आत्मानमुत्कर्षयेम, पर वा पसयेम, विसवादितोऽस्माभिस्तथागतो भवेत् । सचेद्वय भगवन् अद्याग्रेण व्यापादविग्रहभयाद्योजन वा योजनशत वा न पलायेम ईरिता समाना, विसवादितोऽस्माभिस्तथागतो भवेत् । सचेद्वयं भगवन् अद्याग्रेण शीलवन्तमात्मान प्रतिजानीम, बहुश्रुत वा धुतगुणिन वा अन्यतरान्यतरेण वा गुणेनात्मानमुद्भावयेम, विसवादितोऽस्माभिस्तथागतो भवेत । सचेद्वय भगवन् अद्याग्रेण प्रतिच्छन्नकल्याणा विवृतपापा न विहरेम, विसवादितोऽस्माभिस्तथागतो भवेदर्हन् सम्यक्सबुद्ध ॥ पेयाल ॥ तत्र भगवान् मैत्रेय बोधिसत्त्व महासत्वमामन्त्रयते स्म–कर्मावरण मैत्रेय क्षपयितुकामेन कुलपुत्रेण वा कुलदुहित्रा वा एव समादान कर्तव्य यथा एभि कुलपुत्रै कृतमिति ॥

सर्वधर्माप्रवृत्तिनिर्देशेऽप्याह –

त्रिष्कृत्व रात्रिदिवस तथैव
स बोधिसत्वान् प्रणमेत मूर्ध्ना ।
तेषा न किंचित्स्खलित गवेषेत्
चरेत चर्यां हि सदा यथेष्टम् ॥

पश्येचदा कामगुणै रमन्त
न तस्य किंचित्स्खलितं गवेषेत् ।
गुणैरनन्ता वरबोधिचर्याम्
एषोऽपि कालेन हि तां स्पृशेत ॥
युक्त्यानुपूर्व्या क्रिययानुपूर्व्या
भवेज्जिनो नैव हि एकवाचा ।
बहुकल्पकोट्यो नियुतानि चैव ।
सनाहसप्रस्थित नान्यभावी ॥

अत्रैवाह–ये कुलपुत्र एवंरूपेण कर्मावरणेनानर्थिका, तैर्न द्वितीयस्य बोधिसत्त्वस्य सर्वचर्यासु विप्रतिपत्तव्यम् । सर्वा क्रियास्तस्य विमोक्तव्या । एवं चित्तमुत्पादयितव्यम्–नाहं परचित्तं जाने । दुर्विज्ञेया सत्त्वचर्या । इदं च खलु कुलपुत्र अर्थवशं संपश्यंस्तथागत एवं धर्मं देशयति–न पुद्गलेन पुद्गलः प्रमातव्यः ॥ अहं वा पुद्गलं प्रमिणुयाम्, यो वा स्यान्मादृशः । य कुलपुत्र आत्मानं रक्षितुकामस्तेन न कस्यचिच्चर्या विवेचयितव्या । न परेषां विकुत्सना कर्तव्या अयमीदृशोऽयमीदृश इति । बुद्धधर्माभियुक्तेन भवितव्यं रात्रिंदिवं धर्मपरिगृद्धमानसेनेति ॥

तथा क्षितिगर्भसूत्रेऽपि कथितम्–अथ तावदेव बहूनि शतसहस्राणि विद्वांसः सत्त्वा उत्थायासनादेन भगवांस्तेनाञ्जलिं प्रणम्यैवमाहुः–वयं भदन्त भगवतः पुरत एवं प्रणिधानं कुर्मः–यावच्चिरं वयं भदन्त भगवन् संसारे संसरेम, तावन्मात्रप्रतिलब्धक्षान्तिकामा राजस्थानं प्रतिलभेम, मा अमात्यस्थानम् । मा नगरज्येष्ठस्थानम् । मा ग्रामज्येष्ठस्थानम् । मा निगमज्येष्ठस्थानम् । मा पुरोहितज्येष्ठस्थानम्, मा भट्टज्येष्ठस्थानम्, यावन्मा सार्थवाहज्येष्ठस्थानम् । मोपाध्यायज्येष्ठस्थानम् । मा श्रमणज्येष्ठस्थानम् । मा गृहपतिज्येष्ठस्थानम् । मा कुटुम्बिज्येष्ठस्थानम् । यावत्सर्वशो वयं मा सत्त्वानामधिपतिस्थानं प्रतिलभेम, यावन्न क्षान्तिप्रतिलब्धाः स्याम । यतोनिदानं वयमेवंरूपमतिगाढं कर्म बुद्धानां शासनमाक्षिपेम । इति विस्तरः ॥

चन्द्रप्रदीपसूत्रेऽप्यनर्थविवर्जनमुक्तम्–[1]

नास्ति पापमकर्तव्यं कुमारा तेषु भेष्यति ।
मा तेहि सस्तव सार्धं कुर्यास्त्वं कालि पश्चिमे ॥
आल्पे सल्पेष्यासि कुर्यासी तेष्वगौरवम् ।
अनोलीनं सत्करेय्यास्यप्रबोधयि कारणात् ॥
वर्षाग्र परिपृच्छित्वा यस्ते वृद्धतरो भवेत् ।
कुर्यासि गौरवं तत्र शिरसा पादवंदनम् ॥
न तेषां स्खलितं पश्येद् बोधिमण्डं विपश्यताम् ।
प्रतिघातं न जनयेत् मैत्रचित्तः सदा भवेत् ॥

---

[1] SR 24 37–43

यथैषां स्खलितं पश्येद्दोषास्तेषां न कीर्तयेत् ।
यादृशं वाहिति कर्म तादृशं लप्स्यते फलम् ॥
स्मितेन मुखचन्द्रेण वृद्धेषु नवकेषु च ।
पूर्वाभाषी भवेन्नित्यं हतमानश्च सूरतः ॥
चीवरैः पिण्डपातैश्च कुर्यात्तेषामनुग्रहम् ।
एवं चित्तं प्रदध्यास्त्वं सर्वे भेष्यति नायकाः ॥ इति ॥

यस्य च बोधिचित्तोत्पादिके गौरवं प्रसादश्च नोत्पद्येते, तेन स्वदुर्गतिप्रपातभयरक्षार्थं दृष्टादृष्टप्रामोद्यानुभवनार्थं स्वचित्तकालुष्यप्रसादनार्थं चित्तकल्यताचित्तकर्मण्यताप्रतिलाभार्थं च यथा आर्यगण्डव्यूहे बोधिचित्तोत्पादिनो गुणा भगवदार्यमैत्रेयेणार्यसुधनमधिकृत्योद्भाविताः तथा भावयितव्याः ॥

एष दृष्ट्व जरव्याधिपीडितान् प्राणिनो दुःखशतैरुपद्रुतान् ।
जन्ममृत्युभयशोकतापितान् तेष अर्थि चरते कृपाशयः ॥
दुःखयन्त्रपरिपीडितं जगत् दृष्ट्व पञ्चगतिचक्रमण्डले ।
ज्ञानवज्रमयमेष ते दृढ दुःखयन्त्रगतिचक्रभेदनम् ॥
102 रागदोषतृणखाणुकण्टकं दृष्टिसङ्गबहुकक्षसंकुलम् ।
सत्त्वक्षेत्रपरिशोधनार्थिकः प्रज्ञलाङ्गल दृढ गवेषते ॥
मोहविद्यगहनाशयं जगत् प्रज्ञचक्षुहतनष्टदैशिकम् ।
तस्य क्षेमदिशदेशिकः प्रभुः सार्थवाह जगतो भविष्यति ॥
क्षान्तिवर्मविमोक्षवाहनो ज्ञानखड्गरिपुक्लेशधर्षकः ।
शूरभूत अभयस्य दायको देशिको हि जगतो भविष्यति ॥
धर्मनाव समुदानयत्ययं ज्ञानसागरपथे सुशिक्षितः ।
शान्तिरत्नवरद्वीपनायकः कर्णधार त्रिभवार्णवे अयम् ॥
ज्ञानरश्मिप्रणिधानमण्डलः सर्वसत्त्वभुवनावभासकः ।
धर्मधातु गगने समुद्गतो बुद्धसूर्य समुदेष्यते अयम् ॥
मैत्रिचन्दनसमानशीतलः सर्वसत्त्वसमचित्तसुप्रभः ।
शुक्लधर्मपरिपूर्णमण्डलो बुद्धचन्द्र समुदेष्यते अयम् ॥
आशये दृढतले प्रतिष्ठितो बोधिचर्य अनुपूर्व उद्गतः ।
सर्वधर्मरत्नाकरो ह्ययं ज्ञानसागरवरो भविष्यति ॥
बोधिचित्तभुजगेन्द्रसंभवो धर्मधातु गगने समुद्गतः ।
103 धर्ममेघयुगपत्प्रवर्षणः सर्वशुक्लफलशस्यवर्धनः ॥
श्रद्धवर्ति विमलं तमोपहं मैत्रिस्नेहस्मृतिभाजनं दृढम् ।
बोधिचित्तविमलाग्निसुप्रभं धर्मदीप समुज्ज्वालयिष्यति ॥

1 GV pp 482–83.

बोधिचित्तकलल कृपार्बुदो मैत्रपेशिरचलाशयो घन ।
बोधिअङ्गमनुपूर्वसंभवो बुद्धगर्भ अयु सप्रवर्धते ॥
पुण्यगर्भमभिवर्धयिष्यति प्रज्ञगर्भमभिशोधयिष्यति ।
ज्ञानगर्भ समुदेस्यते अय यादृश प्रणिधिगर्भसंभव ॥
ईदृशा करुणमैत्रवर्मिता सत्त्वमोचनमती हिताशयाम् ।
दुर्लभा जगि सदेवमानुषे यादृशो अयु विशुद्धमानस ॥
ईदृशाशयसुमूलसंस्थितो ईदृशो दृढप्रयोगवर्धित ।
ईदृशस्त्रिभवच्छादनप्रभो ज्ञानवृक्ष फलद सुदुर्लभ ॥
एष सर्वगुणसंभवार्थिक सर्वधर्मपरिपृच्छनार्थिक ।
सर्वसंशयविदारणार्थिक सर्व मित्र भजते अतन्द्रित ॥
एष मारकलिक्लेशसूदनो एष दृष्टिमलतृष्णशोधन ।
एष सर्वजगमोक्षणोद्यतो एष ते सद विशेषपण्डित ॥
एष दुर्गति विशोधयिष्यति स्वर्गमार्गमुपदर्शयिष्याति ।
मोक्षमार्गमुपनेष्यते जगद् यादृशो गुणपथे प्रतिष्ठित ॥
एष सर्वगतिदुःखमोचको एष सर्वगतिसौख्यदायक ।
एष सर्वभवपाशछेदको भेष्यते भवगतीनिसूदन ॥ इति ॥

एवमनया भावनया अनर्थविवर्जन सुकर भवति । तथा अध्याशयसंचोदनसूत्रेऽप्यनर्थविवर्जन मुक्तम्—चतुर्भिर्मैत्रेय धर्मै समन्वागतो बोधिसत्त्वयानिक पुद्गल पश्चिमाया पञ्चशत्या सद्धर्मविप्रलोपे वर्तमानेऽक्षतोऽनुपहत स्वस्तिना परिमोक्ष्यते । कतमैश्चतुर्भि ? आत्मस्खलितप्रत्यवेक्षणतया, परेषा बोधिसत्त्वयानिकाना पुद्गलानामापत्त्यचोदनतया, मित्रकुलभिक्षादकुलानवलोकनतया, अमनस्कवचनप्रतिविरमणतया । एभिर्मैत्रेय चतुर्भिरिति पूर्ववत् ॥ अपरैश्चतुर्भि । कतमै ? अल्पश्रुतसत्त्वपरिवर्जनतया, पर्षदनुपादानतया, प्रान्तशय्यासननिषेवणतया, आत्मदमशमथयोगमनुयुक्ततया च । एभिश्चतुर्भिरिति विस्तर ॥

पुनरत्रैवाह –आदिकर्मिकेण मैत्रेय बोधिसत्त्वेन प्रज्ञाबलाधानप्राप्तेन लाभसत्कारपरिवर्जितेन लाभसत्कारदोषदर्शिना भवितव्यम् । पेयाल । सगणिकारामपरिवर्जितेन सगणिकारामदोषदर्शिना भवितव्यम् । भाष्यारामपरिवर्जितेन भाष्यारामदोषदर्शिना भवितव्यम् । निद्रारामवर्जितेन निद्रारामदोषदर्शिना भवितव्यम् । कर्मारामवर्जितेन कर्मारामदोषदर्शिना भवितव्यम् । प्रपञ्चारामवर्जितेन प्रपञ्चारामदोषदर्शिना भवितव्यम् । पेयाल । इह मैत्रेय बोधिसत्त्वेन महासत्त्वेन रागसंजननो लाभसत्कार प्रत्यवेक्षितव्य । स्मृतिविध्वंसनकरो लाभसत्कार प्रत्यवेक्षितव्य । लाभालाभतया उन्नामावनामकरो लाभसत्कार प्रत्यवेक्षितव्य । मोहोत्पादनो लाभसत्कार प्रत्यवेक्षितव्य । कुलमात्सर्याध्यवसानो लाभसत्कार प्रत्यवेक्षितव्य । आत्मार्थनिष्पादनतया शाठ्योत्पादनो लाभसत्कार प्रत्यवेक्षितव्य । चतुरार्यवंशपरिवर्जनतया आह्रीक्यानपत्राप्यसंजननो लाभसत्कार प्रत्यवेक्षितव्य । एव सर्वबुद्धाननुज्ञातो लाभसत्कार प्रत्यवेक्षितव्य । मानमदोत्पादनो लाभसत्कार प्रत्यवेक्षितव्य ।

गुरूणामवमानना लाभसत्कार । मारपक्षो लाभसत्कार । एकान्तप्रमादमूल कुशलमूलापहरणो लाभसत्कार । विद्युदशनिसदृशो लाभसत्कार । बहूपक्लेशोऽपरिशुद्धो मित्रकुलभिक्षाकुलावलोकनो दौर्मनस्यसंजनन । बुद्धिविभ्रामणो लाभसत्कार । प्रियवस्तुपरिणामनतया शोकभाजनो लाभसत्कार । चतुःस्मृत्युपस्थानसंमोषण शुक्लधर्मदुर्बलीकरण चतुःसम्यक्प्रहाणपरिहाणकरणो लाभसत्कार । ऋद्ध्यभिज्ञापरिहाणकरण । पूर्वं सत्कारपश्चादसत्कारकरण । अमित्रसत्करण मित्रप्रहाणो लाभसत्कार । पराभिसंधानतया गणिकासदृश । ध्यानाप्रमाणपरिवर्जन । नरकतिर्यग्योनियमलोकप्रपातनो लाभसत्कार । देवदत्तोद्रकसमाचारो लाभसत्कार प्रत्यवेक्षितव्य ॥

06 इमे एवंरूपा मैत्रेय लाभसत्कारे आदीनवा ये बोधिसत्त्वेन प्रत्यवेक्षितव्या । प्रत्यवेक्ष्य चाल्पेच्छताया रन्तव्यम्, न परितप्तव्यम् । तत्कस्य हेतो ? अल्पेच्छस्य हि मैत्रेय इमे एवंरूपा दोषा न भवन्ति, न चास्यान्तराया भवन्ति बुद्धधर्माणाम् । अनिर्विण्णश्च भवति गृहिप्रव्रजितेभ्य । अनुरक्षणीयश्च भवति देवमनुष्याणां परिशुद्धाशयस्थित । असंत्रस्तश्च भवति सर्वदुर्गतिनिपातेभ्य । अनभिभूतश्च भवति तर्जनाधिगत । असंहार्यश्च भवति मारविषयविमुक्त । अधर्षणीयश्च भवति सर्वव्यसनै । अभिलषणीयश्च भवति देवमनुष्याणां ध्यानाभ्यासाय स्थित । ऋजुकश्च भवति मायाशाठ्यप्रहीण । अप्रमत्तश्च भवति पञ्चकामगुणदोषदर्शी । यथावादी तथाकारी भवत्यार्यवंशे स्थित । अभिलषितश्च भवति विद्वद्भि सब्रह्मचारिभि । इमां मैत्रेय एवंरूपामनुशंसां विदित्वा पण्डितेन बोधिसत्त्वेनाध्याशयेनाल्पेच्छताया रन्तव्यम् । अल्पेच्छता आसेवितव्या सर्वलाभसत्कारप्रहाणायेति ॥

संगणिकामधिकृत्याह —

त्रिजह्य राग त्रिजह्य दोष न तिष्ठते संगणिकासु योगी ।
भवत्यसौ तत्प्रवणस्तन्निम्न एतेन दोषेण रतिं न कुर्यात् ॥
औद्धत्य हास्य च तथा वितर्का भवन्त्यमी संगणिकासु सर्वे ।
संकीर्णचारी हि भवत्यसंवृत करोति य संगणिकाप्रसंगम् ॥
लोकस्य मन्त्रेषु रमन्ति बाला हीयन्ति चेहार्थकथासु बाला ।
प्रदोष वर्धेन्ति वितर्क उत्सदा एतेन दोषेण न तत्र राजते ॥
न वर्धते चापि श्रुतेन भिक्षु अयुक्तमन्त्रेषु रतिं जनित्वा ।
तस्मात् परित्यज्य अयुक्तमन्त्रान् धर्मे रतिं विन्दथ नित्यकालम् ॥
सहस्रशोऽस्थीनि मया स्वकानि त्यक्तानि बोधिं प्रतिकाङ्क्ष तर्हि ।
न चास्मि तृप्त शृणमान धर्मं ते खेदमेष्यन्ति शृणोन्त धर्मम् ॥
सर्वेण सर्व परिवर्जनीया अयुक्तमन्त्राश्च अशिष्टमन्त्रा ।
धर्मे वरे तत्र रतिं जनेथ यो दुर्लभ कल्पशतैरनेकै ॥
वने वसन्तेन गुणार्थिकेन परस्य दोषा न हि वीक्षितव्या ।
अहं विशिष्टो अहमेव श्रेष्ठो न एव चित्तं समुपादनीयम् ॥

मदो अयं सर्वप्रमादमूलो न हीनभिक्षू अवमन्यितव्याः।
अनुपूर्व एषो इह शासनस्य नैकेन जन्मेन लभेत बोधिम्॥

अत्रैव भाष्यारामनविकृत्याह—

अगौरवो भोति श्रुतेन मत्तो विवादमन्त्रेषु निविष्ट भोति।
मुषितस्मृतिश्चापि असंप्रजन्यो भाष्ये रमन्तस्य इमे हि दोषाः॥
अध्यात्मचिन्तात्तु सुदूर भोती चित्तं न कायश्च प्रसन्न भोति।
उन्नामनामानि बहूनि गच्छती भाष्ये रमन्तस्य इमे हि दोषाः॥
सद्धर्मचित्तात्तु प्रणष्टु बालः सुकर्कशो भोति अस्निग्धचित्तः।
विपश्यनायाः शमथाच दूरे भाष्ये रमन्तस्य इमे हि दोषाः॥
अगौरवो भोति सदा गुरूणां पलिगोधमन्त्रेषु रतिं जनित्वा।
असारस्थायी परिहीणप्रज्ञो भाष्ये रमन्तस्य इमे हि दोषाः॥
अमानितो देवगणैः स भोति नाप्यस्य तस्मिन् स्पृह संजनन्ति।
प्रतिसंविदातो भवती विहीनो भाष्ये रमन्तस्य इमे हि दोषाः॥
परिभाष्यते चापि स पण्डितेभिः ये केचिदस्ती पृथकामसाक्षी।
निरर्थकं जीवितु तस्य भोती भाष्ये रमन्तस्य इमे हि दोषाः॥
स शोचते कालु करोतु बालः प्रतिपत्तिहीनोऽस्मि किमद्य कुर्याम्।
सुदुःखितो भोति अलब्धगाधो भाष्ये रमन्तस्य इमे हि दोषाः॥
चलाचलो भोति तृणं यथेरितं विचिकित्सते एवमसौ न संशयः।
न तस्य जावू दृढ बुद्धि भोती भाष्ये रमन्तस्य इमे हि दोषाः॥
नटो यथा तिष्ठति रङ्गमध्ये अन्यान शूराण गुणान् प्रभाषते।
स्वयं च भोती प्रतिपत्तिहीनो भाष्ये रमन्तस्य इमे हि दोषाः॥
शठश्च सो भोति लघुर्निराशः पुनः पुनश्चारभते विवादम्।
सो दूरतो आर्यधर्मस्य भोती भाष्ये रमन्तस्य इमे हि दोषाः॥
संहृष्यते सत्कृत अल्पस्थामः प्रकम्पते विप्रकृतो अजानी।
कपिर्यथा चञ्चलचित्त भोती भाष्ये रमन्तस्य इमे हि दोषाः॥ पेयालं॥
रमित्व भाष्यस्मि चिरं पि कालं न विन्दते प्रीतिमिहालसौख्यम्।
वरं हि एकस्य पदस्य चिन्तना प्रीतिं पदे यत्र लभेदनन्ताम्॥
नेक्षुत्वचे सारमिहास्ति किंचिन्मध्येऽस्ति तत्सार सुप्रेक्षणीयः।
भुक्त्वा त्वचं नेह पुनः स शक्यं लब्धुं नरेणेक्षुरसं प्रधानम्॥
यथा त्वचं तद्वदवेहि भाष्यं यथा रसस्तद्वदिहार्थचिन्ता।
तस्माद्धि भाष्ये रतिं विहाय चिन्तेथ अर्थं सद अप्रमत्ताः॥

निद्रारामधिकृत्याह –

महच्च सो वर्धति मोहजाल विचिकित्सको भोति स दृष्टिप्राप्त ॥
दृष्टीकृतान्यस्य बहूनि भोन्ती यस्मा न मिद्धेऽभिरतिं प्रयाति ॥
प्रज्ञा च तेषां भवती सुदुर्बला परिहीयते बुद्धि न तस्य भोति ।
ज्ञानाच्च सो हीयति नित्यकालं यस्मा न मिद्धेऽभिरतिं प्रयाति ॥
कुसीद अज्ञो अलसो अप्रज्ञो अमनुष्य अवतार लभन्ति तस्य ।
विहेठयन्ते च वने वसन्त यस्मा न मिद्धेऽभिरतिं प्रयाति ॥
कुशलेन चित्तेन सदा अनर्थिको धर्मे च छन्दो न हि भोति तस्य ।
अधर्मकामश्च स भोति भूयो यस्मा न मिद्धेऽभिरतिं प्रयाति ॥
सद्धर्मछन्देन विहीन मूढ परिहीयते सर्वगुणेहि बाल ।
112 शुक्लं च घातेति तमोऽभिगच्छती यस्मा न मिद्धेऽभिरतिं प्रयाति ॥
अविशारदो भोति प्रलीनचित्त प्रामोद्य तस्यो भवती न नित्यम् ।
विद्यापमस्त शिथिलाङ्ग भोती यस्मा न मिद्धेऽभिरतिं प्रयाति ॥
आमा तु ज्ञात्वा च कुसीदभाव ईर्ष्यायते वीर्यवलैरुपेतान् ।
वीर्यान्विताना च अवर्ण भाषते यस्मा न मिद्धेऽभिरतिं प्रयाति ॥ पेयालं ।
यः सर्वदुःखस्य तमस्य नाशनम् अपायपरिवर्जनताय मूलम् ।
सर्वेहि बुद्धेहि सदा प्रशस्त त वीर्यमार्यं सतत भजस्व ॥

कर्मारामधिकृत्याह –

सुदुर्वचो भोति गुरूभि चोदित प्रदक्षिण गृह्णति नानुशासनम् ।
विपन्नशीलश्च स भोति क्षिप्र दोषा अमी कर्मरते भवन्ति ॥
उत्कण्ठितो भोति स नित्यकाल गृहस्थकर्माणि सदा विचिन्तयन् ।
ध्यानप्रहाणैश्च न तस्य कृत्य दोषा अमी कर्मरते भवन्ति ॥
तीव्रश्च संजायति तस्य रागो रसारसेषु ग्रसित स मूर्च्छित ।
113 न तुष्यतेऽसाविनरेतरेण दोषा अमी कर्मरते भवन्ति ॥
महत्या च भोती परिपाप तुष्टो स दुःखितो भोति तया विहीन ।
सङ्कीर्ण भोती स यथेह गर्दभो दोषा अमी कर्मरते भवन्ति ॥ पेयालं ॥
दिवा च रात्रौ च अनन्यचित्तो भक्ते च चोडे च भवत्यभीक्ष्णम् ।
स्वनर्थिको भोति गुणे स सर्वदा दोषा अमी कर्मरत भवन्ति ॥
कृत्यान्यसौ पृच्छति लौकिकानि अयुक्तमन्त्रैश्च रतिं प्रयाति ।
युक्तेश्च मन्त्रे स न विन्दते रतिं दोषा अमी कर्मरते भवन्ति ॥ पेयालं ॥

अथ खलु मैत्रेयो बोधिसत्त्वो महासत्त्वो भगवन्तमेतदवोचत्–सुपरीत्तप्रज्ञास्ते भगवन् बोधिसत्त्वा भविष्यन्ति विहीनप्रज्ञा येऽग्रधर्मान् वर्जयित्वा हीनानि कर्माण्यारप्स्यन्ते । एवमुक्ते भगवान् मैत्रेयं बोधिसत्त्वं महासत्त्वमेतदवोचत्–एवमेतन्मैत्रेय, एवमेतद्यथा वदसि– सुपरीत्तप्रज्ञास्ते

बोधिसत्त्वा भविष्यन्ति येऽप्रधर्मान् परिवर्जयित्वा हीनानि कर्माण्यारप्स्यन्ते । अपि त्वारोचयामि ते मैत्रेय, प्रतिवेदयामि ते । न ते बोधिसत्त्वास्तथागतशासने प्रव्रजिता येषां नास्ति योगो नास्ति ध्यानं नास्ति प्रहाणं नास्त्यध्ययनं नास्ति बाहुश्रुत्यपर्येष्टिः । अपि तु मैत्रेय ध्यानप्रहाणप्रभावितं तथागतशासनं ज्ञानसंस्कृतं ज्ञानसमाहितमभियोगप्रभावितम्, न गृहिकर्मान्तवैयापृत्यप्रभावितम् । अयुक्तयोगानामेतत्कर्म संसाराभिरतानां यदुत वैयापृत्यं लौकिककृत्यपलिगोधः । न तत्र बोधिसत्त्वेन स्पृहोत्पादयितव्या । सचेन्मैत्रेय वैयापृत्याभिरतो बोधिसत्त्वः सप्तरत्नमयैः स्तूपैरिमं त्रिसाहस्रमहासाहस्रं लोकधातुं पूरयेत्, नाहं तेनाराधितो भवेयं न मानितो नापि सत्कृतः । पेयालं । तत्र जम्बूद्वीपः पूरितः स्याद्वैयापृत्यकरैर्बोधिसत्त्वैः । सर्वैस्तैरेकस्योद्देशस्वाध्यायाभियुक्तस्य बोधिसत्त्वस्योपस्थानपरिचर्या करणीया । जम्बूद्वीपप्रमाणैश्चोद्देशस्वाध्यायाभियुक्तैर्बोधिसत्त्वैरेकस्य प्रतिसंलयनाभियुक्तस्य बोधिसत्त्वस्योपस्थानपरिचर्या कर्तव्या । पेयालं । तत्कस्य हेतोः ? दुष्करमेतत्कर्म यदुत प्रज्ञाकर्म, उत्तरं निरुत्तरं सर्वत्रैलोक्यप्रतिविशिष्टमभ्युद्गतम् । तस्मात्तर्हि मैत्रेय बोधिसत्त्वेन योगार्थिकेन वीर्यमारब्धुकामेन प्रज्ञायामभियोक्तव्यमिति ॥

प्रपञ्चाराममधिकृत्याह –

अष्टाक्षणा तस्य न भोन्ति दूरे क्षणसंपदा तस्य न भोति श्रेष्ठा ।
एते अनर्थास्य भवन्ति नित्यं दोषा अमी तस्य प्रपञ्चचारिणः ॥ पेयालं ॥
दोषानिमान् सम्यगवेत्य पण्डितः सर्वान् प्रपञ्चान् परिवर्जयीत ।
सुलभा अनर्था हि प्रपञ्चचारिणः तस्मात्प्रपञ्चेन न संवसेत ॥
यायाच्छतं योजनकं परं वरं यत्र प्रपञ्चोऽस्ति च विग्रहो वा ।
न तत्र वासं न निकेतु कुर्यान्मुहूर्तमात्रं स्ति य यत्र क्लेशः ॥
नार्थार्थिकाः प्रव्रजिता गुणार्थिका मा विग्रहं कुर्वथ दुष्टचित्ता ।
न वोऽस्ति क्षेत्रं न कृषिर्वणिज्या स्युर्यस्य अर्थाय प्रपञ्च एते ॥
न पुत्र धीता न च वोऽस्ति भार्या न चास्य मित्रं न च बन्धुवर्गः ।
दास्यो न दासा न च ईश्वरत्वं मा विग्रहं कुरुथ प्रव्रजित्वा ॥
काषायवस्त्राणि गृहीत्व श्रद्धया शान्तप्रशान्तैर्हि निषेवितानि ।
शान्तप्रशान्ता उपशान्त भोथ प्रपञ्च वर्जित्व जनेथ क्षान्तिम् ॥
आशीविषान् रक्षथ रौद्रचित्तान् नरकांश्च तिर्यग्विषयो यमस्य ।
प्रपञ्चचारस्य न भोन्ति दूरे तस्माद्धि क्षान्तौ जनयेत वीर्यम् ॥ पेयालं ॥
इमेन योगेन लभेत बुद्धिं क्ष[प]यित्व धर्मावरणं अशेषम् ।
धर्षेति मारं सबलं सवाहनं यो धीर तस्यैव जनेति क्षान्तिम् ॥ इति ॥

संक्षेपतस्त्वत्र अनर्थविवर्जनमुक्तम् – तस्मात्तर्हि मैत्रेय बोधिसत्त्वयानिकेन कुलपुत्रेण वा कुलदुहित्रा वा पश्चिमायां पञ्चशत्यां सद्धर्मविप्रलोपे वर्तमाने अव्यापादानुत्सर्गेण स्पर्शिता प्रतिरूपेण सर्वकर्मावरणानि अनभिप्रसन्नेनानभिनन्दितेन अभिप्रसन्नमानसेनासिना

निद्रारामममधिकृत्याह –

महच्च सो वर्धति मोहजालं विचिकित्सको भोति स दृष्टिप्राप्तः ।
दृष्टीकृतान्यस्य बहूनि भोन्ती यस्मा न मिद्धेऽभिरतिं प्रयाति ॥
प्रज्ञा च तेषां भवती सुदुर्बला परिहीयते बुद्धि न तस्य भोति ।
ज्ञानाच्च सो हीयति नित्यकालं यस्मा न मिद्धेऽभिरतिं प्रयाति ॥
कुसीद अज्ञो अलसो अप्रज्ञो अमनुष्य अवतार लभन्ति तस्य ।
विहेठयन्ते च वने वसन्तं यस्मा न मिद्धेऽभिरतिं प्रयाति ॥
कुशलेन चित्तेन सदा अनर्थिको धर्मे च छन्दो न हि भोति तस्य ।
असद्धर्मकामश्च स भोति भूयो यस्मा न मिद्धेऽभिरतिं प्रयाति ॥
सद्धर्मछन्देन विहीन मूढः परिहीयते सर्वगुणेहि बालः ।
शुक्लं च धर्मेति तमोऽभिगच्छती यस्मा न मिद्धेऽभिरतिं प्रयाति ॥
अविशारदो भोति प्रम्लानचित्तः प्रामोद्य तस्यो भवती न नित्यम् ।
निद्रापरस्तः शिथिलगात्र भोती यस्मा न मिद्धेऽभिरतिं प्रयाति ॥
आत्मा तु ज्ञात्वा च कुसीदप्राप्त ईर्ष्यायते वीर्यसमारब्धतान् ।
वीर्यान्वितानां च अवर्णं भाषते यस्मा न मिद्धेऽभिरतिं प्रयाति ॥ पेयालं ॥ *
यत्सर्वदुःखस्य तमस्य नाशनम् अपायपरिवर्जनताय मूलम् ।
सर्वेहि बुद्धेहि सदा प्रशस्तं त वीर्यमार्यं सततं भजस्व ॥

कर्मारामममधिकृत्याह –

सुदुर्वचो भोति गुरूभि चोदितः प्रदक्षिणं गृह्णति नानुशासनम् ।
विपन्नशीलश्च स भोति क्षिप्रं दोषा अमी कर्मरते भवन्ति ॥
उत्कण्ठितो भोति स नित्यकालं गृहस्थकर्माणि सदा विचिन्तयन् ।
ध्यानप्रहाणैश्च न तस्य कृत्यं दोषा अमी कर्मरते भवन्ति ॥
तीव्रश्च संजायति तस्य रागो रसारसेषु ग्रसितः स मूर्छितः ।
न तुष्यतेऽसावितरेतरेण दोषा अमी कर्मरते भवन्ति ॥
महत्या च भोती परिषाय तुष्टो स दुःखितो भोति तया विहीनः ।
संकीर्ण भोती स यथेह गर्दभो दोषा अमी कर्मरते भवन्ति ॥ पेयालं ॥
दिवा च रात्रौ च अनन्यचित्तो भक्ते च चोले च भवत्यभीक्ष्णम् ।
स्वनर्थिको भोति गुणै स सर्वदा दोषा अमी कर्मरते भवन्ति ॥
कथान्यसौ पृच्छति लौकिकानि अयुक्तमन्त्रैश्च रतिं प्रयाति ।
युक्तैश्च मन्त्रै स न विन्दते रतिं दोषा अमी कर्मरते भवन्ति ॥ पेयालं ॥

अथ खलु मैत्रेयो बोधिसत्त्वो महासत्त्वो भगवन्तमेतदवोचत्–सुपरीत्तप्रज्ञास्ते भगवन् बोधिसत्त्वा भविष्यन्ति विहीनप्रज्ञा येऽग्रधर्मान् वर्जयित्वा हीनानि कर्माण्यारप्स्यन्ते । एवमुक्ते भगवान् मैत्रेय बोधिसत्त्व महासत्त्वमेतदवोचत्–एवमेतन्मैत्रेय, एवमेतद्यथा वदसि– सुपरीत्तप्रज्ञास्ते

बोधिसत्त्वा भविष्यन्ति येऽग्रधर्मान् परिवर्जयित्वा हीनानि कर्माण्यारप्स्यन्ते । अपि त्वारोचयामि ते मैत्रेय, प्रतिवेदयामि ते । न ते बोधिसत्त्वास्तथागतशासने प्रव्रजिता येषां नास्ति योगो नास्ति ध्यानं नास्ति प्रहाणं नास्त्यध्ययनं नास्ति बाहुश्रुत्यपर्येष्टिः । अपि तु मैत्रेय ध्यानप्रहाणप्रभावितं तथागतशासनं ज्ञानसंस्कृतं ज्ञानसमाहितमभियोगप्रभावितम्, न गृहिकर्मान्तवैयापृत्यप्रभावितम् । अयुक्तयोगानामेतत्कर्म संसाराभिरतानां यदुत वैयापृत्यं लौकिककृत्यपलिगोधः । न तत्र बोधिसत्त्वेन स्पृहोत्पादयितव्या । सचेन्मैत्रेय वैयापृत्याभिरतो बोधिसत्त्वः सप्तरत्नमयैः स्तूपैरिमं त्रिसाहस्रमहासाहस्रं लोकधातुं पूरयेत्, नाहं तेनाराधितो भवेयं न मानितो नापि सत्कृतः । पेयालं । तत्र जम्बूद्वीपः पूरितः स्याद्वैयापृत्यकरैर्बोधिसत्त्वैः । सर्वैस्तैरेकस्योद्देशस्वाध्यायाभियुक्तस्य बोधिसत्त्वस्योपस्थानपरिचर्या करणीया । जम्बूद्वीपप्रमाणैश्चोद्देशस्वाध्यायाभियुक्तैर्बोधिसत्त्वैरेकस्य प्रतिसंलयनाभियुक्तस्य बोधिसत्त्वस्योपस्थानपरिचर्या कर्तव्या । पेयालं । तत्कस्य हेतोः ? दुष्करमेतत्कर्म यदुत प्रज्ञाकर्म, उत्तरं निरुत्तरं सर्वत्रैलोक्यप्रतिविशिष्टमभ्युद्गतम् । तस्मात्तर्हि मैत्रेय बोधिसत्त्वेन योगार्थिकेन वीर्यमारब्धुकामेन प्रज्ञायामभियोक्तव्यमिति ॥

प्रपञ्चाराममधिकृत्याह –

अष्टाक्षणा तस्य न भोन्ति दूरे क्षणसंपदा तस्य न भोति श्रेष्ठा ।
एते अनर्थास्य भवन्ति नित्यं दोषा अमी तस्य प्रपञ्चचारिणः ॥ पेयालं ॥
दोषानिमान् सम्यगवेत्य पण्डितः सर्वान् प्रपञ्चान् परिवर्जयीत ।
सुलभा अनर्था हि प्रपञ्चचारिणः तस्मात्प्रपञ्चेन न संवसेत ॥
यायाच्छतं योजनकं परं वरं यत्र प्रपञ्चोऽस्ति च विग्रहो वा ।
न तत्र वासं न निकेतु कुर्यान्मुहूर्तमात्रं स्ति य यत्र क्लेशः ॥
नार्थार्थिकाः प्रव्रजिता गुणार्थिका मा विग्रहं कुर्वथ दुष्टचित्ताः ।
न वोऽस्ति क्षेत्रं न कृषिर्वणिज्या स्युर्यस्य अर्थाय प्रपञ्च एते ॥
न पुत्र धीता न च वोऽस्ति भार्या न चास्य मित्रं न च बन्धुवर्गः ।
दास्यो न दासा न च ईश्वरत्वं मा विग्रहं कुर्वथ प्रव्रजित्वा ॥
काषायवस्त्राणि गृहीत्व श्रद्धया शान्तप्रशान्तैर्हि निषेवितानि ।
शान्तप्रशान्ता उपशान्त भोथ प्रपञ्च वर्जित्व जनेथ क्षान्तिम् ॥
आशीविषान् राक्षस रौद्रचित्तान् नरकांश्च तिर्यग्विषयो यमस्य ।
प्रपञ्चचारस्य न भोन्ति दूरे तस्माद्धि क्षान्तौ जनयेत वीर्यम् ॥ पेयालं ॥
इमेन योगेन लभेत शुद्धिं क्ष(प)यित्व कर्मावरणं अशेषम् ।
धर्षेति मारं सबलं सवाहनं यो धीरु तस्यैव जनेति क्षान्तिम् ॥ इति ॥

गम्भीरान्यत्र अनर्थविवर्जनमुक्तम् – तस्मात्तर्हि मैत्रेय बोधिसत्त्वयानिकेन कुलपुत्रेण वा कुलदुहित्रा वा पश्चिमायां पञ्चशत्यां सद्धर्मलोपे वर्तमाने अल्पेनानुत्सुकेन स्थातव्यम् सल्लेखवृत्तिना सर्वकर्मान्तानि शान्तिपुरस्कृतेनानभिसंस्कृतेन अभिनिष्क्रम्यारण्यप्रान्तवासिना

अनभियुक्तमनसा परिवर्जितेनात्मस्खलितगवेषिणा परस्खलितागवेषिणा तूष्णीभावाभिरतेन प्रज्ञापारमिताविहाराभिरतेनेति ॥

आर्यरत्नमेघेऽप्यनर्थवर्जनमुक्तम्—तावत्पिण्डाय चरति यावदस्य कार्यस्य प्राप्तिर्भवति । अन्यत्र येषु स्थानेषु चण्डा वा कुक्कुरास्तरुणवत्सा वा गावः प्रकृतिदुःशीला वा तिर्यग्योनिगता विदिष्टाभिप्राया वा स्त्रीपुरुषदारकदारिका, जुगुप्सितानि वा स्थानानि, तानि सर्वेण सर्वं वर्जयतीति ॥

अनेनैतद्दर्शितं भवति यद् दृष्टेऽपि याचनके एवंविधे तदवर्जयत आपत्तिर्भवतीति ॥

अथ यदेवमाद्यनर्थवर्जनमुक्तम्—

केनैतल्लभ्यते सर्वनिष्फलस्पन्दवर्जनात् ॥ ७ ॥

केनैतल्लभ्यते ? सर्वनिष्फलस्पन्दवर्जनात् । फलमत्र परार्थः । तदर्थं यः स्पन्दो न संवर्तते, स निष्फलत्वाद्वर्जयितव्यः ॥

यथा चन्द्रप्रदीपसूत्रे कायसंवरमध्ये पठ्यते—न हस्तलोलुपो भवति न पादलोलुपः हस्तपादसंयत इति ॥

तथा दशधर्मकसूत्रेऽपि देशितम्—हस्तविक्षेपः पादविक्षेपोऽशनं परिधानं लङ्घनं प्लवनम्, इदमुच्यते कायदौष्ठुल्यमिति ॥

आर्यधर्मसंगीतिसूत्रे तु यथा बोधिसत्त्वानां परार्थादन्यत्कर्म न कल्पते, तथा स्पष्टमेव
B 117 परिदीपितम्—यत्किंचिद्भगवन् बोधिसत्त्वानां कायकर्म, यत्किंचिद्वाक्कर्म, यत्किंचिन्मनस्कर्म, तत्सर्वं सत्त्वावेक्षितं प्रवर्तते महाकरुणाधिपतेयं सत्त्वहिताधिष्ठाननिमित्तं सर्वसत्त्वहितसुखाध्याशयप्रवृत्तम् । स एवंहिताशयः एवंसंज्ञी भवति—सा मया प्रतिपत्तिः प्रतिपत्तव्या या सर्वसत्त्वानां हितावहा सुखावहा च ॥ पेयालं ॥ आयतनेषु शून्यग्रामप्रत्यवेक्षणा प्रतिपत्तिः । न चायतनपरित्यागं स्पृहयतीति ॥

आर्यगगनगञ्जसूत्रेऽप्युक्तम्—तद्यथापि नाम छिद्रान्मारुतः प्रविशति, एवमेव यतो यत एव चित्तस्य छिद्रं भवति, ततस्तत एव मारोऽवतारं लभते । तस्मात्सदा अच्छिद्रचित्तेन बोधिसत्त्वेन भवितव्यम् । तत्रेयमच्छिद्रचित्तता यदिदं सर्वाकारज्ञतायाः शून्यतायाः परिपूरिरिति ॥

का पुनरियं सर्वाकारवरोपेता शून्यता ? येयं बोधिसत्त्वचर्याया अपरित्यागेनाभ्यस्यमाना अभ्यस्ता वा सर्वभावशून्यता । एषा च रत्नचूडसूत्रे विस्तरेणाख्याता ॥

तथा अक्षयमतिसूत्रेऽपि दर्शितम्—पापकानामकुशलानां धर्माणां प्रहाणाय छन्दं जनयति । अत्र प्रस्तावे यानि चान्यानि पुनः कानिचिदन्यान्यपि चित्तविक्षेपकराणि, यानि समाधिस्कन्धस्य विपक्षाय संवर्तन्ते, अयमुच्यते समाधिविपक्षः । यावदिमे उच्यन्ते पाप[का] अकुशला धर्मा इति ॥

शीलपारमितायामनर्थवर्जनं पञ्चमः परिच्छेदः ॥

1 SR 38

आत्मभावरक्षा षष्ठः परिच्छेदः ।

उक्तं निष्फलस्पन्दवर्जनम् । कथमेतत्सिध्येदित्याह —

एतत्सिध्येत्सदा स्मृत्या

इति । द्वादशेमाः स्मृतयो निष्फलस्पन्दवर्जनाय संवर्तन्ते । यदुत तथागताज्ञानतिक्रमानुपालनविपाकगौरवस्मृतिः । सर्वकायस्य निश्चलस्वभावताप्रतिष्ठिततानुस्मृतिः । सति सत्त्वार्थे यदङ्गमनुपयोगि तद् दृढतरस्मृत्यपेक्षानिश्चलमाध्यच्छन्दपरायत्तीकृतं सर्वधीरचेष्टास्मृतिः । नवकस्य भयोत्सवादिसंबन्धसंभ्रमेऽङ्गमुक्तस्मृतिः । ईर्यापथचतुष्काक्षेपनिरूपणस्मृतिः । अन्तरान्तरा च ईर्यापथविकोपरक्षणार्थमीर्यापथसंपदवलोकनस्मृतिः । भाषणकाले चातिप्रसादौद्धत्यसंरम्भपक्षपातादिवशादतिमात्राप्रासादिकहस्तपादशिरोमुखविकारनियमनस्मृतिः । यः श्रोता, वक्तव्यः स यावन्मात्रेण ध्वनितार्थं जानाति, तदनतिरेकेण स्वरेण भाषणस्मृतिरन्यत्र पराशङ्कादोषसंभवात् । अशिक्षितजनसमागमसंकटे स्वचित्तचित्तप्रसादनादितात्पर्यस्मृतिः । चित्तमत्तद्विपस्य शमथस्तम्भे नित्यबद्धस्मृतिः । मुहुर्मुहुश्च चित्तावस्थाप्रत्यवेक्षणास्मृतिः । महाजनसंपाते प्रायोऽन्यकार्यत्यागेनापि यथोक्तस्मृतिरक्षा तात्पर्यस्मृतिरिति ॥

एवमेताभिः स्मृतिभिर्निष्फलस्पन्दनवर्जनं सिध्यति । सा च —

स्मृतिस्तीव्रादराद्भवेत् ।

तत्रादरः कार्येषु सर्वभावेनाभिमुख्यम् । अवज्ञाप्रतिपक्षः । अयं च —

आदरः शममाहात्म्यं ज्ञात्वातापेन जायते ॥ ८ ॥

कस्तावदयं शमो नाम ? य आर्याक्षयमतिसूत्रे शमथ उक्तः ॥

तत्र कतमा शमथाक्षयता ? या चित्तस्य शान्तिरुपशान्तिरविक्षेपेन्द्रियसंयमः, अनुद्धतता, अनुन्नहनता अचपलता अचञ्चलता सौम्यता गुप्तता कर्मण्यता आजानेयता एकाग्रता एकारामता संगणिकावर्जनता विवेकरतिः कायविवेकश्चित्ताविभ्रमोऽरण्यमुखमनसिकारता अल्पेच्छता । यावदीर्यापथगुप्तिः कालज्ञता समयज्ञता मात्रज्ञता मुक्तिज्ञता सुभरता सुपोषतेत्यादि ॥

किं पुनरस्य शमस्य माहात्म्यम् ? यथाभूतज्ञानजननशक्तिः । यस्मात् —

समाहितो यथाभूतं प्रजानातीत्यवदन्मुनिः ।

यथोक्तं धर्मसंगीतौ — समाहितमनसो यथाभूतदर्शनं भवति । यथाभूतदर्शिनो बोधिसत्त्वस्य सत्त्वेषु महाकरुणा प्रवर्तते । एवं चास्य भवति — इदं मया समाधिमुखं सर्वधर्मयथाभूतदर्शनं च सर्वसत्त्वानां निष्पादयितव्यम् । स तया महाकरुणया संचोद्यमानोऽधिशीलमधिचित्तमधिप्रज्ञं च शिक्षां परिपूर्य चानुत्तरां सम्यक्संबोधिमभिसंबुध्यते — तस्मान्मया शीघ्रसुस्थितेनाप्रकम्प्येनाशिथिलेन भवितव्यमिति । इदं शमथमाहात्म्यमात्मनः परेषां च अनन्तापायादिदुःखशमनमनन्तलौकिकलोकोत्तरसुखसंपत्प्रकर्षप्राप्त्यादिकमवगम्य तदभिरतिगतातापो भावयितव्य आदीप्तगृहान्तर्निर्गत इव शीतजलाभिलाषिणा । तेन तीव्र आदरो भवति शिक्षासु । तेनापि स्मृतिस्त-

B 120 तिष्ठति । उपस्थितस्मृतिर्निष्फलं वर्जयति । यश्च निष्फलं वर्जयति तस्यानर्था न संभवन्ति । तस्मादात्मभावं रक्षितुकामेन स्मृतिमूलमन्विष्य नित्यमुपस्थितस्मृतिना भवितव्यम् ॥

अत एव उग्रपरिपृच्छायां गृहिणं बोधिसत्त्वमधिकृत्योक्तम्—तेन सुरामैरेयमद्यप्रमादस्थानात् प्रतिविरतेन भवितव्यममत्तेनानुन्मत्तेनाचपलेनाचञ्चलेनासंभ्रान्तेनामुखरेणानुन्नडेनानुद्धतेनोपस्थित स्मृतिना संप्रजन्येनेति । अत्रैव च प्रव्रजितबोधिसत्त्वमधिकृत्योक्तम्—स्मृतिसंप्रजन्यस्याविक्षेप इति ॥

तत्र स्मृतिः आर्यरत्नचूडसूत्रेऽभिहिता—यया स्मृत्या सर्वक्लेशानां प्रादुर्भावो न भवति । यया स्मृत्या सर्वमारकर्मणामवतारं न ददाति । यया स्मृत्या उत्पथे वा कुमार्गे वा न पतति । यया स्मृत्या दौवारिकभूतया सर्वेषामकुशलानां चित्तचैतसिकानां धर्माणामवकाशं न ददाति । इयमुच्यते सम्यक्स्मृतिरिति ॥

संप्रजन्यं तु प्रज्ञापारमितायामुक्तम्—चरंश्चरामीति प्रजानाति । स्थितः स्थितोऽस्मीति प्रजानाति । शयानः शयित इति प्रजानाति । निषण्णो निषण्णोऽस्मीति प्रजानाति । यथा यथा चास्य कायः स्थितो भवति, तथा तथैव प्रजानाति । पेयालं । सोऽतिक्रामन् वा प्रतिक्रामन् वा संप्रजानचारी भवति । आलोकिते व्यवलोकिते संमिञ्जिते प्रसारिते संघाटीपत्त्रपात्रचीवरधारणे अशिते पीते खादिते निद्राक्लमप्रतिविनोदने आगते गते स्थिते निषण्णे सुप्ते जागरिते भाषिते तूष्णींभावे प्रतिसंलयने संप्रजानचारी भवतीति ॥

B 121 शीलं हि समाधिसंवर्तनीयम् ॥ यथोक्तं चन्द्रप्रदीपसूत्रे—

क्षिप्रं समाधिं लभते निरङ्गणं विशुद्धशीलस्मिमि आनुशंसा ॥[1] इति ॥

अतोऽवगम्यते—ये केचित् समाधिहेतवः प्रयोगास्ते शीलान्तर्गता इति ॥ तस्मात् समाध्यर्थिना स्मृतिसंप्रजन्यशालिना भवितव्यम् । तथा शीलार्थिनापि समाधौ यत्नः कार्यः, तत्रैव सूत्रे वचनात् ।

ध्यानानुशंसेषु हि पठ्यते—

नासौ भोति अनाचारो आचारे सुप्रतिष्ठितः ।
गोचरे चरते योगी विवर्जेति अगोचरम् ॥
निष्परिदाहविहारी गुप्तश्चेन्द्रियसंवृतः ॥[2] इति ॥

एताभ्यां च शीलसमाधिभ्यामन्योन्यसंवर्धनकराभ्यां चित्तकर्मपरिनिष्पत्तिः । एतावती चेयं बोधिसत्त्वशिक्षा यदुत चित्तपरिकर्म, एतन्मूलत्वात् सर्वसत्त्वार्थानाम् ॥ उक्तं ह्यार्यरत्नमेघे—चित्तपूर्वंगमाश्च सर्वधर्माः । चित्ते परिज्ञाते सर्वधर्माः परिज्ञाता भवन्ति । अपि तु—

चित्तेन नीयते लोकश्चित्तं चित्तं न पश्यति ।
चित्तेन चीयते कर्म शुभं वा यदि वाशुभम् ॥

B 122 चित्तं भ्रमतेऽलातवत् । चित्तं भ्रमते तुरङ्गवत् । चित्तं दहते दवाग्निवत् । चित्तं हरते महाम्बुवत् ॥ स एवं व्युपपरीक्षमाणश्चित्ते सुपस्थितस्मृतिर्विहरति, न चित्तस्य वशं गच्छति । अपि तु चित्तमेवास्य वशं गच्छति । चित्तेनास्य वशीभूतेन सर्वधर्मा वशीभवन्तीति ॥

---

[1] SR 26.6 *cd* [2] SR. 28. 17–18*ab*

तथा आर्यधर्मसंगीतिसूत्रेऽप्युक्तम्—मतिविक्रमो बोधिसत्त्व आह—योऽयं धर्मो धर्म इत्युच्यते, नायं धर्मो देशस्थो न प्रदेशस्थोऽन्यत्र स्वचित्ताधीनो धर्मः । तस्मान्मया स्वचित्तं स्वाराधितं स्वधिष्ठितं सुसमारब्धं सुनिगृहीतं कर्तव्यम् । तत्कस्य हेतोः ? यत्र चित्तं तत्र गुणदोषाः । नास्ति निश्चित्तताया गुणदोषाः । तत्र बोधिसत्त्वो दोषेभ्यश्चित्तं निवार्य गुणेषु प्रवर्तयति ॥ तदुच्यते—चित्ताधीनो धर्मो धर्माधीना बोधिरिति ॥ अयं भगवन् धर्मं समाददानः सुखाभिसंबोधाय संवर्तत इति ॥

आर्यगण्डव्यूहसूत्रेऽपि वर्णितम्—स्वचित्ताधिष्ठानं सर्वबोधिसत्त्वचर्या, स्वचित्ताधिष्ठानं सर्वसत्त्वपरिपाकविनयः ॥ पेयालं ॥ तस्य मम कुलपुत्र एवं भवति—स्वचित्तमेवोपस्तम्भयितव्यं सर्वकुशलमूलैः । स्वचित्तमेवाभिष्यन्दयितव्यं धर्ममेघैः । स्वचित्तमेव परिशोधयितव्यमावरणीयेभ्यो धर्मेभ्यः । स्वचित्तमेव (दृ)ढीकर्तव्यं वीर्येणेत्यादि ॥

तथा अत्रैव मायादेव्यदर्शनाकुलीभूते आर्यसुधने रत्ननेत्राया नगरदेवतायास्तद्दर्शनार्थमियमनुशासनी—चित्तनगरपरिपालनकुशलेन ते कुलपुत्र भवितव्यं सर्वसंसारविषयरत्यसंवसनतया । चित्तनगरालंकारप्रयुक्तेन ते कुलपुत्र भवितव्यं दशतथागतबलाध्यालम्बनतया । चित्तनगरपरिशोधनप्रयुक्तेन ते कुलपुत्र भवितव्यमीर्ष्यामात्सर्यशाठ्यापनयनतया । चित्तनगरविवर्धनाभियुक्तेन ते कुलपुत्र भवितव्यं सर्वज्ञतासंभारमहावीर्यवेगविवर्धनतया । चित्तनगरदुर्योधनदुरासदताभिनिर्हारप्रयुक्तेन ते कुलपुत्र भवितव्यं सर्वक्लेशमारकायिकपापमित्रमारचक्रानवमर्दनतया । चित्तनगरविस्तरणप्रयुक्तेन ते कुलपुत्र भवितव्यं महामैत्रीसर्वजगत्स्फुरणतया । चित्तनगरप्रतिच्छादनप्रयुक्तेन ते कुलपुत्र भवितव्यं विपुलधर्मच्छत्रसर्वाकुशलधर्मप्रतिपक्षाभिनिर्हरणतया । चित्तनगरविवरणप्रयुक्तेन ते कुलपुत्र भवितव्यम् आध्यात्मिकबाह्यवस्तुसर्वजगत्संप्रापणतया । चित्तनगरदृढस्थामाभिनिर्हारप्रयुक्तेन ते कुलपुत्र भवितव्यं सर्वाकुशलधर्मस्वसंतत्यवसनतया । यावदेवं चित्तनगरविशुद्धप्रयुक्तेन कुलपुत्र बोधिसत्त्वेन शक्यं सर्वकुशलमूलसमार्जनमनुप्राप्तुम् । तत्कस्य हेतोः ? तथा हि तस्य बोधिसत्त्वस्यैवं चित्तनगरपरिशुद्धस्य सर्वावरणानि पुरतो न संतिष्ठन्ते । बुद्धदर्शनावरणं वा धर्मश्रवणावरणं वेत्यादि ॥

तस्माद् व्यवस्थितमेवम्—चित्तपरिकर्मैव बोधिसत्त्वशिक्षेति । तच्चाचपलचेतसः ॥

शमाच्च न चलेच्चित्तं बाह्यचेष्टानिवर्तनात् ॥ ९ ॥

असंप्रजन्यपरतन्त्रस्य मुनेरस्मृतेश्च चित्तं चलति समीहितादालम्बनादन्यत्र नीयमानत्वात् । यदा तु स्मृतिसंप्रजन्येन बाह्यचेष्टा निवर्तिता भवन्ति, तदा तद्वशात्कदेशस्मिन्नालम्बने निबद्धं यावदिष्यते तावत्तिष्ठति । तत्र च पूर्ववदनुशासनिस्तरः । अचलेऽपि च सत्त्वार्थक्षमो भवत्येव प्रसादनपरत्वात् । कथम् ?

सर्वत्राचपलो मन्दमतिस्निग्धाभिभाषणात् ।
आवर्जयेज्जनं भव्यमादेयश्चापि जायते ॥ १० ॥

१ GV pp. 82–83　२ GV pp. 430–31.

आर्यतथागतगुह्यसूत्रेऽप्याह – न खलु पुन कुलपुत्र बोधिसत्त्वस्य वाग् रक्ता वा दुष्टा वा मूढा वा क्लिष्टा वा क्षुण्णव्याकरणा वा स्वपक्षोत्कर्षणवचना वा, परपक्षनिग्रहवचना वा, आत्मवर्णानुनयवचना वा, परवर्णप्रतिघवचना वा, प्रतिज्ञोत्तारणवचना वा, आभिमानिकव्याकरणवचना वेति ॥

आर्यदशभूमकसूत्रेऽप्युक्तम् – येय वागमनोज्ञा स्वसतानपरसतानविनाशनी तथारूपा वाच प्रहाय, येय वाक् स्निग्धा मृद्वी मनोज्ञा मधुरा प्रियकरणी मनआपकरणी हितकरणी कर्णसुखा हृदयगमा प्रेमणी वर्णविस्पष्टा विज्ञेया श्रवणीया अनिश्रिता बहुजनकान्ता बहुजनप्रिया बहुजनमनआपा विज्ञप्रशस्ता सर्वसत्त्वहितसुखावहा मनउत्प्लावकरी मन प्रह्लादनकरी स्वपर सतानप्रमोदनकरी रागद्वेषमोहसर्वक्लेशप्रशमनी, तथारूपा वाच निश्चारयति । यावदितिहासपूर्वकमपि वचन परिहार्य परिहरतीति ॥

आर्यगगनगञ्जसूत्रे तूक्तम् – गुरुवचनानवमर्दनतया, परवचनानाच्छिन्दनतया चादेय ग्राह्यवचनो भवतीति ॥

धर्मसगीतिसूत्रेऽप्युक्तम् – गगनगञ्जो बोधिसत्त्व आह – न बोधिसत्त्वेनैषा वाग्भाषितव्या यया परो व्यापद्येत । न सा वाग्भाषितव्या यया पर तापयेत् । न बोधिसत्त्वेन सा वाग्भाषितव्या यत्परो जानीयात् । न सा वाग्भाषितव्या यापार्था निरर्था । न बोधिसत्त्वेन सा वाग्भाषितव्या यया न विद्यामुत्पादयेत् । न सा वाग्भाषितव्या या सत्त्वाना न हृदयगमा न पौरी न कर्णसुखा, न सा वाग्भाषितव्येति ॥

सक्षेपतस्तु पराप्रसादरक्षा आर्यसागरमतिसूत्रे देशिता – अपर एकधर्मो महायानसग्राहाय सवर्तते – स्वस्खलितप्रत्यवेक्षणतया सर्वसत्त्वानुरक्षेति ॥

एषा रक्षात्मभावस्य

यथा परैर्न नाश्येत । यथा न परान्न नाशयेत । अस्य तु ग्रन्थविस्तरस्याय पिण्डार्थो बोधिसत्त्वेन मनसा नित्य धारयितव्य –

सुनिश्चल सुप्रसन्न धीर सादरगौरवम् ।
सलज्ज सभय शान्त पराराधनतत्परम् ।
आत्मसत्त्ववश नित्यमनवद्येषु वस्तुषु ।
निर्माणमिव निर्मान धारयाम्येष मानसम् । इति ॥

किमेतावती आत्मभावरक्षा ? न हि । किं तर्हि –

भैषज्यवसनादिभिः ।

सह । तत्र द्विविध भैषज्यम् । सततभैषज्य ग्लानप्रत्ययभैषज्य च । तत्र सततभैषज्यमधिकृत्य आर्यरत्नमेघेऽभिहितम् – तस्मात्पिण्डपात्रादेक प्रत्यश सब्रह्मचारिणा स्थापयति । द्वितीय दु खिताना तृतीय विनिपतिताना चतुर्थमात्मना परिभुङ्क्ते । परिभुञ्जानो न रक्त परिभुङ्क्तेऽसक्तोऽगृद्धोऽनध्यवसित । अन्यत्र यावदेव कायस्य स्थितये, यापनायै । तथा परिभुङ्क्ते यथा नातिसलिखितो भवति, नातिगुरुकाय । तत्कस्य हेतो ? अतिसलिखितो हि कुशलपक्षपराङ् B

मुखो भवति । अतिगुरुकायो मिद्धावष्टब्धो भवति । तेन त पिण्डपात परिभुज्य कुशलपक्षाभि
मुखेन भवितव्यमित्यादि ॥

आर्यरत्नराशावप्युक्तम्—तेन ग्राम वा नगर वा निगम वा पिण्डाय चरता धर्मसनाह सनह्य
पिण्डाय चर्तव्यम् । तत्र कतमो धर्मसनाह ? अमनआपानि रूपाणि दृष्ट्वा न प्रतिहन्तव्यम् ।
मनआपानि दृष्ट्वा नानुनेतव्यम् । एव मनआपामनआपेषु शब्दगन्धरसस्प्रष्टव्येषु विज्ञेषु
नानुनेतव्य न प्रतिहन्तव्यम् । इन्द्रियसुसवृतेनानुत्क्षिप्तचक्षुषा युगमात्रप्रेक्षिणा । दान्ताजानेय
चित्तेन पूर्वधर्ममनसिकारमनुत्सृजता नाभिप्रक्षिप्तया सतत्या पिण्डाय चर्तव्यम्, सपदानचारिणा
च भवितव्यम् । यतश्च पिण्डपातो लभ्यते तत्रानुनयो न कर्तव्य । यतश्च न लभ्यते तत्र
प्रतिघातो नोपादयितव्य । दशानुप्रवेशो न चैकादशात्कुलाद् भिक्षा न लभ्यते । तथापि न
परितसव्यम्, एव च चित्तमुत्पादयितव्यम्—एवं बहुकृत्या होते श्रमणब्राह्मणगृहपतय । न
तैरवश्य मम दातव्यम् । इद तावदाश्चर्य य मामेते समन्वाहरन्ति । क पुनर्वादो यद्भिक्षा
दास्यन्ति । तेनैवमपरितपता पिण्डाय चर्तव्यम् । ये चास्य सत्त्वाश्चक्षुष आभासमागच्छन्ति
स्त्रीपुरुषदारकदारिका, अन्तशस्तिर्यग्योनिगता, तत्र मैत्रीकरुणाचित्तमुत्पादयितव्यम्,—तथाह
करिष्यामि यथा ये मे सत्त्वाश्चक्षुष आभासमागच्छन्ति, पिण्डपात वा दास्यन्ति, तान् सुगति
गामिन करिष्यामि । तादृश योगमापत्स्ये । तेन रूक्ष वा प्रणीत वा पिण्डपात सगृह्य समन्ताच्चतु-
B 129 र्दिश व्यवलोकयितव्यम्—क इह ग्रामनगरनिगमे दरिद्र सत्त्व, यस्यास्मात्पिण्डपातात्सविभाग
करिष्यामि । यदि दरिद्र सत्त्व पश्यति तेन तत्पिण्डपातात्सविभाग कर्तव्य । अथ न
कंचित्सत्त्व दरिद्र पश्यति, तेनैव चित्तमुत्पादयितव्यम्—सन्त्यनाभासगता सत्त्वा ये मम चक्षुष
आभास नागच्छन्ति । तेषामित पिण्डपाताद्ग्र प्रयच्छ निर्यातयामि । दत्तादाना परिभुञ्जन्ताम् ।
तेन तत्पिण्डपात गृहीत्वा तदरण्यायतनमभिरुह्य धौतपाणिना शोभनसमाचारेण श्रमणचारित्र
कल्पसमन्वागतेनाधिष्ठानाधिष्ठितेन पर्यङ्क बद्ध्वा स पिण्डपात परिभोक्तव्य । पेयाल । परिभुञ्जता
चैव मनसिकार उत्पादयितव्य —सन्त्यस्मिन् कायेऽशीति क्रिमिकुलसहस्राणि । तान्यनेनैवौजसा
सुख फासु विहरन्तु । इदानीं चैषामामिषेण सग्रह करिष्यामि । बोधिप्राप्तश्च पुनर्धर्मेण सग्रह
करिष्यामि । यदि पुनरस्य रूक्ष पिण्डपात भवति, तेनैव चित्तमुत्पादयितव्यम्—रूक्षाहारतया मे
लघु कायो भविष्यति प्रहाणक्षम, उच्चारप्रस्रावनिष्यन्दश्च मे परीत्तो भविष्यति । श्रद्धादेय
च परीत्त भविष्यति । अल्पकृत्यता चित्तलघुता च मे भविष्यति । अल्पाल्पलतसिद्धश्च मे भविष्यति ।
यदा पुनरस्य प्रभूत पिण्डपातो भवति, तत्रापि मात्राभोजिना भवितव्यम् उत्सर्जनधर्मिणा च,
तत पिण्डपातादन्यतरस्या शिलायामवतीर्यैव चित्तमुत्पादयितव्यम्—ये केचिन्मृगपक्षिसघा आमिष-
भोजनेनार्थिकास्ते दत्तादाना परिभुञ्जन्तामिति ॥

पुनराह—तेन सर्वेण रससज्ञा नोत्पादयितव्या । पेयाल । चण्डालकुमारसदृशेन मया
B 130 भवितव्यम् । चित्तकायचौक्षेण, न भोजनचौक्षेण । तत्कस्माद्धेतो ? नियप्रणीतमपि भोजन भुक्तम्,
सर्वं तत्पूतिनिष्यन्दपर्यवसान दुर्गन्धपर्यवसान प्रतिकूलपर्यवसानम् । तस्मान्मया न प्रणीतभोजना
काङ्क्षिणा भवितव्यम् । तेन नैवं चित्तमुत्पादयितव्यम्—पुरुषो मे पिण्डपात ददाति न स्त्री । स्त्री

मे पिण्डपातं ददाति न पुरुषः । दारको मे पिण्डपातं ददाति न दारिका । दारिका मे पिण्डपातं ददाति न दारकः । प्रणीतं लभेऽहं न रूक्षम् । सत्कृत्य लभेऽहं नासत्कृत्य । चपलं लभेऽहं न कृच्छ्रेण । प्रविष्टमात्रं च मां समन्वाहरेयुः । न मे कश्चिद्विक्षेपो भवेत् । सुनिहितांल्लभेऽहं प्र[णी]तान्नानारसाँल्लभेऽहम् । न हीनदरिद्रभोजनं लभेऽहम्, प्रत्युद्गच्छेयुर्मां स्त्रीपुरुषदारकदारिका । इमे ते सर्वेऽकुशला मनसिकारा नोत्पादयितव्याः । पेयालं । प्रायेण हि सत्त्वा रसगृद्धा भोजनहेतो पापानि कर्माणि कृत्वा नरकेषूपपद्यन्ते । ये ये पुनः संतुष्टा अगृद्धा अलोलुपा रसप्रतिप्रस्रब्धा जिह्वेन्द्रियसंतुष्टाः कियल्लूहेनापि भोजनेन यापयन्ति, तेषां च्युताना कालगतानां स्वर्गोपपत्तिर्भवति सुगतिगमनं भवति देवमनुष्येषु । ते देवोपपन्नाः सुधा परिभुञ्जते । एवं काश्यप पिण्डचारिकेण भिक्षुणा रसतृष्णां विनिवर्तयित्वा निध्याप्तचित्तेन सुपरिपक्वान् कुल्माषान् परिभुञ्जता न परितप्तव्यम् । तत्कस्माद्धेतो. ? कायसंधारणार्थं मार्गसंधारणार्थं मया भोजनं परिभोक्तव्यम् । पेयालं । यदि पुनः काश्यप पिण्डचारिको भिक्षुर्मेघाकुलवृष्टिकालसमये वर्तमाने न शक्नुयात् पिण्डायावतर्तुम्, तेन मैत्र्याहारसंनद्धेन धर्मचिन्तामनसिकारप्रतिष्ठितेन द्विरात्रं त्रिरात्रं वा भक्तच्छन्दच्छिन्नेन एवं संज्ञा उत्पादयितव्या – सन्ति यामलौकिकाः प्रेता दुष्करकर्मकारिणो ये वर्षशतेन खेलपिण्डमप्याहारं न प्रतिलभन्ते । तन्मया धर्मयोनिशश्चिन्ताप्रतिष्ठितेन कायदौर्बल्यं वा चित्तदौर्बल्यं वा नोत्पादयितव्यम् । अधिवासयिष्यामि क्षुत्पिपासाम्, न पुनरार्यमार्गभावनायां वीर्यं स्रंसयिष्यामि ॥ पे० ॥ यत्र कुले पिण्डपातं शुचिं कारयेत्तत्र कुले आसने निषद्य धार्मी कथा कर्तव्या । यावन्न स पिण्डपातः शुचीकृतो भवेत्, तेन पिण्डपातं गृहीत्वा उत्थायासनात्प्रक्रमितव्यम् । पिण्डचारिकेण काश्यप भिक्षुणा नावभासकरेण भवितव्यम्, न लपना न कुहना कर्तव्या ॥

तत्र कतमोऽवभासः ? यत्परेषामेवं वाचं भाषते – रूक्षो मे पिण्डपातो रूक्षो मे पिण्डपात आसीत् । न च मे यावदर्थं भुक्तम् । बहुजनसाधारणश्च मे पिण्डपात. कृत. । अल्पं मे भुक्तम्, जिघत्सितोऽस्मीति । यत्किंचिदेवंरूपमवभासनिमित्तम्, इयमुच्यते चित्तकुहना । सर्वमेतत्पिण्डचारिकेण भिक्षुणा न वर्तव्यमुपेक्षकभूतेन । यत्पात्रे पतितं रूक्षं वा प्रणीत वा अशुभं वा शुभं वा, तत्परिभोक्तव्यमपरितप्यमानेनाशयशुद्धेन धर्मनिध्यप्तिबहुलेन । काययापनार्थमार्यमार्गस्योपस्तम्भार्थं स पिण्डपातः परिभोक्तव्य इति ॥

तथा आर्योग्रपरिपृच्छायामप्युक्तम् – यस्याश्चान्तिके पिण्डपातं परिभुज्य न शक्नोत्यात्मनः परस्य चार्थं परिपूरयितुम्, अनुजानाम्यहं तस्य पिण्डचारिकस्य बोधिसत्त्वस्य निमन्त्रणमिति ॥

एवं तावत्सततभैषज्येनात्मभावरक्षा कार्या । तत्रापि न मत्स्यमांसेन, लङ्कावतारसूत्रे प्रतिषिद्धत्वात् ॥

तथा ह्युक्तम् – मांसं सर्वमभक्ष्यं कृपात्मनो बोधिसत्त्वस्येति वदामि ॥ पेयाल ।[1]

स्वाजन्याद् व्यभिचाराच्च शुक्रशोणितसंभवात् ।
उद्वेजनीयं भूताना योगी मांसं विवर्जयेत् ॥

---

1 LA 8.4–6, 9–24

सुखो भवति । अतिगुरुकायो मिद्धावष्टब्धो भवति । तेन त पिण्डपात परिभुज्य कुशलपक्षाभिमुखेन भवितव्यमित्यादि ॥

आर्यरत्नराशावप्युक्तम्—तेन ग्राम वा नगर वा निगम वा पिण्डाय चरता धर्मसनाह सनह्य पिण्डाय चर्तव्यम् । तत्र कतमो धर्मसनाह ? अमनआपानि रूपाणि दृष्ट्वा न प्रतिहन्तव्यम् । मनआपानि दृष्ट्वा नानुनेतव्यम् । एव मनआपामनआपेषु शब्दगन्धरसस्प्रष्टव्येषु विज्ञेयेषु नानुनेतव्य न प्रतिहन्तव्यम् । इन्द्रियसुसंवृतेनानुत्क्षिप्तचक्षुषा युगमात्रप्रेक्षिणा दान्ताजानेयचित्तेन पूर्वधर्ममनसिकारमनुसृजता नाभिप्रक्षिप्तया सतत्या पिण्डाय चर्तव्यम्, सपदानचारिणा च भवितव्यम् । यतश्च पिण्डपातो लभ्यते तत्रानुनयो न कर्तव्य. । यतश्च न लभ्यते तत्र प्रतिघातो नोत्पादयितव्य । दशकुलप्रवेशे न चैकादशात् कुलाद् भिक्षा न लभ्यते । तथापि न परितप्तव्यम्, एव च चित्तमुत्पादयितव्यम्—एव बहुकृत्या होते श्रमणब्राह्मणगृहपतय । न तैरवश्य मम दातव्यम् । इद तावदाश्चर्यं यन्मामेते समन्वाहरन्ति । क पुनर्वादो यद्भिक्षा दास्यन्ति । तेनैवमपरितपता पिण्डाय चर्तव्यम् । ये चास्य सत्त्वाश्चक्षुष आभासमागच्छन्ति स्त्रीपुरुषदारकदारिका, अन्तशस्तिर्यग्योनिगता, तत्र मैत्रीकरुणाचित्तमुत्पादयितव्यम्—तथाह करिष्यामि यथा ये मे सत्त्वाश्चक्षुष आभासमागच्छन्ति, पिण्डपात वा दास्यन्ति, तान् सुगतिगामिन करिष्यामि । तादृश योगमापत्स्ये । तेन रूक्ष वा प्रणीत वा पिण्डपात सगृह्य समन्ताच्चतु-

B 129 र्दिशो व्यवलोकयितव्यम्—क इह ग्रामनगरनिगमे दरिद्र सत्त्व, यस्यास्मात्पिण्डपातात्सविभाग करिष्यामि ? यदि दरिद्र सत्त्व पश्यति तेन तत्पिण्डपातात्सविभाग कर्तव्य । अथ न कचित्सत्त्व दरिद्र पश्यति, तेनैव चित्तमुत्पादयितव्यम्—सन्त्यनाभासगता सत्त्वा ये मम चक्षुष आभास नागच्छन्ति । तेषामित पिण्डपातादग्र प्रत्यश निर्यातयामि । दत्तादाना परिभुञ्जन्ताम् । तेन तत्पिण्डपात गृहीत्वा तदरण्यायतनमभिरुह्य धौतपाणिना शोभनसमाचारेण श्रमणचारित्रकल्पसमन्वागतेनाधिष्ठानाधिष्ठितेन पर्यङ्क बद्ध्वा स पिण्डपात परिभोक्तव्य । पेयाल । परिभुञ्जता चैव मनसिकार उत्पादयितव्य—सन्त्यस्मिन् कायेऽशीति क्रिमिकुलसहस्राणि । तान्यनेनैवौजसा सुख फासु विहरन्तु । इदानीं चैषामामिषेण सग्रह करिष्यामि । बोधिप्राप्तश्च पुनर्धर्मेण सग्रह करिष्यामि । यदि पुनरस्य रूक्ष पिण्डपात भवति, तेनैव चित्तमुत्पादयितव्यम्—रूक्षाहारतया मे लघु कायो भविष्यति प्रहाणक्षम, उच्चारप्रस्रावनिष्यन्दश्च मे परीत्तो भविष्यति । श्रद्धादेयं च परीत्त भविष्यति । कायलघुता चित्तलघुता च मे भविष्यति । अल्पग्लानमिद्धश्च मे भविष्यति । यदा पुनरस्य प्रभूत पिण्डपातो भवति, तत्रापि मात्राभोजिना भवितव्यम् उत्सर्जनधर्मिणा च, तत पिण्डपातादन्यतरस्या शिलायामवतीर्यैव चित्तमुत्पादयितव्यम्—ये केचि मृगपक्षिसघा आमिष-भोजनेनार्थिकास्ते दत्तादाना परिभुञ्जन्तामिति ॥

पुनराह—तेन सर्वेण रसतृष्णा नोत्पादयितव्या । पेयाल । चण्डालकुमारसदृशेन मया

B 130 भवितव्यम् । चित्तक्षयचौक्षेण, न भोजनचौक्षेण । तत्कस्माद्धेतो ? कियत्प्रणीतमपि भोजन भुक्तम्, सर्वं तत्पूतिनिष्यन्दपर्यवसान दुर्गन्धपर्यवसान प्रतिकूलपर्यवसानम् । तस्मान्मया न प्रणीतभोजनकाङ्क्षिणा भवितव्यम् । तेन नैव चित्तमुत्पादयितव्यम्—पुरुषो मे पिण्डपात ददाति न स्त्री । स्त्री

मे पिण्डपातं ददाति न पुरुषः । दारको मे पिण्डपातं ददाति न दारिका । दारिका मे पिण्डपातं ददाति न दारकः । प्रणीतं लभेऽहं न रूक्षम् । सत्कृत्य लभेऽहं नासत्कृत्य । चपलं लभेऽहं न कृच्छ्रेण । प्रविष्टमात्रं च मां समन्वाहरेयुः । न मे कश्चिद्विक्षेपो भवेत् । सुनिहितांल्लभेऽहं प्र[णी]तान्नानारसांल्लभेऽहम् । न हीनदरिद्रभोजनं लभेऽहम्, प्रत्युद्गच्छेयुर्मां स्त्रीपुरुषदारकदारिकाः । इमे ते सर्वेऽकुशला मनसिकारा नोत्पादयितव्याः । पेयालं । प्रायेण हि सत्त्वा रसगृद्धा भोजनहेतोः पापानि कर्माणि कृत्वा नरकेषूपपद्यन्ते । ये ये पुनः संतुष्टा अगृद्धा अलोलुपा रसप्रतिप्रस्रब्धा जिह्वेन्द्रियसंतुष्टाः कियल्लूहेनापि भोजनेन यापयन्ति, तेषां च्युतानां कालगतानां स्वर्गोपपत्तिर्भवति सुगतिगमनं भवति देवमनुष्येषु । ते देवोपपन्नाः सुधां परिभुञ्जते । एवं काश्यप पिण्डचारिकेण भिक्षुणा रसतृष्णां विनिवर्तयित्वा निध्यातचित्तेन सुपरिपेकान् कुल्माषान् परिभुञ्जता न परितसव्यम् । तत्कस्माद्धेतोः ? कायसंधारणार्थं मार्गसंधारणार्थं मया भोजनं परिभोक्तव्यम् । पेयालं । यदि पुनः काश्यप पिण्डचारिको भिक्षुर्मेघाकुलवृष्टिकालसमये वर्तमाने न शक्नुयात् पिण्डायावतर्तुम्, तेन मैत्र्याहारसंनद्धेन धर्मचिन्तामनसिकारप्रतिष्ठितेन द्विरात्रं त्रिरात्रं वा भक्तच्छन्दच्छिन्नेन एवं संज्ञा उत्पादयितव्या — सन्ति ग्रामलौकिकाः प्रेता दुष्करकर्मकारिणो ये वर्षशतेन खेटपिण्डमप्याहारं न प्रतिलभन्ते । तन्मया धर्मयोनिशश्चिन्ताप्रतिष्ठितेन कायदौर्बल्यं वा चित्तदौर्बल्यं वा नोत्पादयितव्यम् । अधिवासयिष्यामि क्षुत्पिपासाम्, न पुनरार्यमार्गभावनायां वीर्यं स्रंसयिष्यामि ॥ पे० ॥ यत्र कुले पिण्डपातं शुचिं कारयेत्तत्र कुले आसने निषद्य धार्मी कथा कर्तव्या । यावन्न स पिण्डपातः शुचीकृतो भवेत्, तेन पिण्डपातं गृहीत्वा उत्थायासनात्प्रक्रमितव्यम् । पिण्डचारिकेण काश्यप भिक्षुणा नावभासकरेण भवितव्यम्, न लपना न कुहना कर्तव्या ॥

तत्र कतमोऽवभासः ? यत्परेषामेवं वाचं भाषते — रूक्षो मे पिण्डपातो रूक्षो मे पिण्डपात आसीत् । न च मे यावदर्थं भुक्तम् । बहुजनसाधारणश्च मे पिण्डपातः कृतः । अल्पं मे भुक्तम्, जिघत्सितोऽस्मीति । यत्किंचिदेवंरूपमवभासनिमित्तम्, इयमुच्यते चित्तकुहना । सर्वमेतत्पिण्डचारिकेण भिक्षुणा न कर्तव्यमुपेक्षकभूतेन । यत्पात्रे पतितं रूक्षं वा प्रणीतं वा अशुभं वा शुभं वा, तत्परिभोक्तव्यमपरितप्यमानेनाशयशुद्धेन धर्मनिध्यप्तिबहुलेन । काययापनार्थमार्यमार्गस्योपस्तम्भार्थं स पिण्डपातः परिभोक्तव्य इति ॥

तथा आर्योग्रपरिपृच्छायामप्युक्तम् — यस्याश्रान्तिके पिण्डपातं परिभुज्य न शक्नोत्यात्मनः परस्य चार्थं परिपूरयितुम्, अनुजानाम्यहं तस्य पिण्डचारिकस्य बोधिसत्त्वस्य निमन्त्रणमिति ॥

एवं तावत्सततभैषज्येनात्मभावरक्षा कार्या । तत्रापि न मत्स्यमांसेन, लङ्कावतारसूत्रे प्रतिषिद्धत्वात् ॥

तथा ह्युक्तम्[1] — मांसं सर्वमभक्ष्यं कृपात्मनो बोधिसत्त्वस्येति वदामि ॥ पेयालं । B

स्वाजन्याद् व्यभिचाराच्च शुक्रशोणितसंभवात् ।
उद्वेजनीयं भूतानां योगी मांसं विवर्जयेत् ॥

[1] LA 8.4-6; 9-24

मांसानि च पलाण्डूश्च मद्यानि त्रिविधानि च ।
गृञ्जन लशुन चैव योगी नित्य विवर्जयेत् ॥
म्रक्षणं वर्जयेत्तैल शल्यविद्धेषु न स्वपेत् ।
छिद्राछिद्रेषु सत्त्वाना यच्च स्थान महाभयम् ॥ पेयाल ॥
लाभार्थं हन्यते प्राणी मासार्थं दीयते धनम् ।
उभौ तौ पापकर्माणौ पच्येते रौरवादिषु ॥ यावत् ॥
योऽतिक्रम्य मुनेर्वाक्य मास भक्षेत दुर्मति ।
लोकद्वयविनाशार्थं दीक्षित शाक्यशासने ॥
ते यान्ति परम घोर नरक पापकारिण ।
रौरवादिषु रौद्रेषु पच्यन्ते मासखादका ॥
त्रिकोटिशुद्ध मास वै अकल्पितमयाचितम् ।
अचोदित च नैवास्ति तस्मा मास न भक्षयेत् ॥
मास न भक्षयेद्योगी मया बुद्धैश्च गर्हितम् ।
अन्योन्यभक्षणा सत्त्वा क्रव्यादकुलसभवा ॥ यावत् ॥
दुर्गंध कुत्सनीयश्च उन्मत्तश्चापि जायते ।
चण्डालपुक्कसकुले डोम्बेषु च पुन पुन ॥
डाकिनीजातियोनौ च मासादे जायते कुले ।
ऋक्षमार्जारयोनौ च जायतेऽसौ नराधम ॥
हस्तिकक्ष्ये महामेघे निर्वाणाङ्गुलिमालिके ।
लङ्कावतारसूत्रे च मया मासं विगर्हितम् ॥
बुद्धैश्च बोधिसत्त्वैश्च श्रावकैश्च विगर्हितम् ।
खादते यदि निर्लज्ज उन्मत्तो जायते सदा ॥
ब्राह्मणेषु च जायते अथवा योगिना कुले ।
प्रज्ञावान् धनवांश्चैव मासाद्याना विवर्जनात् ॥
दृष्टश्रुतविशङ्काभि सर्वं मास विवर्जयेत् ।
तार्किका नावबुध्यन्ते क्रव्यादकुलसभवा ॥
यथैव रागो मोक्षस्य अन्तरायकरो भवेत् ।
तथैव मासमद्यादि अन्तरायकर भवेत् ॥
वक्ष्यन्त्यनागते काले मासादा मोहवादिन ।
कल्पिक निरवद्य च मास बुद्धानुवर्णितम् ॥
B 134 भैषज्यमिव आहार पुत्रमासोपम पुन ।
मात्रया प्रतिकूल च योगी पिण्ड समाचरेत् ॥

मैत्रीविहारिणा नित्यं सर्वथा गर्हितं मया ।
सिंहव्याघ्रमृगाद्यैश्च सह एकत्र संभवेत् ॥
तस्मान्न भक्षयेन्मांसमुद्वेगजननं नृणाम् ।
मोक्षधर्मविरुद्धत्वादार्याणामेष वै ध्वजः ॥

यत्तु ज्ञानवतीपरिवर्ते मांसभक्षणं पठ्यते, तन्महार्थसाधकत्वान्निर्दोषम् ॥

एवं हि तत्रोक्तम् —

एषोऽभविष्यद्[दि] भिक्षु कालं
समाधिशब्दोऽपि हि जम्बुद्वीपे ।
निरुद्ध सत्त्वान सदाभविष्यत्
चिकित्सिते अस्मि समाधि लब्धः ॥

स च महाकरुणाभियुक्तः । तेन अस्मिन्न मैत्रीशङ्कापि नास्तीत्यदोषः ॥

यदप्यार्यरत्नमेघेऽभिहितम्[1] — श्माशानिकेन निरामिषेण भवितव्यमिति, तदन्यत्रैकजातीयसत्त्वार्थसंदर्शनार्थम् । विनयेऽपि यदनुज्ञातं तत्तु त्रिकोटिपरिशुद्धभक्षणे न प्रहाणान्तराय इति तत्परित्यागेन शुद्धदृष्टीनामभिमाननिरासार्थम् । तद्वृत्ततया च भव्यानां शासनावतारपरिहारार्थम् ॥

तथा ह्युक्तं लङ्कावतारसूत्रे[2] — तत्र तत्र देशनापाठे शिक्षापदानामानुपूर्वी बन्धनिश्रेणीपदविन्यासयोगेन । त्रिकोटिं बद्ध्वा । तत्र उद्दिश्य कृतानि प्रतिषिद्धानि ततोऽन्तशः प्रकृतिमृतान्यपि प्रतिषिद्धानीति ॥

उक्तं सततभैषज्यम् । ग्लानप्रत्ययभैषज्यं तत्सेव्यमेव ॥

श्रावकविनयेऽपि तावदार्यार्थं ब्रह्मचर्यवासार्थं पात्रचीवरमपि विक्रीय कायसंधारणमुक्तम्, किं पुनरपरिमितजनपरित्राणहेतोर्बोधिसत्त्वशरीरस्य । दुर्लभा चेदृशी क्षणप्रतिलाभोत्सवसंपद् इति । तत्प्रदर्शनार्थं च भगवता तत्र स्वयं भैषज्योपयोगः प्रदर्शितः ॥

उक्तं च आर्यरत्नमेघसूत्रे — तैर्यदा प्रचारितं भवति, तदा सत्या येऽपामसयां वा तेषामिमान्येवंरूपाणि कायोपस्तम्भनान्युपकरणानि न लभ्यन्तेऽभ्यवहर्तुम् — यदुत सर्पिर्वा तैलं वा मूलरसो वा गण्डरसो वा फलरसो वा । न चान्यानभ्यवहरतो दृष्ट्वा प्रतिघचित्तमुत्पादयति । यदि पुनः खलु पश्चाद्भक्तिको बोधिसत्त्वो वा ग्लानो भवति, यथारूपेणास्य ग्लान्येन जीवितान्तरायो भवति कुशलपक्षान्तरायो वा, तेन निष्कौकृत्येन भूत्वा निर्विचिकित्सकेन भैषज्यचित्तमुपस्थाप्य प्रतिनिषेव्यानीति ॥

वसनोपभोगप्रयोजनमुग्रपरिपृच्छासूत्रेऽभिहितम् — ह्रीरपत्राप्यकौ(पी)नः प्रच्छादनार्थं तु श्रमणलिङ्गसंदर्शनार्थमिमानि च काषायाणि देवमानुषासुरस्य लोकस्य चैत्यमिति चैत्यार्थं सम्यग्धारितव्यानि । निर्वृतिविरागरत्नानि एतानि, न रागरक्तानि । उपशमानुकूलान्येतानि, न

१ SR. 34. 34 २ LA p 255.

मांसानि च पलाण्डूंश्च मद्यानि विविधानि च ।
गृञ्जनं लशुनं चैव योगी नित्यं विवर्जयेत् ॥
म्रक्षणं वर्जयेत्तैलं शल्यविद्धेषु न स्वपेत् ।
छिद्राच्छिद्रेषु सत्त्वानां यच्च स्थानं महाभयम् ॥ पेयालं ॥
लाभार्थं हन्यते प्राणी मांसार्थं दीयते धनम् ।
उभौ तौ पापकर्माणौ पच्येते रौरवादिषु ॥ यावत् ॥
योऽतिक्रम्य मुनेर्वाक्यं मांसं भक्षेत दुर्मतिः ।
लोकद्वयविनाशार्थं दीक्षितः शाक्यशासने ॥
ते यान्ति परमं घोरं नरकं पापकारिणः ।
रौरवादिषु रौद्रेषु पच्यन्ते मांसखादकाः ॥
त्रिकोटिशुद्धं मांसं वै अकल्पितमयाचितम् ।
अचोदितं च नैवास्ति तस्मान्मांसं न भक्षयेत् ॥
मांसं न भक्षयेद्योगी मया बुद्धैश्च गर्हितम् ।
अन्योन्यभक्षणाः सत्त्वाः क्रव्यादकुलसंभवाः ॥ यावत् ॥
दुर्गन्धः कुत्सनीयश्च उन्मत्तश्चापि जायते ।
B 133 चण्डालपुक्कसकुले डोम्बेषु च पुनः पुनः ॥
डाकिनीजातियोनौ च मांसादे जायते कुले ।
ऋक्षमार्जारयोनौ च जायतेऽसौ नराधमः ॥
हस्तिकक्ष्ये महामेघे निर्वाणाङ्गुलिमालिके ।
लङ्कावतारसूत्रे च मया मांसं विगर्हितम् ॥
बुद्धैश्च बोधिसत्त्वैश्च श्रावकैश्च विगर्हितम् ।
खादते यदि निर्लज्जः उन्मत्तो जायते सदा ॥
ब्राह्मणेषु च जायेत अथवा योगिनां कुले ।
प्रज्ञावान् धनवांश्चैव मांसाद्यानां विवर्जनात् ॥
दृष्टश्रुतविशङ्काभिः सर्वं मांसं विवर्जयेत् ।
तार्किका नावबुध्यन्ते क्रव्यादकुलसंभवाः ॥
यथैव रागो मोक्षस्य अन्तरायकरो भवेत् ।
तथैव मांसमद्यादि अन्तरायकरं भवेत् ॥
वक्ष्यन्त्यनागते काले मांसादा मोहवादिनः ।
कल्पिकं निरवद्यं च मांसं बुद्धानुवर्णितम् ॥
भैषज्यमिव आहारं पुत्रमांसोपमं पुनः ।
B 134 मात्रया प्रतिकूलं च योगी पिण्डं समाचरेत् ॥

मैत्रीविहारिणा नित्यं सर्वथा गर्हितं मया ।
सिंहव्याघ्रमृगाद्यैश्च सह एकत्र संभवेत् ॥
तस्मान्न भक्षयेन्मांसमुद्वेगजनकं नृणाम् ।
मोक्षधर्मनिरुद्धत्वादार्याणामेष वै ध्वजः ॥

यत्तु ज्ञानवतीपरिवर्ते मांसभक्षणं पठ्यते, तन्महार्थसाधकत्वान्निर्दोषम् ॥ एवं हि तत्रोक्तम्—

एषोऽकरिष्यद्य[दि] भिक्षु काळं
समाधिशब्दोऽपि हि जम्बुद्वीपे ।
निरुद्ध सत्त्वान सदाभविष्यत्
चिकित्सिते अस्मि समाधि लब्धः ॥

स च महाकरुणाभियुक्तः । तेन अस्मिन्न मैत्रीशङ्कापि नास्तीत्यदोषः ॥

यद्यप्यार्यरत्नमेघेऽभिहितम्—श्माशानिकेन निरामिषेण भवितव्यमिति, तदन्यत्रैवंजातीयसत्त्वार्थसंदर्शनार्थम् । विनयेऽपि यदनुज्ञातं तत्तु त्रिकोटिपरिशुद्धभक्षणे न प्रहाणान्तराय इति तत्परित्यागेन शुद्धदृष्टीनामभिमाननिरासार्थम् । तद्दृद्धतया च भव्यानां शासनावतारपरिहारार्थम् ॥

तथा ह्युक्तं लङ्कावतारसूत्रे—तत्र तत्र देशनापाठे शिक्षापदानामानुपूर्वी बध्नन्निश्रेणीपदविन्यासयोगेन । त्रिकोटिं बध्वा । तत्र उद्दिश्य कृतानि प्रतिषिद्धानि ततोऽन्तशः प्रकृतिमृतान्यपि प्रतिषिद्धानीति ॥

उक्तं सततभैषज्यम् । ग्लानप्रत्ययभैषज्यं तत्सेव्यमेव ॥

श्रावकविनयेऽपि तावदात्मार्थं ब्रह्मचर्यवासार्थं पात्रचीवरमपि विक्रीय कायसंधारणमुक्तम्, किं पुनरपरिमितजनपरित्राणहेतोर्बोधिसत्त्वशरीरस्य । दुर्लभा चेदृशी क्षणप्रतिलाभोत्सवसंपद् इति । तत्प्रदर्शनार्थं च भगवता तत्र स्वयं भैषज्योपयोगः प्रदर्शितः ॥

उक्तं च आर्यरत्नमेघसूत्रे—तैर्यदा प्रचारितं भवति, तदा सत्या वेलायामसत्या वा तेषामिमान्येवरूपाणि कायोपस्तम्भनान्युपकरणानि न लभ्यन्तेऽभ्यवहर्तुम्—यदुत, सर्पिर्वा तैलं वा मूलरसो वा गण्डरसो वा फलरसो वा । न चान्यानभ्यवहरतो दृष्ट्वा प्रतिघचित्तमुत्पादयति । यदि पुन खलु पश्चाद्भक्तिको बोधिसत्त्वो वा ग्लानो भवति, यथारूपेणास्य ग्लान्येन जीवितान्तरायो भवति कुशलपक्षान्तरायो वा, तेन निष्कौकृत्येन भूत्वा निर्विचिकित्सकेन भैषज्यचित्तमुपस्थाप्य प्रतिनिसेव्यानीति ॥

वसनोपभोगप्रयोजनमुग्रपरिपृच्छासूत्रेऽभिहितम्—ह्रीरपत्राप्यकौ(पी)न. प्रच्छादनार्थं श्रमणलिङ्गसंदर्शनार्थमिमानि च काषायाणि देवमानुषासुरस्य लोकस्य चैत्यमिति चैत्यार्थं सम्यग्धारितव्यानि । निर्वृतिविरागरक्तानि एतानि, न रागरक्तानि । उपशमानुकूलान्येतानि, न

१ SR. 34, 34. २ LA p. 255.

सङ्क्लेशसधुक्षणानुकूलानि । एभिश्च काषायैर्निवृत्तपापा भविष्याम, सुकृतकर्मकारिणो न चीवरमण्डनानुयोगमनुयुक्ता । एतानि च काषायाण्यार्यमार्गसंभारानुकूलानीति कृत्वा तथा करिष्यामो यथा नैकक्षणमपि सकषाया काये काषायाणि धारयिष्याम इति ॥

अत्र च कारण रत्नराशिसूत्रेऽभिहितम्—

ये पुनस्ते काश्यप वै दर्वी[पात्] असयता इत श्रमणगुणधर्माद्दूरा काये काषायाणि वस्त्राणि धारयन्ति, न चैतेषु गौरवमुपादयन्ति । तत्र काश्यप श्रमणवर्णप्रतिरूपकं नाम प्रत्येकनरकम् । तत्र काश्यप प्रत्येकनरके श्रमणरूपप्रतिरूपेण ता कारणा कार्यन्ते आदीप्तचैला आदीप्तशीर्षा आदीप्तपात्रा आदीप्तासना आदीप्तशयना । य कश्चित्तत्र तेषामुपभोगपरिभोग, स सर्व आदीप्त सप्रज्वलित एकज्वालीभूत । तत्र ते श्रमणवर्णरूपेण दु खा वेदनामनुभवन्तीति ॥

B 137 आर्यरत्नमेघेऽप्युक्तम्—यदि भवेदभ्यवकाशिको बोधिसत्त्वो ग्लानकायोऽप्रतिबलकायस्तेन विहारस्थितेनैव चित्तमुत्पादयितव्यम्—क्लेशप्रतिपक्षार्थं तथागतेन धुतगुणा प्रज्ञप्ता । तथाह करिष्यामि, यथा विहारस्थ एव क्लेशाना प्रहाणाय घटिष्यामि । तत्र च विहारे न गृद्धिमुत्पादयामि नाध्यवसानम् । एव चास्य भवति—कर्तव्यो दानपतीनामनुग्रहो नास्माभिरात्मभरिभिर्भवितव्यमिति ॥

पुनरत्रैवाह—ते शय्या कल्पयन्तो दक्षिणेन पार्श्वेन शय्या कल्पयन्ति । पादस्योपरि पादमाधाय चीवरै सुसवृतकाया स्मृता सप्रजानाना उत्थानसज्ञिन आलोकसज्ञिन शय्या कल्पयन्ति । न च निद्रासुखमास्वादयन्ति, न पार्श्वसुखमन्यत्र यावदेवैषा महाभूताना स्थितये यापनायै । इत्यनया दिशा सर्वपरिभोगा सत्त्वार्थमधिष्ठातव्या ।

आत्मतृष्णोपभोगात्तु क्लिष्टापत्तिः प्रजायते ॥ १३ ॥

यथोक्त चन्द्रप्रदीपसूत्रे—

ते भोजन स्वादुरस प्रणीत
लब्ध्वा च भुञ्जन्ति अयुक्तयोगा ।
तेषा स आहारु वधाय भोती
यथ हस्तिपोतान बिसा [बिसा] अधौता ॥ इति ॥

आर्यरत्नराशिसूत्रेऽपि भगवता श्रद्धादेयपरिभोगे परिकीर्तिते—अथ तस्यामेव पर्षदि योगाचाराणा भिक्षूणा द्वे शते इम धर्मपर्याय श्रुत्वा प्ररुदिते । एव च वाचमभाषन्त—काल वय भगवन् करिष्यामो न पुनरप्राप्तफला एकपिण्डपातमपि श्रद्धादेयस्य परिभोक्ष्याम ।

B 138 भगवानाह—साधु साधु कुलपुत्रा एवरूपैर्युष्माभि कौकृत्यव्यपत्रै परलोकावद्यभयदर्शिभिरिद प्रवचन शोभते । अपि तु, द्वयोरह काश्यप श्रद्धादेयमनुजानामि । कतमयोर्द्वयो[1] युक्तस्य मुक्तस्य च । यदि भिक्षवो भिक्षुर्युक्तो योगाचारो मम शिक्षाया प्रतिपन्न सर्वसस्कारेष्वनित्यदर्शी सर्वसस्कारदु खविदित सर्वधर्मेष्वनात्माधिमुक्ति शान्तनिर्वाणाभिकाङ्क्षी सुमेरुमात्रैरालोपै श्रद्धादेय भुञ्जीत, अत्यन्तपरिशुद्धैव तस्य सा दक्षिणा भवति । येषा च दायकाना दानपतीना सकाशात्पृष्ठा

[1] SR 9 59

देयं परिभुक्तं ततस्तेषां दायकदानपतीनां महर्द्धिकः पुण्यविपाको भवति महाद्युतिकः। तत्कस्माद्धेतोः? अप्रमिदमौपधिकानां पुण्यक्रियावस्तूनां येयं मैत्रचित्तसमापत्तिः। तत्र काश्यप यो भिक्षुर्दायकस्य दानपतेरन्तिकाच्चीवरपिण्डपातं परिभुज्य अप्रमाणं चेतःसमाधिं समापद्यते, अप्रमाणस्तस्य दायकस्य दानपतेः पुण्यक्रियाविपाकः प्रतिकाङ्क्षितव्यः। स्यात्काश्यप त्रिसाहस्रमहासाहस्रायां लोकधातौ महासमुद्राणां क्षयः, न त्वेव तस्य पुण्यनिष्यन्दस्य कश्चित्क्षय इति ॥

तदेवं पिण्डपातगमनारम्भे भोजनारम्भे वा त्रिषु स्थानेषु स्मृतिरुपस्थाप्या दायकानुग्रहे, कायकृमिसंग्रहे, सर्वसत्त्वार्थसाधके च सद्धर्मपरिग्रहे ॥

तथागताज्ञासंपादने तु सर्वकार्येषु स्मृतिः कार्या। आदिशब्दान्मन्त्रैरपि रक्षा कार्या ॥

तत्रापि तावदिमां त्रिसमयराजोक्तां विद्यां मण्डलसमयार्थमुच्चारयेत्—नमः सर्वबुद्धबोधिसत्त्वानाम्। ओं विरजि २ महाचक्रविरजि। सत २ सारत २ त्रपि २ विधमनि। सभजनि। संभजनि। तरमति। सिद्ध अग्रे त्रं स्वाहा ॥

अनेन सर्वमण्डलप्रविष्टो भवति। अथवा तथागतहृदयमष्टसहस्रं जपेत्। स लौकिकलोकोत्तरमण्डलप्रविष्टो भवति। कतमच्च तत्? नमस्त्र्यध्विकानां तथागतानां सर्वत्राप्रतिहतावाप्तिधर्मताबलिनाम्। ओं असमसम समन्ततोऽनन्तनावाप्तिशासनि। हर २ स्मर स्मरण विगतरागबुद्धधर्मते। सर २ समबला। हस २। त्रय २। गगन महाचलरक्षण। ज्वल ज्वलन सागरे स्वाहा ॥

अयं सर्वतथागतानामात्मभावः। अत्रानुत्तरं गौरवं भावयितव्यम्। अनेन आदिकर्मिका अपि सत्त्वेष्वनन्तं बुद्धकृत्यं कुर्वन्ति ॥

अयमेव परमां रक्षां मारादिभ्यः सर्व दुष्टेभ्यः करोति। हस्तताडेन भस्मना सर्षपैरुदकेन दृष्ट्या मनसा वा सीमाबन्धं करोति ॥

व्याधिषु भैषज्यमुदकं चाभिमन्त्र्योपयोज्यम्। वनकुसुमानि वा चैत्ये प्रतिमायां सद्धर्मपुस्तके वा समाहितो निवेदयेत्। पक्षप्रयोगान्महाव्याधिभिरपि मुच्यते। बुद्धबोधिसत्त्वालम्बनेन सर्वसत्त्वार्थाभिलाषिणा च चित्तेन भद्रचरिविधिपूर्वकं च जप्तव्यः। अयं विधिरस्य कल्पस्यावसाने द्रष्टव्यः। त्रिसमयजापिनश्चाम्नायतो न दोषः। उत्सिष्टस्याप्यशुचेर्न दोषः। मुद्राकारा न भक्षणीया न लङ्घनीया। न मञ्चारोहः कर्तव्यः। न मद्यं पातव्यम्। अधिमुक्तिचर्याशिक्षापदेष्वचलस्य निर्विचिकित्सस्य दुःशील्यपूर्वस्यापि सिध्यति। पण्डितस्यापण्डितस्य वा नियतं सिध्यति ॥

तथा च अत्रैवोक्तम्—

बोधिचित्तं दृढं यस्य नि सङ्गा च मतिर्भवेत्।
निर्विचिकित्सा नैव कर्तव्या तस्येदं सिध्यति ध्रुवम्॥ इति ॥

बोधिचित्तदृढता चात्र पृथग्जनचलचित्तताया नियमार्थमुक्ता, न तु भूमिप्रविष्टमधिकृत्य। यस्मादत्रोक्तम्—प्रत्युद्धारतामप्रभासनां च प्रतिउम्धुकामेन, महान्धकारादालोकं प्रवेष्टुकामेन, यद्रूपसा विनिपतितेन साध्यम्। तथा ध्रुवो ममाल्पपुण्यस्य सिद्धिरिति नीचचित्तप्रतिषेधः। न चातिक्रान्तदुर्गतिसंसारोर्मिषट्कस्योपचिताप्रमेयपुण्यस्कन्धस्य भूमिप्रविष्टस्यार्य

सङ्क्लेशमधुक्षणानुकूलानि । एभिश्च काषायैर्निवृत्तपापा भविष्याम, सुकृतकर्मकारिणो न चीवरमण्डनानुयोगमनुयुक्ता । एतानि च काषायाण्यार्यमार्गसंभारानुकूलानीति कृत्वा तथा करिष्यामो यथा नैकक्षणमपि सकषाया काये काषायाणि धारयिष्याम इति ॥

अत्र च कारणं रत्नराशिसूत्रेऽभिहितम्—

ये पुनस्ते काश्यप वै दर्या[र्यान्] असंयता इत श्रमणगुणधर्माद्दूरा काये काषायाणि वस्त्राणि धारयन्ति, न चैतेषु गौरवमुत्पादयन्ति । तत्र काश्यप श्रमणवर्णप्रतिरूपकं नाम प्रत्येकनरकम् । तत्र काश्यप प्रत्येकनरके श्रमणरूपप्रतिरूपेण ता कारणा कार्यन्ते आदीप्तचैव आदीप्तशीर्षा आदीप्तपात्रा आदीप्तासना आदीप्तशयना । य कश्चित्तत्र तेषामुपभोगपरिभोग, स सर्व आदीप्त संप्रज्वलित एकज्वालीभूत । तत्र ते श्रमणवर्णरूपेण दुःखा वेदनामनुभवन्तीति ॥

B 137 आर्यरत्नमेघेऽप्युक्तम्—यदि भवेदभ्यवकाशिको बोधिसत्त्वो ग्लानकायोऽप्रतिबलकायस्तेन विहारस्थितेनैव चित्तमुत्पादयितव्यम्—क्लेशप्रतिपक्षार्थं तथागतेन धुतगुणा प्रज्ञप्ता । तथाहं करिष्यामि, यथा विहारस्थ एव क्लेशानां प्रहाणाय घटिष्यामि । तत्र च विहारे न गृद्धिमुत्पादयामि नाध्यवसानम् । एवं चास्य भवति—कर्तव्यो दानपतीनामनुग्रहो नास्माभिरारम्भपरिभिर्भवितव्यमिति ॥

पुनरत्रैवाह—ते शय्यां कल्पयन्तो दक्षिणेन पार्श्वेन शय्यां कल्पयन्ति । पादस्योपरि पादमाधाय चीवरं सुसंवृतकाया स्मृता संप्रजानाना उत्थानसंज्ञिन आलोकसंज्ञिन शय्यां कल्पयन्ति । न च निद्रासुखमास्वादयन्ति, न पार्श्वसुखमन्यत्र यावदेवैषां महाभूतानां स्थितये यापनायै । इत्यनया दिशा सर्वपरिभोगाः सत्त्वार्थमधिष्ठातव्याः ।

आत्मतृष्णोपभोगात्तु क्लिष्टापत्तिः प्रजायते ॥ १३ ॥

यथोक्तं चन्द्रप्रदीपसूत्रे—

ते भोजनं स्वादुरसं प्रणीतं
लब्ध्वा च भुञ्जन्ति अयुक्तयोगा ।
तेषां स आहारु वधाय भोती
यथ हस्तिपोतान बिसा [बिसा] अधौता ॥ इति ॥

आर्यरत्नराशिसूत्रेऽपि भगवता श्रद्धादेयपरिभोगे परिकीर्तिते—अथ तस्यामेव पर्षदि योगाचाराणां भिक्षूणां द्वे शते इमं धर्मपर्यायं श्रुत्वा प्ररुदिते । एवं च वाचमभाषन्त—कालं वयं भगवन् करिष्यामो न पुनरप्राप्तफला एकपिण्डपातमपि श्रद्धादेयस्य परिभोक्ष्याम ।

B 138 भगवानाह—साधु साधु कुलपुत्रा एवंरूपमत्रभि कौकृत्यसंग्रे परलोकावद्यभयदर्शिभिरिदं प्रवचनं शोभते । अपि नु, द्वयोरहं काश्यप श्रद्धादेयमनुजानामि । कतमयोर्द्वयो ? युक्तस्य मुक्तस्य च । यदि भिक्षो भिक्षुर्युक्तो योगाचरो मम शिक्षायां प्रतिपन्नः सर्वसंस्कारेष्वनित्यदर्शी सर्वसंस्कारदुःखविदित सर्वधर्मेष्वनात्माधिमुक्तिः शान्तनिर्वाणाभिकाङ्क्षी सुमेरुमात्रानपि श्रद्धादेयं भुञ्जीत, अभ्यन्तरविशुद्धेः तस्य सा दक्षिणा भवति । येऽपि च तस्य दानपतेर्दानं संमुखीकृत्य

१ SR 9 57

देयं परिभुक्तं ततस्तेषां दायकदानपतीनां महर्द्धिकः पुण्यविपाको भवति महाद्युतिकः। तत्कस्माद्धेतोः ? अप्रमिदमौपधिकानां पुण्यक्रियावस्तूनां येयं मैत्रचित्तसमापत्तिः । तत्र काश्यप यो भिक्षुर्दायकस्य दानपतेरन्तिकाचीवरपिण्डपातं परिभुज्य अप्रमाणं चेतःसमाधिं समापद्यते, अप्रमाणस्तस्य दायकस्य दानपतेः पुण्यक्रियाविपाकः प्रतिकाङ्क्षितव्यः । स्यात्काश्यप त्रिसाहस्रमहासाहस्रायां लोकधातौ महासमुद्राणां क्षयः, न त्वेव तस्य पुण्यनिष्यन्दस्य कश्चित्क्षय इति ॥

तदेवं पिण्डपातगमनारम्भे भोजनारम्भे वा त्रिषु स्थानेषु स्मृतिरुपस्थाप्या दायकानुग्रहे, कायक्रिमिसंग्रहे, सर्वसत्त्वार्थसाधके च सद्धर्मपरिग्रहे ॥

तथागताज्ञासंपादने तु सर्वकार्येषु स्मृतिः कार्या । आदिशब्दान्मन्त्रैरपि रक्षा कार्या ॥

तत्रापि तावदिमां त्रिसमयराजोक्तां विद्यां मण्डलसमयार्थमुच्चारयेत्—नमः सर्वबुद्धबोधिसत्त्वानाम् । ओं विरजि २ महाचक्रविरजि । सत २ सारत २ त्रपि २ विधमनि । सभजनि । संभजनि । तरमति । सिद्ध अग्रे त्वं स्वाहा ॥

अनेन सर्वमण्डलप्रविष्टो भवति । अथवा तथागतहृदयमष्टसहस्रं जपेत् । स लौकिकलोकोत्तरमण्डलप्रविष्टो भवति । कतमच्च तत् ? नमस्त्र्यध्विकानां तथागतानां सर्वत्राप्रतिहतावाप्तिधर्मताबलिनाम् । ओं असमसम समन्ततोऽनन्तनावाप्तिशासनि । हर २ स्मर स्मरण विगतरागबुद्धधर्मते । सर २ समबला । हस २ । त्रय २ । गगन महाचलरक्षण । ज्वल ज्वलन सागरे स्वाहा ॥

अयं सर्वतथागतानामात्मभावः । अत्रानुत्तरं गारवं भावयितव्यम् । अनेन आदिकर्मिका अपि सत्त्वेष्वनन्तं बुद्धकृत्यं कुर्वन्ति ॥

अयमेव परमां रक्षां मारादिभ्यः सर्वं दुष्टेभ्यः करोति । हस्तताडेन भस्मना सर्षपैरुदकेन दृष्ट्या मनसा वा सीमाबन्धं करोति ॥

व्याधिषु भैषज्यमुदकं चाभिमन्त्र्योपयोज्यम् । वनकुसुमानि वा चैत्ये प्रतिमायां सद्धर्मपुस्तके वा समाहितो निवेदयेत् । पक्षप्रयोगान्महाव्याधिभिरपि मुच्यते । बुद्धबोधिसत्त्वालम्बनेन सर्वसत्त्वार्थाभिलाषिणा च चित्तेन भद्रचरिविधिपूर्वकं च जप्तव्यः । अयं विधिरस्य कल्पस्यावसाने द्रष्टव्यः । त्रिसमयजापिनश्चाम्नायतो न दोषः । उच्छिष्टस्याप्यशुचेर्न दोषः । मुद्राकारा न भक्षणीया न लङ्घनीया । न मञ्चारोहः कर्तव्यः । न मद्यं पातव्यम् । अधिमुक्तिचर्याशिक्षापदेष्वचलस्य निर्विचिकित्सस्य दुःशीलपूर्वस्यापि सिध्यति । पण्डितस्यापण्डितस्य वा नियतं सिध्यति ॥

तथा च अत्रैवोक्तम्—

बोधिचित्तं दृढं यस्य निःशङ्का च मतिर्भवेत् ।
विचिकित्सा नैव कर्तव्या तस्येदं सिध्यति ध्रुवम् ॥ इति ॥

बोधिचित्तदृढता चात्र पृथग्जनचलचित्ततायां नियमार्थमुक्ता, न तु भूमिप्रविष्टमधिकृत्य । यस्मादत्रोक्तम्—प्रत्युद्धारतामवभासनां च प्रतिलब्धुकामेन, महान्धकाराल्लोकं प्रवेष्टुकामेन, यद्रूपसा विनिपतितेन साध्यम् । तथा मुनौ मन्दान्यपुण्यस्य सिद्धिरिति नीचचित्तप्रतिषेधः । न चानेकान्तदुर्गतेरस्माकोर्मिवद्गम्योपचिनाप्रमेयपुण्यस्कन्धस्य भूमिप्रविष्टस्यायं प्रतिषेधः ।

पूर्वोक्तो दोष सभवति । अत्र च मन्त्राणामज्ञानान्निरिक्षरपाठे दोषोऽस्ति । नापि न्यूनतादोष । नापि निविध्रशदोष । किं तु श्रद्धायेन बोधिचित्तेन सर्वो सर्वेग च प्रमाणीकृत्याविचारत प्रवर्तितव्यम् । अवश्य बुद्धबोधिसत्त्वमिहैव यथेष्टसिद्धिश्च भवति ॥

अथवा अनेन सर्ववज्रधरमन्त्रेण रक्षा कुर्यात् — नमश्चैयध्विकाना तथागताना सर्ववज्रधराणा चण्डाल २ । चल २ । वज्र २ । शातन २ । पत्तन २ । चर २ । मारण २ । वज्रश लफट् । ललितशिखर समन्तवज्रिणि । ज्वल २ । नमोऽस्तु ते अग्रोग्रशासनाना रण २ ह पुल स्फाट वज्रोत्तमे स्वाहा ॥

अनेन पठितमात्रेण सर्वविघ्नविनायका नोपसङ्क्रामन्ति । देवनागादयो न प्रसहन्ते । भोजनपानशयनासनवसनपूजोपकरणानि चाभिमन्त्रितेन जलेन दृष्ट्या मनसा वा रक्षेत ।
B 141 अचलहृदयेन वा सर्वमेतत्कुर्यात् ॥ इद च तत् — नम समन्तवज्राणा त्राट । अमोघ चण्डमहा रोषण स्फाटय हूँ । भ्रामय २ हूँ । त्राट हूँ । मॉ । ओं बलन्ददे तेजोमालिनि स्वाहा ॥

अनेन प्रथम पिण्डमष्टाभिमन्त्रितं भुञ्जीत, भैषज्यराजता बुद्धबोधिसत्त्वानामनुस्मृत्य ॥

विषप्रतीकारस्तु ॥ तद्यथा — इलिमित्ते । तिलिमित्ते । इलितिलिमित्ते । दुम्बे । दु से । दु सालीये । दुम्बालीये । तर्के । तर्करणे । मर्म्मे । मर्मरणे । कश्मीरे । कश्मीरमुक्ते । अघने । अघनघने । इलिमिलीये । अखाप्ये । अपाप्ये । श्वेते । श्वेतनुण्डे । अनानुरक्षे स्वाहा ॥

य इमा विद्या सकृच्छृणोति, स सप्त वर्षाण्यहिना न दश्यते । न चास्य काये विष क्रामति । यश्चैनमहिर्दशति, सप्तधास्य स्फुटेन्मूर्धा अर्जकस्येव मञ्जरी ॥

य इमा विद्या धारयति, स यावज्जीवमहिना न दश्यते । न चास्य काये विष क्रामति । इमानि च मन्त्रपदानि सर्पस्य पुरतो न वक्तव्यानि, यत्कारण सर्पो म्रियते ॥

तद्यथा । इट्टा । चिट्टा । चक्को । बक्को । कोडा कोडेति । निकुरुडा निकुरुडेति । पोन पोडेति । मोडा मोडेति । पुरुडा पुरुडेति । फट रहे । फुटट्टण्ड रहे । नाग रहे । नागटट्टण्ड रहे । सर्प रहे । सर्पटट्टण्ड रहे । अच्छे । छल विषशाते । शीतवत्ताले । हल्ले । हल्ले । ताण्डि २ । तड २ । ताडि २ । मल २ । स्फुट २ । फुट्टु २ । स्वाहा ॥

B 142 इति हि भिक्षवो जाङ्गुल्या विद्याया उदाहृताया सर्वभूतसमागर्ने सत्ये तथावित थानन्यथाभूत सत्यमविपरीतमविपर्यस्तम् । इद विषमविष भवतु । दातार गच्छतु । दष्टार गच्छतु । अग्नि गच्छतु । जल गच्छतु । स्थल गच्छतु । स्तम्भ गच्छतु । कुड्य गच्छतु । भूमिं सङ्क्रामतु । शान्ति गच्छतु स्वाहा ॥

चोरादिप्रतीकारे मारीचीं जपेत् । तद्यथा — पराक्रमसि । उदयमसि । वैरमसि । अर्कमसि । मर्कमसि । वनमसि । अन्तर्धानमसि । पथे मे रक्ष । उत्पथे मे रक्ष । जनतो मे रक्ष । चौरतो मे रक्ष । राजतो मे रक्ष । सिंहतो मे रक्ष । व्याघ्रतो मे रक्ष । नागतो मे रक्ष । सर्पतो मे रक्ष । सर्वतो मे रक्ष । रक्ष २ मा । सर्वसत्त्वाश्च सर्वभयेभ्य सर्वोपायासोपसर्गेभ्य स्वाहा ॥ ॐ वडिलि २ सर्वदुष्टाना ग्रन्थि बन्धामि स्वाहा ॥ नमो रत्नत्रयाय । नमो मारीच्यै देवतायै । मारीच्या देवताया हृदयमावर्त

यिष्यामि ॥ तद्यथा । बत्तालि । वदालि । बदालि । बरालि । वराहमुखि । सर्वदुष्टानां निवारय । वन्धमुखं स्वाहा ॥

इमामपि विद्यामनन्तजातिस्मरहेतुं महाप्रभावां सप्तपञ्चाशदक्षरां विद्याधरपिटकोपनिबद्धां सर्वभयरक्षार्थं प्रयुञ्जीत । तद्यथा । अट्टे । बट्टे । नट्टे । कुनट्टे । टके । ठके । ठरके । उरुमति । रुरुमति । तुरुहिलि मिलि । सर्वज्ञोदुपदग्ग । नमो सब्बसम्मसंबुद्धाणं । सिज्झन्तु मे मन्तपदाः स्वाहा ॥

एषा रक्षात्मभावस्य भैषज्यवसनादिभिः । B 143

सत्त्वार्थस्मृतिपूर्वकमेव वक्तव्या ॥

आत्मतृष्णोपभोगात्तु क्लिष्टापत्तिः प्रजायते ॥ १२ ॥

सर्वं हि बोधिसत्त्वेनोत्सृष्टं सर्वसत्त्वेभ्यः ॥ तत्र यदि विस्मृत्य परद्रव्यमात्मभरणतृष्णया परिभुङ्क्ते, क्लिष्टापत्तिमापद्यते । अथ वितृष्णोऽन्यासक्तो वा सत्त्वकार्यमनुस्मृत्य भुङ्क्ते, न क्लिष्टामापत्तिमापद्यते । परद्रव्यसंज्ञी स्वार्थेन भुङ्क्ते, स्तेयापत्तिमापद्यते । मूल्यार्घेण प्रातिमोक्षे पाराजिको भवति । सत्त्वस्वामिकैस्तु भोगैः सत्त्वस्वामिक एवात्मभावः संरक्षत इत्यदोषः । न हि दासस्य नित्यं स्वामिकर्मव्यापृतस्य स्वद्रव्यमस्ति येन वर्तेत ॥

उक्तं च धर्मसंगीतिसूत्रे–दासोपमेन बोधिसत्त्वेन भवितव्यं सर्वसत्त्वकिंकरणीयप्रापणतयेति ॥

न चैकान्तस्वाम्यर्थपरस्य दासस्य व्याध्यादिविक्लवमतेः स्वामिनमननुज्ञाप्यापि भुञ्जानस्य कश्चिद्दोषः । नाप्येवंकुर्वाणस्य बोधिसत्त्वस्यान्तिके कस्यचिद्विदितवृत्तान्तस्याप्यप्रसादो युज्यते मात्सर्यत्यागचित्तापरिज्ञानात् । न चात्र न्याये कश्चित्संदेहो युक्तः । सर्वोत्सर्गो हि पूर्वमेव भगवत्कण्ठोक्तया प्रतिपादितः । तथा चात्मभावरक्षा सत्त्वार्थमेवोक्ता । तस्य स्पष्टाबबोधार्थमयं न्यायोऽभियुक्तो न तु स्वार्थापेक्षयेति ॥

इति शिक्षासमुच्चये आत्मभावरक्षा षष्ठः परिच्छेदः ॥

भोगपुण्यरक्षा सप्तमः परिच्छेदः ।

एवं तावदात्मभावरक्षा वेदितव्या । भोगरक्षा तु वक्तव्या । तत्र–

सुकृतारम्भिणा भाव्यं मात्रज्ञेन च सर्वतः ।
इति शिक्षापदादस्य भोगरक्षा न दुष्करा ॥ १४ ॥

B 144 उग्रपरिपृच्छायां हि शिक्षापदमुक्तम्–सुसमीक्षितकर्मकारिता सुकृतकर्मकारिता च । तेन भोगानां दुर्न्यासप्रत्यवेक्षा । अवज्ञाप्रतिषेधः सिद्धो भवति । शमथप्रस्तावेन च मात्रज्ञता युक्तिज्ञता चोक्ता । तेनेदं सिद्धं भवति–यदिदं अल्पाधमभोगेनापि कार्यसिद्धौ सत्यां स्वयमन्यैर्वा बहूत्तमभोगनाशनोपेक्षा न कार्येति ॥

अत एव उग्रपरिपृच्छायामुक्तम्–पुत्रभार्यादासीदासकर्मकरपौरुषेयाणां सम्यक्परिभोगेनेति ॥ तथा स्वपरबोधिपक्षश्रुताद्यन्तरायकरौ त्यागात्यागौ न कार्यौ । अधिकसत्त्वार्थशक्तेस्तुल्यशक्तेर्वा बोधिसत्त्वस्य अधिकतुल्यकुशलान्तरायकरौ त्यागात्यागौ न कार्याविति सिद्धं भवतीति ॥

इदं च संधाय बोधिसत्त्वप्रातिमोक्षेऽभिहितम्–यस्तु खलु पुनः शारिपुत्र अभिनिष्क्रान्तगृहावासो बोधिसत्त्वो बोध्यङ्गैरभियुक्तः तेन कथं दानं दातव्यम् । कतरं दानं दातव्यम् । कियद्रूपं दानं दातव्यम् । पे० । धर्मदायकेन भवितव्यं धर्मदानपतिना । यश्च शारिपुत्र गृही बोधिसत्त्वो गङ्गानदीवालिकासमानि बुद्धक्षेत्राणि सप्तरत्नप्रतिपूर्णानि कृत्वा तथागतेभ्योऽर्हद्भ्यः सम्यक्संबुद्धेभ्यो दानं दद्यात्, यश्च शारिपुत्र प्रव्रज्यापर्यापन्नो बोधिसत्त्व एकां चतुष्पदिकां गाथां प्रकाशयेत्, अयमेव ततो बहुतरं पुण्यं प्रसवति । न शारिपुत्र तथागतेन प्रव्रजितस्यामिषदानमनुज्ञातम् । पे० । यस्य खलु पुनः शारिपुत्र पात्रागतः पात्रपर्यापन्नो लाभो भवेद्धार्मिको धर्मलब्धः, तेन साधारणभोजिना भवितव्यं सार्धं सब्रह्मचारिभिः । सचेत्पुनः कश्चिदेवागत्य पात्रं वा चीवरं वा याचेत, तस्यातिरिक्तं भवेद्बुद्धानुज्ञातात्त्रिचीवरात् । यथापरित्यक्तं दातव्यम् । सचेत्पुनस्तस्योनं चीवरं B 145 भवेद्यन्निश्रित्य ब्रह्मचर्यवासः, तन्न परित्यक्तव्यम् । तत्कस्य हेतोः ? अविसर्जनीयं त्रिचीवरमुक्तं तथागतेन । सचेत्पुनः शारिपुत्र बोधिसत्त्वस्त्रिचीवरं परित्यज्य याचनकगुरुको भवेत्, न तेनाल्पेच्छता आसेविता भवेत् । यस्तु खलु पुनः शारिपुत्र अभिनिष्क्रान्तगृहावासो बोधिसत्त्वः, तेन धर्म आसेवितव्यः । तत्र तेनाभियुक्तेन भवितव्यमिति ॥

अन्यथा ह्येकप्रहार्थं महतः सत्त्वराशेस्तस्य च सत्त्वस्य बोधिसत्त्वाशयपरिकर्मान्तरायान्महतोऽर्थस्य हानिः कृता स्यात् । अत एवोदारकुशलपक्षविवर्जनता अपक्षाल इत्युच्यते । एवं तावत्त्यागप्रतिषेधः । अत्यागप्रतिषेधोऽपि यथा–आर्यसागरमतिसूत्रे महायानाद्वरायेषु बहुलाभता पठ्यते । योऽयं विधिरामयुक्तः, सोऽन्यस्मिन्नपि बोधिसत्त्वे प्रतिपाद्य इति कुतो गम्यते ? आर्योग्रपरिपृच्छायां दर्शितत्वात् । परकृत्यकारितं स्वकार्यपरित्याग इति ॥

तथा आर्यविमलकीर्तिनिर्देशेऽप्युक्तम्–संसारभयभीतेन किं प्रतिसर्तव्यम् ? आह–संसारभयभीतेन मञ्जुश्रीर्बोधिसत्त्वेन बुद्धमाहात्म्यं प्रतिसर्तव्यम् । आह–बुद्धमाहात्म्ये स्थातुकामेन कुत्र

स्थातव्यम्? आह–बुद्धमाहात्म्ये स्थातुकामेन सर्वसत्त्वसमतायां स्थातव्यम्। आह–सर्वसत्त्वसमतायां स्थातुकामेन कुत्र स्थातव्यम्? आह–सर्वसत्त्वसमतायां स्थातुकामेन सर्वसत्त्वप्रमोक्षाय स्थातव्यमिति ॥

तथा च धर्मसंगीतौ सार्थवाहो बोधिसत्त्व आह–यो भगवन् बोधिसत्त्वः सर्वसत्त्वानां प्रथमतरं बोधिमिच्छति, नात्मनः। यावदियं भगवन् धर्मसंगीतिरिति ॥

उत्सर्गादेव चास्य स्वार्थभावः सिद्धः। किं तु सत्त्वार्थहानिभयादयोग्ये सत्त्वे स्वभारं नारोपयति। यत्र तु सत्त्वार्थहानिं न पश्यति, तत्र स्वयं कृतमन्येन वा जगद्धितमाचरितमिति को विशेषः? यदयमपरबोधिसत्त्वकुशलसिद्धये न स्वकुशलमुत्सृजति। अथ स्वदुर्गतिदुःखाद्बिभेति, द्वितीयस्यापि तदेव दुःखम्। अथ तद्दुःखेन मे बाधा नास्तीत्युपेक्षते, यथोक्तैः सूत्रैः सापत्तिको भवति ॥

यथा च रत्नकूटसूत्रे–चत्वार इमे काश्यप बोधिसत्त्वप्रतिरूपका इत्यारभ्योक्तम्–आत्मसुखार्थिको भवति न सर्वसत्त्वदुःखापनयनार्थिक इति ॥ तस्मादुग्रपरिपृच्छाविधिना पूर्ववदात्मा गर्हणीयः। एषा तु बोधिसत्त्वशिक्षा यथा आर्यनिरारम्भेण धर्मसंगीतिसूत्रे निर्दिष्टा–कथं कुलपुत्राः प्रतिपत्तिस्थिता वेदितव्याः? आह–यदा सत्त्वेषु न विप्रतिपद्यन्ते। आह–कथं सत्त्वेषु न विप्रतिपद्यन्ते? आह–यन्मैत्रीं च महाकरुणां च न त्यजन्ति। सुभूतिराह–कतमा बोधिसत्त्वानां महामैत्री? आह–यत्कायजीवितं च सर्वकुशलमूलं च सर्वसत्त्वानां निर्यातयन्ति, न च प्रतिकारं काङ्क्षन्ति। आह–कतमा बोधिसत्त्वानां महाकरुणा यत्पूर्वतरं सत्त्वानां बोधिमिच्छन्ति नात्मन इति ॥

अत्रैव चाह–महाकरुणामूला सर्वबोधिसत्त्वशिक्षा इति ॥ अवश्यं च भगवनेदं न निवारणीयम्। अन्यतरबोधिसत्त्वार्थे नार्थित्वादवश्यं तदुपदिशतीति निश्चीयते। येन दातुर्महादक्षिणीये महार्थदानान्महापुण्यसागरविस्तरो दृश्यते। *** अन्यथा तु केवलमेव विघातिनो मरणं स्यात् ॥

यच्च प्रशान्तविनिश्चयप्रातिहार्यसूत्रे देशितम्–य एष ते महाराज वर्षशतसहस्रेण परिव्ययोऽत्र प्रविष्टः, स सर्वः पिण्डीकृत्यैकस्य भिक्षोरेका भवेदेवं प्रत्येकं सर्वभिक्षूणाम्। यथोद्देशस्वाध्यायाभियुक्तो बोधिसत्त्वः सगौरवो धर्मकामः श्रद्धादेयमाहारं परिगृह्णंश्चित्तमुत्पादयेत्–अनेनाहं धर्मपर्येष्टिमापत्स्य इति। अस्य कुशलस्यैष देयधर्मपरित्यागः शततमीमपि कलां नोपैति, तद्गृहस्थपरिशुद्धिमधिकृत्योक्तम्। न तु पूर्वोक्तविधिना कश्चिद्दोषः ॥

उक्ता समासतो भोगरक्षा। पुण्यरक्षा वाच्या। तत्र–

स्वार्थविपाकवैतृष्ण्याच्छुभं संरक्षितं भवेत्।

यथोक्तं नारायणपरिपृच्छायाम्–स राज्यहेतोः शीलं रक्षति, न स्वर्गहेतोः, न शक्रत्वहेतोः, न भोगहेतोः, नैश्वर्यहेतोः, न रूपहेतोर्न वर्णहेतोर्न यशोहेतोः। पेयालं। न निरयभयभीतः शीलं रक्षति। पेयालं। एवं न तिर्यग्योनिभयभीतः शीलं रक्षति। अन्यत्र बुद्धनेत्रीप्रतिष्ठानाय शीलं रक्षति। सर्वसत्त्वहितसुखयोगक्षेमार्थिकः शीलं रक्षति ॥ स एवंरूपेण शीलस्कन्धेन समन्वागतो बोधिसत्त्वो दशभिर्धर्मैर्न हीयते। कतमैर्दशभिः? यदुत न चक्रवर्तिराज्यात्परिहीयते।

तत्र च भवत्यप्रमत्तो बोधिप्रतिकाङ्क्षी बुद्धदर्शनमभिकाङ्क्षते । एवं महात्वाद्बुद्धदर्शनामेघप्रतिलम्भाद्धर्मश्रवणान्न परिहीयते । यावद्यथाश्रुतप्रतिपत्तिसंपादनाय बोधिसत्त्वसंवरसमादानान्न परिहीयते । अनाच्छेद्यप्रतिभाना सर्वकुशलधर्मप्रार्थनयानान्न परिहीयते ॥ एवं शीलस्कन्धप्रतिष्ठितो बोधिसत्त्वो महासत्त्वः सदा नमस्कृतो भवति देवैः । सदा प्रशासितो भवति नागैः । सदा नमस्कृतो भवति यक्षैः । सदा पूजितो भवति गन्धर्वैः । सदापचायितश्च भवति नागेन्द्रासुरेन्द्रैः । सदा सुमानितश्च भवति ब्राह्मणक्षत्रियश्रेष्ठिगृहपतिभिः । सदाभिगमनीयश्च भवति पण्डितैः । सदा समन्वाहृतश्च भवति बुद्धैः । शास्तृसमतश्च भवति सदेवकस्य लोकस्य । अनुकम्पकश्च भवति सर्वसत्त्वानाम् ॥ पे० ॥ चतस्रो गतीर्न गच्छति । कतमाश्चतस्रः यदुताक्षणगतिं न गच्छत्यन्यत्र सत्त्वपरिपाकात् । बुद्धशून्यबुद्धक्षेत्रं न गच्छति । मिथ्यादृष्टिकुलोपपत्तिं न गच्छति । सर्वदुर्गतिगतिं न गच्छति ॥

एवं पूर्वोत्सृष्टस्यापि पुण्यस्य क्लेशवशात्पुनरुत्पादीयमानस्य रक्षा कार्या । पुण्यदानादपि यत्पुण्यं ततोऽपि न विपाकः प्रार्थनीयोऽन्यत्र परार्थात् । किं च पुण्यं रक्षितुकामः –

पश्चात्तापं न कुर्वीत

B 148 यथोक्तमुग्रपरिपृच्छायाम् । दत्वा च न विप्रतिसारचित्तमुत्पादयितव्यमिति ॥ पृष्ठदौर्बल्याद्दौर्बल्यम् । विप्रतिसारात् पापवत्पुण्यस्यापि क्षयः स्यादित्यभिप्रायः ॥

न च कृत्वा प्रकाशयेत् ॥ १५ ॥

अनेकपर्यायेण हि भगवता प्रच्छन्नकल्याणता विवृतपापता वर्णिता । तत्र विवृतस्य क्षयो गम्यते । पापस्य दौर्मनस्येनेव पुण्यस्य सौमनस्येन । अनापत्तिः सत्त्वार्थं निरामिषचित्तस्य प्रकाशयतः ॥

यथा रत्नमेघे वैद्यदृष्टान्तेनात्मोत्कर्षो निर्दोष उक्तः । पुनः पुण्यरक्षार्थम् –

लाभसत्कारभीतः स्यादुन्नतिं वर्जयेत्सदा ।
बोधिसत्त्वः प्रसन्नः स्याद्धर्मे विमतिमुत्सृजेत् ॥ १६ ॥

इदं च रत्नकूटेऽभिहितम्–चतुर्भिः काश्यप धर्मैः समन्वागतस्य बोधिसत्त्वस्योत्पन्नोत्पन्ना कुशला धर्माः परिहीयन्ते । यैः [चतुर्भिर्मुक्ता] न वर्धन्ते कुशलैर्धर्मैः ॥ कतमैश्चतुर्भिः यदुताभिमानिकस्य लोकायतमन्त्रपर्येष्टया । लाभसत्काराध्यवसितस्य कुलप्रत्यवलोकनेन । बोधिसत्त्वविद्वेषाभ्याख्यानेन । अश्रुतानामनिर्दिष्टानां च सूत्रान्तानां प्रतिक्षेपेणेति ॥

आर्यसर्वास्तिवादिनां च [विनये] पठ्यते–पश्यन्तु भिक्षव एतं भिक्षुं केशनखस्तूपे सर्वाङ्गेन प्रणिपत्य चित्तमभिप्रसादयन्तम् एवं भदन्त । अनेन भिक्षवो भिक्षुणा यावती भूमिराक्रान्ता अधोऽशीतियोजनसहस्राणि यावत्काञ्चनचक्रम् । अत्रान्तरे यावन्त्यो वालिकास्तावन्त्यनेन भिक्षुणा चक्रवर्तिराज्यसहस्राणि परिभोक्तव्यानि । यावदथायुष्मानुपालिर्येन भगवान् तेनाञ्जलिं प्रणम्य भगवन्तमिदमवोचत्–यदुक्तं भगवता अस्य भिक्षोरेवं महान्ति कुशलमूलानि ।
B 149 कुत्रेमानि भगवन् कुशलमूलानि तनुत्वं परिक्षयं पर्यादानं गच्छन्ति नाहमुपाले एवं क्षतिं चोपहतिं च समनुपश्यामि । यथा सब्रह्मचारी सब्रह्मचारिणोऽन्तिके दुष्टचित्तमुत्पादयति,

---

1 DA p 122

अत्रोपाले इमानि महान्ति कुशलमूलानि तनुत्वं परिक्षयं पर्यादानं गच्छन्ति । तस्मात्तर्ह्युपाले एवं शिक्षितव्यं यद्दग्धस्थूणायामपि चित्तं न प्रदूषयिष्याम प्रागेव सविज्ञानके काय इति ॥

आर्यमञ्जुश्रीविक्रीडितसूत्रेऽप्याह–प्रतिघ प्रतिघ इति कल्पशतोपचितं कुशलमूलं प्रतिहन्ति, तेनोच्यते प्रतिघ इति ॥

आर्यगण्डव्यूहसूत्रे च समन्तसत्त्वपरित्राणोज श्रिया रात्रिदेवतया पूर्वावदानं कथयन्त्या अभिहितम्[1]–ते तेनान्योन्यावमन्यनासमुदितेनाकुशलमूलेनायु प्रमाणादपि परिहीयन्ते स्म । वर्णादपि बलादपि [सौख्यादपि] परिहीयन्ते स्मेति ॥ अत्र च न कदाचिदुन्नतिः कार्येति प्रदर्शनार्थं सदेत्युच्यते ॥

लाभसत्कारस्तु कदाचिदभ्युपगम्यतेऽपि । यथोक्त आर्यरत्नमेघे – इह कुलपुत्र बोधिसत्त्वः सुमेरुमात्रमपि रत्नराशिं लभमानः प्रतिगृह्णाति, प्रत्यवरमपि वस्तु प्रतिलभमानः । तत्कस्य हेतोः ? तस्यैवं भवति–एते सत्त्वा मत्सरिणो लुब्धा लोभाभिभूताः । तद्धेतोः तत्प्रत्ययं तन्निदानं महावारिस्कन्धावष्टब्धा इव संसारसागरे उन्मज्जनिमज्जनं कुर्वन्ति । तदेषा भविष्यति दीर्घरात्रमर्थाय हिताय सुखाय । सर्वं प्रतिगृह्य न स्वीकरोति । न लोभचित्तमुत्पादयति अन्यत्र सर्वसत्त्वसाधारणा बुद्धधर्मसंघेषु कारां करोति । यथा दुःखितानां च सर्वसत्त्वानामुपजीव्यं करोति । तं च दानपतिं समुत्तेजयति संप्रहर्षयतीति ॥

तथा अत्रैवोक्तम्–तेन च दानेन नोन्नतो भवतीति ॥

पुनरत्रैवाह – यदि पुनरस्य तद्धेतोस्तत्प्रत्ययं तन्निदानं कीर्तिशब्दश्लोको भवति, तत्र नोन्नामजातो भवति, न मानजातो न मदजातः । एवं चास्य भवति – नचिरेण कालेन यस्य चायं कीर्तिश्लोकशब्दः समुत्थापितो यश्च कीर्तिशब्दश्लोकः, त्रयमप्येतत्सर्वेण सर्वं न भविष्यति । तत्र कः पण्डितजातीयोऽनित्येषु न च स्थितेषु धर्मेष्वध्रुवेष्वनाश्वासिकेष्वनुनयचित्तमुत्पादयेदुन्नतो भवेन्मानदर्पितो वा ? एवं हि बोधिसत्त्वो लाभसत्कारकीर्तिशब्दश्लोकेषु सूपस्थितस्मृतिर्विहरतीति ॥

पुनराह–चण्डालकुमारोपमाश्च लोके विहरन्ति नीचनीचेन मनसा । मानमददर्पाधिगताश्च भवन्ति पैशुन्यसंज्ञाया सततसमितं प्रत्युपस्थितत्वादिति ॥

पुनरप्युक्तम्–इह कुलपुत्र अभिनिष्क्रान्तगृहवासः प्रव्रजितो बोधिसत्त्वो मृतकसदृशोऽहं मित्रामात्यज्ञातिसालोहितानामिति निहतमानो भवति । वैरूप्यं मेऽभ्युद्गतम्, विवर्णानि च मे वासांसि प्रावृतानि, अन्यश्च मे आकल्पः संवृत्त इति निहतमानो भवति । मुण्डः पात्रपाणिः कुलात्कुलमुपसंक्रमामि भिक्षाहेतोर्भिक्षानिदानमिति निहतमानो भवति । नीचनीचेन चित्तेन चण्डालकुमारसदृशेन पिण्डाय चरामीति निहतमानो भवति । पैण्डपातिकोऽस्मि संवृत्तः, परप्रतिबद्धा च मे जीविकेति निहतमानो भवति । अवधूतमवज्ञातं प्रतिगृह्णामीति निहतमानो भवति । आराधनीया मे आचार्यगुरुदक्षिणीया इति निहतमानो भवति । संतोषणीया मे सब्रह्मचारिणो यदुत तेन तेनाचारगोचरसमुदाचारेणेति निहतमानो भवति । अप्रतिलब्धान् बुद्धधर्मान् प्रतिपत्स्य इति

[1] GV p. 270.

निहतमानो भवति । क्रुद्धानां व्यापन्नचित्तानां सत्त्वानां मध्ये क्षान्तिबहुलो विहरिष्यामीति निहतमानो भवतीति ॥

आर्यसागरमतिसूत्रेऽप्युक्तम्—स कायपरिशुद्धश्च भवति । लक्षणसमलंकृतगात्रः मृदुतरुणहस्तपादः सुनिचितपुण्यनिष्यन्दगात्रोऽहीनेन्द्रियः सर्वाङ्गप्रत्यङ्गपरिपूर्णः । न च रूपमदमत्तो भवति, न कायमण्डनयोगानुयुक्तः । स नियद्धीनानामपि सत्त्वानां रूपविकलानामप्यवनमति प्रणमति धर्मग्राहकतामुपादायेति ॥

पुनरत्रैवोक्तम्—स्याद्यथापि नाम भगवन् महासागरः प्रतिमतिष्ठते, तद्वा निम्ने पृथिवीप्रदेशे संनिष्ठते । तस्य निम्नत्वादल्पकृच्छ्रेण सर्वनद्यश्च सर्वप्रस्रवणानि च प्रपतन्ति । एवमेव भगवन् निर्मानस्य गुरुदक्षिणीयगौरवस्य बोधिसत्त्वस्याल्पकृच्छ्रेण तानि गम्भीराणि धर्मसुखानि श्रोत्रेन्द्रियस्याभासमागच्छन्ति । स्मृतौ चावतिष्ठन्ते । तस्मात्तर्हि भगवन् यो बोधिसत्त्वो मानोन्नतो भवति मानस्तब्धः, न च गुरुदक्षिणीयेभ्योऽवनमति न प्रणमति, वेदितव्यं भगवन् माराङ्कुशाविद्धो बताय बोधिसत्त्व इति ॥

आर्यलोकोत्तरपरिवर्ते चोक्तम्—दशेमानि भो जिनपुत्र बोधिसत्त्वानां मारकर्माणि । कतमानि दश ? यदिदं गुरुदक्षिणीयाचार्यमातापितृश्रमणब्राह्मणसम्यग्गतसम्यक्प्रतिपन्नेष्वगौरवता मारकर्म ॥ धर्मभाणकानां विशिष्टधर्माभिगतानामुदारधर्मदेशकानां महायानसमारूढानां निर्वाणपथविधिज्ञानां धारणीसूत्रान्तराजप्रतिलब्धानां नावनमति । गर्वितस्तब्धश्च भवति । धर्मभाणके न गौरवमुत्पादयति, न शुश्रूषां न चित्रीकारं करोति । मारकर्मधर्मश्रवणसामग्र्यं च निषण्ण उदारधर्मवेगे समुत्पन्ने धर्मभाणकस्य साधुकारं न प्रयच्छति मा कश्चिदस्मिन् प्रशंसतीति मारकर्म ॥ अभिमानं चोपाधाय मानं

B 152 प्रतिगृह्णाति । परांश्च न गृह्णाति । आत्मज्ञतां च नावतरति । चित्तनिध्याप्तिं नोत्पादयति । मारकर्म ॥ अभिमानं चोत्पाद्याजानन्नबुध्यमानो वर्णार्हाणां पुद्गलानां वर्णं प्रतिच्छादयति । अवर्णं भाषते । न च परस्य गुणवर्णेनात्तमना भवति । मारकर्म ॥ जानाति च—अयं धर्मोऽयं विनयो भूतमिदं बुद्धवचनमिति । पुद्गलविद्वेषेण धर्मविद्वेषं करोति । सद्धर्मं प्रतिक्षिपति । अन्यांश्च विग्राहयति । मारकर्म ॥ उच्चमानसं प्रार्थयते । परिहारधर्मं न मार्गयति । परोपस्थानं सोऽभियाति । अभिनन्दति । वृद्धस्थविराणां चिरचरितब्रह्मचर्याणां न प्रत्युपतिष्ठते, न च प्रत्युद्गच्छति । मारकर्म ॥ भृकुटीमुखः खलु पुनर्भवति, न स्मितमुखः । न स्निग्धमधुरवचनः । सदा कठिनचित्तश्छिद्रान्वेषी । अवतारप्रेक्षी । मारकर्म ॥ अभिमानं च पतित्वा पण्डितांश्चोपसंक्रामति । न सेवते । न भजते । न पर्युपास्ते । न परिप्रश्नयति । न परिपृच्छति—किं कुशलं किमकुशलं किं करणीयं किं कृतं दीर्घरात्रमर्थाय हिताय सुखाय भवति, किं वा अकृतं दीर्घरात्रमनर्थायाहितायासुखाय भवतीति । स जडः स जडतरो भवति । मोहव्यूहो मानग्राही । अनि सरणदर्शी । मारकर्म ॥ स मानाभिभूतो बुद्धोत्पादं विरागयति । पूर्वकुशलमूलं क्षपयति । नवं नोत्पादयति । अनिर्देशं निर्दिशति । विग्रहमारभते, विवादबहुलश्च भवति । स एवंधर्मविहारी स्थानमेतद्विद्यते यस्मिन् मिथ्या महाप्रपातं पतेत् । अयं च पुनर्बोधिचित्तबलाधीनादैश्वर्यं प्रतिलभते । स कल्पशतसहस्रेषु बुद्धोत्पादं नासादयति, कुतः पुनर्धर्मश्रवणम् । इदं दशमं मारकर्म ॥ इमानि भो जिनपुत्र दश मारकर्माणि

यानि परिवर्ज्य बोधिसत्त्वा दश ज्ञानकर्माणि प्रतिलभते। अत्रैव च ज्ञानकर्मसु पठ्यते। निर्मानता सर्वसत्त्वेष्विति ॥

आर्यराष्ट्रपालसूत्रेऽप्युक्तम्—

अपायभूमिं गतिमक्षणेषु
दरिद्रता नीचकुलोपपत्तिम्।
जात्यन्धदौर्बल्यमथाल्पस्थामता
गृह्णन्ति ते मानवशेन मूढा ॥ इति ॥

धर्मसंगीतिसूत्रेऽप्युक्तम्—सत्त्वक्षेत्रं बोधिसत्त्वस्य बुद्धक्षेत्रं यतश्च बुद्धक्षेत्राद्बुद्धधर्माणां लाभागमो भवति। नार्हामि तस्मिन् विप्रतिपत्तुम्। एवं चास्य भवति—सर्वं सुचरितं दुश्चरितं च सत्त्वान्निश्रित्य प्रवर्तते। दुश्चरिताश्रयाच्चापाया प्रवर्तन्ते, सुचरिताश्रयाद्देवमनुष्या इति ॥

अत एव रत्नोल्काधारण्यामप्युक्तम् इह भो जिनपुत्रा प्रथमचित्तोत्पादिको बोधिसत्त्व आदित एव सर्वसत्त्वानामन्तिके दशप्रकारं चित्तमुत्पादयति। कतमद्दशप्रकारम्[1] तद्यथा—हितचित्तता सुखचित्तता दयाचित्तता स्निग्धचित्तता प्रियचित्तता अनुग्रहचित्तता आरक्षाचित्तता समचित्तता आचार्यचित्तता शास्तृचित्तताम्। इदं दशप्रकारं चित्तमुत्पादयतीति ॥

श्रद्धाबलाधानावतारमुद्रासूत्रेऽप्युक्तम्——सर्वसत्त्वानां शिष्यत्वाभ्युपगमे स्थितोऽस्मि। परांश्च सर्वसत्त्वशिष्यत्वाभ्युपगमे प्रतिष्ठापयिष्यामीत्याश्वासं प्रतिलभते। पेयालं। सर्वसत्त्वे ष्ववनमनप्रणमनताया प्रतिष्ठितोऽस्मीति पूर्ववत् ॥

तत्रावनमनप्रणमनताया सर्वसत्त्वेषु निर्मानता ॥

तथा आर्यविमलकीर्तिनिर्देशे परिशुद्धबुद्धक्षेत्रोपपत्तये सर्वसत्त्वेषु शास्तृप्रेमोक्तम्। लोकप्रसादानुरक्षार्थं त्वासनपादप्रक्षालनकर्म कुर्वतापि चेतसा स्त्रीषु वा अक्षणप्राप्तेषु वा विनिपतितेषु बोधिसत्त्वेन प्रेमगौरवाभ्यास धार्य ॥

उक्तं हि गण्डव्यूहे—तस्य समनन्तरनिषण्णस्य तस्मिन् महासिंहासने सर्व स जनकायोऽभिमुख प्राञ्जलिस्थितोऽभूत् तमेव राजानं नमस्यमानः। पेयालं। स खलु सर्वधर्मनिर्नादच्छत्रमण्डलनिर्घोषो राजा तेषां याचनकानां सहदर्शनेनात्तमनस्कतरो राज्ञानेन च त्रिसाहस्रचक्रवर्तिराज्यप्रतिलाभेनासीमाप्राप्तकल्पपर्यवसानेन (?)। यावत् शुद्धावासदेवशान्तिविमोक्षसुखविहारेणापर्यन्तकल्पावसानेन। तद्यथा कुलपुत्र पुरुषस्यैकाततृष्णाचरितस्य मातापितृभ्रातृभगिनीमित्रामात्यज्ञातिसालोहितपुत्रदुहितृभार्याचिरकालवियुक्तस्याटवीकान्तारविप्रणष्टस्य तद्दर्शनकामस्य तेषां समवधानेन महती प्रीतिरप्यवसानमुत्पतेत् तद्दर्शनावितृप्ततया। एवमेव कुलपुत्र राज्ञ सर्वधर्मनिर्नादच्छत्रमण्डलनिर्घोषस्य तेषां याचनकानां सहदर्शनेन महाप्रीतिवेगा संजाता। चित्ततुष्टिसुखमनकान्तम्, महाश्रित्तोदग्रतावेग प्रादुर्भूतो यावत्तेषु सर्वयाचनकेषु एकपुत्रकसंज्ञा मातापितृसंज्ञा दक्षिणीयसंज्ञा कल्याणमित्रसंज्ञा वर्णसंज्ञा दुर्लभसंज्ञा दुष्करकारकसंज्ञा बहुकरसंज्ञा परमोपकारिसंज्ञा बोधिमार्गोपस्तम्भसंज्ञा आचार्यशास्तृसंज्ञोत्पद्येतेति ॥

1 RP p 221

एवमन्यगतमात्रे सत्त्वानामप्रलोभमलोपस्थानादिप्रसङ्गे सर्वोत्सर्गं स्मरेत्—एवमेवायमात्मीय काय । यथेष्टमत्र वर्तन्ताम् । पृथिवीशोधनोपलेपनादिष्विव स्वसुखार्थमिति । अथवा स्वाम्यप्रमादभीतेनेव तत्प्रसादार्थिनेव तदाज्ञासंपादना मनसिकर्तव्या । भगवतोऽप्युपस्थानं कुर्वतोऽन्यगत्यभावान् भिक्षुणा ग्लानेनाङ्गीकृतम् ॥

यथोक्तं भिक्षुप्रकीर्णके—भगवानाह—मा भाय भिक्षु मा भाय भिक्षु । अह ते भिक्षु उपस्थास्ये । आहर भिक्षु चीवराणि यावत्ते धोवामि । एवमुक्ते आयुष्मानानन्दो भगवन्तमेतदवोचत्—मा भगवानेतस्य ग्लानस्याशुचिम्रक्षितानि चीवराणि धोवतु । अह भगवन् धोविष्यम् । भगवानाह—तेन ह्यानन्द त्वमेतस्य भिक्षुस्य चीवराणि धोव । तथागतो उदकमासिञ्चिष्यति । अथ खल्वायुष्मानानन्दो तस्य ग्लानस्य भिक्षुस्य चीवराणि धोवति । भगवानुदकमासिञ्चति ॥ पेयाल ॥ अथ खल्वायुष्मानानन्दस्त ग्लान भिक्षु साधु च सुष्ठु चानुपरिगृह्य बहिर्धा हरित्वा स्नापयेत् । भगवानुदकमासिञ्चतीति । आह च—

यानाराध्य महत्त्व विराध्य कष्टा विपत्तिमाप्नोति ।
प्राणपरित्यागैरपि तेषा ननु तोषण न्याय्यम् ॥
एते ते यै सत्त्वा प्रसाद्य यान् सिद्धिमागता बहव ।
सिद्धिक्षेत्र नान्यत् सत्त्वेभ्यो विद्यते जगति ॥
एते चिन्तामणयो भद्रघटा धेनवश्च कामदुघा ।
गुरुवच्च देववच्च तस्मादाराधनीयास्ते ॥
किं च निश्छद्मबन्धूनामप्रमेयोपकारिणाम् ।
सत्त्वाराधनमुत्सृज्य निष्कृति का परा भवेत् ॥
शिरसा धारयामास पुरा नाथो यथेप्सितम् ।
जटास्वभ्युपितान् सत्त्वान् भूत्वा यत्नेन निश्चल ॥
भिन्दन्ति देह प्रविशन्त्यवीचीं येषा कृते तत्र कृते कृत स्यात् ।
महापकारिष्वपि तेन सर्वं कल्याणमेवाचरणीयमेषु ॥
स्वय मम स्वामिन एव तावद्यदर्थमात्मन्यपि निर्व्यपेक्षा ।
अह कथ स्वामिषु तेषु तेषु करोमि मान न तु दासभावम् ॥
B 156 येषा सुखे यान्ति मुद मुनीन्द्रा येषा व्यथाया प्रविशन्ति मन्युम् ।
तत्तोषणात्सर्वमुनीन्द्रतुष्टिस्तत्रापकारेऽपकृत मुनीनाम् ॥
आदीप्तकायस्य यथा समन्तान्न सर्वकामैरपि सौमनस्यम् ।
सत्त्वव्यथायामपि तद्वदेव न प्रीत्युपायोऽस्ति महाकृपाणाम् ॥
तस्मान्मया यज्जनदु खनेन दु ख कृतं सर्वमहादयानाम् ।
तदद्य पाप प्रतिदेशयामि यत्खेदितास्ते मुनय क्षमन्ताम् ॥
आराधनायाद्य तथागताना सर्वात्मना दास्यमुपैमि लोके ।
कुर्वन्तु मे मूर्ध्नि पद जनौघा निघ्नन्तु वा तुष्यतु लोकनाथ ॥

आत्मीकृतं सर्वमिदं जगत्तैः कृपात्मभिर्नैव हि संशयोऽत्र ।
दृश्यन्त एते ननु सत्त्वरूपाः त एव नाथाः किमनादरोऽत्र ॥
तथागताराधनमेतदेव स्वार्थस्य संसाधनमेतदेव ।
लोकस्य दुःखापहमेतदेव तस्मान्ममास्तु व्रतमेतदेव ॥

यथैको राजपुरुषः प्रमथ्नाति महाजनम् ।
विकरोति न शक्नोति दीर्घदर्शी महाजनः ॥
यस्मान्नैव स एकाकी तस्य राजबलं बलम् ।
तथा न दुर्बलं कंचिदपराद्धं विमानयेत् ॥
यस्मान्नरकपालाश्च कृपावन्तश्च तद्बलम् ।
तस्मादाराधयेत्सत्त्वान् भृत्यश्चण्डनृपं यथा ॥
कुपितः किं नृपः कुर्याद्येन स्यान्नरकव्यथा ।
यत्सत्त्वदौर्मनस्येन कृतेन ह्यनुभूयते ॥
तुष्टः किं नृपतिर्दद्याद्यद्बुद्धत्वसमं भवेत् ।
यत्सत्त्वसौमनस्येन कृतेन ह्यनुभूयते ॥
आस्तां भविष्यद्बुद्धत्वं सत्त्वाराधनसंभवम् ।
इहैव सौभाग्ययशःसौस्थित्यं किं न पश्यसि ॥
प्रासादिकत्वमारोग्यं प्रामोद्यं चिरजीवितम् ।
चक्रवर्तिसुखं स्फीतं क्षमी प्राप्नोति संसरन् ॥
मैत्राशयश्च यत्पूज्यः सत्त्वमाहात्म्यमेव तत् ।
बुद्धप्रसादाद्यत्पुण्यं बुद्धमाहात्म्यमेव तत् ॥

अत एव हि चन्द्रप्रदीपसूत्रे मैत्रीभावफलमुद्भावितम्—

यावन्ति पूजा बहुविध अप्रमेयाः
क्षेत्रं शतेषू नियुत च बिम्बरेषु ।
तां पूज कृत्वा अतुलियनायकाना
संख्याकलापी न भवति मैत्रचित्ते ॥

तस्मादेवंविधेषु महादक्षिणीयेषूनतिं वर्जयेत्सदा । एषा चोन्नतिरयोनिशोमनस्कारात् संभवतीति ॥

तस्यानवतारे यत्नः कार्यः । यथोक्तं रत्नमेघे—कथं च कुलपुत्र बोधिसत्त्वोऽयोनिशोमनस्कारापगतो भवति ? इह बोधिसत्त्व एकाकी रहोगतः प्रविवेकस्थितो नैवं चित्तमुत्पादयति—अहं असंकीर्णविहारी । अहं विवेकस्थितः । अहं प्रतिपन्नस्ताथागते धर्मविनये । ये त्वन्ये श्रमणा वा ब्राह्मणा वा, सर्वे ते संकीर्णविहारिणः संसर्गबहुला उद्धुरास्ताथागताद्धर्मविनयात् ॥

१ SR. 32.277 (यावन्ति पूजा बहुविध अप्रमेया, या क्षेत्रकोटीनयुतय-विवरेषु । तां पूज कृत्व पुरुषवरेषु नित्यं, संख्याकलापी न भवति मैत्रचित्तः ॥)

B 158 एव हि बोधिसत्त्वोऽयोनिशोमनस्कारापगतो भवति ।।

पुनरत्रैवोक्तम्—इह बोधिसत्त्वो वीर्यमारभमाणो न तन्महद्वीर्यमास्वादयति । न च तेन वीर्येणात्मानमुत्कर्षयति । न परान् पसयति । तस्यैव भवति—को हि नाम सप्रज्ञजातीय स्वकर्माभियुक्त पराश्चोदयेत् ।। एव हि बोधिसत्त्वोऽनुन्नतवीर्यो भवति ।। एष तु पुण्यरक्षाया सक्षेपो यद्बोधिपरिणामना ।।

तथा ह्युक्तमार्याक्षयमतिसूत्रे—न हि बोधिपरिणामितस्य कुशलमूलस्यान्तरा कश्चित्परिक्षयो यावद्बोधिमण्डनिषदनात् । तद्यथापि नाम भदन्त शारद्वतीपुत्र महासमुद्रपतितस्योदकबिन्दोर्नान्तरास्ति क्षयो यावन्न कल्पपर्यवसान । इति ।।

इति शिक्षासमुच्चये भोगपुण्यरक्षा सप्तम परिच्छेद ।।

८

पापशोधनं नाम अष्टमः परिच्छेदः ।

उक्ता त्रयाणामप्यात्मभावादीनां रक्षा । शुद्धिरधुना वक्तव्या । किमर्थम् ?

शोधितस्यात्मभावस्य भोगः पथ्यो भविष्यति ।
सम्यक्सिद्धस्य भक्तस्य निष्कणस्येव देहिनाम् ॥ १७ ॥

यथोक्तमार्यतथागतगुह्यसूत्रे—यानि च तानि महानगरेषु महाश्मशानानि भवन्त्यनेकप्राणिशतसहस्राकीर्णानि, तत्रापि स बोधिसत्त्वो महान्तमात्मभावं मृतं कालगतमुपदर्शयति । तत्र ते तिर्यग्योनिगताः सत्त्वा यावदर्थं मांसं परिभुज्य आयुःपर्यन्ते मृताः कालगताः सुगतौ स्वर्गलोके देवेषूपपद्यन्ते । स चैव तेषां हेतुर्भवति यावत्परिनिर्वाणाय, यदिदं तस्यैव बोधिसत्त्वस्य पूर्वप्रणिधानपरिशुद्ध्या । येन दीर्घरात्रमेवं प्रणिधानं कृतम्—ये मे मृतस्य कालगतस्य मांसं परिभुञ्जीरन्, स एव तेषां हेतुर्भवेत् स्वर्गोत्पत्तये यावत्परिनिर्वाणाय तस्य शीलवतः । ऋध्यति प्रार्थना । ऋध्यति प्रणिधानमिति ॥

पुनरत्रैवोक्तम्—स धर्मकायप्रभावितो दर्शनेनापि सत्त्वानामर्थं करोति । श्रवणेनापि स्पर्शनेनापि सत्त्वानामर्थं करोति । तद्यथापि नाम शान्तमते जीवकेन वैद्यराजेन सर्वभैषज्यानि समुदानीय भैषज्यतरुसंहतिमयं दारिकारूपं [कृतं] प्रासादिकं दर्शनीयं सुकृतं सुनिष्ठितं सुपरिकर्मकृतम् । सा आगच्छति गच्छति तिष्ठति निषीदति शय्यां च कल्पयति । तत्र ये आगच्छन्त्यातुरा महात्मानो राजानो वा राजमात्रा वा श्रेष्ठिगृहपत्यमात्यकोट्टराजानो वा, तान् स जीवको वैद्यराजस्तया भैषज्यदारिकया सार्धं संयोजयति । तेषां समनन्तरसंयोगमापन्नानां सर्वव्याधयः प्रस्रभ्यन्ते, अरोगाश्च भवन्ति सुखिनो निर्विकाराः । पश्य शान्तमते जीवकस्य वैद्यराजस्य लौकिकव्याधिचिकित्साज्ञानं यथान्येषां वैद्यानां संविद्यते । एवमेव शान्तमते तस्य धर्मकायप्रभावितस्य बोधिसत्त्वस्य यावन्तः सत्त्वाः स्त्रीपुरुषदारकदारिका रागद्वेषमोहसंतप्ताः कायं स्पृशन्ति, तेषां स्पृष्टमात्राणां सर्वक्लेशाः प्रस्रभ्यन्ते, विगतसंतापं च कायं संजानन्ति यदिदं तस्यैव बोधिसत्त्वस्य पूर्वप्रणिधानसुपरिशुद्धत्वात् । एतदर्थमात्मभावः शोध्यः ॥

किं च अशोधने दोषमाह—

तृणच्छन्नं यथा शस्यं रोगैः सीदति नैधते ।
बुद्धाङ्कुरस्तथा वृद्धिं क्लेशच्छन्नो न गच्छति ॥ १८ ॥

प्रतिपक्षनिरासेन वृद्ध्यर्थं चेत्यभिप्रायः ॥

आत्मभावस्य का शुद्धिः पापक्लेशविशोधनम् ।
संबुद्धोक्त्यर्थसारेण यत्नाभावे त्वपायगः ॥ १९ ॥

तत्र पापशोधनं चतुर्धर्मकसूत्रे देशितम्—चतुर्भिर्मैत्रेय धर्मैः समन्वागतो बोधिसत्त्वो महासत्त्वः कृतोपचितं पापमभिभवति । कतमैश्चतुर्भिः ? यदुत विदूषणासमुदाचारेण, प्रतिपक्षसमुदाचारेण, प्रत्यापत्तिबलेन आश्रयबलेन च । तत्र विदूषणासमुदाचारोऽकुशलं कर्माध्याचरति, तत्रैव तत्रैव च विप्रतिसारबहुलो भवति । तत्र प्रतिपक्षसमुदाचारः कृत्वाप्यकुशलं कर्म कुशले

कर्मण्यत्यर्थाभियोग गत । प्रयापत्तिनञ सवरसमादानादकरणसवरलाभ । तत्राश्रयबल बुद्धधर्म सघशरणगमनमनुत्सृष्टबोधिचित्तता च । सुबलसनिश्रयेण न शक्यते पापेनाभिभवितुम् । एभिर्मैत्रेय चतुर्भिर्धर्मैः समन्वागतो बोधिसत्त्वो महासत्त्व कृतोपचित पापमभिभवतीति ॥

तत्र कथ विदूषणासमुदाचारो भावयितव्य [1] यथा सुवर्णप्रभासोत्तमसूत्रेऽभिहितम्—

समन्वाहरन्तु मा बुद्धा कृपाकारुण्यचेतस ।
[अत्यय प्रतिगृह्णन्तु दशदिक्षु व्यवस्थिता ।]
ये च दशदिशि लोके तिष्ठन्ति द्विपदोत्तमा ॥
B 161 यच्च मे पापक कर्म कृत पूर्वं सुदारुणम् ।
तत्सर्व देशयिष्यामि स्थितो दशबलाग्रत ॥
मातापितॄनजानता बुद्धानामप्रजानता ।
कुशल चाप्रजानता यत्त पाप कृत मया ॥
ऐश्वर्यमदमत्तेन कुलभोगमदेन च ।
तारुण्यमदमत्तेन यत्तु पाप कृत मया ॥
दुश्चिन्तित दुरुक्त च दुष्कृतेनापि कर्मणा ।
अनादीनवदर्शिना यत्तु पाप कृत मया ॥
बालबुद्धिप्रचारेण अज्ञानावृतचेतसा ।
पापमित्रवशाच्चैव क्लेशव्याकुलचेतसा ॥
क्रीडारतिवशाच्चैव शोकरोगवशेन वा ।
अतृप्तधनदोषेण यत्तु पाप कृत मया ॥
अनार्यजनससर्गैरीर्ष्यामात्सर्यहेतुना ।
शाठ्यदारिद्र्यदोषेण यत्तु पाप कृत मया ॥
व्यसनागमकालेऽस्मिन् कामाना भयहेतुना ।
अनैश्वर्यगतेनापि यत्तु पाप कृत मया ॥
चलचित्तवशेनैव कामक्रोधवशेन वा ।
क्षुत्पिपासार्दितेनापि यत्तु पाप कृत मया ॥
B 162 पानार्थं भोजनार्थं च वस्त्रार्थं स्त्रीषु हेतुना ।
विविधै क्लेशसतापैर्यत्तु पाप कृत मया ॥
कायवाङ्मनसा पाप त्रिधा दुश्चरित चितम् ।
यत्कृतमीदृशै रूपैस्तत्सर्व देशयाम्यहम् ॥
यत्तु बुद्धेषु धर्मेषु श्रावकेषु तथैव च ।
अगौरव कृत स्याद्धि तत्सर्व देशयाम्यहम् ॥

[1] SP 4 17 – 32, 42 – 50, 52

यत्तु प्रत्येकबुद्धेषु बोधिसत्त्वेषु वा पुनः।
अगौरवं कृतं स्याद्धि तत्सर्वं देशयाम्यहम्॥
सद्धर्मभाणकेष्वेव अन्येषु गुणवत्सु वा।
अगौरवं कृतं स्याद्धि तत्सर्वं देशयाम्यहम्॥
सद्धर्मः प्रतिक्षिप्तः स्यादजानन्तेन मे सदा।
मातापितृष्वगौरवं तत्सर्वं देशयाम्यहम्॥
मूर्खत्वेन बालत्वेन मानदर्पावृतेन च।
रागद्वेषेण मोहेन तत्सर्वं देशयाम्यहम्॥
व्यवलोकयन्तु मां बुद्धाः समन्वाहृतचेतसः।
अत्ययं प्रतिगृह्णन्तु कारुण्यार्पितचेतसः॥
यत्तु पापं कृतं पूर्वं मया कल्पशतेषु च। B
तस्यार्थं शोकचित्तोऽहं कृपणीयो भयार्दितः॥
बिभेमि पापकर्माणां सततं दीनमानसः।
यत्र यत्र चरिष्यामि न चास्ति मे बलं क्वचित्॥
सर्वे कारुणिका बुद्धाः सर्वे भयहरा जगे।
अत्ययं प्रतिगृह्णन्तु मोचयन्तु च मां भयात्॥
क्लेशकर्मफलं मह्यं प्रवाहयन्तु तथागताः।
स्नापयन्तु च मां बुद्धाः कारुण्यसरितोदकैः॥
सर्वं पापं देशयामि यत्तु पूर्वं कृतं मया।
यच्च एतर्हि मे पापं तत्सर्वं देशयाम्यहम्॥
आयत्यां संवरमापद्ये सर्वदुष्कृतकर्मणाम्।
न छादयामि तत्पापं यद्भवेन्मम दुष्कृतम्॥
त्रिविधं कायिकं कर्म वचसा च चतुर्विधम्।
मनसा त्रिप्रकारेण तत्सर्वं देशयाम्यहम्॥
कायकृतं वाचकृतं मनसा च विचिन्तितम्।
कृतं दशविधं कर्म तत्सर्वं देशयाम्यहम्॥
यच्च मे पापकं कर्म अनिष्टफलदायकम्। B
तत्सर्वं देशयिष्यामि बुद्धानां पुरतः स्थितः॥

भवगतिसंकटे बालबुद्धिना पापं यन्मे कृतं सुदारुणम्। दशबलमग्रतः स्थितः तत्सर्वं पापं प्रतिदेशयामि। देशयामि च तत्पापं यन्मया संचितं जन्मसंकटे विविधैः कायप्रचारसंकटैर्भवसंकटलोकसंकटे चापलचलचित्तसंकटे मूर्खबालकृतक्लेशसंकटे। पापमित्रागमसंकटेन च।

1 Not found in SP.

भयमकररागमकरे दोषमोहतमसकरैरपि क्षणमकरे कालमकरे पुण्योपार्जनमकरैरपि । जिनमकरसमुपस्थित तत्सर्वपाप प्रतिदेशयामि ॥

विशेषतस्तु बोधिसत्त्वापत्तीना गुर्वीणा लघ्वीना देशना आर्योपालिपरिपृच्छायामुक्ता — क्व पुनर्गुर्वी मूलापत्ति ? सामान्यतस्तु तत्रोक्तम् । सचेदुपाले महायानसप्रस्थितो बोधिसत्त्वो महासत्त्वो गङ्गानदीवालिकोपमा रागप्रतिसयुक्ता आपत्तीरापद्येत, या चैकतो द्वेषसयुक्तामापत्तिमापद्येत बोधिसत्त्वयान प्रमाणीकृत्य । पे० । इय ताभ्यो गुरुतरा आपत्तिर्येय द्वेषसयुक्ता । तत्कस्य हेतो ? योऽय द्वेष उपाले सत्त्वपरित्यागाय सवर्तते । राग सत्त्वसग्रहाय सवर्तते, तत्र उपाले य क्लेश सत्त्वसग्रहाय सवर्तते, न तत्र बोधिसत्त्वस्य छल न भयम् । पेयाल । तस्मात्तर्हि त्वामुपाले या काश्चन रागप्रतिसयुक्ता आपत्तय, सर्वास्ता अनापत्तय इति वदामि । कोऽत्राभिप्राय ? सत्त्वसग्राहकत्वेन पूर्वमेव विशेषितत्वात् । अध्याशयकृपावतो ह्ययमुपदेश । यस्मादनन्तरमाह — तत्र उपाले येऽनुपायकुशला बोधिसत्त्वास्ते रागप्रतिसयुक्ताभ्य आपत्तिभ्यो बिभ्यति । ये पुनरुपाय-
B 165 कुशला बोधिसत्त्वास्ते द्वेषसप्रयुक्ताभ्य आपत्तिभ्यो बिभ्यति न रागप्रतिसयुक्ताभ्य इति ॥

के पुनरुपायकुशला ? ये प्रज्ञाकृपाभ्या सत्त्वत्यागान्निवार्यन्ते । उभयथा हि सत्त्वत्यागो भवति — वेगवत्प्रज्ञया दुःखशून्यतावबोधात्, वेगवत्या च कृपया । क्लेशावलादचिरेण कृपाहानि । यदुक्तमुपायकौशल्यसूत्रे — तद्यथा कुलपुत्र मन्त्रविद्याधर पुरुषो राज्ञा पञ्चपाशकेन बन्धनेन बद्ध स्यात् । स यदा काङ्क्षेत प्रक्रमणाय, तदैकमन्त्रविद्याबलेन सर्वबन्धनानि छित्त्वा प्रक्रमेत् । एवमेव कुलपुत्र उपायकुशलो बोधिसत्त्व पञ्चभि कामगुणै रति विन्दति, तैश्चाकीर्णो विहरति । यदा च पुनराकाङ्क्षते, तदा प्रज्ञाबलाधीनेन एकेन च सर्वज्ञताचित्तेन सर्वकामगुणान् प्रमुच्य च्युतो ब्रह्मलोक उपपद्यत इति ॥

द्वेषेऽपि किं नैवमिष्यते ? प्रकृतिमहासावद्यत्वात् । कृपावैकल्ये चोपायस्यैवासभवात् ॥

परार्थसिद्धिं वा स्वार्थाद्दुष्करतामभिमुच्यमान कोपपरवत्तयापि परमनुशास्य अनुतापपूर्वकमायया सवरमुपपद्यते । अहितनिवारके क्रोधे को दोष ? अवकाशदानेन तद्वासनादोषात् कृपाहानिदोष । तच्छेदेन मूलच्छेददोष इति पश्चाद्दर्शयिष्याम । यद्यपि तस्य सत्त्वस्य तद्धितम्, तथापि बोधिसत्त्वकृपाहान्या महत सत्त्वार्थानुबन्धस्य हानि स्यात् ॥

आर्यसत्यकपरिवर्तेऽपि पुत्रदृष्टान्त करुणाधिष्ठित एव वेदितव्य । यश्च तत्रापि कृपाप्रतिवेध, स लोकार्थप्राप्तित्वेन लोकानुजनार्थम् । निवार्यमाणश्च यदि हितकामो बोधिसत्त्वो
B 166 प्रतिघ लभेत सबोधिसत्त्व, स्यादुभयोरनर्थ ॥

रागेऽपि तर्हि दोष उच्यते —

कामानुरोगेण मोति अन्ध मनुजो मातापितृघातको
कामात् सेवतु शील्वन्तु वधयी तस्माद्विवर्जेत्सदा ॥ इति ॥

स्वसौख्यसङ्गेन च परदुःखोपेक्षा दृष्टा । सम्य दृष्टा । येन परदुःख स्वदुःखतया नाभ्यस्तम्, येन त्वभ्यस्तम्, तस्योभयदोषासभव । यथोक्त चन्द्रप्रदीपसूत्रे — तद्यथापि नाम आनन्द

१ SR 35

कश्चिदेव पुरुषोऽधस्तात्पादतलमादाय यावन्मूर्धन्यादीप्तो भवेत् संप्रज्वलित एकज्वालीभूतः, तं कश्चिद्वदे पुरुष उपसंक्रम्य एवं वदेत्—एहि त्वं भोः पुरुष आनिर्वापितेनात्मभावेन पञ्चभिः कामगुणैः समर्पितः, समन्वङ्गीभूतः क्रीडस्व रमस्व परिचारयस्वेति । तत्किं मन्यसे आनन्द अपि तु स पुरुषोऽनिर्वापितेनात्मभावेन पञ्चभिः कामगुणैः....क्रीडेत रमेत्परिचरेत् ? आनन्द आह—नो हीदं भगवन् ॥ भगवानाह—क्रीडेत आनन्द स पुरुषो रमेत्परिचरेत्परिकल्पमुपादाय अपरिनिर्वापितेनात्मभावेन पञ्चभिः कामगुणैः समर्पितः समन्वङ्गीभूतः ? न त्वेवं तथागतस्य पूर्वं बोधिसत्त्वचर्यां चरमाणस्य सत्त्वान् त्रिभिरपायैर्दुःखितान् दृष्ट्वा दरिद्रानभूत् सौमनस्यं वा चित्तप्रसादो वेति विस्तरः ॥

लोकेऽपि पुत्रे शूलमारोप्यमाणे पश्यतोर्मातापित्रोर्न सौख्यसङ्गो दृष्टः स्वानुरूपकृपावशात् प्रच्छन्नस्तर्हि सस्वामिकासु निःस्वामिकासु वा कुलधर्मध्वजरक्षितासु काममिथ्याचारो न स्यात् । सति सत्त्वार्थे सत्त्वानुपघाते चानुबन्धं निरूप्यादोषः । सम्यग्ब्रह्मचारिणीषु कृतार्थत्वाद्दूरात्परिहारः । पूज्या च मातृभगिन्यादिवत् । एवं तर्हि भिक्षोरप्येवमापन्नम् । न तस्यापरेण ब्रह्मचर्यप्रकारेण सत्त्वार्थसाधनात् ॥ तथाह्युक्तमार्याक्षयमतिसूत्रे—कालाकाले पुनरनेनोपेक्षा करणीयेति ॥ अथ ततोऽप्यधिकं सत्त्वार्थं पश्येत्, शिक्षां निक्षिपेत् ॥ उपायकौशल्यसूत्रे—ज्योतिर्माणवकं द्वाचत्वारिंशद्वर्षसहस्रब्रह्मचारिणमधिकृत्य सप्तमे पदे स्थितस्य कारुण्यमुत्पद्येत । किं चाप्यहमिदं व्रतं खण्डयित्वा निरयपरायणः स्याम्, तथाप्युत्सहेऽहं नैरयिकं दुःखं प्रतिवेदयितुम् । अथ चेयं स्त्री सुखिता भवतु । मा कालं करोतु । इति हि कुलपुत्र ज्योतिर्माणवकः पश्चान्मुखो निवर्त्य तां स्त्रियं दक्षिणेन पाणिना गृहीत्वैवमाह—उत्तिष्ठ भगिनि यथाकामकरणीयस्ते भवामीति ॥ पे० ॥ सोऽहं कुलपुत्र महाकारुण्यचित्तोत्पादेनेत्वरेण कामोपसंहितेन दशकल्पसहस्राणि पश्चान्मुखमकार्षम् । पश्य कुलपुत्र यदन्येषां निरयसंवर्तनीयं कर्म, तदुपायकुशलस्य बोधिसत्त्वस्य ब्रह्मलोकोपपत्तिसंवर्तनीयमिति ॥

पुनरत्रैवाह—यदि बोधिसत्त्व एकस्य सत्त्वस्य कुशलमूलं संजनयेत्तथारूपां चापत्तिमापद्येत यथारूपया आपत्त्या आपन्नया कल्पशतसहस्रं निरये पच्येत, उत्सोढव्यमेव भगवन् बोधिसत्त्वेनापत्तिमापत्तुं तच्च नैरयिकं दुःखम् । न त्वेव तस्यैकस्य सत्त्वस्य कुशलं परित्यक्तुमिति ॥

पुनरत्रैवाह—इह कुलपुत्र उपायकुशलो बोधिसत्त्वो यदा कदाचित्कस्मिंश्चित्पापमित्रवशेनापत्तिमापद्येत, स इतः प्रतिसंशिक्षते—न मयैभिः स्कन्धैः परिनिर्वापयितव्यम् । मया पुनरेवं संनाहः संनद्धव्यः—अपरान्तकोटिः संसरितव्या सत्त्वानां परिपाचनहेतोरिति । न मया चित्तदाहः करणीयः । यथा यथा संसरिष्यामि तथा तथा सत्त्वान् परिपाचयिष्यामि । अपि त्वेतां चापत्तिं यथाधर्मं प्रतिकरिष्यामि । आयत्यां संवरमापत्स्ये । सचेत्कुलपुत्र प्रव्रजितो बोधिसत्त्वः परिकल्पमादाय सर्वाश्चतस्रो मूलापत्तीरतिक्रमेत्, अनेन चोपायकौशल्येन विनोदयेत, अनापत्तिं बोधिसत्त्वस्य वदामीति ॥

स्फुटं चार्यरत्नमेघे आनन्तर्यचिकीर्षुपुरुषमारणानुज्ञानात् । श्रावकविनयेऽपि मूलापत्तिस्थान एव कारुण्यान्मृगादिमोक्षणेऽनापत्तिरुक्ता ॥

अयं च रागे गुणो यद्बोधिसत्त्वे रागमुत्पाद्य सुगतिर्लभ्यते न तु क्रोधेन। यथोक्तमुपायकौशल्यसूत्रे प्रियंकरे बोधिसत्त्वे रक्ता[ध]र्म्योत्तरा दारिकामधिकृत्य —

प्रियंकरस्य प्रणिधे पुन पुनर्या इस्त्रि प्रेक्षेत सरागचित्ता।
सा इस्त्रिभाव परिवर्जयित्वा पुरुषो भवेत् यादृगुदारसत्त्व॥
पश्यस्व आनन्द गुणास्य ईदृशा येना यसत्त्वा निरय व्रजन्ति।
तेनैव शूरेषु जनित्व राग गच्छन्ति स्वर्गे पुरुषत्वमेव च॥ पेयाल॥
भैषज्यराजेषु महायशेषु यो बोधिसत्त्वेषु जनयेत द्वेषम्।
येषां क्लेशोऽपि सुखस्य दायक किं वा पुनर्यस्तान् सपर्यया॥ इति॥

एवमन्यस्मिन् सत्त्वार्थोपाये सति रागजा आपत्तिरनापत्तिरुक्ता॥ उपायकौशल्यसूत्रे च गणिकानर्थहृतार्थो बोधिसत्त्वो निरपेक्षस्तं सत्त्व त्यजतीति विस्तरेणोक्तम्॥

अलब्धभूमेश्च षट्पारमितासु चरितव्य इव चिन्ता, नेतरस्येति आस्तां प्रासङ्गिकम्॥

तस्माद् द्वेषस्यावकाशो न देय। उक्त ह्युपालिपरिपृच्छायाम् — बोधिसत्त्वाना शारिपुत्र द्वे महासावद्ये आपत्ती। कतमे द्वे? द्वेषसहगता मोहसहगता चेति। तत्र शारिपुत्र प्रथमा B 169 आपत्तिर्दशवर्गे ऋजुकेन देशयितव्या। हस्तापत्ति पञ्चवर्गे गुर्वी देशयितव्या। स्त्रिया हस्तग्रहण चक्षुर्दर्शनम् दुष्टचित्तापत्तिरेकपुद्गलस्य द्वयोर्वा शारिपुत्र ता गुर्वी दर्शयेत्। पञ्चानन्तर्यसमन्वागतापत्तिर्बोधिसत्त्वेन स्त्र्यापत्तिर्दारिकापत्तिर्हस्तापत्ति स्तूपापत्ति संघापत्ति। तथा अन्याश्चापत्तयो बोधिसत्त्वेन पञ्चत्रिंशता बुद्धाना भगवतामन्तिके रात्रिंदिव एकाकिना गुर्व्यो देशयितव्या॥

तत्रेय देशना — अहमेवनामा बुद्ध शरण गच्छामि। धर्म शरण गच्छामि। सघ शरण गच्छामि॥ नम शाक्यमुनये तथागतायार्हते सम्यक्संबुद्धाय। नमो वज्रप्रमर्दिने। नमो रत्नार्चिषे। नमो नागेश्वरराजाय। नमो वीरसेनाय। नमो वीरनन्दिने। नमो रत्नश्रिये। नमो रत्नचन्द्रप्रभाय। नमोऽमोघदर्शिने। नमो रत्नचन्द्राय। नमो निर्मलाय। नमो विमलाय। नम शूरदत्ताय। नमो ब्रह्मणे। नमो ब्रह्मदत्ताय। नमो वरुणाय। नमो वरुणदेवाय। नमो भद्रश्रिये। नमश्चन्दनश्रिये। नमोऽनन्तौजसे। नम प्रभासश्रिये। नमोऽशोकश्रिये। नमो नारायणाय। नम कुसुमश्रिये। नमो ब्रह्मज्योतिर्विक्रीडिताभिज्ञाय तथागताय। नमो धनश्रिये। नम स्मृतिश्रिये। नम सुपरिकीर्तितनामधेयश्रिये। नम इन्द्रकेतुध्वजराजाय। नम सुविक्रान्तश्रिये। नमो विचित्रसंग्रामाय। नमो विक्रान्तगामिने। नम समन्तावभासव्यूहश्रिये। नमो रत्नपद्मविक्रामिणे। नमो रत्नपद्मसुप्रतिष्ठितशैलेन्द्रराजाय तथागतायार्हते सम्यक्संबुद्धाय॥ एवप्रमुखा यावन्त सर्वलोकधातुषु तथागता अर्हन्त सम्यक्संबुद्धास्तिष्ठन्ति ध्रियन्ते यापयन्ति,
B 170 ते मा समन्वाहरन्तु बुद्धा भगवन्त। यन्मया अस्या जातौ अन्यासु वा जातिषु अनवराग्रे जातिससारे ससरता पापक कर्म कृत स्यात्कारित वा क्रियमाण वा अनुमोदित भवेत्, स्तौपिक वा साघिक वा द्रव्यमपहृत स्यात्, हारित वा ह्रियमाण वा अनुमोदित भवेत्। पञ्चानन्तर्याणि कृतानि स्यु कारितानि वा क्रियमाणानि वा अनुमोदितानि भवेयु। दशाकुशलान् कर्मपथान् समादाय वर्तित

स्यात्, परे वा समादापिता स्युर्वर्तमाना वा अनुमोदिता भवेयुर्येन कर्मावरणेनावृतोऽह निरय व गच्छेय तिर्यग्योनिं वा यमविषय वा गच्छेय प्रत्यन्तजनपदेषु म्लेच्छेषु वा प्रत्याजायेय दीर्घायुष्केषु देवेषूपपद्येयमिन्द्रियविकलता वाधिगच्छेय मिथ्यादृष्टिं वोपगृह्णीया बुद्धोत्पाद वा विरागयेयम्, तत्सर्वं कर्मावरण तेषा बुद्धाना भगवता ज्ञानभूताना साक्षिभूताना प्रमाणभूताना जानता पश्यतामग्रत प्रतिदेशयामि, आविष्करोमि न प्रतिच्छादयामि, आयत्या सवरमापद्ये । समन्वाहरन्तु मा ते बुद्धा भगवन्तो यन्मया अस्या जातावन्यासु वा जातिष्वनवराग्रे वा जातिससारे ससरता दान दत्त भवेदन्तशस्तिर्यग्योनिगतायाप्यालोप, शील वा रक्षित भवेद्यच्च मे ब्रह्मचर्यवासकुशलमूलम्, यच्च मे सत्त्वपरिपाककुशलमूलम्, यच्च मे बोधिचित्तकुशलम्, यच्च मेऽनुत्तरज्ञानकुशलमूलम्, तत्सर्वमैकध्य पिण्डयित्वा तुलयित्वा अभिसक्षिप्य अनुत्तराया सम्यक्सबोधौ उत्तरोत्तरया परिणामनया यथा परिणामितमतीतैर्बुद्धैर्भगवद्भिर्यथा परिणामयिष्यन्त्यनागता बुद्धा भगवन्त, यथा परिणामयन्ति एतर्हि दशसु दिक्षु प्रत्युत्पन्ना बुद्धा भगवन्त, तथा अहमपि परिणामयामि । सर्वं पुण्यमनुमोदयामि । सर्वान् बुद्धानध्येष्यामि । भवतु मे ज्ञानमनुत्तरम् ॥

ये चाभ्यतीतास्तथपि च ये अनागता
ये चापि तिष्ठन्ति नरोत्तमा जिना ।
अनन्तवर्णान् गुणसागरोपमा-
नुपैमि सर्वान् शरण कृताञ्जलि ॥
ये बोधिसत्त्वा करुणबलैरुपेता
विचरन्ति लोके सत्त्वहिताय शूरा ।
त्रायन्तु ते मा सद पापकारिण
शरण यामि तान् बहुबोधिसत्त्वान् ॥

इति हि शारिपुत्र बोधिसत्त्वेनेमान् पञ्चत्रिंशतो बुद्धान् प्रमुखान् कृत्वा सर्वतथागतानुगतैर्मनसिकारै पापशुद्धि कार्या । तस्यैव सर्वपापविशुद्धस्य तत्र च बुद्धा भगवन्तो मुखान्युपदर्शयन्ति सत्त्वविमोक्षार्थमेव । नानाव्यञ्जनाकारमुपदर्शयन्ति विभ्रान्तबालपृथग्जनाना परिपाचनाहेतो । पेयाल। न शक्य सर्वश्रावकप्रत्येकबुद्धनिकायैरापत्तिकौकृत्यस्थान विशोधयितुम्, यद्बोधिसत्त्वस्तेषा बुद्धाना भगवता नामधेयधारणपरिकीर्तनेन रात्रिंदिव त्रिस्कन्धकधर्मपर्यायप्रवर्तनेनापत्तिकौकृत्यान्निसरति समाधिं च प्रतिलभते ॥

उक्तो विदूषणासमुदाचार । प्रतिपक्षसमुदाचार उच्यते । तत्र गम्भीरसूत्रान्तपरिचयात् पापक्षयो भवति । यथा वज्रच्छेदिकायामुक्तम्[1]—ये ते सुभूते कुलपुत्रा वा कुलदुहितरो वा इमानेवरूपान् सूत्रान्तानुद्ग्रहीष्यन्ति यावत्पर्यवाप्स्यति, ते परिभूता भविष्यति सुपरिभूता । तत्कस्य हेतो ? यानि तेषा सत्त्वाना पौर्वजन्मिकानि कर्माणि कृतान्यपायसवर्तनीयानि, तानि तया परिभूततया दृष्ट एव धर्मे क्षपयिष्यन्ति बुद्धबोधिं च प्राप्स्यन्तीति ॥

---

१ \ Ch 16

शून्यताधिमुक्त्याऽपि पापशुद्धिर्भवति तथागतकोषसूत्रे वचनात्—य काश्यप पिता च स्यात्प्रत्येकबुद्धश्च, त जीविताद् व्यपरोपयेदिदमग्र प्राणातिपातानाम्। इदमग्रमदत्तादानानाम्, यदुत त्रिरत्नद्रव्यापहरणता। इदमग्र काममिथ्याचाराणा यदुत माता स्यादर्हन्ती च। इदमग्र मृषावादाना
B 172 यदुत तथागतस्याभ्याख्यानम्। इदमग्र पैशुन्याना यदुतार्यसंघस्यावर्ण। इदमग्र पारुष्याणा यदुतार्याणामवस्पण्डनम्। इदमग्र संभिन्नप्रलापाना यदुत धर्मकामाना विक्षेप। इदमग्र व्यापादाना यदुतानन्तर्यपरिकर्षणम्। इदमग्रमभिध्याना यदुत सम्यग्गताना लाभहरणचित्तता। इदमग्र मिथ्यादृष्टीना यदुत गहनतादृष्टि। इमे काश्यप दशाकुशला कर्मपथा महासावद्या। सचेत्काश्यप एकसत्त्व एभिरेवमहासावद्यैर्दशभिरकुशलै कर्मपथै समन्वागतो भवेत्, स च तथागतस्य हेतुप्रत्ययसंयुक्ता धर्मदेशनामवतरेत्—नात्र कश्चिदात्मा वा सत्त्वो वा जीवो वा पुद्गलो वा य करोति प्रतिसंवेदयते, इति ह्यकृतामनभिसंस्कारा मायाधर्मतामसंक्लेशधर्मता प्रकृतिप्रभास्वरता सर्वधर्माणामवतरति, आदिशुद्धान् सर्वधर्मानभिश्रद्दधात्यधिमुच्यते, नाह तस्य सत्त्वस्यापायगमन वदामीति॥

कर्मावरणविशुद्धिसूत्रेऽप्युक्तम्—पुनरपर मञ्जुश्रीर्यो बोधिसत्त्व आपत्तिमनापत्तिं पश्यति, अविनय विनय पश्यति, संक्लेश व्यवदान पश्यति, संसारधातु निर्वाणधातु पश्यति, स कर्मावरणविशुद्धिं प्रतिलभत इति॥

B 173 त्रिसमयराजेऽपि पापप्रतिपक्षसमुदाचार उक्त—अक्षिणी निमील्य बुद्धबोधिसत्त्वालम्बनचित्त शताक्षरमष्टसहस्र जपेत्। निमीलिताक्ष एव बुद्धबोधिसत्त्वान् पश्यति, विगतपापो भवति। अथवा चैत्य प्रदक्षिणीकुर्वन्नष्टसहस्र जपेत्, चैत्यप्रतिमाया सद्धर्मपुस्तकाना चैवतम पुरस्कृत्यायमेव विधिरिति॥

चुन्दाधारणीं वा तावज्जपेद्यावत्पापक्षयनिमित्तानि पश्यति स्वप्ने। तद्यथा क्रन्दनाविच्छर्दनदधिक्षीरादिभोजनात्तु विगतपापो भवति। वमनाद्वा चन्द्रसूर्यदर्शनादाकाशगमना ज्वलितानलमहिषकृष्णपुरुषपराजयाद् भिक्षुभिक्षुणीसंघदर्शनात् क्षीरवृक्षगिरिसिंहासनप्रासाद नावारोहणाद्धर्मश्रवणाच्च पापक्षय संलक्षयितव्य॥

तथागतबिम्बपरिवर्तेऽपि प्रतिपक्षसमुदाचार उक्त—तद्यथा पुरुषो मीढाविलिप्त सुधौतस्नात कृत्वा गन्धैर्विलिम्पेत, तस्य तद्दौर्गन्ध्य वान्त विगत स्यात्, एवं पञ्चानन्तर्यकारिण स्तत्पापं विगच्छति। योऽपि दशाकुशलकर्मपथसमन्वागतस्तथागते श्रद्धा प्रतिलभ्य तथागत बिम्ब कारयेत्, तस्यापि तत्पाप न प्रज्ञायते विशेषतो बोधिचित्तसमन्वागतस्य, विशेषतोऽभिनिष्क्रान्तगृहावासस्य शीलवत। इति॥

पुष्पकूटधारण्यामप्युक्तम्—यश्च खलु पुन सिंहविक्रीडिततथागत समुखं वर्षं वा वर्षसहस्र वा वर्षशतसहस्रं वा सर्वसुखोपधानैरुपतिष्ठेत, यश्च परिनिर्वृतस्य तथागतस्य चैत्ये बोधिचित्तसंगृहीत एकपुष्पमारोपयेत्, तथागतपूजायै जलाञ्जलिं चोपनामयेत्, जलेन वा सिञ्चयेत्, हरिकपदं वा दद्यात्, निर्माल्य चापनयेत्, उपलेपनप्रदान वा पुष्पप्रदान वा दीपप्रदान वा कुर्यादात्तमना, एव रूपमव्यतिहार वातिक्रम्य वाच भाषते नमस्तस्मै बुद्धाय भगवत इतिमाने अत्र सिंहविक्रीडित याद्दृ

वा विमतिर्वा विचिकित्सा वा यदसौ कल्प वा कल्पशत वा कल्पसहस्र वा दुर्गतिविनिपात गच्छेत्, नेद स्थान विद्यत इति ॥

भैषज्यगुरुवैदूर्यप्रभराजसूत्रेऽप्युक्तम् — ये पञ्च शिक्षापदानि धारयन्ति, ये दश शिक्षापदानि धारयन्ति, ये च बोधिसत्त्वसंवर चतुर्भिरशिक्षापदशत धारयन्ति, ये पुनरभिनिष्क्रान्तगृहावासा भिक्षव पञ्चाशाधिके द्वे शिक्षापदशते धारयन्ति, याश्च भिक्षुण्य पञ्च शिक्षापदशतानि धारयति, ये च यथापरिगृहीताच्छिक्षासवरादन्यतराच्छिक्षापदाद्भ्रष्टा भवन्ति, सचेत्ते दुर्गतिभयभीता, तस्य भगवतो भैषज्यगुरुवैदूर्यप्रभराजस्य तथागतस्य नामधेय धारयेयुर्यथाविभवतश्च पूजा कुर्युः, न भूयस्तेषामपायगति प्रतिकाङ्क्षितव्या ॥

अथ भगवानायुष्मन्तमानन्दमामन्त्रयते स्म — श्रद्दधासि त्वमानन्द पत्तीयसि, यदह तस्य भगवतो भैषज्यगुरुवैदूर्यप्रभराजस्य तथागतस्य गुणान् वर्णयामि । अथ ते काङ्क्षा वा विमतिर्वा विचिकित्सा वा अत्र गम्भीरे बुद्धगोचरे ? अथायुष्मानानन्दो भगवन्तमेतदवोचत् — न भदन्त भगवन् काङ्क्षा वा विमतिर्वा विचिकित्सा वा तथागतभाषितेषु सूत्रान्तेषु । तत्कस्य हेतो ? नास्ति तथागतानामपरिशुद्धकायवाङ्मन समुदाचारता । इमौ भगवन् चन्द्रसूर्याविवमहर्द्धिकावेवमहानुभावौ पृथिव्या पतेताम् । सुमेरु पर्वतराजा स्थानाचलेत् । न तु बुद्धाना वचनमन्यथा भवेत् । किं तु भदन्त भगवन् सन्ति सत्त्वा श्रद्धेन्द्रियविकला, ये बुद्धगोचर श्रुत्वा न श्रद्दधति । तेषामेव भवति — कथमिद नामधेयस्मरणमात्रेण तस्य तथागतस्य एतका गुणानुशसा भवन्ति ? ते न श्रद्दधति । न पत्तीयन्ति । प्रतिक्षिपन्ति । तेषा दीर्घरात्रमनर्थायाहितायासुखाय विनिपाताय भविष्यति । भगवानाह — अस्थानमानन्द अनवकाशो येषा तस्य नामधेय निपतेत् कर्णे, तेषा दुर्गत्यपायगमन भवेदिति । दु श्रद्धानीयश्चानन्द बुद्धाना बुद्धगोचर । यच्च त्वमानन्द श्रद्दधासि पत्तीयसि, तथागतस्यैषोऽनुभावो द्रष्टव्य । अभूमिश्चात्र श्रावकप्रत्येकबुद्धाना स्थापयित्वा एकजातिप्रतिबद्धान् बोधिसत्त्वान् महासत्त्वानिति ॥

अत्रैव चोक्तम् — ये चान्ये श्राद्धा कुलपुत्रा वा कुलदुहितरो वा अष्टाङ्गसमन्वागतमुपवासमुपवसन्ति, एकवार्षिक वा त्रैवार्षिक वा शिक्षापद धारयन्ति, येषामेवमभिप्राय एव प्रणिधानम् — अनेन वय कुशलमूलेन पश्चिमाया दिशाया सुखावत्या लोकधातौ उपपद्येम, यत्रामिताभस्तथागत । यै श्रुत भविष्यति तस्य भगवतो भैषज्यगुरुवैदूर्यप्रभराजस्य तथागतस्य नामधेयम्, तेषा मरणकालसमयेऽष्टौ बोधिसत्त्वा ऋद्ध्या आगत्य मार्गमुपदर्शयन्ति । ते तत्र नानारङ्गेषु पद्मेषूपपादुका प्रादुर्भवन्ति । केचित्पुनर्देवलोक उपपद्यन्ते । तेषा तत्रोपपन्नाना तत्पूर्वक कुशलमूल न क्षीयते । दुर्गतिविनिपातभय च न भविष्यति । ते ततश्च्युत्वा इह मनुष्यलोके राजानो भवन्ति चतुर्द्वीपेश्वराश्चक्रवर्तिन । अनेकानि सत्त्वकोटीनियुतशतसहस्राणि दशकुशलेषु कर्मपथेषु प्रतिष्ठापयन्ति । अपरे पुन क्षत्रियमहाशालकुलेषूपपद्यन्ते । ब्राह्मणमहाशालकुलेषूपपद्यन्ते । गृहपतिमहाशालकुलेषु प्रभूतधनधान्यकोषकोष्ठागारकुलेषूपपद्यन्ते । ते रूपसपन्ना भवन्ति, परिवारसपन्ना भवन्ति ॥

---

१ भैषज्य pp 19-23
शि १०

तत्रैवोक्तम्—येन च पुनर्मातृग्रामेण तस्य भगवतो भैषज्यगुरुवैडूर्यप्रभराजस्य तथागतस्य नामधेय श्रुत भविष्यति उद्गृहीत वा, स तस्य पश्चिमो मातृग्रामभाव प्रतिकाङ्क्षितव्य इति ॥

मञ्जुश्रीबुद्धक्षेत्रगुणव्यूहालंकारसूत्रेऽप्युक्तम्—

ज्ञानोत्तरप्रभाकेतु प्रणिधानमतिं तथा ।
शान्तेन्द्रिय मञ्जुघोष भक्तित प्रणमाम्यहम् ॥
B 176 य एषा बोधिसत्त्वाना नामधेय तु धारयेत् ।
[ए]तस्य मातृग्रामस्य स्त्रीभावो न भविष्यति ॥

उक्त सक्षेपात्प्रतिपक्षसमुदाचार । प्रत्यापत्तिबलमधुनोच्यते । यथोक्तमार्यक्षितिगर्भसूत्रे—प्राणातिपातात्प्रतिविरतो भवति बोधिसत्त्वो महासत्त्व सर्वसत्त्वानामभयदद । अनुत्त्रासोऽनुपायासोऽलोमहर्ष । स तेन कुशलमूलेन कर्मविपाकेन यत्पूर्वान्तकोटिपञ्चगतिचक्रारूढेन ससारनद्युद्यानेन प्राणातिपातहेतुना कायवाङ्मनसा कर्मावरण क्लेशावरण धर्मावरण कृत वा स्यात्कारित वा अनुमोदित स्यात्, तत्सर्व तेन प्राणातिपातवैरमणचक्रेण सर्वानर्थं मर्दयति, यावदशेषमविपाक कुरुते । सनिकायसभागे देवमनुष्याणा प्रियो भवति, निरातङ्को दीर्घायुष्क इति ॥ यावत् पुनरपर कुलपुत्र यो बोधिसत्त्वो यावज्जीवमदत्तादानात्प्रतिविरतो भवति, स सर्वसत्त्वानामभय ददाति ।
B 177 अन्यत्रासपन्नेनामक्षोभेण स्वलाभेन सतुष्टो विहरति अधार्मिकभोगानभिलाषी । स तेन कुशलमूलेन यावददत्तादानहेतुक कर्मावरण मर्दयति प्रमर्दयति यावदशेषमविपाक कुरुत इति ॥ पेयाल ॥

एव दशापि कुशला कर्मपथा स्वविपक्षाकुशलघातकास्तत्र पठ्यन्ते ॥

तथा चन्द्रप्रदीपसूत्रेऽपि व्यापादविरत्या सर्वपापक्षय श्रूयते । यथाह—

सहिष्याम्यत्र बालानामभूता परिभाषणाम् ।
आक्रोशन तर्जना च अधिवासिष्यि नायक ॥
क्षपयिष्ये पापक कर्म यन्मया पुरिमे कृतम् ।
अन्येषु बोधिसत्त्वेषु व्यापादो जनितो मया ॥ इति ।

उक्त प्रत्यापत्तिबलम् । आश्रयबल तु वक्तव्यम् । अत्र सूकरिकावदानमुदाहार्यम्—

ये बुद्ध शरण यान्ति न ते गच्छन्ति दुर्गतिम् ।
प्रहाय मानुषान् कायान् दिव्यान् कायाँल्लभन्ति ते ॥

इत्येव धर्म संघ चाधिकृत्य पापक्षय ॥

आर्यमैत्रेयविमोक्षे तु बोधिचित्तेन पापविशुद्धिरुक्ता—कल्पोद्दाहाग्निभूत सर्वदुष्कृतनिर्दहनतया । पातालभूत सर्वाकुशलधर्मपर्यादानकरणतया ॥ पेयाल ॥ तद्यथा कुलपुत्र हाटकप्रभास नाम रसजातम् । तस्यैक पल लोहपलसहस्र सुवर्णीकरोति । न च तत्र तत्पल शक्यते तेन लोहपलसहस्रेण पर्यादातुम्, न लोहीकर्तुम् । एवमेवैक सर्वज्ञताचित्तोत्पादरसधातु कुशलमूलपरिणामनाज्ञानसगृहीत सर्वकर्मक्लेशावरणलोहानि पर्यादाय सर्वधर्मान् सर्वज्ञतावर्णान् करोति । न च
B 178 सर्वज्ञताचित्तोत्पादरसधातु शक्य सर्वकर्मक्लेशलोहै सक्लेशयितु पर्यादातु वा । तद्यथा

१ SR 18 36–37 २ DA p. 121 ३ GV p. 502

कुलपुत्र एकः प्रदीपो यादृशे गृहे वा लयने वा प्रवेश्यते, स सहप्रवेशितो वर्षसहस्रसंचितमपि तमोन्धकारं विधमयति, अवभासं च करोति, एवमेवैकः सर्वज्ञताचित्तोत्पादप्रदीपो यादृशे सत्त्वाशये गहनेऽविद्यातमोन्धकारानुगते प्रवेश्यते, स सहप्रवेशितोऽनभिलाप्यकल्पशतसहस्र-संचितमपि कर्मक्लेशावरणतमोन्धकारं विधमति, ज्ञानालोकं च करोति । तद्यथा कुलपु चिन्तामणिराजमुकुटानां महानागराज्ञां नास्ति परोपक्रमभयम्, एवमेव बोधिचित्तमहाकरणाचिन्तात्र-मणिराजमुकुटावबद्धानां बोधिसत्त्वानां नास्ति दुर्गत्यपायपरोपक्रमभयमिति ॥

आर्योपालिपरिपृच्छायामप्युक्तम्—इह उपाले महायानं संप्रस्थितो बोधिसत्त्वः सचेत्पूर्वाह्न-कालसमये आपत्तिमापद्यते, मध्याह्नकालसमये सर्वज्ञताचित्तेनाविरहितो विहरेत्, अपर्यन्त एव बोधिसत्त्वस्य शीलस्कन्धः । सचेन्मध्याह्नकालसमये आपत्तिमापद्यते, सायाह्नकालसमये सर्वज्ञता-चित्तेनाविरहितो भवेत्, अपर्यन्त एव बोधिसत्त्वस्य शीलस्कन्धः । एवं यामे यामे विधिरुक्तः । एवं ह्युपाले सपरिहारा शिक्षा महायानसंप्रस्थितानां बोधिसत्त्वानाम् । तत्र बोधिसत्त्वेन नाति-कौकृत्यपर्युत्थानमुत्पाद्यम्, नातिविप्रतिसारिणा भवितव्यम् । सचेत्पुनः श्रावकयानीयः पुद्गलः पुनः पुनरापत्तिमापद्येत, नष्टः श्रावकस्य पुद्गलस्य शीलस्कन्धो वेदितव्य ॥ इति ॥

इति शिक्षासमुच्चये पापशोधनमष्टमः परिच्छेद ॥

B 179 ## क्षान्तिपारमिता नवमः परिच्छेदः ।

तदेवमविरतप्रवृत्तां बहुसुखां दौःशील्योत्पत्तिं रक्षन्, एवं च कर्मावरणनिबन्धमपनयन्, क्लेशविशोधने प्रयतेत ॥

तत्रादौ तावत्

क्षमेत

अक्षमस्य हि श्रुतादौ वीर्यं प्रतिहन्यतेऽखेदसहत्वात् । अश्रुतवांश्च न समाध्युपायं जानाति, नापि क्लेशशोधनोपायम् । तस्मादखिन्नः —

श्रुतमेषेत

ज्ञानतोऽपि संकीर्णचारिणः समाधानं दुष्करमिति ।

संश्रयेत वनं ततः ।

तत्रापि विक्षेपप्रशमनानभियुक्तस्य चित्तं न समाधीयत इति —

समाधानाय युज्येत

समाहितस्य च न किंचित्फलमन्यत्र क्लेशशोधनादिति —

भावयेदशुभादिकम् ॥ २० ॥

इत्येतानि तावत्क्लेशशुद्धेरुद्देशपदानि ॥

इदानीं निर्देश उच्यते — तत्र क्षान्तिस्त्रिविधा धर्मसंगीतिसूत्रेऽभिहिता — दुःखाधिवासनक्षान्तिः, धर्मनिध्यानक्षान्तिः परापकारमर्षणक्षान्तिश्चेति । तत्र दुःखाधिवासनक्षान्तिविपक्षोऽनिष्टागमप्राप्तदुःखभीरुता, इष्टविघातप्राप्तश्च सुखाभिष्वङ्गः । ताभ्यां दौर्मनस्यम्, ततो द्वेषो लीनता च ॥

अत एवाह चन्द्रप्रदीपसूत्रे — सुखेऽनभिष्वङ्गः । दुःखेऽवैमुख्यमिति ॥

रत्नमेघसूत्रेऽप्युक्तम् — य इमे आध्यात्मिकाः शोकपरिदेवदुःखदौर्मनस्योपायासाः, तान् क्षमतेऽधिवासयतीति ॥

B 180 आर्योग्रदत्तपरिपृच्छायामप्युक्तम् — पुनरपरं गृहपते गृहिणा बोधिसत्त्वेनानुनयप्रतिघापगतेन भवितव्यमष्टलोकधर्मानुपलिप्तेन । तेन भोगलाभेन वा भार्यापुत्रलाभेन वा धनधान्यवित्तलाभेन वा नोन्नमितव्यं न प्रहर्षितव्यम् । सर्वविपत्तिषु चानेन नावनमितव्यम् । न दुर्मनसा भवितव्यम् । एवं चानेन प्रत्यवेक्षितव्यम् — मायाकृतं सर्वसंस्कृतं विठपनप्रत्युपस्थानलक्षणम् । कर्मविपाकनिर्वृत्ता ह्येते यदिदं मातापितृपुत्रभार्यादासीदासकर्मकरपौरुषेयमित्रामात्यज्ञातिसालोहिताः । नैते मम स्वकाः, नाहमेतेषामिति ॥

अपि च —

यद्यस्त्येव प्रतीकारो दौर्मनस्येन तत्र किम् ।
प्रतीकारेऽपि मुह्येत दुर्मनाः क्रोधमूर्च्छितः ॥

लीनत्वाद्वा हतोत्साहो गृह्यते परयापदा ।
तच्चिन्तया मुधा याति ह्रस्वमायुर्मुहुर्मुहु ॥
तेनाभ्यासात्त्यजेदेत निरर्थकमनर्थवत् ॥

कथ च दौर्मनस्यत्यागोऽभ्यस्यते ? लघुसुकुमारचित्तोत्सर्गात् । यथोक्तमुग्रदत्तपरिपृच्छायाम् — अपगततूलपिचूपमता चित्तस्येति ॥

आर्यगण्डव्यूहेऽप्युक्तम् — दुर्योधन चित्त ते दारिके उत्पादयितव्य सर्वक्लेशानिर्घाताय । अपराजितचित्त सर्वाभिनिवेशगिरिनिर्भेदाय । अक्षोभ्यचित्त गिषमाशयत्वसागरावर्तप्रयातेष्विति ॥

न च अभ्यासस्य दुष्कर नाम किंचिदस्ति । तथा हि मूढतराणामपि तानद्वारहारककैवर्तकर्षकादीना दु खाभ्यासात्क्षुद्रतरफलेऽपि वस्तुनि सरूढविणाङ्कित चित्तमप्रसादेन न परिभूयते । किं पुन सर्वसमसारसुखसर्वबोधिसत्त्वसुखानुत्तरपदसमधिगमफले कर्मणि ? तथा प्राकृता अपि किंचिदपकारिष्वात्मदुष्कृतेनैव हतेषु स्वय मृत्युषु प्रहर्तुं गाढप्रहारवेदना अपि सग्रामयन्त्येव । किं पुनर्दीर्घिष्ठकालापकारिषु दु खोपात्तकुशलधनलवस्तैन्येषु नरकेषु नानाव्यधातकेषु भवचारकपालकेषु नि सरणद्वारदिग्नाशकेष्वानुकूल्येऽपि दृढतरबाधाकरेष्वनपकृतवैरिष्वनवधिकल्पावबद्धदृढवैरेषु क्लेशशत्रुषु प्रहर्तुमुत्साहो दु खसहन वा न भवेत् ? विशेषतस्त्रिभुवनविजयाय बद्धपरिकरस्य मारशबरप्रतिगृहीतजगद्बन्दिमोक्षाय सग्रामयत । तत्रात्मदु खाभ्यासपूर्वक कष्ट कष्टतराभ्यास सिध्यति । यथा च अभ्यासवशात्सत्त्वाना दु खसुखसज्ञा, तथा सर्वदु खोत्पादेषु सुखसज्ञा प्रत्युपस्थानाभ्यासात् सुखसज्ञैव प्रत्युपतिष्ठते । एतन्निष्यन्दफल च सर्वधर्मसुखाक्रान्त नाम समाधिं प्रतिलभते । उक्त हि पितापुत्रसमागमे — अस्ति भगवन् सर्वधर्मसुखाक्रान्तो नाम समाधि, यस्य समाधे प्रतिलम्भाद्बोधिसत्त्व सर्वारम्बणवस्तुषु सुखामेव वेदना वेदयते, नादु खासुखाम् । तस्य नैरयिकामपि कारणा कार्यमाणस्य सुखसज्ञैव प्रत्युपस्थिता भवति । मानुषीमपि कारणा कार्यमाणस्य, हस्तेष्वपि छिद्यमानेषु, पादेष्वपि कर्णेष्वपि नासास्वपि सुखसज्ञैव प्रत्युपस्थिता भवति । वेत्रैरपि ताड्यमानस्य, अर्धवेत्रैरपि कशाभिरपि ताड्यमानस्य सुखसज्ञैव प्रवर्तते । बन्धनागारेष्वपि प्रक्षिप्तस्य । पे० । तैलपाचिक वा क्रियमाणस्य, इक्षुकुट्टितवद्वा कुट्यमानस्य, नडचिप्पितिक वा चिप्यमानस्य, तैलप्रद्योतिक वा दीप्यमानस्य, सर्पि प्रद्योतिक वा दधिप्रद्योतिक वा दीप्यमानस्य सुखसज्ञैव प्रत्युपस्थिता भवति । उल्कामुख वा ह्रियमाणस्य, सिंहमुख वा ह्रियमाणस्य, शुष्कवर्तिका वा वर्त्यमानस्य । पेयाल । कार्षापणच्छेदिक वा छिद्यमानस्य, पिष्टपाचनिक वा पाच्यमानस्य, हस्तिभिर्वा मर्धमानस्य, सुखसज्ञैव प्रवर्तते । अक्षिण्युत्पाट्यमाने जीवशूलिकमपि क्रियमाणस्य सर्वशो वा आघात निर्णीय शिरसि वा प्रपात्यमाने सुखसज्ञैव प्रवर्तते, न दु खसज्ञा, नादु खासुखसज्ञा । तत्कस्य हेतो ? तथा हि बोधिसत्त्वस्य महासत्त्वस्य दीर्घरात्र चर्यां चरत एतत्प्रणिधानमभूत् — ये मा भोजयेरन्, ते उपशमशमसुखस्य लाभिनो भवेयु । ये मा पालयेयु सत्कुर्युर्गुरुकुर्युर्मानयेयु पूजयेयु, सर्वे ते उपशमसुखस्य लाभिनो भवेयु । येऽपि मामाक्रोशेयुर्निस्परंशेयुस्ताडयेयु शस्त्रेणाच्छिन्द्युर्यावत्सर्वशो जीविताद् व्यपरोपयेयु, सर्वे ते सबोधिसुखस्य लाभिनो भवेयु, अनुत्तरा

सम्यक्संबोधिमभिसंबुध्येरन्निति ॥ स एभिर्मनस्कारैः समन्वागत एतेन कर्मणा एभिः प्रणिधिभिः समन्वागतः सर्वसत्त्वानुगतां सुखसंज्ञामासेवते निषेवते भावयति बहुलीकरोति । स तस्य कर्मणो विपाकेन सर्वधर्मसुखाक्रान्तं नाम समाधिं प्रतिलभते । यस्मिन् समये बोधिसत्त्वेन सर्वधर्मसुखाक्रान्तो नाम समाधिः प्रतिलब्धो भवति, तस्मिन् समयेऽक्षोभ्यो भवत्यनहार्यः सर्वमारकर्मभिरिति विस्तरः ॥

अथ हि प्रयोगः सर्वपरित्यागपूरणः सर्वचर्यादुष्करचर्यासाधनः सर्वक्षान्तिदृढीकरणः
B 183 सर्ववीर्यानसादनः सर्वध्यानप्रज्ञाङ्गसंभारः । तस्मान्नित्यमुदितः स्यात् ॥ यथाह चन्द्रप्रदीपसूत्रे—

सगौरवः प्रीतमनाः स[दा] भवेत्
सौम्याय दृष्टीय सदा स्थितो भवेत् ॥ इति ॥

उक्तं चाक्षयमतिसूत्रे—तत्र कतमा मुदिता[1] यासद्धर्मानुस्मरणात्प्रीतिः प्रसादः प्रामोद्यं चित्तस्यानवलीनता अनवमृद्यता अपरितर्पणा सर्वकामरतीनामपकर्षणा सर्वधर्मरतीनां प्रतिष्ठानम्, चित्तस्य प्रामोद्यं कायस्यौद्बिल्यं बुद्धेः संप्रहर्षणं मनस उत्प्लवः, तथागतकायाभिनन्दनरतिर्लक्षणानुव्यञ्जनविभूषणपर्येष्टिकौशल्यम्, कुशलधर्मश्रवणापरिखेदता, तत्त्वधर्मप्रतिशरणप्रतिपत्तिप्रीतिप्रसादप्रामोद्यम् मुदितस्य धर्मौद्बिल्यं, सततं सत्त्वेष्वप्रतिहतबुद्धिता, तीव्रच्छन्दता, बुद्धधर्मपर्येष्टिषु तस्य च धर्मच्छन्दस्यानुत्सृजनता, उदारेषु बुद्धधर्मेष्वधिमुक्तिः, विमुक्तिः प्रादेशिकयानापकृष्टचित्तोत्पादः, मात्सर्यासंकुचितश्चित्तोत्पादः, याचितस्य दातुकामता, ददतो दत्त्वा च त्रिमण्डलपरिशोधितं दानप्रामोद्यम्, शीलवत्सु सदा प्रसादः, दुःशीलेष्वनुग्रहप्रीतिः, स्वशीलपरिशुद्ध्या सर्वदुर्गत्यतिक्रमाश्वासनम्, तथागतशीलपरिणामनता, हितैषिता, परदुरुक्तदुरागतेषु वचनपथेष्वप्रतिहतचित्तता, क्षान्तिसौरत्यम्, निर्मानता, गुरुषु गौरवावनमस्कारः, सदा स्मितमुखता, भ्रुकुटिविगतता, पूर्वाभिलापिता, अकुहनता, अनैष्यैषिकता, शुद्धाशयता, चित्ताकर्कशता, अकुटिलता, सर्वत्रानुशासदर्शिता, आत्मस्खलितप्रत्यवेक्षिता, आपत्तिष्वचोदनता, सरञ्जनीयधर्मेष्वनुवर्तनता, शास्तृप्रेम बोधिसत्त्वेषु, आत्मप्रेम धर्मेषु, जीवितप्रेम तथागतेषु, मातापितृप्रेम
B 184 गुरुषु, पुत्रप्रेम सत्त्वेषु, बुद्धप्रेम आचार्योपाध्यायेषु, उत्तमाङ्गशिरःप्रेम प्रतिपत्तिषु, हस्तपादप्रेम पारमितासु, सर्वरत्नप्रेम धर्मभाणकेषु, सर्वरतिक्रीडाप्रेमानुशासनीषु, आरोग्यप्रेम संतुष्टौ, भैषज्यप्रेम धर्मपर्येष्टिषु, वैद्यप्रेम चोदकस्मारकेषु । इति हि या सर्वेन्द्रियेष्वनवलीनेन्द्रियता, इयमुच्यते मुदितेत्यादि ॥

अत्र च शिक्षितान् बोधिसत्त्वानिदं वचनमलंकरोति । यदुक्तमार्यमहामेघे—निरयगतिचित्तनित्यसमाधानशीलाश्च निरयगतिप्रियाश्च निरयगतिपत्तनवणिजश्च भवन्ति । निरयलोलाश्च भवन्ति, निरयलोभमत्सरिणश्च निरयाग्निचित्तप्रगुणा भवन्तीति ॥

उक्ता दुःखाधिवासना क्षान्तिः ॥

आर्यसागरमतिसूत्रे तु त्रिविधापि क्षान्तिरुक्ता—इह सागरमते बोधिसत्त्वो महासत्त्वः सर्वकुशलचित्तोत्पादरत्नेऽनार्यैर्दुःशीलैः सत्त्वैर्मारैर्मारकायिकाभिर्वा देवताभिर्माराधिष्ठितैर्वा मारदूतैर्वा

[1] SR 17 96 *ab*

विहेठ्यमान समीर्यमाण क्षोभ्यमाणस्तर्ज्यमानस्ताड्यमानो न भिद्यते ततोऽध्याशयचित्तोत्पादात् । न भिद्यते सर्वसत्त्वप्रमोक्षमहाकरुणावीर्यारम्भात् । न भिद्यते त्रिरत्नवंशानुपच्छेदपराक्रमात् । न भिद्यते सर्वधर्मसमुदानयनकुशलप्रयोगात् । न भिद्यते लक्षणानुव्यञ्जनपरिनिष्पत्तिगतात्पुण्यसमारोपचयात् । न भिद्यते बुद्धक्षेत्रपरिशुद्ध्यभिनिर्हाराहृतादौत्सुक्यात् । न भिद्यते सर्वधर्मापरिग्रहाभियुक्तात् कायजीवितोत्सर्गात् । न भिद्यते सर्वसत्त्वपरिपाचनाभियुक्तादात्मसौख्यानध्यवसानात् । स एवमध्याशयसपन्न एव समान सर्वसत्त्वानामन्तिकाद्दुश्चघना सहते, उन्मनना दु सना सहते, सर्वसत्त्वानामाक्रोशपरिभाषा दुरुक्तदुरागतान् वचनपथान् सहते । सर्वसत्त्वपीडा सहते । सर्वसत्त्वभाराश्च सहते उत्तारयति वा । न च खिद्यते । न च लीयते । न सलीयते । न विषीदति । बलमुपदर्शयति । स्थाम सजनयति । वीर्यमारभते । पराक्रम पराक्रमते । उत्साह जनयति । उन्मूढचित्त निगृह्णति । स आक्रुष्टो न प्रत्याक्रोशति । ताडितो न प्रतिताडयति । रोषितो न प्रतिरोषयति । क्रुद्धाय न प्रतिक्रुध्यति । एव चित्तगणनासनाह सनह्यति * * * । सचेत्पुनरेते सत्त्वा यावन्तो दशसु दिक्षु प्रभाव्यमाना प्रभाव्यन्ते, ते सर्वेऽसिशक्तितोमरपालियोगेन मा पृष्ठत पृष्ठतोऽनुबध्नीयु । यत्रैव पृथिवीप्रदेशे स्थितो वा निषण्णो वा चक्रम्यमाणो वा शयानो वा बोधिचित्तमुत्पादयिष्यति दानचित्त वा, यावत्प्रज्ञाचित्त वा श्रुतकुशलमूलचित्त वा उत्पादयिष्यति,तत्रास्य पृथिवीप्रदेशे शतधाबदरीपत्रप्रमाण काय छेत्स्यामो विकरिष्यामो विध्वसयिष्याम । ते चेत्सर्वसत्त्वा मामाक्रोशयेयु परिभाषेरन् कुत्सयेयु पसयेयुरसत्याभिर्वाग्भि परुषाभिर्वाग्भि समुच्चरेयुरधिष्ठिता अनर्थकर्माण शतधाबदरीपत्रप्रमाण मम काय छिन्द्युर्भिन्द्युर्विकिरेयुर्विध्वसयेयु । एव मया न कस्यचित्सत्त्वस्यान्तिके क्षोभचित्तमुत्पादयितव्यम् । तत्कस्य हेतो ? पूर्वा कोटि ससारस्याप्रमाणीकृता यत्र मेऽयमात्मभावो नरकगतस्यापि तिर्यग्योनिगतस्यापि यमलोकगतस्यापि मनुष्यगतस्यापि कामाहारपलिगुद्धस्य धर्मानश्रुतवतो विषमाजीवगोचरस्य निरर्थकजीविन अङ्गप्रत्यङ्गस्य शतधा छिन्नो भिन्नो निवृत्तो विविधाभिश्च कारणाभि कारित । न च मया ततोनिदान मात्मार्थ कृतो न परार्थ । सचेत्पुनर्ममैते सर्वसत्त्वा अपरान्तकोटिं छिन्द्युर्भिन्द्युर्विकिरेयुर्विध्वसयेयु, तथापि मया अपरित्यक्तैव सर्वज्ञता । अपरित्यक्ता एव सर्वसत्त्वा । अपरित्यक्त कुशलो धर्मच्छन्द । तत्कस्य हेतो ? सर्वा ह्येषा कायपीडा कायविवर्तना नैरयिकस्य दु खस्य शततमीमपि कला नोपैति, यावदुपनिषदमपि न क्षमते । नरकावासमप्यहमुत्सहे । न पुनर्मया बुद्धधर्मा परित्यक्तव्या , न सर्वसत्त्वारम्बणा महाकरुणा ॥ पे० ॥ यश्चिदान पुनर्व्यापाद उत्पद्येत, त वय धर्म प्रहास्याम । कतमश्च स धर्म ? यदुत कायप्रेम कायनिकेत कायाध्यवसानम् । उत्सृष्टश्च काय , उत्सृष्टो व्यापाद । एव धर्मगणनाविष्ट सागरमते बोधिसत्त्व सर्वसत्त्वपीडा सहते ॥ पे० ॥ य कायस्योत्सर्ग कायपरित्याग कायानपेक्षा, इयमस्य दानपारमिता ॥ यत्काये छिद्यमाने सर्वसत्त्वान् मैत्र्या स्फरति, वेदनाभिश्च न सह्रियते, इयमस्य शीलपारमिता ॥ यत्काये छिद्यमाने य एवास्य काय छिन्दति तेषामेव प्रमोक्षार्थं क्षमते, न च चित्तेन क्षण्यते, क्षान्तिबल चोपदर्शयति, इयमस्य क्षान्तिपारमिता ॥ येन वीर्येण त सर्वज्ञताछन्द नोत्सृजति, चित्तबलाधान च प्रतिगृह्णाति, ससारमेव चानुबध्नाति, कुशलमूलारम्भमेव चारभते, इयमस्य वीर्यपारमिता ॥ यत्काये विकीर्यमाणे तत्सर्व-

ज्ञताचित्तोत्पादरत्न कर्तुं न ममुह्यति, बोधिमेवापेक्षते, शान्तप्रशान्तमेव प्रत्यवेक्षते, इयमस्य ध्यानपारमिता ॥ यत्काये छिद्यमाने कायस्य तृणकाष्ठकुड्यवत्प्रतिभासोपमता प्रत्यवेक्षते, मायाधर्मतां च कायस्याक्तरति, भूतानित्यतां च भूतदु खता च भूतानात्मता च भूतशान्तता च कायस्योपनिध्यायति, इयमस्य प्रज्ञापारमितेति विस्तर ॥ पेयाल ॥

पुनरपरमस्यैव भवति—एष सत्त्व कुसीद. शुक्लधर्मरहित । स मामाक्रोशयति परिभाषते । हन्त वयमारब्धवीर्या भविष्याम । अतृप्त कुशलमूलपर्येषणाभियुक्ता । एष एव तावन्मया सत्त्व
188 पूर्वतर बोधिमण्डे निषादयितव्य । पश्चान्मया अनुत्तरा सम्यक्सबोधिरभिसबोद्धव्येति । पे० । ईदृशाना मस्माभि सत्त्वानामदान्तानामगुप्तानामनुपशान्तानामर्थाय सनाहा सनद्धव्या । पे० । हन्त वय धर्मता प्रतिसरिष्याम । कोऽत्राक्रोशाति या आकुश्यते वा, स परिगवेष्यमाणो न त धर्ममुपलभते । य आक्रोशति वा आकुश्यते वा, स आत्मपरानुपलब्धोपलम्भदृष्टिगत क्षमत इति ॥

भगवत्यामप्युक्तम्—एव चित्तमुत्पादयति—येन मया सर्वसत्त्वाना विवाद उत्सारयितव्य, सोऽह स्वयमेव विवदामि—लाभा मे दुर्लब्धा योऽह जल्पिते प्रतिजल्पामि । येन मया सर्वसत्त्वाना सक्रमभूतेन भवितव्यम्, सोऽह परस्य त्वमित्यपि वाच भाषे, परस्य वा प्रतिवचो ददामि । इद मया नैव वक्तव्य जडसमेन, एडकमूकसमेन मया कलहविवादेषु भवितव्यम् । परतो दुरुक्तान् दुरागतान् दुर्भाषितान् भाष्यमाणान् वचनपथान् शृण्वता चित्त नाघातयितव्यम् । परेषामन्तिके न मैतत्साधु न प्रतिरूप योऽह परस्य दोषान्तर सजनयेयम् । एतन्न मम प्रतिरूप यदह परेषा दोषान्तरमपि सश्रोतव्य मन्ये । तत्कस्य हेतो ? न मया आशयो विकोपयितव्यो येन मया सर्वसत्त्वा सर्वसुखोपधानेन सुखयितव्या, परिनिर्वापयितव्याश्च अनुत्तरा सम्यक्सबोधिमभिसबुध्य, तत्र नामाह व्यापद्ये । न च मया परेषा स्वपराद्धानामपि व्यापत्तव्यम् । स नामाह मोह क्षोभ गच्छामि । इद तु मया करणीयम्—दृढपराक्रमतया पराक्रान्तव्यम् । न मया जीवितान्तरायेऽपि क्रियमाणे क्षोभ करणीय । न मया भृकुटी मुखे उत्पादयितव्येति ॥

बोधिसत्त्वप्रातिमोक्षेऽप्युक्तम्—ये क्रुद्धा सत्त्वास्तानाश्वासयति, क्षमापयति, अनुलोमयति, धर्मेण तोषयतीति ॥

इति शिक्षासमुच्चये क्षान्तिपारमिता परिच्छेदो नवम ॥

१०

वीर्यपारमिता दशमः परिच्छेदः ।

एव क्षान्तिप्रतिस्थित श्रुते वीर्यमारमेत । अन्यथा श्रुतमेवास्य विनाशाय सपद्यते । यथोक्त चन्द्रप्रदीपसूत्रे —

किंयद्वहू धर्म पर्यापुणेया
शील न रक्षेत श्रुतेन मत्त ।
न बाहुश्रुत्येन स शक्यु तायितु
दु शील येन व्रजमान दुर्गतिम् ॥

श्रुतानुशसास्तु नारायणपरिपृच्छायामुक्ता — तथा हि कुलपुत्रा श्रुतवत प्रज्ञागमो भवति । प्रज्ञावत क्लेशप्रशमो भवति । नि क्लेशस्य मारोऽवतार न लभते ॥

अत्र च महर्षेरुत्तरस्य जातक विस्तरेण कृत्वा आह—धर्मकामाना हि विमलतेज बोधिसत्त्वाना महासत्त्वाना सगौरवाणा सप्रतीशाना अन्यलोकधातुस्थिता अपि बुद्धा भगवन्तो मुखमुपदर्शयन्ति, धर्म चानुश्रावयन्ति । धर्मकामाना विमलतेज बोधिसत्त्वाना महासत्त्वाना पर्वतकदरवृक्ष मध्येषु धर्मनिधानानि निक्षिप्तानि । धर्ममुखान्यन तानि पुस्तकगतानि करतलगतानि भवन्ति । धर्मकामाना विमलतेज बोधिसत्त्वाना पूर्वबुद्धदर्शिन्यो देवता बुद्धप्रतिभानमुपसहरन्ति ॥ पे० ॥ परिक्षीणायुष्काणा बुद्धा भगवन्तो देवताश्चायुर्बल चोपसहरन्ति । बुद्धाधिष्ठानेन देवताधिष्ठानेन च काङ्क्षमाणा वर्षसहस्रमवतिष्ठन्ते ॥ पे० ॥ यावत्कल्प वा कल्पावशेष वा यावद्वा आकाङ्क्षन्ति धर्मगौरवजाताना बोधिसत्त्वाना बुद्धा भगवन्तो जरामप्यपनयन्ति । व्याधीनपनयति । स्मृतिमुप सहरन्ति । गतिं मतिं प्रतिभान चोपसहरन्ति ॥ पे० ॥ दृष्टिकृतानि विनोदयन्ति । सम्यग्दृष्टिं चोपसहरन्ति । धर्मगौरवेण विमलतेज बोधिसत्त्वाना महासत्त्वाना सर्वोपक्रमभयानि न भवति । तस्मात्तर्हि विमलतेज श्रुतसभारकौशल्याभियुक्तेन बोधिसत्त्वेन भवितव्यमिति ॥

किमाकार श्रुत बोधिसत्त्वविनये प्रशस्तम् [१] यथा आर्याक्षयमतिसूत्रेऽभिहितम्— अशीत्याकारप्रवेश श्रुतम् । तद्यथा । छन्दाकारमाशयाकारमध्याशयाकार प्रयोगाकार निर्माणाकारमप्रमाणाकार कल्याणमित्राकार गौरवाकार प्रदक्षिणाकार सुवचनाकार पर्युपासनाकार मवहितश्रोत्राकार मनस्काराकारमविक्षेपाकारमवस्थानाकार रत्नसज्ञाकार भैषज्यसज्ञाकार सर्वव्याधि शमनाकार स्मृतिभजनाकार गतिबोधनाकार मतिरोचनाकार बुद्धिप्रवेशाकारमतृप्तबुद्धधर्म श्रवणाकार त्यागबृहणाकार दान्ताजानेयाकार बहुश्रुतसेवनाकार सत्कृत्यप्रीत्यनुभवनाकार कायौद्बिल्याकार चित्तप्रह्लादनाकारमपरिखेदश्रवणाकार धर्मश्रवणाकार प्रतिपत्तिश्रवणाकार परदेशनाश्रवणाकार अश्रुतश्रवणाकार अभिज्ञाश्रवणाकारमन्ययानास्पृहणाश्रवणाकार प्रज्ञापारमिताश्रवणाकार बोधिसत्त्वपिटकश्रवणाकार सग्रहवस्तुश्रवणाकारमुपायकौशल्यश्रवणाकार

---

१ SR 9 34

प्रज्ञाविहारश्रवणाकार स्मृतिमप्रजयश्रवणाकार गौरवाकार उत्पादकौशल्यश्रवणाकारमनुत्पाद
काशल्यश्रवणाकारमशुभाकार मैत्र्या श्रवणाकार प्रतीत्यसमुत्पादाकार अनित्याकार दु खाकार
अनात्माकार शान्ताकार शून्यतानिमित्ताप्रणिहिताकारं अनभिसंस्काराकार कुशलाभिसंस्काराकार
सत्त्वाधिष्ठानाकार अखिणाशाकार स्वाधीनाकार स्वचित्तारक्षणाकार वीर्यस्यास्रसनाकार
धर्मनिध्यप्त्याकार क्लेशविपक्षाकार स्वपक्षपरिकर्षणाकार परपक्षक्लेशनिग्रहाकार सतनसमर
शरणाकार सर्वद्वारविघ्नोपच्छेदाकार सर्वविद्वत्प्रशस्ताकार पण्डिताभिनन्दनाकार आर्यसंमताकार
B 191 अनार्यप्रसादनाकार सम्यग्दर्शनाकार स्वकृतदोषविवर्जनाकार संस्कृतदोषपरितुलनाकारमर्थप्रति
शरणाकार धर्मप्रतिशरणाकारं सर्वपापाकरणाकारं आत्मपरहिताकार सुकृतकर्माननुतप्यनाकार
विशेषगमनाकार सर्वबुद्धधर्मप्रतिलाभाकारमिति ॥

पुनरत्रैवाह — यश्च धर्मसंभारयोग, स एवास्य ज्ञानसंभारो भवति । तत्र कतमो धर्मसंभारयोग ? येयमल्पार्थता अल्पकृत्यता अल्पभाष्यता अल्पपरिष्कारता पूर्वरात्रापररात्र जागरिकायोगमनुयुक्तस्य श्रुतार्थपारतुलनता । भूयोभूय पर्येषणता । चित्तस्यानाविलता । नीवरणाना विष्कम्भनता । आपत्तिषु नि सरणज्ञानम् । अकौकृत्यता । अपर्युत्थानता । प्रतिपत्तिसारता । धर्मनिम्नता धर्मप्रवणता धर्मप्राग्भारता । परात्मन्नपन्नता आदीप्तशिरश्चैलोपमता ज्ञानपर्येष्टया । तन्मयविहारिता ।
अशिथिलशीलता अनिक्षिप्तधुरता विशेषगामिता संगणिकाविवर्जनमेकारामता अरण्याभिमुखमन
स्कारता आर्यवंशसंतुष्टि धुतगुणेष्वचलनता धर्मारामरतिरतता लौकिकमन्त्रास्मरणता लोकोत्तर-
B 192 धर्मपर्येष्टिता स्मृत्यप्रमोषता अर्थगत्यनुगमता । मत्या मार्गानुलोमता । धृत्या सर्वप्रत्ययैर्ज्ञानानुगम ।
ह्रीरपत्राप्यालंकारता । ज्ञानानुगमनसारता । अज्ञाननिर्गमनता । अविद्यामोहतमस्तिमिरपटलपर्य
वनद्धस्य प्रज्ञाचक्षुर्विशुद्धि । सुविशुद्धबुद्धिता । बुद्धिविस्तीर्णता । असंकुचितबुद्धिता प्रभिन्नबुद्धिता ।
प्रत्यक्षबुद्धिता । अपराधीनगुणता । स्वगुणामन्यनता । परगुणपरिकीर्तनता । सुकृतकर्मकारिता ।
कर्मविपाकानुद्धुरता । कर्मपरिशुद्धिज्ञानमिति ॥

किं श्रोतव्यम् ? उक्तं भगवता ज्ञानवैपुल्यसूत्रे — सार्थकानि शास्त्राणि शिक्षितव्यानि । अपार्थकानि परिवर्जयितव्यानि । तद्यथा लोकायतशास्त्राणि दण्डनीतिशास्त्राणि काखोर्दशास्त्राणि वादविद्याशास्त्राणि कुमारक्रीडनशास्त्राणि जम्भकविद्याशास्त्राणि ॥ पेयाल ॥ यान्यपि तदन्यानि कानिचिन्मोक्षप्रतिकूलानि शास्त्राणि संमोहाय संवर्तन्ते, तानि सर्वाणि बोधिसत्त्वयानसंप्रस्थितेन वर्जयितव्यानीति ॥

एव श्रुतवता चित्त शोधयितुमरण्यमाश्रयणीयम् । कथ पुनराशयसंपन्नस्याप्यप्रदत्तपरिपृच्छाया गृहमनुज्ञातम् ? यत्नवतोऽप्यसामर्थ्यात् । परदारादिष्वपि तर्हि नापत्ति स्यात् । न । तेषामसामर्थ्येऽपि प्रकृतिदुष्टत्वाद्गृहावासस्य च प्रज्ञप्तिसावद्यत्वादिति ॥

इति शिक्षासमुच्चये वीर्यपारमिता परिच्छेदो दशम ॥

अरण्यसंवर्णनं नामैकादशः परिच्छेदः ।

तदेवमुग्रदत्तपरिपृच्छाविधिना गृहदोषान् भावयित्वा श्रुतवता चित्त शोधयितुमरण्यमाश्रयणीयमिति स्थितम् । तथा चोक्त च[१]न्द्रप्रदीपसूत्रे –

न जातु कामान् प्रतिसेवमाण पुत्रेषु दारेषु जनित्व तृष्णाम् ॥
गृह च सेवित्व जुगुप्सनीयमनुत्तरा प्राप्स्यति सोऽग्रबोधिम् ॥
ये काम वर्जन्ति यथाऽग्निकर्षू पुत्रेषु दारेषु जनित्व तृष्णाम् ।
उत्त्रस्त गेहादभिनिष्क्रमन्ति न दुर्लभा तेषियमग्रबोधि ॥
न कश्चि बुद्ध पुरिमेण आसीदनागतो येष्यति योऽवतिष्ठते ।
येहि स्थितैरेव अगारमध्ये प्राप्ता इय उत्तम अग्रबोधि ॥
प्रहाय राज्य यथ खेटपिण्ड वसेदरण्येषु विवेककाम ।
क्लेशान् प्रहाय विनिहत्य मान बुध्यन्ति बोधिं विरजामसंस्कृताम् ॥ पेयाल ॥
अन्नेहि पानेहि च चीवरेहि पुष्पेहि गन्धेहि विलेपनेहि ।
नोपस्थिता भोन्ति नरोत्तमा जिना यथ प्रव्रजित्वा चरमाण धर्मान् ॥
यश्चैव बोधिं प्रतिकाङ्क्षमाण सत्त्वार्थ निर्विण्ण कुसंस्कृतात ।
अरण्याभिमुख सप्त पदानि गच्छेद् अय तत पुण्यविशिष्ट भोति ॥

यदि पुनर्विसभागसत्त्वानुनयात्परिपत्कामतया वा लाभादिकामतया वा विवेकप्रवेशो विलम्बेत, तदर्थमत्रैवोक्तम्[२] –

न विज्ञ बालेहि करोन्ति विग्रह सत्कृत्य बालान् परिवर्जयन्ति ।
ममान्तिके चेति प्रदुष्टचित्ता न बालधर्मेहि करोन्ति संस्तवम् ॥
न विज्ञ बालान करोति सेवना विदित्व बालान स्वभावसततिम् ।
किमच्चिर बालसुसेवितापि पुनोऽपि ते भोति अमित्रसंनिभा ॥
न विज्ञ बालेष्विह विश्वसन्ति विज्ञाय बालान स्वभावसततिम् ॥
स्वभावभिन्ना प्रकृतीय बाला कुतोऽस्ति मित्र हि पृथग्जनानाम् ॥
सहधार्मिकेनो वचनेन उक्ता क्रोध च दोष च अप्रत्यय च ।
प्राविष्करोन्ती इमि बालधर्मा इममर्थ विज्ञाय न विश्वसन्ति ॥
बाला हि बालेहि सम समेन्ति यथा अमेध्येन अमेध्य सार्धम् ।
विज्ञा पुनर्विज्ञजनेन सार्ध समेति सर्पिर्यथ सर्पिमण्डे ॥

तथा च पुनरत्रैवमाह[३] –

सूसुखिता सद ते नर लोके येषु प्रियाप्रिय नास्ति कहिंचित् ।
ये च न कन्दरकेऽभिरमन्ते श्रामणक सुसुख अनुभोन्ति ॥

---

१ SR 5 5–8 10–11 २ SR 9 48 52 ३ SR 19 13–14 16–17

येषु ममापि तु नास्ति कहिंचित् येषु परिग्रहु सर्वशु नास्ति ।
खड्गसमा विचरन्तिमु लोक गगने पवन यथैव व्रजन्ति ॥
स्यु सुखिता बत ते नर लोके येष न सज्जति मानस लोके ।
वायुसम सद तेष्विह चित्त नो च प्रियाप्रिय विद्यति सङ्गो ॥
अप्रिय ये दुखितेहि वित्रासो येऽपि प्रिया दुखितेहि वियोगे ।
अन्त उभे अपि ते हि एति जहित्वा ते सुखिता नर ये रत धर्मे ॥

पुनरत्रैवोक्तम् —

भवति सततमल्पकृत्ययोगी शृणु गुणदोषत सर्वि वर्जयित्वा ।
न विवदति कदाचि युक्तयोगी इमि गुण तस्य भवन्त्यरण्यवासे ॥
सद भवति निर्विण्ण मत्स्यनेऽसौ न भवति तस्य स्पृहा कहिंचि लोके ।
न च भवति विवृद्धिरास्रवाणां वन वसतोऽस्य भवन्ति आनुशंसा ॥
अधिकरण न तस्य जातु भोती सद उपशान्तरतो विवेकचारी ।
वचसि मनसि पाप नास्ति तस्यो बहु गुण तस्य भवन्त्यरण्यवासे ॥
भवति च अनुकूल तस्य मोक्षो लघुप्रतिलिप्स्यति सोऽधिमुक्ति शान्ताम् ।
वनिचरिधिमुक्ति सेवतोऽस्य इमि गुण भोन्त्यरण्यवासि सर्वे ॥

पुनराह —

वनगहन भजथ विविक्त सदा विजहित्व ग्रामनगरेषु रतिम् ।
अद्वितीय खड्गसम भोथ सदा न चिरेण लप्स्यथ समाधिवरम् ॥ इति ॥

II 196 आर्यराष्ट्रपालसूत्रेऽप्याह —

त्यक्त्वा गेहमनन्तदोषगहनं चिन्ताशतैः सदा
तेऽरण्ये रतिमाप्नुवन्ति गुणिनः शान्तेन्द्रिया गुप्ता ।
न श्रीकाम नैव चापि पुरुषैर्नैव स्त्रियोऽभिवाङ्छते
एकाकी विचरन्ति खड्गसदृशा बुद्धाशया निर्भयाः ॥
लाभैर्नापि च तेषु हर्ष सततं नैवाप्यलाभेन च
अल्पेच्छा इतरेतरेण मुदिता मार्गानुवर्तिन ॥ इति ॥

उग्रदत्तपरिपृच्छायामप्याह — न मया संसर्गो केन न कार्यः, न हि मयैकसत्त्वस्य कुशलमूलानि संजनयितव्यानीत्यादि ॥

यदि पुनः [illegible] लाभादी मत्तः चित्तं न दोषयेत्, स एवं सदेवके लोके वन्द्यः स्यात् ॥ उक्तं हि आर्यरत्नकूटे — तद्यथा काश्यप [illegible] पुरुषो [illegible] [illegible] कुर्यात्, एवमेव काश्यप [illegible] स्यात् धर्मदूषक

१ SR 28 73–74 २ SR 29 53 ३ PP 61–61 ab

पर्यवाप्य न रागतृष्णा विनोदयन्ति, न द्वेषतृष्णाम्, न मोहतृष्णा विनोदयन्ति। ते महता धर्मार्णवेनोह्यमाना क्लेशतृष्णया कालगता दुर्गतिविनिपातगामिनो भवन्तीति ॥

तस्मादवश्यमरण्यमाश्रयेत्। तादृशानि च स्थानानि आश्रयेत्, येषु च स्थानेषु नातिदूरे पिण्डपातगोचरो भवति नातिमनिकृष्टे, येषु पानीयानि भवन्त्यच्छानि शुचीनि निर्मलान्यल्पायासानि सुखपरिभोगानि। यानि च स्थानानि वृक्षसपन्नानि भवन्ति, पुष्पसपन्नानि फलसपन्नानि पत्रसपन्नान्यपगतदुष्टश्वापदानि गुहासपन्नानि प्राग्भारसपन्नानि सुखपरिसर्प्यकाणि शान्तान्यद्वितीयानि, तादृशानि स्थानान्याश्रयेत्। स तेषु स्थानेष्वाश्रितो यदनेन पूर्वं पठित भवति, तत् त्रिभी रात्रैस्त्रिर्दिवसस्य स्वाध्यायति नात्युच्चेन स्वरेण नातिनीचेन नोद्धतैरिन्द्रियैर्न बहिर्गतेन चित्तेन प्रसादमुपजीवन् ग्रन्थमुपधारयन्निमित्तान्युद्गृह्णन् मिद्धमपक्रामन्। सचेदारण्यकस्य भिक्षो राजा वोपसक्रामति राजमात्रो वा अन्ये वा ब्राह्मणक्षत्रियनैगमजानपदा, तेन तेषामादरेण स्वागतक्रिया कर्तव्या। एव चानेन वक्तव्यम्—निषीद महाराज यथाप्रज्ञप्त आसने। सचे दुपविशति, द्वाभ्यामप्युपवेष्टव्यम्। सचेन्नोपविशति, उभाभ्यामपि नोपवेष्टव्यम्। सचेच्चलेन्द्रियो भवति, उत्कर्षयितव्यम्। तस्य ते महाराज लाभा सुलब्धा यस्य ते भूप्रदेशे शीलवन्तो गुणवन्तो बहुश्रुता श्रमणब्राह्मणा प्रतिवसन्ति अनुपद्रुताश्चौरभयादिभि। सचेत् स्थिरो भवति विनीत प्रशान्तेन्द्रिय, भव्यश्च भवति धर्मदेशनाया, ततोऽस्य विचित्रा धर्मदेशना उपसहर्तव्या। सचे- द्विचित्रा न प्रियायते, सवेगानुकूला धर्मदेशना उपसहर्तव्या। सचेत्सवेगा[नुकूला] न प्रियायते, उदारोदाराणि तथागतमाहात्म्यानि उपदेष्टव्यानि। ब्राह्मणक्षत्रियनैगमजानपदानामप्युप- सक्रामता यथानुरूपा क्रिया उपसहर्तव्या। स एव बहुश्रुत सत् प्रतिबलो भवति धार्मश्रवणिकाना चित्तमाराधयितुम्। ते च सत्वास्तस्यान्तिके प्रीतिं च प्रसाद च प्रामोद्य च प्रतिलभन्त इति ॥

उग्रदत्तपरिपृच्छायामप्याह—पुनरपर गृहपते प्रव्रजितेन बोधिसत्त्वेनारण्ये प्रतिवसता एव मुपपरीक्षितव्यम्। किमर्थमहमरण्ये प्रतिवसामि? न केवलमरण्यवासेन श्रमणो भवति। बहवोऽप्यत्र अदान्ता अविनीता अयुक्ता अनभियुक्ता प्रतिवसन्ति। तद्यथा—मृगवानरपक्षिसघचौरचण्डाला प्रतिवसन्ति। न च ते श्रमणगुणसमन्वागता भवन्ति। अपि तु खलु पुनरह यस्यार्थाय अरण्ये प्रतिवसामि, स मया अर्थ परिपूरयितव्यो यदुत श्रामण्यार्थ ॥ पे० ॥ पुनरपर गृहपते प्रव्रजितेन बोधिसत्त्वेन अरण्ये विहरता एवमुपपरीक्षितव्यम्—किमर्थमहमरण्यमागत? तेनैव मीमासयितव्यम्— भयभीतोऽस्म्यहमरण्यमागत। कुतो भयभीत? सगणिकाभयभीत। ससर्गभयभीतो रागद्वेषमोह- भयभीतो मानमदम्रक्षपरिदाहभयभीतो लोभेर्ष्यामात्सर्यभयभीत रूपशब्दगन्धरसस्पर्शव्यभयभीत। सोऽहकारममकारभयभीत। औद्धत्यविचिकित्साभयभीत। स्कन्धमारभयभीत। क्लेशमारभयभीत। मृत्युमारभयभीतो देवपुत्रमारभयभीत। अनित्ये नित्य इति विपर्यासभयभीतोऽनात्मनि आत्मेति विपर्यासभयभीतोऽशुचौ शुचिरिति विपर्यासभयभीतो दुःखे सुखमिति विपर्यासभयभीत। चित्तमनोविज्ञानभयभीतो नीवरणावरणपर्युत्थानभयभीत। सत्कायदृष्टिभयभीत पापमित्रभयभीतो लाभसत्कारभयभीतोऽकालमन्त्रभयभीतोऽदृष्टे दृष्टमिति भयभीतोऽश्रुते श्रुतमिति भयभीतोऽमते मतमिति भयभीतोऽविज्ञाते विज्ञातमिति भयभीतोऽश्रमणे श्रमणमदभयभीतोऽन्योन्य

त्रिदुःखभयभीतः कामरागानुरूपरागारूप्यधातुभयभीतः सर्वभवगत्युपपत्तिभयभीतो निरयतिर्यग्योनिपितृविषयभयभीतः । संक्षेपेण सर्वेभ्योऽकुशलेभ्यो मनसिकारेभ्यो भयभीतः । एभ्यो ह्यहमेवंरूपेभ्यो भयभैरवेभ्यो भीतोऽरण्यावासमुपगतः ॥ पे० ॥ पुनरपरं गृहपते प्रव्रजितेन बोधिसत्त्वेनारण्यावासस्थितेन भीतेन वा त्रस्तेन वा एवं शिक्षितव्यम् — यानि कानिचिद्भयान्युत्पद्यन्ते सर्वाणि, तान्यात्मग्राहत उत्पद्यन्ते ॥ पे० ॥ सचेत्पुनरहमरण्ये प्रतिवसन्नात्मग्राहं परित्यजेयम्, B 199 नात्माभिनिवेशं नात्मपरिग्रहं नात्मनिदानं नात्मतृष्णां नात्मसंज्ञां नात्मवादोपादानं नात्मदृष्टिं नात्माधिष्ठानं नात्मपरिकल्पनां नात्मरक्षां परित्यजेयम्, निरर्थको मेऽरण्यवासः स्यात् । अपि तु खलु पुनर्गृहपते नास्त्यात्मसंज्ञिनोऽरण्यवासो नास्ति परसंज्ञिनः ॥ पे० ॥ अरण्यवासो नाम गृहपते उच्यते सर्वधर्मेष्वसंभववासः सर्वधर्मेष्वसङ्गवासः ॥ पे० ॥ तद्यथा गृहपते अरण्ये तृणगुल्मौषधिवनस्पतयः प्रतिवसन्तो न बिभ्यति, नोत्रस्यन्ति, न संत्रस्यन्ति, न संत्रासमापद्यन्ते, एवमेव गृहपते प्रव्रजितेन बोधिसत्त्वेन अरण्ये विहरता तृणगुल्मौषधिवनस्पतिकाष्ठकुड्यवदात्मप्रतिभाससंज्ञा काये उत्पादयितव्या । मायासमता चित्तस्योत्पादयितव्या । कोऽत्र बिभेति ? कोऽस्मिन्नुत्त्रस्यति ? तेन भयभीतेन वा त्रस्तेन वा एवं योनिशः काय उपपरीक्षितव्यः — नास्त्यत्र काये आत्मा वा सत्त्वो वा जीवो वा पोषो वा पुद्गलो वा मनुजो वा । अभूतपरिकल्प एष यदुत भयं नाम । स मया अभूतपरिकल्पो न परिकल्पयितव्यः । तेन यथा अरण्ये तृणगुल्मौषधिवनस्पतयः प्रतिवसन्ति अममा अपरिग्रहा, एवमेवाममेनापरिग्रहेणारण्यमेव सर्वधर्मा इति ज्ञात्वा उपसंपद्य विहर्तव्यम् । तत्कस्य हेतोः ? रणच्छेदोऽरण्यवासोऽममोऽपरिग्रहः ॥ पे० ॥ पुनरपरं गृहपते प्रव्रजितेन बोधिसत्त्वेन बुद्धानुज्ञातोऽरण्यवास इति ज्ञात्वा अरण्ये वस्तव्यम् । अत्र हि शुक्लधर्मपरिपूरिर्भविष्यति । उपस्तब्धकुशलमूलः पश्चाद् ग्रामनगरनिगमराष्ट्रराजधानीष्ववतीर्य धर्मं देशयिष्यामि ॥ पे० ॥ सचेत्पुनर्गृहपते प्रव्रजितो बोधिसत्त्व उद्देशस्वाध्यायार्थं गणमवतरति, तेन तत्र सगौरवेण भवितव्यं सप्रतीशेनाचार्योपाध्यायेषु स्थविरमध्यनवकेषु भिक्षुषु प्रदक्षिणं भवितव्यमनलसेन स्वयंकारिणा अपरोपतापिना । न च तेनोपस्थानगुरुकेण भवितव्यम् । एवं चानेनोपपरीक्षितव्यम् । B 200 तथागतोऽप्यर्हन् सम्यक्संबुद्धः सदेवस्य लोकस्य समारकस्य सब्रह्मकस्य सश्रमणब्राह्मणिकायाः प्रजायाः पूजितो दक्षिणीयः सर्वसत्त्वानाम् । सोऽपि तावन्न कस्यचित्सकाशादुपस्थानं स्वीकरोति, किं पुनरस्माभिरशिक्षितैः शिक्षितुकामैः ? अपि तु वयमेव सर्वसत्त्वानामुपस्थायका भविष्यामः । वयमेव परेषामुपस्थानपरिचर्यां करिष्यामः, न च पुनः कस्यचित्सकाशादुपस्थानपरिचर्यां स्वीकरिष्यामः । तत्कस्य हेतोः ? उपस्थानगुरुकस्य हि गृहपते भिक्षोर्गुणधर्मानुग्रहो नश्यति । येषां च संग्रहं करोति, तेषामेवं भवति—उपस्थानहेतोरेषोऽस्माकं संग्रहं करोति ॥

पुनरत्रैवाह — सचेत्पुनर्गृहपते आरण्यको बोधिसत्त्वो धर्मश्रवणार्थिक आचार्योपाध्यायदर्शनार्थिको वा ग्लानपरिपृच्छको वा ग्रामान्तिकं शयनासनमागच्छेत्, तेन सायमागमनाय प्रक्रमणाय च चित्तमुत्पादयितव्यम् । सचेत्पुनरस्य परप्रतिबद्ध उद्देशः स्वाध्यायो वा, तेन विहारे प्रतिवसता अरण्यप्रवणचित्तेन भवितव्यम् । एवं एव तस्यारण्यवासो यत्सर्वत्रस्तुष्वरण्यसंज्ञा धर्मपर्येष्ट्या चातृप्ततेति ॥

आर्यरत्नराशिसूत्रेऽप्युक्तम्—यदि पुनरस्य तत्रारण्यायतने विहरतोऽप्राप्तफलपृथग्जनस्य व्यालमृगा आगच्छेयु, तेन तत्र न भय न त्रास उत्पादयितव्य । एव च चित्तमुत्पादयितव्यम्—पूर्वमेवाहमुत्सृष्टकायजीवितोऽरण्यवासमुपगत । न मयात्र भेतव्यम् नोत्रसितव्यम्, अपि तु मैत्रीमुत्पादयि[त्वा] दोष विवर्जयिष्यामि, भयमपनयिष्यामि। यद्येवमपि कृत्वा ते व्यालमृगा मा जीविताद् व्यपरोप्य भुञ्जीरन्, तेन मयैव चित्तमुत्पादयितव्यम्—लाभा मे सुलब्धा यस्य मे असारात्कायात्सारमादत्त भविष्यति। न पुनरिमे व्यालमृगा शक्या मया आमिषेण तोषयितुम्। मम मास भक्षयित्वा सुखस्पर्श विहरिष्यन्ति ॥ पे० ॥ यदि पुनस्तत्रारण्यायतने विहरतोऽमनुष्या उपसक्रमिष्यन्ति, सुवर्णा वा दुर्वर्णा वा, तेन न तत्रानुनेतव्य न प्रतिहन्तव्यम् । यदि पूर्वबुद्धदर्शिनो देवता आरण्यक भिक्षुमुपसक्रम्य प्रश्न परिपृच्छेयु तत्र तेनारण्यकेन यथाशक्ति यथाबल यथा धर्माधिगमाय तासा देवताना धर्मो देशयितव्य । यदि पुनस्तावद्गम्भीरान् प्रश्नान् परिपृच्छेयु, यान् स आरण्यको भिक्षुर्न शक्नुयाद्विसर्जयितुम्, तेन निर्मानेन भूत्वा वाग्भाषितव्या,अशिक्षितो न परिभवितव्य । युञ्जिष्यामि घटिष्ये बुद्धशासने। भविष्यति स काल स समयो यदा अधिगतान् धर्मान् श्रुत्वा सर्वकथा विसर्जयिष्यामि । अपि तु प्रतिभातु ते वय धार्मश्रवणिका इति ॥ पे० ॥ तेन तत्र अरण्यायतने प्रतिवसता तृणगुल्मौषधिवनस्पतीना निमित्त ग्रहीतव्यम् । कथमेते भवन्ति ? यथैषा भावानामस्वामिकानामममानामपरिग्रहाणामेव निश्चेष्टाना निर्व्यापाराणा भव युत्पादो भङ्गश्च, न चैषा कश्चिदुत्पादयिता, न निरोधयिता, एवमेवाय कायस्तृणकाष्ठकुड्यप्रतिभासोपमोऽस्वामिकोऽममोऽपरिग्रहो निश्चेष्टो निर्व्यापारो हेतुप्रत्यययुक्तया उत्पद्यते, हेतुप्रत्ययवैकल्यान्निरुध्यते । न पुनरत्र कश्चिद्धर्म परमार्थत उत्पद्यते वा निरुध्यते वेति ॥

पुनश्चोक्तम्—तेन तत्र अरण्यायतने विहरता एव चित्तमुपादयितव्यम—यद्यप्यहमरण्यमागत एकोऽद्वितीय, न मे कश्चित्सहायो यो मा सुकृत दुष्कृत वा चोदयेत्। अपि तु खलु पुन सन्ति मे देवनागयक्षा बुद्धाश्च भगवन्तो ये मम चित्ताशय जानन्ति। ते मम साक्षिण । सोऽहमिहारण्यायतने प्रतिवसन्नकुशलचित्तस्य वश गच्छामि । यदि पुनरहमियदूरमागत, एकोऽद्वितीयोऽसहायोऽममोऽपरिग्रह कामवितर्क वा वितर्कयेयम्, व्यापाद विहिंसावितर्क वा वितर्कयेयम्, अन्य वा अकुशलवितर्क वितर्कयेयम्, निर्विशेषो भवेय ससर्गसगणिकाभिरतै सत्त्वै । ते च मे देवनागयक्षा विसवादिता, बुद्धाश्च भगवन्तोऽनभिराद्धा भविष्यन्तीति ॥

इति शिक्षासमुच्चये अरण्यसवर्णन नामैकादश परिच्छेद ॥

चित्तपरिकर्म द्वादशः परिच्छेदः ।

202 तदेवमरण्ये वसन्

समाधानाय युज्येत

उक्तं हि भगवत्याम्—स तेषामेव सत्त्वानामर्थाय ध्यानपारमितायां चरन्नविक्षिप्तचित्तो भवति । तत्कस्य हेतोः[1] तथा ह्यस्यैव—भवति लौकिकी ध्यानोपपत्तिरपि तावद्विक्षिप्तचित्तस्य दुर्लभा, कः पुनर्वादोऽनुत्तरा सम्यक्संबोधिः । तस्मान्मया अविक्षिप्तचित्तेन भवितव्यम्, यावन्नानुत्तरा सम्यक्संबोधिमभिसंबुध्येयमिति ॥

पुनरस्यामुक्तम्—पुनरपरं सुभूते बोधिसत्त्वो महासत्त्वः प्रथमचित्तोत्पादमुपादाय ध्यानपारमितायां चरन् सर्वाकारज्ञताप्रतिसंयुक्तैर्मनसिकारैर्ध्यानं समापद्यते । स चक्षुषा रूपाणि दृष्ट्वा न निमित्तग्राही भवति नानुव्यञ्जनग्राही । यतोऽधिकरणमस्य चक्षुरिन्द्रियेणासंवरसंवृतस्य विहरतोऽभिध्यादौर्मनस्ये अन्ये वा पापका अकुशला धर्माश्चित्तमनुप्रास्रवेयुः, तेषां संवराय प्रतिपद्यते । रक्षति चक्षुरिन्द्रियम् । एवं श्रोत्रेण शब्दान् श्रुत्वा, घ्राणेन गन्धान् घ्रात्वा, जिह्वया रसानास्वाद्य, कायेन स्प्रष्टव्यानि स्पृष्ट्वा, मनसा धर्मान् विज्ञाय न निमित्तग्राही भवति, नानुव्यञ्जनग्राही । यतोऽधिकरणमस्य मनइन्द्रियेणासंवरसंवृतस्य पापकाश्चित्तमनुप्रास्रवेयुः, तेषां संवराय प्रतिपद्यते । रक्षति मनइन्द्रियम् । स गच्छन्नपि तिष्ठन्नपि निषण्णोऽपि शयानोऽपि भाषमाणोऽपि समाहितावस्थां [न] विजहाति । स नाक्षहस्तलोलः अपादलोलोऽमुखलोलोऽप्रकीर्णवाक् अविक्षिप्तेन्द्रियोऽनुद्धतोऽनुन्नतोऽचपलोऽजल्पोऽसंभ्रान्तकायोऽसंभ्रान्तचित्तः । शान्तकायः शान्तवाक् शान्तचित्तः । रहस्यरहसि वा कल्पितेर्यापथः संतुष्टः ॥ पे० ॥ सुभरः सुपोषः सूपास्यः
B 203 कल्याणाचारगोचरः । संगणिकस्यापि विवेकगोचरः । लाभेऽलाभे च समो निर्विकारः । अनुन्नतोऽनवनतः । एवं सुखे दुःखे, स्तुतौ निन्दायाम्, यशस्ययशसि, जीविते मरणे च समो निर्विकारोऽनुन्नतोऽनवनतः । एवं शत्रौ मित्रे च । मनापवर्तिनि ***। आर्येष्वनार्येषु । शब्देषु संकीर्णेष्वसंकीर्णेषु । प्रियाप्रियेषु च रूपेषु समो निर्विकारः । अनुन्नतोऽनवनतः अनुरोधविरोधापगतः । तत्कस्य हेतोः[1] तथा हि स स्वलक्षणशून्यानभूतानिष्पन्नाननभिनिर्वृत्तान् सर्वधर्मान् पश्यतीति विस्तरः ॥

तत्र लीने मनसि मुदिताभावनयोत्तेजनं कुर्यात्, उद्धते त्वनित्यतामनसिकारैः प्रशमं ॥

उभयप्रतिपक्षार्थं चार्यराष्ट्रपालोक्ता गाथाः स्मरेत्—

बहुकल्पकोटीभि कदाचि बुद्धो
उपपद्यते लोकहितो महर्षी ।
लब्धोऽधुना स प्रवरः क्षणोऽद्य
त्यजति प्रमाद यदि मोक्तुकाम । इति ॥

---

[1] RP 91

तथा—'मायोपमं वितथमेतत्स्वप्नोपमं च संस्कृतमवेक्ष्य न चिराद्विनंक्ष्यति वियोगः सर्वप्रियैः, न नित्यमिह कश्चित्। उद्युज्य यथा घटत नित्यं पारमितासु भूमिषु बलेषु। मा जातु स्रंसय वीर्यं यावन्न बुध्यथा प्रवरबोधिम्। इति॥

आर्यललितविस्तरेऽप्युक्तम्—

ज्वलितं त्रिभवं जरव्याधिदुःखैर्मरणाग्निप्रदीप्तमनाथमिदम्।
भवनिःसरणे सद मूढ जगद्भ्रमति भ्रमरो यथ कुम्भगतः॥
अध्रुवं त्रिभवं शरदभ्रनिभं नटरङ्गसमा जगि जन्मच्युतिः।
गिरिनद्यसमं लघुशीघ्रजवं व्रजतायु जगे यथ विद्यु नभे॥
भुवि देवपुरे त्रिअपायपथे भवतृष्णअविद्यवशा जनता।
परिवर्तिषु पञ्चगतिष्वबुधा यथ कुम्भकरस्य हि चक्रभ्रमी॥
प्रियरूपवरैः सद स्निग्धरुतैः शुभगन्धरसैर्वरस्पर्शसुखैः।
परिषिक्तमिदं कलिपाशजगत् मृगलुब्धकपाशि यथैव कपि॥
सभयाः सरणाः सद वैरकराः बहुशोकउपद्रव कामगुणाः।
असिधारसमा विषपत्रनिभाः जहितार्यजनैर्यथ मीढघटः॥
स्मृतिमोषकरास्तमसीकरणा भयहेतुकरा दुखमूल सदा।
भवतृष्णलतायविवृद्धिकराः सभयाः सरणाः सद कामगुणाः॥
यथ अग्निखदा ज्वलिताः सभयाः तथ काम इमे विदितार्यजनैः।
महपङ्कसमा असिशूलसमा मधुदिग्ध इव क्षुरधारसमा॥
यथ सर्पशिरो यथ मीढघटः तथ काम इमे विदिता विदुषाम्।
तथ शूलसमा द्विजपेशिसमा यथ श्वानकरंक सवैरमुखा॥
दकचन्द्रनिभा इति कामगुणाः प्रतिबिम्ब इवा गिरिघोष यथा।
प्रतिभाससमा नटरङ्गनिभा तथ स्वप्नसमा विदितार्यजनैः॥
क्षणिका वसिका इति कामगुणाः तथ मायमरीचिसमा अलिका।
दकबुद्बुदफेनसमा वितथाः परिकल्पसमुत्थित बुद्ध बुधैः॥
प्रथमे वयसे वररूपधरः प्रिय इष्ट मतो इय बालचरी।
जरव्याधिदुःखैर्हततेजवपुं विजहन्ति मृगा इव शुष्कनदीम्॥
धनधान्यवरो बहुद्रव्यबली प्रिय इष्ट मतो इय बालचरी।
परिहीणधनं पुन कृच्छ्रगतं विजहन्ति नरा इव शून्यटवीम्॥
यथ पुष्पद्रुमो सफलो व द्रुमो नरु दानरतस्तथ प्रीतिकरः।
धनहीनु जरार्दितु याचनको भवते तद अप्रिय गृध्रसमः॥
प्रभु द्रव्यबली वररूपधरः प्रियसङ्ग मनेन्द्रियप्रीतिकरः।
जरव्याधिदुखार्दितु क्षीणधनो भवते तद अप्रिय मृत्युसमः॥

V 13. 69-91.

जरया जरित समतीतवयो द्रम विद्युहतो व यथा भवति ।
जरजीर्ण अगार यथा सभयो जरनिःसरण लघु ब्रूहि मुने ॥
जर शोषयते नरनारिगण यथ मालुलता घनशालवनम् ।
जर वीर्यपराक्रमवेगहरी जर पङ्कनिमग्न यथा पुरुषो ॥
जर रूपसुरूपविरूपकरी जर तेजहरी बलस्थामहरी ।
सद सौख्यहरी परिभावकरी जर मृत्युकरी जर ओजहरी ॥
बहुरोगशतैर्घनव्याधिदुखै उपसृष्टु जगज्ज्वलनेव मृगा ।
जरव्याधिगत प्रसमीक्ष्य जगत् दुखनिःसरण लघु देशयही ॥
B 206 शिशिरेहि यथा हिमधातु मह तृणगुल्मवनौषधिओजहरो ॥
तथ ओजहरो अयु व्याधि जगे परिहीयति इन्द्रियरूपबलम् ॥
धनधान्यमहार्थक्षयान्तकर परिभावकर सद व्याधि जगे ॥
प्रतिघातकर प्रियद्वेषकर परिदाहकरो यथ सूर्यु नभे ॥
मरणं च्यवन च्युति कालक्रिया प्रियद्रव्यजनेन वियोगु सदा ।
अपुनागमन च असंगमन द्रुमपत्रफला नदिस्रोतु यथा ॥
मरण वशितान वशीकुरुते मरण हरते नदिदारु यथा ।
असहाय नरो व्रजतेऽद्वितिय स्वककर्मफलानुगतो विवश ॥
मरण ग्रसते बहु प्राणिशतान् मकरो व जलाकरि भूतगणान् ।
गरुडो उरग मृगराज गज ज्वलनो व तृणौषधिभूतगणम् ॥ इति ॥

राजाववादकसूत्रेऽप्याह—तद्यथा महाराज चतसृभ्यो दिग्भ्यश्चत्वार पर्वता आगच्छेयुर्दृढा सारवन्तोऽखण्डा अच्छिद्रा असुषिरा सुसंवृता एकघना नभ[ ] स्पृशन्त पृथिवीं चोल्लिखन्त सर्वतृणकाष्ठशाखापर्णपलाशादिसर्वसत्त्वप्राणिभूतानि निर्मथन्त । तेभ्यो न सुकर जवेन वा पलायितु
B 207 बलेन वा द्रव्यमन्त्रौषधिभिर्वा निवर्तयितुम्, एवमेव महाराज चत्वारीमानि महाभयान्यागच्छन्ति येषां न सुकर जवेन वा पलायितु बलेन द्रव्यमन्त्रौषधैर्वा निवर्तनं कर्तुम् । कतमानि चत्वारि ? जरा व्याधिर्मरण विपत्तिश्च ॥ जरा महाराज आगच्छति यौवन प्रमथमाना । व्याधिर्महाराज आगच्छत्यारोग्य प्रमथमान । मरण आगच्छति जीवित प्रमथमानम् । विपत्तिर्महाराज आगच्छति सर्वां संपत्तीं प्रमथमाना । तत्कस्य हेतो ? तद्यथा महाराज सिंहो मृगराजो रूपसंपन्नो जवसंपन्न सुजातनखदंष्ट्राकरालो मृगगणमनुप्रविश्य मृग गृहीत्वा यथाकामकरणीयं करोति । स च मृगोऽतिविकल व्यालमुखमासाद्य विवशो भवति । एवमेव महाराज विद्धस्य मृत्युशल्येनापगतमदस्यापरायणस्य मर्मसु छिद्यमानेषु मुच्यमानेषु संधिषु मांसशोणिते परिशुष्यमाणे परितप्ततृषितविह्वलवदनस्य करचरण विक्षेपाभियुक्तस्य अकर्मण्यस्यासमर्थस्य लालासिङ्घाणकपूयमूत्रपुरीषोपलिप्तस्य ईषज्जीवितावशेषस्य कर्मभवात्पुनर्भवमालम्बमानस्य यमपुरुषभयभीतस्य कालरात्रिवशगतस्य चरमाश्वासप्रश्वासेषु प्ररुध्य मानेषु एकाकिनोऽद्वितीयस्यासहायस्येम लोक जहत परलोकमाक्रामतो महापथ व्रजतो महाकान्तार प्रविशतो महागहन समवगाहमानस्य महान्धकार प्रतिपद्यमानस्य महार्णवेनोह्यमानस्य कर्मवायुना

ह्रियमाणस्य अनिमित्तीकृता दिश गच्छतो नान्यत्राण नान्यच्छरण नान्यत्परायणमृते धर्मात् । धर्मो हि महाराज तस्मिन् समये त्राण लयन शरण परायण भवति । तद्यथा शीतार्तस्याग्निप्रताप, अग्निमपगतस्यानिर्वापणम्, उष्णार्तस्य शैत्यम्, अध्वान प्रतिपन्नस्य शीतल छायोपगमनम्, पिपासितस्य शीतलजलम्, बुभुक्षितस्य वा प्रणीतमन्नम्, व्याधितस्य वैद्योषधिपरिचारका, भयभीतस्य बलवन्त सहाया साधव प्रतिशरणा भवन्ति, एवमेव महाराज विद्धस्य मृत्युशल्येन अपगतमदस्यात्राणस्यापरायणस्य नान्यत्राण नान्यत्परायणमन्यत्र धर्मात् । तस्मात्तर्हि ते महाराज अनित्यतानुदर्शिना भवितव्यम्, क्षयव्ययानुदर्शिना भवितव्य मरणभयभीतेन । धर्मेणैव ते महाराज राज्य कारयितव्य नाधर्मेण । तत्कस्य हेतो ? अस्यापि ते महाराज, आत्मभावस्यैव सुचिरमपि परिरक्षितस्य सुचिरमपि शुचिना प्रणीतेन खादनीयभोजनीयास्वादनीयेन सतर्पितस्य सप्रचारितस्य क्षुत्पिपासापरिगतस्य कालक्रिया भविष्यति । एव काशिककौशेयदुकूलपत्रोर्णक्षौमादिभिर्नानाविशेषैराच्छादितस्य चरमशयनावस्थितस्य विविधस्वेदाम्बुक्लिन्नमलिनवसनावृतस्य कालक्रिया भविष्यति । एवमपि ते महाराज स्नानानुलेपनवासधूपपुष्पसुरभिगन्धस्यात्मभावस्य नचिरेण दुर्गन्धता भविष्यति । एव स्त्र्यगारमध्यगतस्यापि ते स्त्रीगणपरिवृतस्य नानावाद्यगीततूर्यनाट्यैरुपगीयमानस्य सुमनस क्रीडतो रममाणस्य परिचारयतो मरणभयभीतस्य अतीव दु खदौर्मनस्याभ्या कालक्रिया भविष्यति । एवमपि ते महाराज गृहेषूपलेपनोपलिप्तेषु सुस्थापितार्गलेषु सुविहितवातायनेषु बहुगन्धधूपपुष्पतैलवर्तिप्रज्वालितेष्वासक्तपट्टदामकलापेषु मुक्तकुसुमावकीर्णेषु गन्धघटिकानिर्धूपितेषु विन्यस्तपादपीठपटिकास्तरणगोणिकास्तरणकाचलिन्दिकप्रावरणसान्तरोपच्छदपटिकोभयकृतोपधानेषु पर्यङ्केषु शयित्वा । पुनश्च शृगालकाकगृध्रमृतकलेवरमासास्थिकेशरुधिरवसाकुले परमबीभत्से श्मशाने गतचेष्टस्यात्मभाव पृथिव्यामवश शेष्यते । एवमपि ते महाराज गजस्कन्धाश्वपृष्ठरथाभिरूढस्य शङ्खपटहेष्वाहन्यमानेषु छत्रेण धार्यमाणेन वालव्यजनेन वीज[य]मानस्यानेकहस्त्यश्वरथपदातिभिरनुयातस्याञ्जलिशतसहस्रैर्नमस्क्रियमाणस्य निर्गमनमनुभूय नचिरान्निश्चेष्टस्य मृतशयनाभिरूढस्य चतुर्भि पुरुषैरुत्क्षिप्तस्य दक्षिणेन नगरद्वारेण निर्णीतस्य मातापितृभ्रातृभगिनीभार्यापुत्रदुहितृवयस्यदासीदासकर्मकरपौरुषेयै शोकार्तहृदयैर्विक्षिप्तभुजै सोरस्ताड परमकरुण — हा पुत्र हा नाथ हा तात हा स्वामिन् इत्याक्रन्दमानै, पौरजानपदै सपरिभवदृश्यमानस्य श्मशान नीतस्य पुन काकगृध्रश्वशृगालादिभिर्भक्षितस्य तान्यस्थीन्यग्निना वा दग्धानि पृथिव्यां वा निखातानि अद्भिर्वा क्लिन्नानि वातातपवर्षैर्वा चूर्णीकृतानि दिग्विदिक्षु प्रक्षिप्तानि तत्रैव पूतभावमायास्यन्ति । एवमनित्या सर्वसंस्कारा, एवमध्रुवा । इति विस्तर ॥

तत्र क्लेशा प्राधान्येन रागद्वेषमोहा, यस्यैषामेकतरस्य तावत्प्रतिपक्षमादौ भावयेत्, तन्निदान च वर्जयेत् ॥

तत्र आर्यरत्नमेघे तावदाह — स रागस्य प्रतिपक्ष भजते, रागोत्पत्तिप्रत्ययाश्च वर्जयति । कतमश्च स रागस्य प्रतिपक्ष ? कतमे च ते रागोत्पत्तिप्रत्यया ? अशुभा भावना रागस्य प्रतिपक्ष । जनपदकल्याणी रागोत्पत्तिप्रत्यय । कतमा च सा अशुभा भावना ? यदुत सन्त्यस्मिन् काये केशा रोमाणि नखा दन्ता रजोमल त्वक् मासास्थि स्नायु शिरा वृक्का हृदय

जरया जरित समतीतवयो द्रुम विद्युहतो व यथा भवति ।
जरजीर्ण अगार यथा सभयो-जरनि सरणं लघु ब्रूहि मुने ॥
जर शोषयते नरनारिगणं यथ मालुलता घनशालवनम् ।
जर वीर्यपराक्रमवेगहरी जर पङ्कनिमग्न यथा पुरुषो ॥
जर रूपसुरूपविरूपकरी जर तेजहरी बलस्थामहरी ।
सद सौख्यहरी परिभावकरी जर मृत्युकरी जर ओजहरी ॥
बहुरोगशतैर्घनव्याधिदुखै उपसृष्ट जगज्ज्वलनेव मृगा ।
जरव्याधिगत प्रसमीक्ष्य जगत् दुखनि सरण लघु देशयही ॥
B 206 शिशिरेहि यथा हिमधातु महा तृणगुल्मवनौषधिओजहरो ।
तथ ओजहरो अयु व्याधि जगे परिहीयति इन्द्रियरूपबलम् ॥
धनधान्यमहार्थक्षयान्तकर परिभावकर सद व्याधि जगे ।
प्रतिघातकर प्रियद्वेषकर परिदाहकरो यथ सूर्यु नभे ॥
मरण च्यवन च्युति कालक्रिया प्रियद्रव्यजनेन वियोगु सदा ।
अपुनागमन च असंगमन द्रुमपत्रफला नदिस्रोतु यथा ॥
मरण वशितान वशीकुरुते मरण हरते नदिदारु यथा ।
असहाय नरो व्रजतेऽद्वितिय स्वककर्मफलानुगतो विवश ॥
मरण ग्रसते बहु प्राणिशतान् मकरो व जलाकरि भूतगणान् ।
गरुडो उरग मृगराज गज ज्वलनो व तृणौषधिभूतगणम् ॥ इति ॥

राजाववादकसूत्रेऽप्याह—तद्यथा महाराज चतसृभ्यो दिग्भ्यश्चत्वार पर्वता आगच्छेयुर्दृढा
सारवन्तोऽखण्डा अच्छिद्रा असुषिरा सुसंवृता एकघना नभ[ ] स्पृशन्त पृथिवीं चोल्लिखन्त
सर्वतृणकाष्ठशाखापर्णपलाशादिसर्वसत्त्वप्राणिभूतानि निर्मथ्नन्त । तेभ्यो न सुकर जवेन वा पलायितु
B 207 बलेन वा द्रव्यमन्त्रौषधिभिर्वा निवर्तयितुम्, एवमेव महाराज चत्वारीमानि महाभयान्यागच्छन्ति
येषां न सुकर जवेन वा पलायितु बलेन द्रव्यमन्त्रौषधैर्वा निवर्तनं कर्तुम् । कतमानि चत्वारि ?
जरा व्याधिर्मरण विपत्तिश्च ॥ जरा महाराज आगच्छति यौवन प्रमथमाना । व्याधिर्महाराज
आगच्छत्यारोग्य प्रमथमान । मरण आगच्छति जीवित प्रमथमानम् । विपत्तिर्महाराज आगच्छति
सर्वा सपत्ती प्रमथमाना । तत्कस्य हेतो ? तद्यथा महाराज सिंहो मृगराजो रूपसपन्नो जवसपन्न
सुजातनखदंष्ट्राकरालो मृगगणमनुप्रविश्य मृग गृहीत्वा यथाकाममकरणीय करोति । स च मृगोऽतिबल
व्याघ्रमुखमासाद्य विवशो भवति । एवमेव महाराज विद्धस्य मृत्युशल्येनापगतमदस्यापरायणस्य मर्मसु
छिद्यमानेषु मुच्यमानेषु सन्धिषु मासशोणिते परिशुष्यमाणे परित्रसतृषितविह्वलवदनस्य करचरण
विक्षेपाभियुक्तस्य अकर्मण्यस्यासमर्थस्य लालासिङ्घाणकपूयमूत्रपुरीषोपलिप्तस्य ईषज्जीवितावशेषस्य
कर्मभवात्पुनर्भवमालम्बमानस्य यमपुरुषभयभीतस्य कालरात्रिवशगतस्य चरमाश्वासप्रश्वासेषु प्ररुध्य
मानेषु एकाकिनोऽद्वितीयस्यासहायस्येम लोक जहत परलोकमाक्रामतो महापथ व्रजतो महाकान्तार
प्रविशतो महागहनं समवगाहमानस्य महान्धकार प्रतिपद्यमानस्य महार्णवेनोह्यमानस्य कर्मवायुना

ह्रियमाणस्य अनिमित्तीकृता दिश गच्छतो नान्यत्त्राण नान्यच्छरण नान्यत्परायणमृते धर्मात्। धर्मो हि महाराज तस्मिन् समये त्राण लयन शरण परायण भवति। तद्यथा शीतार्तस्याग्निप्रताप, अग्निमपगतस्यानिर्वापणम्, उष्णार्तस्य शैत्यम्, अध्वान प्रतिपन्नस्य शीतल छायोपवनम्, पिपासितस्य शीतलजलम्, बुभुक्षितस्य वा प्रणीतमन्नम्, व्याधितस्य वैद्योषधिपरिचारका, भयभीतस्य बलवन्त सहाया साधव प्रतिशरणा भवन्ति, एवमेव महाराज विद्धस्य मृत्युशल्येन अपगतमदस्यात्राणस्यापरायणस्य नान्यत्त्राणं नान्यत्परायणमन्यत्र धर्मात्। तस्मात्तर्हि ते महाराज अनित्यतानुदर्शिना भवितव्यम्, क्षयव्ययानुदर्शिना भवितव्य मरणभयभीतेन। धर्मेणैव ते महाराज राज्य कारयितव्य नाधर्मेण। तत्कस्य हेतो? अस्यापि ते महाराज, आत्मभावस्यैव सुचिरमपि परिरक्षितस्य सुचिरमपि शुचिना प्रणीतेन खादनीयभोजनीयास्वादनीयेन सतर्पितस्य सप्रवारितस्य क्षुत्पिपासापरिगतस्य कालक्रिया भविष्यति। एव काशिकौशेयदूकूलपत्रोर्णक्षौमादिभिर्वस्त्रविशेषैराच्छादितस्य चरमशयनावस्थितस्य विविधस्वेदाम्बुक्लिन्नमलिनवसनावृतस्य कालक्रिया भविष्यति। एवमपि ते महाराज स्नानानुलेपनवासधूपपुष्पसुरभिगन्धस्यात्मभावस्य नचिरेण दुर्गन्धता भविष्यति। एव स्त्र्यगारमध्यगतस्यापि ते स्त्रीगणपरिवृतस्य नानावाद्यगीततूर्यनाट्यैरुपगीयमानस्य सुमनस क्रीडतो रममाणस्य परिचारयतो मरणभयभीतस्य अतीव दु खदौर्मनस्याभ्या कालक्रिया भविष्यति। एवमपि ते महाराज गृहेषूपलेपनोपलिप्तेषु सुस्थापितार्गलेषु सुपिहितवातायनेषु बहुगन्धधूपपुष्पतैलवर्तिप्रज्वालितेष्वासक्तपट्टदामकलापेषु मुक्तकुसुमावकीर्णेषु गन्धघटिकानिर्धूपितेषु निन्यस्तपादपीठपटिकास्तरणगोणिकास्तरणकाचलिन्दिकप्रावरणसान्तरोपच्छदपटिकोभयकृतोपधानेषु पर्यङ्केषु शयित्वा। पुनश्च शृगालकाकगृध्रमृतकलेवरमासास्थिकेशरुधिरवसाकुले परमबीभत्से श्मशाने गतचेष्टस्यात्मभाव पृथिव्यामवश शेष्यते। एवमपि ते महाराज गजस्कन्धाश्वपृष्ठरथाभिरूढस्य शङ्खपटहेष्वाहन्यमानेषु छत्रेण धार्यमाणेन वालव्यजनेन वीज[्य]मानस्यानेकहस्त्यश्वरथपदातिभिरनुयातस्याञ्जलिशतसहस्रैर्नमस्क्रियमाणस्य निर्गमनमनुभूय नचिरान्निश्चेष्टस्य मृतशयनाभिरूढस्य चतुर्भि पुरुषैरुत्क्षिप्तस्य दक्षिणेन नगरद्वारेण निर्णीतस्य मातापितृभ्रातृभगिनीभार्यापुत्रदुहितृवयस्यदासीदासकर्मकरपौरुषेयै शोकगतहृदयैर्विक्षिप्तभुजै सोरस्ताड परमकरुण – हा पुत्र हा नाथ हा तात हा स्वामिन् इत्याक्रन्दमानै, पौरजानपदै सपरिभवद्दृश्यमानस्य श्मशान नीतस्य पुन काककुरश्वशृगालादिभिर्भक्षितस्य तान्यस्थीन्यग्निना वा दग्धानि पृथिव्या वा निखातानि अद्भिर्वा क्लिन्नानि वातातपवर्षैर्वा चूर्णीकृतानि दिग्विदिक्षु प्रक्षिप्तानि तत्रैव पूतभावमायास्यन्ति। एवमनित्या सर्वसंस्कारा, एवमध्रुवा। इति विस्तर॥

तत्र क्लेशा प्राधान्येन रागद्वेषमोहा, यस्यैषामेकतरस्य तात्प्रतिपक्षमादौ भावयेत्, तन्निदान च वर्जयेत्॥

तत्र आर्यरत्नमेघे तावदाह – स रागस्य प्रतिपक्ष भजते, रागोत्पत्तिप्रत्ययांश्च वर्जयति। कतमश्च स रागस्य प्रतिपक्ष? कतमे च ते रागोत्पत्तिप्रत्यया? अशुभा भावना रागस्य प्रतिपक्ष। जनपदकल्याणी रागोत्पत्तिप्रत्यय। कतमा च सा अशुभा भावना? यदुत सत्यस्मिन् काये केशा रोमाणि नखा दन्ता रजोमल त्वक् मासास्थि स्नायु शिरा वृक्का हृदय

प्लीहकः क्लोमकः अन्त्राणि अन्त्रगुणः, आमाशयः पक्वाशयः, औदर्यकं यकृत्पुरीषमश्रु स्वेदः खेटः सिंघाणकः वसा लसीका मज्जा मेदः पित्तं श्लेष्मा पूयं शोणितं मस्तकं मस्तकलुङ्गं प्रस्रावः। एषु च वस्तुषु बोधिसत्त्व उपपरीक्षणजातीयो भवति। तस्यैवमुपपरीक्षमाणस्यैवं भवति—योऽपि
B 210 तावत्स्याद्बालो मूढः अभव्योऽकुशलः, सोऽपि तावदेतानि वस्तूनि ज्ञात्वा रागचित्तं नोत्पादयेत्, प्रागेव सप्रज्ञजातीयः। एवं हि बोधिसत्त्वोऽशुभभावनाबहुलो भवतीति॥

भगवत्यामप्युक्तम्—पुनरपरं सुभूते बोधिसत्त्वो महासत्त्वः प्रज्ञापारमितायां चरन्निममेव कायं यथाभूतं प्रजानाति। तद्यथापि नाम सुभूते गोघातको वा गोघातकान्तेवासी वा गां हत्वा तीक्ष्णेन शस्त्रेण चत्वारि फलकानि कृत्वा प्रत्यवेक्षते स्थितोऽथवा निषण्णः। एवमेव सुभूते बोधिसत्त्वः प्रज्ञापारमितायां चरन्निममेव कायं धातुशो यथाभूतं प्रजानाति। अस्त्यस्मिन् काये पृथिवीधातुरब्धातुरपि तेजोधातुरपि वायुधातुरपीति॥ पेयालं॥

पुनरप्याह—तद्यथापि नाम सुभूते कर्षकस्य मूतोळी पूर्णा नानाधान्यानां शालीनां व्रीहीणां तिलानां तण्डुलानां मुद्गानां माषाणां यवानां गोधूमानां मसूराणां सर्षपाणाम्, तानेतान् चक्षुष्मान् पुरुषः प्रत्यवेक्षमाणः एवं जानीयादयं शालिरयं व्रीहिरमी तिला अमी तण्डुला अमी मुद्गा अमी माषा अमी यवा अमी गोधूमा अमी मसूरा अमी सर्षपा इति॥ एवमेव बोधिसत्त्वो महासत्त्वः प्रज्ञापारमितायां चरन्निममेव कायमूर्ध्वं पादतलादधः केशमस्तकनखरोमत्वक्पर्यन्तं पूर्णं नानाप्रकारस्याशुचेर्यथाभूतं प्रत्यवेक्षते—सन्त्यस्मिन् काये केशा रोमाणि नखा यावन्मस्तकं मस्तकलुङ्गमक्षिगूथं कर्णगूथमिति॥ पे०॥ पुनरपरं सुभूते बोधिसत्त्वः श्मशानगतः पश्यति नानारूपाणि मृतशरीराणि श्मशानेऽपविद्धानि शवशयने उज्झितानि एकाहमृतानि वा
B 211 द्व्यहमृतानि वा त्र्यहमृतानि वा चतुरहमृतानि वा पञ्चाहमृतानि वा ध्मातकानि विनीलकानि विपूयकानि विपड्यकानि, स इममेव कायं तत्रोपसंहरति—अयमपि काय एवंधर्मा एवंस्वभाव एतां धर्मतामव्यतिवृत्त इति॥ एवं हि सुभूते बोधिसत्त्वो महासत्त्व प्रज्ञापारमितायां चरन् बहिर्धा काये कायानुदर्शी विहरति॥ पे०॥ पुनरपरं यदा मृतशरीराणि श्मशाने उत्सृष्टानि पश्यति, षड्रात्रमृतानि काकैर्वा खाद्यमानानि, कुररैर्वा गृध्रैर्वा श्वभिर्वा शृगालैर्वा, ततोऽन्यैर्वा नानाविधैः प्राणकजातैः खाद्यमानानि, स इममेव कायं तत्रोपसंहरति—अयमपि काय एवंधर्मा एवंस्वभाव, एतां धर्मतां न व्यतिवृत्त इति॥ पुनरपरं यदा मृतशरीराणि पश्यति श्मशाने उत्सृष्टानि विखादितान्यशुचीनि दुर्गन्धानि, स इममेव कायं तत्रोपसंहरतीति पूर्ववत्॥ पे०॥ पुनरपरं यदा पश्यति मृतशरीराणि शिरास्थिस्नायामस्थिसंकलिकां मांसशोणितम्रक्षितां स्नायुविनिबद्धाम्। स तत्रेममेव कायमिति पूर्ववत्॥ पुनरपरं यदा मृतशरीराणि पश्यति शिरास्थिस्नायामस्थिसंकलीभूतानि अपगतमांसशोणितस्नायुबन्धनानि, स इममेव कायमिति पूर्ववत्॥ पुनरपरं यदा पश्यति शिरास्थिस्नायामस्थीनि दिग्विदिक्षु क्षिप्तानि,
B 212 यदुतान्येन पादास्थीनि, अन्येन जङ्घास्थीनि, अन्येन चोर्वस्थीनि, अन्येन श्रोणिकटाहकम्, अन्येन

पृष्ठवंशम्, अन्येन पार्श्वकास्थीनि, अन्येन ग्रीवास्थीनि, अन्येन बाह्वस्थीनि, स इममेव कायमुपसंहरतीति पूर्ववत् ॥ पे० ॥ पुनरपरं यदा पश्यति शिवपथिकायामस्थीन्यनेकवार्षिकाणि वातानुपरिशोषितानि शङ्खसंनिभानि, इममेव कायं तत्रोपसंहरतीति पूर्ववत् । अयमपि काय एवंधर्मा एवंस्वभाव एतां धर्मतां न व्यतिवृत्त इति ॥ पुनरपरं सुभूते बोधिसत्त्वो महासत्त्वः प्रज्ञापारमितायां चरन् यदा पश्यति शिवपथिकायामस्थीन्यनेकवार्षिकाणि तिरोभूतानि नीलानि कपोतवर्णानि पूतीनि चूर्णकजातानि पृथिव्यां पांशुनासमसमीभूतानि, स इममेव कायं तत्रोपसंहरति — अयमपि काय एवंधर्मा एवंस्वभावः, एतां धर्मतां न व्यतिवृत्त इति ॥

एष तावत्समासतो रागस्य समुदाचारप्रतिपक्षः । द्वेषस्य मैत्री प्रतिपक्षः, अप्रियसत्त्वादर्शनं च । तेन वा सह भोजनाद्येकार्थतया प्रीत्युत्पादनं तत्र परसुखस्याशंसा प्रार्थना तृष्णाभिनन्दनं मैत्री । कामरागप्रत्युपकारहेतुभ्यामक्लिष्टः स्नेह इत्यर्थः ॥

सा त्रिविधा आर्याक्षयमतिसूत्रेऽभिहिता — सत्त्वारम्बणा मैत्री प्रथमचित्तोत्पादिकानां बोधिसत्त्वानाम्, धर्मारम्बणा चर्याप्रतिपन्नानां बोधिसत्त्वानाम्, अनारम्बणा मैत्री अनुत्पत्तिकधर्मक्षान्तिप्रतिलब्धानां बोधिसत्त्वानामिति ॥

पुनर्बुद्धारम्बणा बोधिसत्त्वारम्बणा श्रावकप्रत्येकबुद्धारम्बणा सत्त्वारम्बणा च । तत्र सत्त्वारम्बणायाः पूर्वं प्रिये सत्त्वे हितसुखोपसंहारान्न ध्यानमभ्यस्य । तत्समे मैत्रीमुपसंहरेत् । ततः परिचितेषु, तत उदासीनेषु, ततः समीपवासिषु, ततः स्वग्रामवासिषु, एवं परग्रामे च । एवं यावदेकां दिशमधिमुच्य स्फरित्वोपसंपद्य विहरति । एवं दशसु दिक्षु । बुद्धाद्यारम्बणायास्त्वयं प्रयासो नास्ति ॥

सा च वज्रध्वजपरिणामनायामुक्ता — स बोधिसत्त्वचर्यायां चरन् यावन्ति कानिचिद् दृश्यन्ते रूपाणि मनोज्ञानि वा प्रतिकूलानि वा, एवं शब्दा गन्धा रसा स्प्रष्टव्या धर्मा मनोज्ञा वा प्रतिकूला वा, अनवद्या विशुद्धाः कल्याणोदारप्रभास्वरा वा, येन सौमनस्यं जायते । सुखमवक्रामति । प्रसादो जायते । प्रीतिः संभवति । प्रामोद्यं संतिष्ठते । हर्षः प्रादुर्भवति । दौर्मनस्यं निवर्तते चित्तकल्यता प्रादुर्भवति । चित्तं कर्मण्यं भवति । आशयो मृदुर्भवति । इन्द्रियाणि प्रह्लादं गच्छन्ति । सततसुखं संवेदयमान एवं परिणामयति सर्वबुद्धानामेतया परिणामनया भूयस्या मात्रया — ते बुद्धा भगवन्तोऽचिन्त्येन बुद्धविहारसुखेन समन्वागता भवन्तु, अतुल्येन बुद्धसमाधिसुखेन सुसंगृहीता भवन्तु, अनन्तसुखेन भूयस्या मात्रयोपस्तब्धा भवन्तु । अप्रमाणेन बुद्धविमोक्षसुखेन समन्वागता भवन्तु । अप्रमेयेण बुद्धप्रातिहार्यसुखेन सुसंगृहीता भवन्तु । अचिन्त्येन बुद्धासङ्गविहारसुखेन सुपरिगृहीता भवन्तु । दुरासदेन बुद्धवृषभितसुखेनाभिच्छन्ना भवन्तु । अप्रमेयेण बुद्धबलसुखेन अत्यन्तसुखिता भवन्तु । सर्ववेदितशान्तेनानुत्पत्तिसुखेनाधिकारसुखा भवन्तु । असङ्गविहारसततसमाहितेन तथागतसुखेनाद्वयसमुदाचारेणाविकोपितसुखा भवन्तु ॥ एवं बोधिसत्त्वस्तत्कुशलमूलं तथागतेषु परिणमय्य बोधिसत्त्वेषु परिणामयति । यदिदमपरिपूर्णानामभिप्रायाणां परिपूरणाय परिणामयति अपरिशुद्धानां सर्वज्ञताध्याशयानां परिशुद्धये । अपरिनिष्पन्नानां सर्वपारमितानां

परिनिष्पत्तये । वज्रोपमस्य बोधिचित्तोत्पादस्याधिष्ठानाय । अनिवर्त्यस्य सर्वज्ञतासंनाहस्याप्रतिप्रस्रब्धये । बोधिसत्त्वानां कुशलमूलानां मार्गणतायै । सर्वजगत्समतास्थितस्य महाप्रणिधानस्य परिपूरये । सर्वबोधिसत्त्वविहाराणामधिगमाय । सर्वबोधिसत्त्वेन्द्रियाणां तीक्ष्णाभिज्ञतायै । सर्वबोधिसत्त्वकुशलमूलानां सर्वज्ञतास्पर्शनतायै ॥ स एवं तत्कुशलमूलं बोधिसत्त्वानामर्थाय परिणमय्य बुद्धशासनावचरेषु सर्वश्रावकप्रत्येकबुद्धेषु तत्कुशलमूलमेव परिणामयति । ये केचित्सत्त्वा एकाच्छटासंघातमात्रमपि बुद्धशब्दं शृण्वन्ति, धर्मशब्दं वा आर्यसंघपर्युपासनं वा कुर्वन्ति, तेषां स कुशलमूलमनुत्तरायै सम्यक्संबोधये परिणामयति । बुद्धानुस्मृतिपरिपूर्यै परिणामयति । धर्मानुस्मृतिप्रयोगतायै परिणामयति । आर्यसंघगौरवाय परिणामयति । अविरहितबुद्धदर्शनतायै परिणामयति । चित्तपरिशुद्ध्यै परिणामयति । बुद्धधर्मप्रतिवेधाय परिणामयति । अप्रमेयगुणप्रतिपत्तये परिणामयति । सर्वाभिज्ञाकुशलपरिशुद्ध्यै परिणामयति । धर्मनिमित्तविनिवर्तनाय परिणामयति । यथा बुद्धशासनावचरेषु परिणामयति, श्रावकप्रत्येकबुद्धेषु च । तथा स बोधिसत्त्वः सर्वसत्त्वेषु तत्कुशलमूलं परिणामयति ॥ यदिदं नैरयिकमार्गविनिवर्तनाय परिणामयति । तिर्यग्योनिव्यवच्छेदाय परिणामयति । यमलोकोपच्छेदसुखाय परिणामयति । निरवशेषसर्वापायगत्युपपत्तिव्यवच्छेदाय परिणामयति ॥ तेषां च सर्वसत्त्वानामनुत्तरबोधिच्छन्दविवर्धनतायै परिणामयति ॥ अध्याशयसर्वज्ञताचित्तलाभाय परिणामयति । सर्वबुद्धधर्माप्रतिक्षेपाय परिणामयति । अत्यन्तसुखसर्वज्ञताभूमिनिवर्तनाय परिणामयति । अत्यन्तसर्वसत्त्वविशुद्धये परिणामयति । सर्वसत्त्वानामनन्तज्ञानाधिगमाय परिणामयति । पे० ॥ तस्य यत्किंचिच्चीवरपिण्डपातशयनासनग्लानप्रत्ययभैषज्यगमनागमनशरीरोपस्थाननिषद्यादिनिषेवणाय्यसनानां प्रवर्तनकर्म ईर्यापथाधिष्ठानमीर्यापथस्याविक्षेपेन कायकर्म वाक्कर्म मनस्कर्म सुचरितं षण्णामिन्द्रियाणां संवरः स्वशरीराच्छादनमर्दनस्नानकर्म, अशितपीतखादितं समिञ्जितप्रसारितावलोकितविलोकितसुप्तजागरितस्वशरीरगतोपस्थानम्, सर्वमेतद्बोधिसत्त्वस्य सर्वज्ञतालम्बनप्रयुक्तस्य न किंचिदपरिणामितं सर्वज्ञतायां सर्वसत्त्वहितसुखचित्तस्य ॥ पे० ॥ सर्वजगत्परित्राणमनसो नित्योद्युक्तकुशलमूलस्य मदप्रमादव्यतिवृत्तस्य ॥ पे० । सर्वक्लेशपराङ्मुखस्य सर्वबोधिसत्त्वानुशिक्षणचेतसः सर्वज्ञतामार्गाप्रतिहतस्य ज्ञानभूमिनिरीक्षणस्य पण्डितमत्रासाभिरतस्य । पे० ॥ मधुकर इव कुशलमूलसंभरणस्य सर्वजगदुच्चलितमतानस्थानभिनिविष्टसर्वसंस्कारस्य । पे० ॥ अन्तशश्वस्वपि तदन्येष्वपि तिर्यग्योनिगतेष्वेकौदनोन्मिञ्जितमेकालोपं वा परित्यजति । सुगतावुपपत्तिषु तत्सर्वं तेषामेव हिताय तेषामेव परिमोचनाय परिणामयति । तस्यास्तिर्यग्योनेस्तस्माद् दुःखार्णवात्तस्माद् दुःखोत्पादात्तस्माद् दुःखस्कन्धात्तस्माद् दुःखवेदनायास्तस्माद् दुःखोपचयात्तस्माद् दुःखाभिसंस्कारात्तस्माद् दुःखनिदानात्ततो दुःखमूलात्तस्माद् दुःखायतनात्तेषां सत्त्वानां विनिवर्तनाय परिणामयति, तदारम्बणेन च सर्वसत्त्वारम्बणीकरोति मनसिकरोति, तत्र कुशलमूले पूर्वंगमीकरोति, यदिदं सर्वज्ञताया परिणामयति । बोधिचित्तोत्पादेन प्रतिगृह्णाति । तत्र कुशलमूलमुपनयति । संसारकान्तारद्विनिवर्तयति । अनावरणेन बुद्धसुखेनाभिमुखीकरोति । संसारसागरादुन्मज्जयति । बुद्धधर्मप्रयुक्तया मैत्र्या स्फरतीत्यादि ॥

B 215 B 216

इमाश्च सुवर्णप्रभासोक्ता मैत्रीकरुणागर्भा गाथा सर्वा आदरत समन्वाहृत्य भावयितव्या अन्तशो वचसापि –

सुवर्णभासोत्तमदुन्दुभेन शाम्यन्तु दुःखास्त्रिसहस्रलोके ।
अपायदुःखा यमलोकदुःखा दारिद्र्यदुःखाश्च इह त्रिलोके ॥
अनेन चो दुन्दुभिघोषनादिना शाम्यन्तु सर्वव्यसनानि लोके ।
भवन्तु सत्त्वा ह्यभयाहता तथा यथाभया शान्तभया मुनीन्द्रा ॥
यथैव सर्वार्यगुणोपपन्ना ससारसर्वज्ञमहासमुद्रा ।
तथैव भोन्तु गुणसागरा प्रजा समाधिबोध्यङ्गगुणैरुपेता ॥
अनेन चो दुन्दुभिघोषनादिना भवन्तु ब्रह्मस्वर सर्वसत्त्वा ।
स्पृशन्तु बुद्धत्ववराग्रबोधिं प्रवर्तयन्तु शुभधर्मचक्रम् ॥
तिष्ठन्तु कल्पानि अचिन्तियानि देशन्तु धर्मं जगतो हिताय ।
हनन्तु क्लेशान् विधमन्तु दुःखान् समेन्तु राग तथ दोष मोहम् ।
ये सत्त्व तिष्ठन्ति अपायभूमौ आदीप्त सप्रज्वलितास्थिगात्रा ।
शृण्वन्तु ते दुन्दुभि सप्रवादित नमोऽस्तु बुद्धाय भणन्तु वाचम् ॥
जातिस्मरा सत्त्वा भवन्तु सर्वे जातीशत जातिसहस्रकोट्य ।
अनुस्मरन्तु सतत मुनीन्द्रान् शृण्वन्तु तेषा वचन ह्युदारम् ॥
अनेन चो दुन्दुभिघोषनादिना लभन्तु बुद्धेहि समागम सदा ।
विवर्जयन्तु खलु पापकर्म चरन्तु कुशलानि शुभक्रियाणि ॥
सर्वत्र क्षेत्रेषु च सर्वप्राणिना सर्वे च दुःखा प्रशमन्तु लोके ।
ये सत्त्व विकलेन्द्रिय अङ्गहीना ते सर्वि सकलेन्द्रिय भोन्तु सांप्रतम् ॥
ये व्याधिता दुर्बलक्षीणगात्रा निस्त्राणभूता शयिता दिशासु ।
ते सर्वि मुच्यन्तु च व्याधितो लघु लभन्तु चारोग्यबलेन्द्रियाणि ॥
ये राजचौरभटतर्जितवध्यप्राप्ता नानाविधैर्भयशतैर्व्यसनोपपन्ना ॥
ते सर्वि सत्त्व व्यसनागतदुःखिता हि मुच्यन्तु तैर्भयशतैः परमैः सुघोरैः ॥
ये ताडिता बन्धनबद्धपीडिता विविधेषु व्यसनेषु च संस्थिता हि ।
अनेकआयाससहस्रआकुला विचित्रभयदारुणशोकप्राप्ता ॥
ते सर्वि मुच्यन्त्विह बन्धनेभ्यः सताडिता मुच्यिषु ताडनेभ्यः ।
वध्याश्च सयुज्यिषु जीवितेन व्यसनागता निर्भय भोन्तु सर्वे ॥
ये सत्त्व क्षुत्तर्षपिपासपीडिता लभन्तु ते भोजनपान चित्रम् ।
अन्धाश्च पश्यन्तु विचित्ररूपा बधिराश्च शृण्वन्तु मनोज्ञघोषान् ॥
नग्नाश्च वस्त्राणि लभन्तु चित्रा दरिद्रसत्त्वाश्च निधिं लभन्तु ।
प्रभूतधनधान्यविचित्ररत्नैः सर्वे च सत्त्वा सुखिनो भवन्तु ॥

1 SP 4 5–12, 75–83; 87–89, 91–92

परिनिष्पत्तये । वज्रोपमस्य बोधिचित्तोत्पादस्याधिष्ठानाय । अनिवर्त्यस्य सर्वज्ञतासंनाहस्याप्रति
प्रस्रब्धये । बोधिसत्त्वानां कुशलमूलानां मार्गणतायै । सर्वजगत्समतास्थितस्य महाप्रणिधानस्य
परिपूर्यै । सर्वबोधिसत्त्वविहाराणामधिगमाय । सर्वबोधिसत्त्वेन्द्रियाणां तीक्ष्णाभिज्ञतायै । सर्वबोधि
सत्त्वकुशलमूलानां सर्वज्ञतास्पर्शनतायै ॥ एवं तत्कुशलमूलं बोधिसत्त्वानामर्थाय परिणमय्य
बुद्धशासनावचरेषु सर्वश्रावकप्रत्येकबुद्धेषु तत्कुशलमूलमेव परिणामयति । ये केचि
त्सत्त्वा एकाच्छटासंघातमात्रमपि बुद्धशब्दं शृण्वन्ति, धर्मशब्दं वा आर्यसंघपर्युपासनं
वा कुर्वन्ति, तेषां तत्कुशलमूलमनुत्तरायै सम्यक्संबोधये परिणामयति । बुद्धानुस्मृतिपरिपूर्यै
परिणामयति । धर्मानुस्मृतिप्रयोगतायै परिणामयति । आर्यसंघगौरवाय परिणामयति ।
अविरहितबुद्धदर्शनतायै परिणामयति । चित्तपरिशुद्ध्यै परिणामयति । बुद्धधर्मप्रतिवेधाय
परिणामयति । अप्रमेयगुणप्रतिपत्तये परिणामयति । सर्वाभिज्ञाकुशलपरिशुद्ध्यै परिणामयति ।
धर्मविमतिविनिवर्तनाय परिणामयति । यथा बुद्धशासनावचरेषु परिणामयति, श्रावकप्रत्येक-
B 215 बुद्धेषु च । तथा स बोधिसत्त्वः सर्वसत्त्वेषु तत्कुशलमूलं परिणामयति ॥ यदिदं नैरयिकमार्ग
विनिवर्तनाय परिणामयति । तिर्यग्योनिव्यवच्छेदाय परिणामयति । यमलोकोपच्छेदसुखाय
परिणामयति । निरवशेषसर्वापायगत्युपपत्तिव्यवच्छेदाय परिणामयति ॥ तेषां च सर्वसत्त्वानामनुत्तर
बोधिच्छन्दविवर्धनतायै परिणामयति ॥ अध्याशयसर्वज्ञताचित्तलाभाय परिणामयति । सर्वबुद्धधर्मा
प्रतिक्षेपाय परिणामयति । अत्यन्तसुखसर्वज्ञताभूमिनिवर्तनाय परिणामयति । अत्यन्तसर्वसत्त्वविशुद्धये
परिणामयति । सर्वसत्त्वानामनन्तज्ञानाधिगमाय परिणामयति । पे० ॥ तस्य यत्किंचिच्चीवरपिण्ड
पातशयनासनग्लानप्रत्ययभैषज्यगमनागमनशरीरोपस्थाननिषद्यादिनिवेशनापत्तनानां प्रवर्तनकर्म
ईर्यापथाधिष्ठानमीर्यापथस्याविकोपनं कायकर्म वाक्कर्म मनस्कर्म सुचरितं षण्णामिन्द्रियाणां संवरं
स्वशरीराच्छादनमर्दनस्नानकर्म, अशितपीतखादितं समिञ्जितप्रसारितावलोकितविलोकितसुप्त
जागरितस्वशरीरगतोपस्थानम्, सर्वमेतद्बोधिसत्त्वस्य सर्वज्ञतालम्बनप्रयुक्तस्य न किंचिदपरिणामितं
सर्वज्ञतायां सर्वसत्त्वहितसुखचित्तस्य ॥ पे० ॥ सर्वजगत्परित्राणमनसो नित्योद्युक्तकुशलमूलस्य
मदप्रमादव्यतिवृत्तस्य ॥ पे० । सर्वक्लेशपराङ्मुखस्य सर्वबोधिसत्त्वानुशिक्षणचेतसः
सर्वज्ञतामार्गाप्रतिहतस्य ज्ञानभूमिनिवेशनस्य पण्डितसंवासाभिरतस्य । पे० ॥ मधुकर इव
कुशलमूलसंभरणस्य सर्वजगदुच्चलितसंतानस्थानभिनिविष्टसर्वसंस्कारस्य । पे० ॥ अन्तशः
श्वस्वपि तदन्येष्वपि तिर्यग्योनिगतेष्वेकौदनोन्मिञ्जितमेकालोपं वा परित्यजति । सुगतावुपपत्तिषु
तत्सर्वं तेषामेव हिताय तेषामेव परिमोचनाय परिणामयति । तस्यास्तिर्यग्योनेस्तस्माद् दुःखार्णवा
B 216 त्तस्माद् दुःखोपादानात्तस्माद् दुःखस्कन्धात्तस्माद् दुःखवेदनाया तस्माद् दुःखोपचयात्तस्माद् दुःखाभिसंस्कारा
त्तस्माद् दुःखनिदानात्ततो दुःखमूलात्तस्माद् दुःखायतनात्तेषां सत्त्वानां विनिवर्तनाय परिणामयति,
तदारम्बणेन च सर्वसत्त्वारम्बणीकरोति मनसिकरोति, तत्र कुशलमूले पूर्वंगमीकरोति, यदिदं
सर्वज्ञतायां परिणामयति । बोधिचित्तोत्पादेन प्रतिगृह्णाति । तत्र कुशलमूलमुपनयति ।
संसारकान्ताराद्विनिवर्तयति । अनावरणेन बुद्धसुखेनाभिमुखीकरोति । संसारसागरादुन्मज्जयति ।
बुद्धधर्मप्रयुक्तया मैत्र्या स्फरतीत्यादि ॥

इमाश्च सुवर्णप्रभासोक्ता मैत्रीकरुणागर्भा गाथाः सर्वा आदरतः समन्वाहृत्य भावयितव्या अन्तशो वचसापि –

सुवर्णभासोत्तमदुन्दुभेन शाम्यन्तु दुःखाखिसहस्रलोके ।
अपायदुःखा यमलोकदुःखा दारिद्र्यदुःखाश्च इह त्रिलोके ॥
अनेन चो दुन्दुभिघोषनादिना शाम्यन्तु सर्वव्यसनानि लोके ।
भवन्तु सत्त्वा ह्यभयाहता तथा यथाभयाः शान्तभया मुनीन्द्राः ॥
यथैव सर्वार्यगुणोपपन्नाः संसारसर्वज्ञमहासमुद्राः ।
तथैव भोन्तु गुणसागराः प्रजाः समाधिबोध्यङ्गगुणैरुपेताः ॥
अनेन चो दुन्दुभिघोषनादिना भवन्तु ब्रह्मस्वर सर्वसत्त्वाः ।
स्पृशन्तु बुद्धत्ववराग्रबोधिं प्रवर्तयन्तु शुभधर्मचक्रम् ॥
तिष्ठन्तु कल्पानि अचिन्तियानि देशन्तु धर्मं जगतो हिताय ।
हनन्तु क्लेशान् विधमन्तु दुःखान् समेन्तु रागं तथ दोष मोहम् ।
ये सत्त्व तिष्ठन्ति अपायभूमौ आदीप्त संप्रज्वलितास्थिगात्राः ।
शृण्वन्तु ते दुन्दुभि संप्रवादितं नमोऽस्तु बुद्धाय भणन्तु वाचम् ॥
जातिस्मराः सत्त्वा भवन्तु सर्वे जातीशतं जातिसहस्रकोट्यः ।
अनुस्मरन्तु सततं मुनीन्द्रान् शृण्वन्तु तेषां वचनं ह्युदारम् ॥
अनेन चो दुन्दुभिघोषनादिना लभन्तु बुद्धेहि समागमं सदा ।
विवर्जयन्तु खलु पापकर्म चरन्तु कुशलानि शुभक्रियाणि ॥
सर्वत्र क्षेत्रेषु च सर्वप्राणिनां सर्वे च दुःखाः प्रशमन्तु लोके ।
ये सत्त्व विकलेन्द्रिय अङ्गहीनाः ते सर्वि सकलेन्द्रिय भोन्तु सांप्रतम् ॥
ये व्याधिता दुर्बलक्षीणगात्रा निस्त्राणभूताः शयिता दिशासु ।
ते सर्वि मुच्यन्तु च व्याधितो लघु लभन्तु चारोग्यबलेन्द्रियाणि ॥
ये राजचौरभटतर्जितवध्यप्राप्ता नानाविधैर्भयशतैर्व्यसनोपपन्नाः ॥
ते सर्वि सत्त्व व्यसनागतदुःखिता हि मुच्यन्तु तैर्भयशतैः परमैः सुघोरैः ॥
ये ताडिता बन्धनबद्धपीडिता विविधेषु व्यसनेषु च संस्थिता हि ।
अनेकआयाससहस्रआकुला विचित्रभयदारुणशोकप्राप्ताः ॥
ते सर्वि मुच्यन्त्विह बन्धनेभ्यः संताडिता मुच्यिषु ताडनेभ्यः ।
वध्याश्च संयुज्यिषु जीवितेन व्यसनागता निर्भय भोन्तु सर्वे ॥
ये सत्त्व क्षुत्तर्षपिपासपीडिता लभन्तु ते भोजनपान चित्रम् ।
अन्धाश्च पश्यन्तु विचित्ररूपां बधिराश्च शृण्वन्तु मनोज्ञघोषान् ॥
नग्नाश्च वस्त्राणि लभन्तु चित्रां दरिद्रसत्त्वाश्च निधिं लभन्तु ।
प्रभूतधनधान्यविचित्ररत्नैः सर्वे च सत्त्वाः सुखिनो भवन्तु ॥

1 SP 4.5-12; 75-83; 87-89; 91-92.

मा कस्यचिद्भवतु दु खवेदना सौख्यान्विताः सत्त्व भवन्तु सर्वे ।
अभिरूपप्रासादिकसौम्यरूपा अनेकसुखसंचित नित्य भोन्तु ॥
मनसान्नपाना. सुसमृद्धपुण्या. सह चित्तमात्रेण भवन्तु तेषाम् ।
वीणामृदङ्गाः पणवा. सुघोषकाः उत्सां सराः पुष्करिणी तडागाः ॥
सुवर्णपद्मोत्पलपद्मिनीश्च सह चित्तमात्रेण भवन्तु तेषाम् ।
गन्धं च माल्यं च विलेपनं च वासश्च चूर्णं कुसुमं विचित्रम् ॥
त्रिष्कालवृक्षेभि प्रवर्षयन्तु गृह्णन्तु ते सत्त्व भवन्तु हृष्टाः ।
कुर्वन्तु पूजा दशसू दिशासु अचिन्तियां सर्वतथागतानाम् ॥
219 सबोधिसत्त्वानय श्रावकाणां धर्मस्य वोधि प्रतिसृष्टितस्य ।
नीचां गति सत्त्व विवर्जयन्तु भवन्तु अष्टाक्षणवीतिवृत्ता. ॥
आसादयन्तू जिनराजमुत्तमं लभन्तु बुद्धेहि समागमं सदा ।
सर्वा. स्त्रियो नित्य नरा भवन्तु शूराश्च वीरा विदुपण्डिताश्च ॥
ते सर्वि बोधाय चरन्तु नित्यं चरन्तु ते पारमितासु षट्सु ।
पश्यन्तु बुद्धान् दशसू दिशासु रत्नद्रुमेन्द्रेषु सुखोपविष्टान् ।
वैडूर्यरत्नासनसंनिषण्णान् धर्मांश्च शृण्वन्तु प्रकाश्यमानान् इति ॥

एषा संक्षेपतो मैत्री द्वेषसमुदाचारप्रतिपक्षः ॥

मोहानुशयस्य प्रतीत्यसमुत्पाददर्शनं प्रतिपक्षः ॥

220 तत्र प्रतीत्यसमुत्पादः शालिस्तम्बसूत्रेऽभिहितः—तत्राध्यात्मिकस्य प्रतीत्यसमुत्पादस्य हेतूपनिबन्धः कतमः ? यदिदमविद्याप्रत्ययाः संस्कारा यावज्जातिप्रत्ययं जरामरणमिति । अविद्या चेन्नाभविष्यत्, नैव संस्कारा. प्राज्ञास्यन्त । एवं यावद्यदि जातिर्नाभविष्यत्, न जरामरणं प्राज्ञास्यत । अथ सत्यामविद्यायां संस्काराणामभिनिर्वृत्तिर्भवति । एवं यावज्जात्यां सत्यां जरामरणस्याभिनिर्वृत्तिर्भवति । तत्र अविद्याया नैवं भवति—अहं संस्कारानभिनिर्वर्तयामीति । संस्काराणामप्येवं न भवति—वयमविद्ययाभिनिर्वृत्ता इति । एवं यावज्जात्या नैवं भवति—अहं जरामरणमभिनिर्वर्तयामीति । जरामरणस्यापि नैवं भवति—अहं जात्या निर्वृत्त इति । अथ च सत्यामविद्यायां संस्काराणामभिनिर्वृत्तिर्भवति प्रादुर्भावः । एवं यावज्जात्यां सत्यां जरामरणस्याभिनिर्वृत्तिर्भवति प्रादुर्भावः । एवमाध्यात्मिकस्य प्रतीत्यसमुत्पादस्य हेतूपनिबन्धो द्रष्टव्य ॥

कथमाध्यात्मिकस्य प्रतीत्यसमुत्पादस्य प्रत्ययोपनिबन्धो द्रष्टव्य इति ? [षण्णां धातूनां समवायात् । कतमेषां षण्णां धातूनां समवायात् ?] यदिदं पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशविज्ञानधातूनां समवायादाध्यात्मिकस्य प्रतीत्यसमुत्पादस्य प्रत्ययोपनिबन्धो द्रष्टव्यः ॥ तत्राध्यात्मिकस्य प्रतीत्यसमुत्पादस्य पृथिवीधातुः कतम इति ? योऽयं कायस्य संश्लेषेन. कठिनभावमभिनिर्वर्तयति, अयमुच्यते पृथिवीधातुः । यः कायस्यानुपरिग्रहकृत्यं करोति, अयमुच्यतेऽब्धातुः । य कायस्या-
221 शितपीतमशितं परिपाचयति, अयमुच्यते तेजोधातुः । य कायस्याश्वासप्रश्वासकृत्यं करोति, अयमुच्यते वायुधातुः । य कायस्यान्तःसौषिर्यभावमभिनिर्वर्तयति, अयमुच्यते आकाशधातुः ।

यो नामरूपमभिनिर्वर्तयति नडकलापयोगेन पञ्चविज्ञानकायसप्रयुक्त सास्रव च मनोविज्ञानम्, अयमुच्यते विज्ञानधातु । असत्सु प्रत्ययेषु कायस्योत्पत्तिर्न भवति। यदा आध्यात्मिक पृथिवीधातुरविकलो भवति, एवमप्तेजोवाय्वाकाशविज्ञानधातवश्चाविकला भवन्ति, तत सर्वेषा समवायात्कायस्योत्पत्तिर्भवति । तत्र पृथिवीधातोर्नैव भवति—अह कायस्य कठिनभावमभिनिर्वर्तयामीति । अब्धातोर्नैव भवति—अह कायस्यानुपरिग्रहकृत्य करोमीति । तेजोधातोर्नैव भवति—अह कायस्याशितपीतखादित परिपाचयामीति । वायुधातोर्नैव भवति—अह कायस्याश्वासप्रश्वासकृत्य करोमीति । आकाशधातोर्नैव भवति—अह कायस्यान्त शौषिर्य करोमीति । विज्ञानधातोर्नैव भवति—अहमेभि प्रत्ययैर्जनित इति । अथ च सत्स्वेषु प्रत्ययेषु कायस्योत्पत्तिर्भवति । तत्र पृथिवीधातुर्नात्मा न सत्त्वो न जीवो न जन्तुर्न मनुजो न मानवो न स्त्री न पुमान्न नपुसकम्, न चाहम्, न मम, न चाप्यन्यस्य कस्यचित्। एवमब्धातुस्तेजोधातुर्वायुधातुराकाशधातुर्विज्ञानधातुर्न सत्त्वो न जीवो न जन्तुर्न मनुजो न मानवो न स्त्री न पुमान्न नपुसक न चाह न मम न चाप्यन्यस्य कस्यचित् ॥

तत्र अविद्या कतमा? या एष्वेव षट्सु धातुष्वेकसज्ञा पिण्डसज्ञा नित्यसज्ञा ध्रुवसज्ञा शाश्वतसज्ञा सुखसज्ञा आत्मसज्ञा सत्त्वजीवमनुजमानवसज्ञा, अहकारममकारसज्ञा । एवमादि विविधमज्ञानम् । इयमुच्यतेऽविद्येति । एवमविद्याया सत्या विषयेषु रागद्वेषमोहा प्रवर्तन्ते । तत्र ये रागद्वेषमोहा विषयेषु, अमी उच्यन्ते सस्कारा इति। वस्तुप्रतिविज्ञप्तिर्विज्ञानम्। विज्ञानसहजाश्चत्वारोऽरूपिण उपादानस्कन्धा, तन्नाम[रूपम्], चत्वारि च महाभूतानि चोपादाय उपादाय रूपमैकध्यमभिसक्षिप्य तन्नामरूपम्। नामरूपसनिश्रितानीन्द्रियाणि षडायतनम्। त्रयाणा धर्माणा सनिपात स्पर्श । स्पर्शानुभवना वेदना । वेदनाध्यवसान तृष्णा । तृष्णावैपुल्यमुपादानम् । उपादाननिर्जात पुनर्भवजनक कर्म भव । तद्धेतुकस्कन्धप्रादुर्भावो जाति । स्कन्धपरिपाको जरा । स्कन्धाना विनाशो मरणम् । म्रियमाणस्य मूढस्य साभिष्वङ्गस्यान्तर्दाह शोक । लालप्यन परिदेव । पञ्चविज्ञानकायसप्रयुक्तमसातानुभवन दु खम् । मनसिकारसप्रयुक्त मानस दु ख दौर्मनस्यम्। ये चान्ये एवमादय उपक्लेशास्त उपायासा ॥ पेयाल ॥

पुनरपर तत्त्वेऽप्रतिपत्ति मिथ्याप्रतिपत्ति अज्ञानमविद्या। एवमविद्याया सत्या त्रिविधा सस्कारा अभिनिर्वर्तन्ते पुण्योपगा अपुण्योपगा आनिञ्ज्योपगाश्च। इम उच्यन्तेऽविद्याप्रत्यया सस्कारा इति। पुण्योपगाना सस्काराणा पुण्योपगमेव विज्ञान भवति। अपुण्योपगाना सस्काराणामपुण्योपगमेव विज्ञान भवति। आनिञ्ज्योपगाना सस्कारणामानिञ्ज्योपगमेव विज्ञान भवति। इदमुच्यते सस्कारप्रत्यय विज्ञानमिति । एव नामरूपम् । नामरूपविवृद्ध्या षड्भिरायतनद्वारै कृत्यक्रिया प्रवर्तन्ते । तन्नामरूपप्रत्यय षडायतनमित्युच्यते। षड्भ्य आयतनेभ्य षट् स्पर्शकाया प्रवर्तन्ते, अय षडायतनप्रत्यय स्पर्श इत्युच्यते। यज्जातीय स्पर्शो भवति, तज्जातीया वेदना प्रवर्तते । इय स्पर्शप्रत्यया वेदनेत्युच्यते। यस्ता वेदयति विशेषेणास्वादयति, अभिनन्दति अध्यवस्यति अधितिष्ठति, सा वेदनाप्रत्यया तृष्णेत्युच्यते । आस्वादनाभिनन्दनाध्यवसानम्—मा मे प्रियरूपसातरूपैर्वियोगो भवत्विति अपरित्यागो भूयो भूयश्च प्रार्थना, इद तृष्णाप्रत्ययमुपादानमित्युच्यते। एव

प्रार्थयमानः पुनर्भवजनकं कर्म समुत्थापयति कायेन वाचा मनसा । अयमुपादानप्रत्ययो भव
इत्युच्यते । या कर्मनिर्जातानां स्कन्धानामभिनिर्वृत्तिः, सा भवप्रत्यया जातिरित्युच्यते । यो
जात्यभिनिर्वृत्तानां स्कन्धानामुपचयपरिपाकाद्विनाशो भवति, तदिदं जातिप्रत्ययं जरामरणमुच्यते ।
B 224 ॥ पे ॥ एवमयं द्वादशाङ्गः प्रतीत्यसमुत्पादोऽन्योन्यहेतुकोऽन्योन्यप्रत्ययतो नैवानित्यो न नित्यो न
संस्कृतो नासंस्कृतो न वेदयिता न क्षयधर्मो न निरोधधर्मो न विरागधर्मः अनादिकाल-
प्रवृत्तोऽनुच्छिन्नोऽनुप्रवर्तते नदीस्रोतवत् । अथ च । इमान्यस्य द्वादशाङ्गस्य प्रतीत्यसमुत्पादस्य
चत्वारि अङ्गानि संघातक्रियायै हेतुत्वेन प्रवर्तन्ते । कतमानि चत्वारि ? यदुत अविद्या तृष्णा कर्म
विज्ञानं च । तत्र विज्ञानं बीजस्वभावत्वेन हेतुः । कर्म क्षेत्रस्वभावत्वेन हेतुः । अविद्या तृष्णा च
क्लेशस्वभावेन हेतुः । कर्मक्लेशा विज्ञानबीजं संजनयन्ति । तत्र कर्म विज्ञानबीजस्य क्षेत्रकार्यं करोति ।
तृष्णा विज्ञानबीजं स्नेहयति । अविद्या विज्ञानबीजमवकिरति । [असतामेषां प्रत्ययानां
बीजस्याभिनिर्वृत्तिर्न भवति] । तत्र कर्मणो नैवं भवति—अहं विज्ञानबीजं स्नेहयामीति ।
अविद्याया अपि नैवं भवति—अहं विज्ञानबीजमवकिरामीति । विज्ञानबीजस्यापि नैवं भवति—
अहमेभिः प्रत्ययैर्जनित इति । अपि तु विज्ञानबीजं कर्मक्षेत्रप्रतिष्ठितं तृष्णास्नेहाभिष्यन्दितेऽ
विद्यावकीर्णे तत्रतत्रोपपत्त्यायतनसंधौ मातुः कुक्षौ विरोहति, नामरूपाङ्कुरस्याभिनिर्वृत्तिर्भवति । स च
B 225 नामरूपाङ्कुरो न स्वयंकृतो न परकृतो नोभयकृतो नेश्वरादिनिर्मितो न कालपरिणामितो न
चैककारणाधीनो नाप्यहेतुसमुत्पन्नः । अथ च मातापितृसंयोगादृतुसमवायादन्येषां च प्रत्ययानां
समवायादास्वादानुप्रविद्धं विज्ञानबीजं मातुः कुक्षौ नामरूपाङ्कुरबीजमभिनिर्वर्तयति । अस्वामिकेषु
धर्मेषु अममेषु अपरिग्रहेषु अप्रत्यर्थिकेषु आकाशसमेषु मायालक्षणस्वभावेषु हेतुप्रत्ययानां
मवैकल्यात् । तद्यथा पञ्चभिः कारणैश्चक्षुर्विज्ञानमुत्पद्यते । कतमैः पञ्चभिः ? चक्षुश्च प्रतीत्य रूपं
च आलोकं च आकाशं तज्जं च मनसिकारं प्रतीत्योत्पद्यते चक्षुर्विज्ञानम् । तत्र चक्षुर्विज्ञानस्य
चक्षुराश्रयकृत्यं करोति । रूपमारम्बणकृत्यं करोति । आलोकोऽवभासकृत्यं करोति । आकाशं
मनावरणकृत्यं करोति । तज्जमनसिकारः समन्वाहारकृत्यं करोति । असत्स्वेषु प्रत्ययेषु
चक्षुर्विज्ञानं नोत्पद्यते । यदा चक्षुराध्यात्मिकमायतनमविकलं भवति, एवं रूपालोकाकाशतज्ज
मनसिकाराश्च अविकला भवन्ति, ततः सर्वसमवायाच्चक्षुर्विज्ञानस्योत्पत्तिर्भवति । तत्र चक्षुषो नैवं
भवति—अहं चक्षुर्विज्ञानस्याश्रयकृत्यं करोमीति । रूपस्यापि नैवं भवति—अहं चक्षुर्विज्ञानस्यार
म्बणकृत्यं करोमीति । आलोकस्यापि नैवं भवति—अहमवभासकृत्यं करोमीति । आकाशस्यापि
नैवं भवति—अहं चक्षुर्विज्ञानस्यानावरणकृत्यं करोमीति । तज्जमनसिकारस्यापि नैवं भवति—अहं
चक्षुर्विज्ञानस्य समन्वाहारकृत्यं करोमीति । चक्षुर्विज्ञानस्यापि नैवं भवति—अहमेभिः प्रत्ययै
र्जनित इति । अथ च पुनः सत्सु प्रत्ययेषु चक्षुर्विज्ञानस्योत्पत्तिर्भवति प्रादुर्भावः । एवं शेषाणा
मिन्द्रियाणां यथायोग्यं कर्तव्यम् ॥

तत्र न कश्चिद्धर्मोऽस्माल्लोकात्परं लोकं संक्रामति । अस्ति च कर्मफलप्रतिविज्ञप्तिः,
B 226 हेतुप्रत्ययानामवैकल्यात् । यथा अग्निरुपादानवैकल्यान्न ज्वलति, एवमेव कर्मक्लेशजनितं विज्ञानबीजं

तत्रतत्रोपपत्त्यायतनप्रतिसंधौ मातु कुक्षौ नामरूपाङ्कुरमभिनिर्वर्तयति, अस्वामिकेषु धर्मेषु अममेषु अपरिग्रहेषु *अप्रत्यर्थिकेषु आकाशसमेषु मायालक्षणस्वभावेषु*, हेतुप्रत्ययानामवैकल्यात् ॥

तत्राध्यात्मिक प्रतीत्यसमुत्पाद पञ्चभि कारणैर्द्रष्टव्य । कतमै पञ्चभि ? न शाश्वततो नोच्छेदतो न सक्रान्तित परीत्तहेतुतो विपुलफलाभिनिर्वृत्तित तत्सदृशानुप्रबन्धतश्चेति । कथ न शाश्वतत ? यस्मादन्ये मारणान्तिका स्कन्धा अन्य औपपत्त्यशिका । न तु य एव मारणान्तिका स्कन्धास्त एवोपपत्त्यशिका स्कन्धा । अपि तु मारणान्तिकाश्च स्कन्धा निरुध्यमाना औपपत्त्यशिका स्कन्धाश्च प्रादुर्भवन्ति । अतो न शाश्वतत ॥ कथ नोच्छेदत ? न च निरुद्धेषु स्कन्धेषु औपपत्त्यशिका स्कन्धा प्रादुर्भवन्ति, नाप्यनिरुद्धेषु । अपि तु मारणान्तिकाश्च स्कन्धा निरुध्यन्ते, औपपत्त्यशिकाश्च प्रादुर्भवन्ति । तुलादण्डोन्नामावनामवत् । अतो नोच्छेदत ॥ [कथ न सक्रान्तित ?] विसदृशात्सत्त्वनिकायाद्विसभागा स्कन्धा जात्यन्तरेऽभिनिर्वर्तन्ते । अतो न सक्रान्तित ॥ [कथ परीत्तहेतुतो विपुलफलाभिनिर्वृत्तित ?] परीत्त कर्म क्रियते, विपुल फलविपाकोऽनुभूयते । अत परीत्तहेतुतो विपुलफलाभिनिर्वृत्तित ॥ [कथ तत्सदृशानुप्रबन्धत ?] यथावेदनीय कर्म क्रियते, तथावेदनीयो विपाकोऽनुभूयते । अतस्तत्सदृशानुप्रबन्धतश्चेति ॥

य कश्चिद्भदन्त शारिपुत्र इम प्रतीत्यसमुत्पाद भगवता सम्यक्प्रणीतमेव यथाभूत सम्यक्प्रज्ञया सततसमितमजीव निर्जीव यथावदविपरीतमजातमभूतमकृतमसस्कृतमप्रतिघमनावरण शिवमभय महार्थमव्ययमव्युपशमस्वभाव पश्यति, असत्यतस्तुच्छतो रिक्ततोऽसारतोऽघतोऽनित्यतो दु खत शून्यतोऽनात्मतश्च समनुपश्यति, स न पूर्वान्त प्रतिसरति – किमहमभूवमतीतेऽध्वनि, आहोस्विन्नाभूवमतीतेऽध्वनि, को न्वहमभूवमतीतेऽध्वनि । अपरान्त वा पुनर्न प्रतिसरति – किं नु भविष्याम्यनागतेऽध्वनि, आहोस्विन्न भविष्याम्यनागतेऽध्वनि, को नु भविष्यामीति । प्रत्युत्पन्न वा पुनर्न प्रतिसरति–किंस्विदिद कथं स्विदिदम् , के सन्त के भविष्याम इति ॥

आर्यदशभूमकेऽप्युक्तम्–तत्र अविद्या तृष्णोपादान च क्लेशवर्त्मनोऽव्यवच्छेद । सस्कारा भवश्च कर्मवर्त्मनोऽव्यवच्छेद । परिशेष दु खवर्त्मनोऽव्यवच्छेद । अपि तु खलु पुनर्यदुच्यते–अविद्याप्रत्यया सस्कारा इति, एषा पूर्वान्तिक्यपेक्षा । विज्ञान यावद्वेदनेति, एषा प्रत्युत्पन्नापेक्षा । तृष्णा यावद्भव इति, एषाऽपरान्तिक्यपेक्षा । अत ऊर्ध्वमस्य प्रवृत्तिरिति । पेयाल । तस्यैव भवति–सयोगात्सस्कृत प्रवर्तते, विसयोगान्न प्रवर्तते । सामग्र्या सस्कृत प्रवर्तते, विसामग्र्या न प्रवर्तते । हन्त वयमेव *बहुदोषदुष्ट सस्कृत विदित्वा अस्य सयोगस्य अस्याश्च सामग्र्या व्यवच्छेद* करिष्याम । न चात्यन्तोपशम सर्वसस्काराणामधिगमिष्याम सत्त्वपरिपाचनतायै । इति ॥ इद सक्षेपान्मोहशोधनम् ॥

इति शिक्षासमुच्चये चित्तपरिकर्मपरिच्छेदो द्वादशम ॥

प्रार्थयमानः पुनर्भवजनकं कर्म समुत्थापयति कायेन वाचा मनसा । अयमुपादानप्रत्ययो भव इत्युच्यते । या कर्मनिर्जातानां स्कन्धानामभिनिर्वृत्तिः, सा भवप्रत्यया जातिरित्युच्यते । यो जात्यभिनिर्वृत्तानां स्कन्धानामुपचयपरिपाकाद्विनाशो भवति, तदिदं जातिप्रत्ययं जरामरणमुच्यते । B 224 ॥ पे ॥ एवमयं द्वादशाङ्गः प्रतीत्यसमुत्पादोऽन्योन्यहेतुकोऽन्योन्यप्रत्ययतो नैवानित्यो न नित्यो न संस्कृतो नासंस्कृतो न वेदयिता न क्षयधर्मो न निरोधधर्मो न विरागधर्मः अनादिकालप्रवृत्तोऽनुच्छिन्नोऽनुप्रवर्तते नदीस्रोतवत् । अथ च । इमान्यस्य द्वादशाङ्गस्य प्रतीत्यसमुत्पादस्य चत्वारि अङ्गानि संघातक्रियायै हेतुत्वेन प्रवर्तन्ते । कतमानि चत्वारि ? यदुत अविद्या तृष्णा कर्म विज्ञानं च । तत्र विज्ञानं बीजस्वभावत्वेन हेतुः । कर्म क्षेत्रस्वभावत्वेन हेतुः । अविद्या तृष्णा च क्लेशस्वभावेन हेतुः । कर्मक्लेशा विज्ञानबीजं संजनयन्ति । तत्र कर्म विज्ञानबीजस्य क्षेत्रकार्यं करोति । तृष्णा विज्ञानबीजं स्नेहयति । अविद्या विज्ञानबीजमवकिरति । [असतामेषां प्रत्ययानां बीजस्याभिनिर्वृत्तिर्न भवति] । तत्र कर्मणो नैवं भवति — अहं विज्ञानबीजं स्नेहयामीति । अविद्याया अपि नैवं भवति — अहं विज्ञानबीजमवकिरामीति । विज्ञानबीजस्यापि नैवं भवति — अहमेभिः प्रत्ययैर्जनित इति । अपि तु विज्ञानबीजे कर्मक्षेत्रप्रतिष्ठिते तृष्णास्नेहाभिष्यन्दितेऽविद्यावकीर्णे तत्रतत्रोपपत्त्यायतनसंधौ मातुः कुक्षौ विरोहति, नामरूपाङ्कुरस्याभिनिर्वृत्तिर्भवति । स च
B 225 नामरूपाङ्कुरो न स्वयंकृतो न परकृतो नोभयकृतो नेश्वरादिनिर्मितो न कालपरिणामितो न चैककारणाधीनो नाप्यहेतुसमुत्पन्नः । अथ च मातापितृसंयोगादृतुसमवायादन्येषां च प्रत्ययानां समवायादास्वादानुप्रविद्धं विज्ञानबीजं मातुः कुक्षौ नामरूपाङ्कुरबीजमभिनिर्वर्तयति । अस्वामिकेषु धर्मेषु अममेषु अपरिग्रहेषु अप्रत्यर्थिकेषु आकाशसमेषु मायालक्षणस्वभावेषु हेतुप्रत्ययानामवैकल्यात् । तद्यथा पञ्चभिः कारणैश्चक्षुर्विज्ञानमुत्पद्यते । कतमैः पञ्चभिः ? चक्षुश्च प्रतीत्य रूपं च आलोकं च आकाशं तज्जं च मनसिकारं प्रतीत्योत्पद्यते चक्षुर्विज्ञानम् । तत्र चक्षुर्विज्ञानस्य चक्षुराश्रयकृत्यं करोति । रूपमारम्बणकृत्यं करोति । आलोकोऽवभासकृत्यं करोति । आकाशमनावरणकृत्यं करोति । तज्जमनसिकारः समन्वाहारकृत्यं करोति । असत्स्वेषु प्रत्ययेषु चक्षुर्विज्ञानं नोत्पद्यते । यदा चक्षुराध्यात्मिकमायतनमविकलं भवति, एवं रूपालोकाकाशतज्जमनसिकाराश्च अविकला भवन्ति, ततः सर्वसमवायाच्चक्षुर्विज्ञानस्योत्पत्तिर्भवति । तत्र चक्षुषो नैवं भवति — अहं चक्षुर्विज्ञानस्याश्रयकृत्यं करोमीति । रूपस्यापि नैवं भवति — अहं चक्षुर्विज्ञानस्यारम्बणकृत्यं करोमीति । आलोकस्यापि नैवं भवति — अहमवभासकृत्यं करोमीति । आकाशस्यापि नैवं भवति — अहं चक्षुर्विज्ञानस्यानावरणकृत्यं करोमीति । तज्जमनसिकारस्यापि नैवं भवति — अहं चक्षुर्विज्ञानस्य समन्वाहारकृत्यं करोमीति । चक्षुर्विज्ञानस्यापि नैवं भवति — अहमेभिः प्रत्ययैर्जनित इति । अथ च पुनः सत्स्वेषु प्रत्ययेषु चक्षुर्विज्ञानस्योत्पत्तिर्भवति प्रादुर्भावः । एवं शेषाणामिन्द्रियाणां यथायोग्यं कर्तव्यम् ॥

तत्र न कश्चिद्धर्मोऽस्माल्लोकात्परं लोकं संक्रामति । अस्ति च कर्मफलप्रतिविज्ञप्तिः,
B 226 हेतुप्रत्ययानामवैकल्यात् । यथा अग्निरुपादानवैकल्यान्न ज्वलति, एवमेव कर्मक्लेशजनितं विज्ञानबीजं

तत्रतत्रोपपत्त्यायतनप्रतिसंधौ मातुः कुक्षौ नामरूपाङ्कुरमभिनिर्वर्तयति, अस्वामिकेषु धर्मेषु अममेषु अपरिग्रहेषु अप्रत्यर्थिकेषु आकाशसमेषु मायालक्षणस्वभावेषु, हेतुप्रत्ययानामवैकल्यात् ॥

तत्राध्यात्मिकः प्रतीत्यसमुत्पादः पञ्चभिः कारणैर्द्रष्टव्यः। कतमैः पञ्चभिः ? न शाश्वततो नोच्छेदतो न संक्रान्तितः परीत्तहेतुतो विपुलफलाभिनिर्वृत्तितः तत्सदृशानुप्रबन्धतश्चेति । कथ न शाश्वततः ? यस्मादन्ये मारणान्तिकाः स्कन्धा अन्य औपपत्त्यंशिकाः। न तु य एव मारणान्तिकाः स्कन्धास्त एवौपपत्त्यंशिकाः स्कन्धाः। अपि तु मारणान्तिकाश्च स्कन्धा निरुध्यमाना औपपत्त्यंशिकाः स्कन्धाश्च प्रादुर्भवन्ति। अतो न शाश्वततः॥ कथं नोच्छेदतः ? न च निरुद्धेषु स्कन्धेषु औपपत्त्यंशिकाः स्कन्धाः प्रादुर्भवन्ति, नाप्यनिरुद्धेषु । अपि तु मारणान्तिकाश्च स्कन्धा निरुध्यन्ते, औपपत्त्यंशिकाश्च प्रादुर्भवन्ति। तुलादण्डोन्नामावनामवत्। अतो नोच्छेदतः॥ [कथं न संक्रान्तितः ?] विसदृशात्सत्त्वनिकायाद्विसभागाः स्कन्धा जात्यन्तरेऽभिनिर्वर्तन्ते । अतो न संक्रान्तितः॥ [कथं परीत्तहेतुतो विपुलफलाभिनिर्वृत्तितः ?] परीत्तं कर्म क्रियते, विपुलः फलविपाकोऽनुभूयते । अतः परीत्तहेतुतो विपुलफलाभिनिर्वृत्तितः॥ [कथं तत्सदृशानुप्रबन्धतः ?] यथावेदनीयं कर्म क्रियते, तथावेदनीयो विपाकोऽनुभूयते । अतस्तत्सदृशानुप्रबन्धतश्चेति ॥

यः कश्चिद्भदन्त शारिपुत्र इमं प्रतीत्यसमुत्पादं भगवता सम्यक्प्रणीतमेवं यथाभूतं सम्यक्प्रज्ञया सततसमितमजीवं निर्जीवं यथावदविपरीतमजातमभूतमकृतमसंस्कृतमप्रतिघमनावरणं शिवमभयं महार्थमव्ययमव्युपशमस्वभावं पश्यति, असत्यतस्तुच्छतो रिक्ततोऽसारतोऽघतोऽनित्यतो दुःखतः शून्यतोऽनात्मतश्च समनुपश्यति, स न पूर्वान्तं प्रतिसरति—किमहमभूवमतीतेऽध्वनि, आहोस्विन्नाभूवमतीतेऽध्वनि, को न्वहमभूवमतीतेऽध्वनि । अपरान्तं वा पुनर्न प्रतिसरति—किं नु भविष्याम्यनागतेऽध्वनि, आहोस्विन्न भविष्याम्यनागतेऽध्वनि, को नु भविष्यामीति। प्रत्युत्पन्नं वा पुनर्न प्रतिसरति—किंस्विदिदं कथं स्विदिदम् , के सन्तः के भविष्याम इति ॥

आर्यदशभूमकेऽप्युक्तम्—तत्र अविद्या तृष्णोपादानं च क्लेशवर्त्मनोऽव्यवच्छेदः । संस्कारा भवश्च कर्मवर्त्मनोऽव्यवच्छेदः। परिशेषं दुःखवर्त्मनोऽव्यवच्छेदः। अपि तु खलु पुनर्यदुच्यते—अविद्याप्रत्ययाः संस्कारा इति, एषा पूर्वान्तिक्यपेक्षा। विज्ञानं यावद्वेदनेति, एषा प्रत्युत्पन्नापेक्षा । तृष्णा यावद्भव इति, एषाऽपरान्तिक्यपेक्षा । अत ऊर्ध्वमस्य प्रवृत्तिरिति । पेयालं। तस्यैवं भवति—संयोगात्संस्कृतं प्रवर्तते, विसंयोगान्न प्रवर्तते। सामग्र्याः संस्कृतं प्रवर्तते, विसामग्र्या न प्रवर्तते। हन्त वयमेवं बहुदोषदुष्टं संस्कृतं विदित्वा अस्य संयोगस्य अस्याश्च सामग्र्या व्यवच्छेदं करिष्यामः। न चात्यन्तोपशमं सर्वसंस्काराणामधिगमिष्यामः सत्त्वपरिपाचनतायै । इति ॥ इदं संक्षेपान्मोहशोधनम् ॥

इति शिक्षासमुच्चये चित्तपरिकर्मपरिच्छेदो द्वादशमः ॥

१३

स्मृत्युपस्थानपरिच्छेदः त्रयोदशः ।

एवं कर्मण्यचित्तः स्मृत्युपस्थानान्यवतरेत् । तत्र अशुभप्रस्तावेन कायस्मृत्युपस्थानमुक्तम् । तदेव च भेदांशेन धर्मसंगीतिसूत्रेऽभिहितम्—

पुनरपरं कुलपुत्र बोधिसत्त्व एवं काये स्मृतिमुपस्थापयति—अयं कायः पादपादाङ्गुलिजङ्घोरुत्रिकोदरनाभिपृष्ठवंशहृदयपार्श्वपार्शुकाहस्तकलाचीबाहुसमीबाहुग्रीवाहनुललाटशिरःकपालमात्रसमूहः कर्मभवकारकोपचितो नानाक्लेशमन्यनाविकल्पशतसहस्राणामावासभूतः । बहूनि चात्र द्रव्याणि समवहितानि । यदुत केशरोमनखदन्तास्थिचर्मपिशितवपास्नायुमेदोवसालसीकायकृन्मूत्रपुरीषामाशयरुधिरखेटपित्तपूयसिङ्घाणकमस्तकलुङ्गानि । एवं बहुद्रव्यसमूहः । तत्कोऽत्र कायः । तस्य प्रत्यवेक्षमाणस्यैवं भवति—आकाशसमोऽयं कायः । स आकाशवत् काये स्मृतिमुपस्थापयति, सर्वमेतदाकाशमिति पश्यति । तस्य कायपरिज्ञानहेतोर्न भूयः क्वचित्स्मृतिः प्रसरति, न विसरति, न प्रतिसरतीति ॥

पुनरुक्तम्—अयं कायो न पूर्वान्तादागतो न परान्तं संक्रान्तो न पूर्वान्तापरान्ताव्स्थितोऽन्यत्रासद्विपर्याससंभूतः कारकवेदकरहितो नाद्यन्तमध्ये प्रतिष्ठितमूलः, अस्वामिकः, अममः अपरिग्रहः । आगन्तुकैर्व्यवहारैर्व्यवह्रियते काय इति, देह इति, भोग इति, आश्रय इति, शरीरमिति, कुणप इति, आयतनमिति । असारकोऽयं कायो मातापितृशोणितशुक्रसंभूतोऽशुचिपूतिदुर्गन्धस्वभावो रागद्वेषमोहभयविषादतस्कराकुलो नित्यं शतनपतनभेदनविकिरणविध्वंसनधर्मा नानाव्याधिशतसहस्रनीड इति ॥

आर्यरत्नचूडेऽप्याह—अनित्यो बतायं कायोऽचिरस्थितिको मरणपर्यवसान इति ज्ञात्वा न कायहेतोर्विषमया जीवति । सारं चैवादत्ते । स त्रीणि साराण्यादत्ते । कतमानि त्रीणि? कायसारं भोगसारं जीवितसारं च । सोऽनित्यः काय इति सर्वसत्त्वानां दासत्वशिष्यत्वमभ्युपगम्य किंकरणीयतायै उत्सुको भवति । अनित्यः काय इति सर्वकायदोषवङ्कशाठ्यकुहना न करोति । अनित्यः काय इति जीवितेनाश्वासप्राप्तो जीवितहेतोरपि पापं कर्म न करोति । अनित्यः काय इति भोगेषु तृष्णाध्यवसानं न करोति । सर्वस्वपरित्यागीव भवतीति । पुनरपरं कुलपुत्र बोधिसत्त्वः काये कायानुदर्शनस्मृत्युपस्थानं भावयन् सर्वसत्त्वकायांस्तत्र स्वकाय उपनिबध्नाति । एवं चास्य भवति—सर्वसत्त्वकाया मया बुद्धकायप्रतिष्ठानप्रतिष्ठिताः कर्तव्याः । यथा च तथागतकाये धर्मतां, स तथा स्वकायधर्मतां प्रत्यवेक्षते । सोऽनास्रवधर्मताकुशलः सर्वसत्त्वकायानपि तल्लक्षणानेव प्रजानातीत्यादि ॥

वीरदत्तपरिपृच्छायामप्युक्तम्—यदुत अयं कायो अनुपूर्वसमुदागतोऽनुपूर्वविनाशी परमाणुसंचयः शुषिरः उन्नामावनामी नवव्रणमुखरोमकूपस्रावी वल्मीकवदाशीविषनिवासः । अजातशत्रुः । मर्कटवन्मित्रद्रोही । कुमित्रवद्विसंवादनात्मकः । फेनपिण्डवत्प्रकृतिदुर्बलः । उदकबुद्बुदवदुत्पन्नभग्नविलीनः । मरीचिवद्विप्रलम्भात्मकः । कदलीवन्निर्भुज्यमानासारकः । मायावद्वञ्चनात्मकः ।

राजवदाज्ञाबहुल । शत्रुवदवतारप्रेक्षी । चोरवदविश्वसनीय । वध्यघातकवदननुवीत । अमित्रवदहितैषी । वधकवत् प्रज्ञाजीवितान्तरायकर । शून्यग्रामवदात्मविरहित । कुलालभाण्डवद्भेदनपर्यन्त । मूतोडीवन्नानाशुचिपरिपूर्ण । मेदकस्थालीवदशुचिस्रावी ॥ पेयाल ॥ व्रणवद्घट्टनासहिष्णु । शल्यवत्तुदनात्मक । जीर्णगृहवत्प्रतिसंस्कारधार्य । जीर्णयानपात्रवत्प्रतिसंस्काराद्य । आमकुम्भवद्यत्नानुपाल्य । पेयाल । नदीतटवृक्षवच्चलाचल । महानदीस्रोतोवन्मरणसमुद्रपर्यवसान । आगन्तुकागारवत्सर्वदु खनिवास । अनाथशालावदपरिगृहीत । चारकपालवदुत्कोचसाध्य ॥ पेयाल ॥ बालदारकवत्सततपरिपाल्य ॥

पुनराह –

एवंविध कायमचौक्षराशिं रूपाभिमानी वहु मन्यते य ।
प्रज्ञायमान स हि वालबुद्धि निध्राघट याति वहन् विचेता ॥
पूयप्रकार वहतेऽस्य नासा वक्त्र दुर्गन्ध वहते सदा च ।
चिक्कास्तथाक्ष्णो क्रिमिवच्च जन्तो कस्तत्र रागो बहुमानता वा ॥
अङ्गारमादाय यथा हि बालो घृष्येदय यास्यति शुक्लभावम् ।
याति क्षय नैव तु शुक्लभाव बालस्य बुद्धिर्वितथाभिमाना ॥
एव हि यश्चौक्षमतिर्मनुष्य चौक्ष करिष्येऽहमिद शरीरम् ।
सूद्वर्तित तीर्थशताभिषिक्त याति क्षय मृत्युवशादचौक्षम् ॥

तथा–प्रभङ्गुर प्रस्रवन् बोधिसत्त्वेन काय प्रत्यवेक्षितव्यो नवव्रणमुखैर्यावत् । आवासो बोधिसत्त्वेन काय प्रत्यवेक्षितव्य अशीतिक्रिमिकुलसहस्राणाम् ॥ पेयाल ॥ परभोजनो बोधिसत्त्वेन काय प्रत्यवेक्षितव्य, वृकशृगालश्वपिशिताशिनाम् । यन्त्रोपमो बोधिसत्त्वेन काय प्रत्यवेक्षितव्य, अस्थिस्नायुयन्त्रसघातविनिबद्ध । अस्वाधीनो बोधिसत्त्वेन काय प्रत्यवेक्षितव्य अन्नपानसभूत ॥ इति विस्तर ॥

तत्रैव शेषम्–वेदनास्मृत्युपस्थान तु यथा रत्नचूडसूत्रे–इह कुलपुत्र बोधिसत्त्वो वेदनासु वेदनानुपश्यनास्मृत्युपस्थान भावयन् वेदितसुखाश्रितेषु सत्त्वेषु महाकरुणा प्रतिलभते । एव च प्रतिसशिक्षते – तत्सुख यत्र वेदित नास्ति । स सर्वसत्त्ववेदितप्रहाणाय वेदनासु वेदनास्मृत्युपस्थान भावयति । वेदितनिरोधाय च सत्त्वाना सनाह सनह्यति । आत्मना च वेदितनिरोध नार्पयति । स या काचिद्वेदना वेदयते, ता सर्वा महाकरुणापरिगृहीता वेदयते । स यदा सुखा वेदना वेदयते, तदा रागचरितेषु सत्त्वेषु महाकरुणा प्रतिलभते, आत्मनश्च रागानुशय प्रतिजहाति । यदा दु खा वेदना वेदयते, तदा द्वेषचरितेषु सत्त्वेषु महाकरुणा प्रतिलभते, आत्मनश्च दोषानुशय प्रजहाति । यदा अदु खासुखा वेदना मोहचरितेषु सत्त्वेषु महाकरुणा प्रतिलभते, आत्मनश्च मोहानुशय प्रजहाति । स सुखाया वेदनाया नानुनीयते, अनुनयसमुद्घात चार्जयति । दु खाया वेदनाया न प्रतिहन्यते, प्रतिघसमुद्घात चार्जयति । अदु खासुखाया वेदनाया नाविद्यागतो भवति, अविद्यासमुद्घात चार्जयति । स या काचिद्वेदना वेत्ति, सर्वा तामनित्यवेदिता

वेत्ति, सर्वा ता दुःखवेदिता वेत्ति, अनात्मवेदिता वेत्ति । स सुखायां वेदनायामनित्यवेदितो भवति । दुःखाया वेदनाया शल्यवेदितो भवति । अदुःखासुखाया वेदनाया शान्तिवेदितो भवति । इति हि यत्सुखं तदनित्यम्, यद्दुःखं सुखमेव तत् । यददुःखासुखं तदनात्मकमित्यादि ॥

आर्याक्षयमतिसूत्रेऽप्युक्तम्—दुःखया वेदनया स्पृष्टः सर्वापायाक्षणोपपन्नेषु सत्त्वेषु महाकरुणा ■ मुत्पादयति ॥ पेयालं ॥ अपि तु खलु पुनरभिनिवेशो वेदना, परिग्रहो वेदना, उपादानं वेदना, उपलम्भो वेदना, विपर्यासो वेदना, विकल्पो वेदनेत्यादि ॥

धर्मसंगीतिसूत्रेऽप्युक्तम्—

वेदनानुभवः प्रोक्तः केनासावनुभूयते ।
वेदको वेदनादन्यः पृथग्भूतो न विद्यते ॥
एवं स्मृतिरुपस्थेया वेदनायां विचक्षणैः ।
यथा बोधिस्तया शेषा शान्ता शुद्धा प्रभास्वरा ॥

एतत्समासतो वेदनास्मृत्युपस्थानम् ॥

चित्तस्मृत्युपस्थानं तु यथा आर्यरत्नकूटे—स एवं चित्तं परिगवेषते—कतरत्तु चित्तम् ? रज्यति वा दुष्यति वा मुह्यति वा ? किमतीतमनागतं प्रत्युत्पन्नं वेति ? तत्र यदतीतं तत्क्षीणं
234 यदनागतं तदसंप्राप्तम् । प्रत्युत्पन्नस्य स्थितिर्नास्ति । चित्तं हि काश्यप नाध्यात्मं न बहिर्धा नोभयमन्तरेणोपलभ्यते । चित्तं हि काश्यप अरूप्यमनिदर्शनमप्रतिघमविज्ञप्तिकमप्रतिष्ठितमनिकेतम् । चित्तं हि काश्यप सर्वबुद्धैर्न दृष्टम्, न पश्यन्ति न द्रक्ष्यन्ति । यत्सर्वबुद्धैर्न दृष्टम्, न पश्यन्ति न द्रक्ष्यन्ति, कीदृशस्तस्य प्रचारो द्रष्टव्यः ? अन्यत्र वितथपतितया संज्ञया धर्माः प्रवर्तन्ते । चित्तं हि काश्यप मायासदृशमभूतपरिकल्पनया विविधामुपपत्तिं परिगृह्णाति । पेयालं । चित्तं हि काश्यप नदीस्रोतसदृशमनवस्थितमुत्पन्नभग्नविलीनम् । चित्तं हि काश्यप दीपार्चिःसदृशं हेतुप्रत्ययतया प्रवर्तते । चित्तं हि काश्यप विद्युत्सदृशं क्षणभङ्गानवस्थितम् । चित्तं हि काश्यप आकाशसदृशमागन्तुकैः क्लेशैरुपक्लिश्यते । पे० । चित्तं हि काश्यप पापमित्रसदृशं सर्वदुःखजननतया । पे० । चित्तं हि काश्यप मत्स्यबडिशसदृशं दुःखे सुखसंज्ञम् । तथा नीलमक्षिकासदृशमशुचौ शुचिसंज्ञया । चित्तं हि काश्यप प्रत्यर्थिकसदृशं विविधकारणाकरणतया । चित्तं हि काश्यप ओजोहारयक्षसदृशं सदा विवरगवेषणतया । एवं चौरसदृशं सर्वकुशलमूलमुषणतया । चित्तं हि काश्यप रूपारामं पतङ्गनेत्रसदृशम् । चित्तं हि काश्यप शब्दारामं संग्रामभेरीसदृशम् । चित्तं हि काश्यप गन्धारामं वराह इवाशुचिकामे । चित्तं हि काश्यप रसारामं रसास्वादनचेटीसदृशम् । चित्तं हि काश्यप स्पर्शारामं मक्षिकेव तैलपात्रे । चित्तं हि काश्यप परिगवेष्यमाणं न लभ्यते । यन्न लभ्यते तन्नोपलभ्यते । यन्नोपलभ्यते तन्नैवातीतं नानागतं न प्रत्युत्पन्नम् । यन्नैवातीतं नानागतं न प्रत्युत्पन्नं, तत्त्र्यध्वसमतिक्रान्तम् । यत्त्र्यध्वसमतिक्रान्तं तन्नैवास्ति न नास्तीत्यादि ॥

235 आर्यरत्नचूडेऽप्युक्तम्—स चित्तं परीक्षमाणो नाध्यात्मं चित्तं समनुपश्यति, न बहिर्धा चित्तं समनुपश्यति, न स्कन्धेषु चित्तं समनुपश्यति, न धातुषु चित्तं समनुपश्यति,

नायतनेषु चित्तं समनुपश्यति। स चित्तमसमनुपश्यंश्चित्तधारां पर्येषते— कुतः चित्तस्योत्पत्तिरिति। तस्यैवं भवति—आलम्बने सति चित्तमुत्पद्यते। तत्किमन्यदालम्बनम्? अथ यदेवालम्बनं तदेव चित्तम्। यदि तावदन्यदालम्बनमन्यच्चित्तम्, तद्द्विचित्तता भविष्यति। अथ यदेवालम्बनं तदेव चित्तम्, तत्कथं चित्तं चित्तं समनुपश्यति? न हि चित्तं चित्तं समनुपश्यति। तद्यथा—न तयैवासिधारया सैवासिधारा शक्यते छेत्तुम्, न तेनैवाङ्गुल्यग्रेण तदेवाङ्गुल्यग्रं स्प्रष्टुं शक्यते, नैव चित्तेन तदेव चित्तं शक्यते द्रष्टुम्॥ पेयालं॥ पुनरपरं कुलपुत्र यदुप्लुतप्रद्रुतानवस्थितप्रचारस्य वानरमारुतसदृशस्य। पेयालं। दूरंगमचारिणोऽशरीरस्य लघुपरिवर्तिनो विषयलोलस्य षडायतनगोचरस्य अपरापरसंप्रयुक्तस्य चित्तस्यावस्थानामेकाग्रता अशरणमविसरणं शमथैकाग्रता अविक्षेपः, इयमुच्यते चित्तस्य स्मृतिरिति॥

आर्याक्षयमतिसूत्रेऽप्युक्तम्— विठपनायां मया योगः करणीयः। इयं च चित्तधर्मता न विहातव्या। तत्र कतमा चित्तधर्मता? कतमा विठपना? मायोपमं चित्तम्, इयमुच्यते चित्तधर्मता। यत्पुनः सर्वस्वं परित्यज्य सर्वबुद्धक्षेत्रपरिशुद्धये परिणामयति, इयमुच्यते विठपनेत्यादि॥

धर्मस्मृत्युपस्थानं तु यथा तत्रैवाह—

धर्मे धर्मानुदर्शी विहरन् बोधिसत्त्वो न कंचिद्धर्मं समनुपश्यति। यतो न बुद्धधर्मा यतो न बोधिः। यतो न मार्गो यतो न निःसरणं स सर्वधर्मानिःसरणमिति विदित्वा अनावरणं नाम महाकरुणासमाधिं समापद्यते। स सर्वधर्मेषु सर्वक्लेशेषु च कृत्रिमसंज्ञां प्रतिलभते। निःक्लेशा एते धर्माः, नैते संक्लेशाः। तत्कस्य हेतोः? तथा ह्येते नीतार्थे समवसरन्ति। नास्ति क्लेशानां संचयो न राशीभावः। न रागभावो न द्वेषभावो न मोहभावः। एवमेव क्लेशानामवबोधाद्बोधिः। यत्स्वभावाश्च क्लेशास्तत्स्वभावा बोधिरित्येवं स्मृतिमुपस्थापयतीति॥

आर्यरत्नचूडेऽप्युक्तम्—इह कुलपुत्र बोधिसत्त्वस्य धर्मे धर्मानुपश्यनास्मृत्युपस्थानेन विहरत एवं भवति—धर्मा एवोत्पद्यमाना उत्पद्यन्ते। धर्मा एव निरुध्यमाना निरुध्यन्ते। न पुनरत्र कश्चिदात्मभावे सत्त्वो वा जीवो वा जन्तुर्वा पोषो वा पुरुषो वा पुद्गलो वा मनुजो वा, यो जायते वा जीर्यते वा च्यवते वोत्पद्यते वा। एषा धर्माणां धर्मता। यदि समुदानीयन्ते, समुदागच्छन्ति। अथ न समुदानीयन्ते, न समुदागच्छन्ति। यादृशाः समुदानीयन्ते, तादृशाः समुदागच्छन्ति कुशला वा अकुशला वा आनिञ्ज्या वा। नास्ति धर्माणां समुदानेता। न चाहेतुकानां धर्माणां काचिदुत्पत्तिरित्यादि॥

तत्रैवाह—स विविधगम्भीरानपि धर्मान् प्रत्यवेक्षमाणस्तां सर्वज्ञताबोधिचित्तानुस्मृतिं न विजहाति॥

आर्यललितविस्तरसूत्रेऽप्युक्तम्[1]—

संस्कार अनित्य अध्रुवा आमकुम्भोपम भेदनात्मका।
परकेरिक याचितोपमाः पांशुनगरोपमता च कालिका॥

---

1. LV 13. 95-117.

संस्कार प्रज्ञोपधर्मिमि वर्षकालि चलितं व लेपनम्।
नदिकूल इवा सवालुकं प्रत्ययाधीन स्वभावदुर्बलाः॥
संस्कार प्रदीपअर्चिवत् क्षिप्रउत्पत्तिनिरोधधर्मकाः।
अनवस्थित मारुतोपमाः फेनपिण्डवदसारदुर्बलाः॥
238 संस्कार निरीह शून्यका. कदलीस्कन्धसमा निरीक्षतः।
मायोपम चित्तमोहना बालोल्लापन रिक्तमुष्टिवत्॥
हेतुभि च प्रत्ययेभि चा सर्वसंस्कारगतं प्रवर्तते।
अन्योन्य प्रतीत्य हेतुतः तदिदं बालजनो न बुध्यते॥
यथ मुञ्ज प्रतीत्य बल्वजं रज्जु व्यायामबलेन वर्तिता।
घटियन्त्र सचक्र वर्तते तेष्वेकैकशु नास्ति वर्तना॥
तथ सर्वभवाङ्गवर्तनी अन्योन्योपचयेन निश्रिता।
एकैकशु तेष वर्तनी पूर्वापरान्ततो नोपलभ्यते॥
बीजस्य सतो यथाङ्कुरो न च यो बीज स चैव अङ्कुरो।
न च अन्य ततो न चैव तत् एवमनुच्छेद अशाश्वत धर्मता॥
239 संस्कार अविद्यप्रत्ययाः ते च संस्कार न सन्ति तत्त्वतः।
संस्कार अविद्य चैव हि शून्य एते प्रकृतीनिरीहकाः॥
मुद्रात्प्रतिमुद्र दृश्यते मुद्रसंक्रान्ति न चोपलभ्यते।
न च तत्र न चैव सान्यतो एवं संस्कारनुच्छेदशाश्वताः॥
चक्षुश्च प्रतीत्य रूपतः चक्षुविज्ञानमिहोपजायते।
न च चक्षुषि रूप निश्रितं रूपसंक्रान्ति न चैव चक्षुषि॥
नैरात्म्यशुभाश्च धर्मिमे ते पुनरात्मेति शुभाश्च कल्पिताः।
विपरीतमसद्विकल्पितं चक्षुविज्ञान ततोपजायते॥
विज्ञाननिरोधसंभव विज्ञ उत्पादव्ययं विपश्यति।
अकहिंचि गतमनागतं शून्य मायोपम योगि पश्यति॥
240 अरणिं यथ चोत्तरारणिं हस्तव्यायामत्रयेभि संगति।
इति प्रत्ययतोऽग्नि जायते जातु कृतकार्य लघु निरुध्यते॥
अथ पण्डितु कश्चि मार्गते कुतयमागतु कुत्र याति वा।
विदिशो दिशि सर्व मार्गतो न गतिर्नाप्यगतिश्च लभ्यते॥
स्कन्धायतनानि धातव तृष्ण अविद्या इति कर्मप्रत्यया।
सामग्रि तु सत्वसूचना सा च परमार्थतु नोपलभ्यते॥
कण्ठोष्ठ प्रतीत्य तालुक जिह्वपरिवर्तिरवर्ति अक्षरा।
न च कण्ठगता न तालुके अक्षरैकैक तु नोपलभ्यते॥

सामग्रि प्रतीत्यतश्च सा वाच मनबुद्धिवशेन निश्चरी ।
मनवाच अदृश्यरूपिणी बाह्यतोऽभ्यन्तारे नोपलभ्यते ॥
उत्पादव्यय विपश्यतो वाचरुतघोषस्वरस्य पण्डिता ।
क्षणिका वशिका तदीदृशी सर्ववाच प्रतिश्रुतकोपमा ॥
यथ तन्त्रि प्रतीत्य दारु च हस्तव्यायामत्रयेभि संगति ।
तुणवीणसुघोषकादिभि शब्दो निश्चरते तदुद्भव ॥
अथ पण्डितु कश्चि मार्गते कुतोऽयमागतु कुत्र याति वा ।
विदिशो दिश सर्व मार्गत शब्दगमनागमन न लभ्यते ॥
तथ हेतुभि प्रत्ययेभि च सर्वसंस्कारगत प्रवर्तते ।
योगी पुन भूतदर्शनात् शून्य संस्कार निरीह पश्यति ॥
स्कन्धायतनानि धातव शून्य अध्यात्मिक शून्य बाह्यका ।
सत्त्वात्मविविक्तनालया धर्माकाशस्वभावलक्षणा ॥

लोकनाथव्याकरणेऽप्युक्तम्—

शून्या अनामका धर्मा नाम किं परिपृच्छसि ।
शून्यता न कश्चिद्देवा न नागा नापि राक्षसा ॥
मनुष्या वामनुष्या वा सर्वे तु एष विद्यते ।
नाम्ना हि नामता शून्या नाम्नि नाम न विद्यते ॥
अनामका सर्वे धर्मा नाम्ना तु परिदीपिता ॥
यो हि स्वभावो नाम्नो वै न स दृष्टो न च श्रुत ।
न चोत्पन्नो निरुद्धो वा कस्य नामेह पृच्छसि ॥
व्यवहारकृत नाम प्रज्ञप्तिर्नामदर्शिता ।
रत्नचित्रो ह्यय नाम्ना [नाम्ना] रत्नोत्तम पर ॥ इति ॥

इति शिक्षासमुच्चये स्मृत्युपस्थानपरिच्छेदस्त्रयोदश ॥

B 242 आत्मभावपरिशुद्धिपरिच्छेदश्चतुर्दशः ।

उक्तानि स्मृत्युपस्थानानि । एवं योग्यचित्तो दशसु दिक्षु शेषस्य जगतो दुःखसागरोद्धरणाभिसंबोध्युपायो व्योमपर्यन्तत्रैकाल्यसर्वधर्मदर्शनर्तिचार्यैव तु पुनः सर्वधर्मशून्यतामवतरेत् । एवं हि पुद्गलशून्यता सिद्धा भवति । ततश्च छिन्नमूलत्वात् क्लेशा न समुदाचरन्ति ॥

यथोक्तमार्यतथागतगुह्यसूत्रे — तद्यथापि नाम शान्तमते वृक्षस्य मूलच्छिन्नस्य सर्वशाखापत्रपलाशाः शुष्यन्ति, एवमेव शान्तमते सत्कायदृष्ट्युपशमात्सर्वक्लेशा उपशाम्यन्तीति ॥

शून्यताभावनानुशंसास्त्वपर्यन्ता । यथा तथागतचन्द्रप्रदीपसूत्रे —

सोऽसौ शिक्ष न जातु व्रसती [ओचिरो ?] सुगतानां
सोऽसौ शूर न जातु इस्त्रिणा वशमेती ।
B 243 सोऽसौ शासनि प्रीति विन्दते सुगताना
योऽसौ धर्मस्वभाव जानती सुप्रशान्तम् ॥
सोऽसौ नेह चिरेण भेष्य (ते) द्विपदेन्द्रः
सोऽसौ वैद्य भिषक् भेष्यते सुखदाता ।
सोऽसौ उद्धरि शल्य सर्वशो दुःखिताना
योऽसौ धर्मस्वभाव जानती सुप्रशान्तम् ॥
सोऽसौ क्षान्तिबलेन उद्गतो नरचन्द्र
सोऽसौ लोष्टकदण्डताडितो न कुप्यी ।
सोऽसौ छिद्यति अङ्गमङ्गशो न च क्षुभ्यो
योऽसौ धर्मस्वभाव जानति सुप्रशान्तम् ॥
नासौ दुर्गतिषू पतिष्यती अनुव्यञ्जन
नित्य लक्षणधारि भेष्यती अभिरूप ।
पञ्चो तस्य अभिज्ञ भाविता इमि नित्यं
पुरतः सो सुगतान स्थास्यती स च शूर. ॥ इत्यादि ॥

B 244 भगवत्यामप्युक्तम् — पुनरपरं शारिपुत्र बोधिसत्त्वेन महासत्त्वेन बुद्धकायं निष्पादयितुकामेन द्वात्रिंशन्महापुरुषलक्षणान्यशीतिं चानुव्यञ्जनानि प्रतिलब्धुकामेन सर्वत्र जातौ जातिस्मरता बोधिचित्ताविप्रणाशता बोधिसत्त्वचर्यासंप्रमोषता प्रतिलब्धुकामेन सर्वपापमित्रपापसहायान् विवर्जयितुकामेन सर्वबुद्धबोधिसत्त्वकल्याणमित्राण्यारागयितुकामेन सर्वमारमारकायिकदेवता निर्जेतुकामेन सर्वावरणीयानि शोधयितुकामेन सर्वधर्मानावरणता प्रतिलब्धुकामेन प्रज्ञापारमितायां शिक्षितव्यम् । पुनरपर शारिपुत्र बोधिसत्त्वेन महासत्त्वेन ये दशसु दिक्षु बुद्धा भगवन्तस्तिष्ठन्ति, ते मे वर्णं भाषेरन् इति प्रज्ञापारमितायां शिक्षितव्यम् । पुनरपरं शारिपुत्र

1. S R 31 2, 4, 8, 23

बोधिसत्वेन महासत्वेन एकचित्तोत्पादेन पूर्वस्या दिशि गङ्गानदीवालुकोपमान् लोकधातून् समतिक्रमितुकामेन । पेयाल । एव सर्वदिक्षु प्रज्ञापारमिताया शिक्षितव्यम् । इत्यादिविस्तर ॥

तत्र यथा निरात्मानश्च सर्वधर्मा, कर्मफलसबन्धाविरोधश्च निःस्वभावता च, यथादृष्टसर्वधर्माविरोधश्च, तथा पितृपुत्रसमागमे दर्शितम्–षड्धातुरय महाराज पुरुष पट्स्पर्शायतन अष्टादशमनउपविचार । षड्धातुरय महाराज पुरुष इति न खलु पुनरेतदुक्तम्–किं चैतत्प्रतीत्योक्त षडिमे महाराज धातव । कतमे षट् ? तद्यथा पृथिवीधातुरब्धातुस्तेजोधातुर्वायुधातुराकाशधातुर्विज्ञानधातुश्च, इमे महाराज षड्धातव । यावत् षडिमानि महाराज स्पर्शायतनानि । कतमानि षट् ? चक्षु स्पर्शायतन रूपाणा दर्शनाय । श्रोत्र स्पर्शायतन शब्दाना श्रवणाय । घ्राण स्पर्शायतन गन्धानामाघ्राणाय । जिह्वा स्पर्शायतन रसानामास्वादनाय । काय स्पर्शायतन स्प्रष्टव्याना स्पर्शनाय । मन स्पर्शायतन धर्माणा विज्ञानाय । इमानि च महाराज षट्स्पर्शायतनानि ।।पे०।। अष्टादशेमे महाराज मनउपविचारा । कतमेऽष्टादश ? इह पुरुषश्चक्षुषा रूपाणि दृष्ट्वा सौमनस्यदौर्मनस्योपेक्षास्थानीयान्युपविचरति । एव श्रोत्रादिषु वाच्यम् । तेन प्रत्येकमिन्द्रियषट्केन सौमनस्यादित्रयाणा भेदा[द]ष्टादश मनउपविचारा भवन्ति । पेयाल । कतमश्च महाराज आध्यात्मिक पृथिवीधातु ? यत्किंचिदस्मिन् कायेऽध्यात्म कक्खटत्व खरगतमुपात्तम् । तत्पुन कतमत् ? तद्यथा । केशा रोमाणि नखा दन्ता इत्यादि । अयमुच्यते आध्यात्मिक पृथिवीधातु ।। कतमश्च महाराज बाह्य पृथिवीधातु ? यत्किंचिद् बाह्य कक्खटत्व खरगतमनुपात्तम्, अयमुच्यते बाह्य पृथिवीधातु । तत्र महाराज आध्यात्मिक पृथिवीधातुरुत्पद्यमानो न कुतश्चिदागच्छति, निरुध्यमानो न क्वचित्संनिचय गच्छति । भवति महाराज स समयो यत्स्त्री अध्यात्ममह स्त्रीति कल्पयति । सा अध्यात्ममह स्त्रीति कल्पयित्वा बहिर्धा पुरुष पुरुष इति कल्पयति । सा बहिर्धा पुरुष पुरुष इति कल्पयित्वा सरक्ता सती बहिर्धा पुरुषेण सार्धं सयोगमाकाङ्क्षते । पुरुषोऽप्यध्यात्म पुरुषोऽस्मीति कल्पयतीति पूर्ववत् । तयो सयोगाकाङ्क्षया सयोगो भवति । सयोगप्रत्ययात्कलल जायते । तत्र महाराज यश्च सकल्पो यश्च सकल्पयिता, उभयमेतन्न सविद्यते । स्त्रिया स्त्री न सविद्यते । पुरुषे पुरुषो न सविद्यते । इति ह्यसन्नसद्भूत सकल्पो जात । सोऽपि सकल्प स्वभावेन न सविद्यते । यथा सकल्पस्तथा सयोगोऽपि । कललमपि स्वभावेन न सविद्यते । यश्च स्वभावतो न सविद्यते, तत्कथ कक्खटत्व जनयिष्यति ? इति हि महाराज सकल्प ज्ञात्वा कक्खटत्व वेदितव्यम् । [यथा] कक्खटत्वमुत्पद्यमान न कुतश्चिदागच्छति, निरुध्यमान न क्वचित्संनिचय गच्छतीति । भवति महाराज समयो यदय काय श्मशानपर्यन्तो भवति । तस्य तत्कक्खटत्व सक्षियमान निरुध्यमान न पूर्वा दिश गच्छति, न दक्षिणा न पश्चिमा नोत्तरा नोर्ध्व नाधो न तु विदिश गच्छति । एव महाराज आध्यात्मिक पृथिवीधातुर्द्रष्टव्य । भवति महाराज स समयो यदायशीभूते लोकसनिवेशे ब्राह्म विमान सतिष्ठते महारत्नमयम् । त महाराज कक्खटत्वमुत्पद्यमान न कुतश्चिदागच्छति । चक्रवालमहाचक्रवाला सतिष्ठन्ते दृढा सारा एकघना वज्रमया । तेषामपि कक्खटत्वमुत्पद्यमान न कुतश्चिदागच्छति । सुमेरव पर्वतराजानो युगधरा निमिंधरा ईशाधरा यावत्कालपर्वता सतिष्ठन्ते । सर्वश्च त्रिसाहस्रमहासाहस्रो लोकधातु

संतिष्ठते। चतुरशीतिर्योजनसहस्राण्युद्वेधेन, मध्ये चाष्टषष्टिं योजनशतसहस्रं महापृथिवी संतिष्ठते।
तदपि महाराज चक्रवाडत्वं समुदागच्छन् न कुतश्चिदागच्छति। भवति महाराज स समयो यदा अयं
लोकः संवर्तते। तदेयं महापृथिवी अग्निना वा दह्यते, अद्भिर्वा भिद्यते, वायुना वा विकीर्यते।
तस्या अग्निना दह्यमानाया मषिरपि न प्रज्ञायते। तद्यथापि नाम सर्पिषो वा तैलस्य वा अग्निना
दह्यमानस्य न मषिर्न छारिका प्रज्ञायते, एवमेव अस्यास्त्रिसाहस्रमहासाहस्राया लोकधातोरग्निना
दह्यमानाया नैव मषिर्न छारिका अवशिष्टा प्रज्ञायते। एवमद्भिर्लवणनिम्नयन्त्रवायुना वैरम्भवाता
भिहतशकुन्तवत्पृथिव्या न किंचिदवशिष्टं प्रज्ञायत इति पठ्यते। तत्र महाराज पृथिवीधातोरुत्पादोऽपि
शून्यः, व्ययोऽपि शून्यः। उपपन्नोऽपि पृथिवीधातुः स्वभावशून्यः। इति हि महाराज पृथिवीधातुः
पृथिवीधातुत्वेन नोपलभ्यतेऽन्यत्र व्यवहारात्। सोऽपि व्यवहारो न स्त्री न पुरुषः। एवमेवैव महाराज
यथाभूतं सम्यक्प्रज्ञया द्रष्टव्यम्। तत्र कतमोऽब्धातुः? यदिदमस्मिन् कायेऽध्यात्मं प्रत्यात्ममाप
आपगतम्। अप्त्वं स्नेहः। स्नेहगतं स्नेहत्वं द्रवत्वमुपगतमुपात्तम्। तत्पुनः कतमत्? तद्यथा—
247 अश्रु स्वेदः खेटः सिङ्घाणकं वसा लसीका मज्जा मेदः पित्तं श्लेष्मा पूयः शोणितं क्षीरं प्रस्राव
इत्यादि। अयमुच्यते आध्यात्मिकोऽब्धातुः। पेयालं। भवति महाराज स समयो यत्प्रिय दृष्ट्वा अश्रु
प्रवर्तते। दुःखेन चाभ्याहतस्य धर्मसंवेगेन वा अश्रु प्रवर्तते। वातेन वा अक्षि प्रस्यन्दते। यावत्स
महाराज अब्धातुर्न कुतश्चिदागच्छति। भवति महाराज स समयो यदाध्यात्मिकोऽब्धातुः परिशुष्यति।
स परिशुष्यन्निरुध्यमानो न क्वचिद्गच्छति। पे०। विवर्तमाने खलु पुनर्लोके समन्ताद् द्वात्रिंशत्पटला
अभ्रघना संतिष्ठन्ते। सत्त्वाय सर्वावन्तं त्रिसाहस्रमहासाहस्रं लोकधातुं छादयन्ति। यत
पञ्चान्तरकल्पानीषाधारो देवो वर्षति। एवं पञ्चगजप्रमेहो देवो वर्षति। पञ्च अच्छिन्नधारः। पञ्च
स्थूलबिन्दुकः। तत इयं महापृथिवी यावद् ब्रह्मलोकादुदकेन स्फुटा भवति। स महाराज
तावान् महानब्धातुरुत्पद्यमानो न कुतश्चिदागच्छति। भवति महाराज स समयो यदयं लोकः संवर्तते।
संवर्तमाने खलु पुनर्लोके द्वितीयस्य सूर्यस्य प्रादुर्भावो भवति। द्वितीयस्य
सूर्यस्य लोके प्रादुर्भावादुत्साः सरांसि कुनद्यश्च शुष्यन्ति। एवं तृतीयस्य। महोत्सा
महानद्यः। चतुर्थस्यानवतप्तं महासरः सर्वेण सर्वमुच्छुष्यति। चतुर्थस्य सूर्यस्य प्रादुर्भावान्महा
समुद्रस्य योजनिकमप्युदकं परिक्षयं पर्यादानं गच्छति। द्वियोजनिकमपि त्रिचतुःपञ्चदशविंशति
त्रिंशच्चत्वारिंशत्पञ्चाशद्योजनिकमपि यावच्चत्वारिंशद्योजनसहस्रमुदकमवशिष्टं भवति। यावद्
द्वितालमात्रम्, यावत्कण्ठमात्रम्, यावद्गोष्पदमात्रमुदकमवशिष्टं भवति। भवति महाराज
स समयो यन्महासमुद्रे पृथक्पृथगितान्यवशिष्टानि भवन्ति। पेयालं। भवति महाराज स समयो
यन्महासमुद्रेऽङ्गुलिस्नेहमात्रमप्युदकं नावशिष्टं भवति। स महाराज तावानब्धातुर्निरुध्यमानो
न क्वचिद्गच्छति। पे०। तस्य खलु पुनर्महाराज अब्धातोरुत्पादोऽपि शून्यः, व्ययोऽपि शून्यः।
248 तिष्ठन्नपि सोऽब्धातुः स्वभावशून्यः। इति हि महाराज अब्धातुरब्धातुत्वेनोपलभ्यतेऽन्यत्र
व्यवहारमात्रात्। सोऽपि व्यवहारो न स्त्री न पुरुषः। पूर्ववत्॥ पे०॥ आध्यात्मिकस्तेजोधातुः
कतमः? यत्किंचिदस्मिन् काये तेजस्तेजोगतमूष्मगतमुपगतमुपात्तम्। तत्पुनः कतमत्?
येनायं काय आतप्यते संतप्यते। येन वा अस्याशितपीतखादितानि सम्यक्सुखेन

परिपाक गच्छति । यस्य चोत्सदत्वाज्ज्वरितो ज्वरित इति सख्या गच्छति । पेयाल । बाह्यस्तेजोधातु कतम ? यद्बाह्य तेजस्तेजोगतमूष्मगतमुपगतमुपात्तम् । तत्पुन कतमत् ? यन्मनुष्या अरणीसहगतेभ्यो गर्भलसहगतेभ्यो वा गोमयचूर्णेन वा कार्पासपिचुना वा समन्वेषन्ते। यदुत्पन्न ग्राममपि दहति, ग्रामप्रदेशमपि दहति, यावद् द्वीप वा कक्ष तृणाना वा दारु वा काष्ठ वा यावद्दहन् परैतीत्यादि । तत्र महाराज आध्यात्मिकस्तेजो धातुरुत्पद्यते, न कुतश्चिदागच्छति, निरुध्यमानो न क्वचित्संनिचय गच्छति । इति ह्यभूत्वा भवति, भूत्वा च प्रतिविगच्छति स्वभावरहितत्वात् ॥ पे० ॥ एव यत्किंचिदस्मिन् काये वायुर्वायुगत लघुत्व समुदीरणत्वम् । तत्पुन कतमत् ? तद्यथा ऊर्ध्वगमा वायवोऽधोगमा पार्श्वाश्रया पृष्ठाश्रया कुक्षिगमा शस्त्रका क्षुरका सूचका पिप्पलका वाताष्ठीला वातगुल्मा आश्वासप्रश्वासा अङ्गानुसारिणो वायव इत्यादि। सन्ति बहिर्धा पूर्वे वायवो दक्षिणा पश्चिमा उत्तरा वायव, सरजस अरजस, परीत्ता महद्गता वायव इति । भवति महाराज स समयो यन्महान् वायुस्कन्ध समुदागत वृक्षाग्रानपि पातयति। कुड्यानपि पर्वताग्रानपि पातयति। पातयित्वा निरुपादानो विगच्छति । य सत्त्वाश्चीवरकर्णिकेन वा विधमनकेन वा तालवृन्तेन वा पर्येषन्ते । यावदयमुच्यते बाह्यो वायुधातु । तस्याप्युत्पत्ति पूर्ववत् ॥ पे० ॥ आध्यात्मिक आकाशधातु कतम ? यत्किंचिदस्मिन् कायेऽध्यात्म प्रत्यात्ममुपगतमुपात्तमाकाशगतमिहाभ्यन्तरसंख्याभूतम्, अस्फुटमस्फरणीय त्वङ्मांसशोणितेन । तत्पुन कतमत् ? यदस्मिन् काये चक्षु सुषिरमिति वा यावन्मुख वा मुखद्वार वा कण्ठ वा कण्ठनाड्यो वा । येन चाभ्यवहरति यत्र चावतिष्ठते, येन चास्य अशितपीतखादितास्वादितमधस्तात्प्रघरति, अयमुच्यत आध्यात्मिक आकाशधातु । एव बाह्येऽपि यदस्फुटमस्फरणीय रूपगतेनापलिगुद्ध सुषिरभावश्छिद्रम् । अयमुच्यते बाह्य आकाशधातु ॥ भवति महाराज स समयो यत्कर्मप्रत्ययादायतनानि प्रादुर्भवन्ति, तान्याकाशधातु परिवारयन्ति । तत्र सख्या भवत्याध्यात्मिक आकाशधातुरिति । स न कुतश्चिदागच्छति । भवति समयो यद्रूप बिभर्ति, सर्वमाकाशीभवति । तत्कस्य हेतो ? अक्षयो ह्याकाशधातु स्थिरोऽचल । तद्यथा महाराज असंस्कृतो निर्वाणधातु, एवमेवाकाशधातु सर्वत्रानुगतो द्रष्टव्य । तद्यथापि नाम महाराज पुरुष उत्थले देशे उदपान वा कुटक वा कूप वा पुष्करिणीं वा खानयेत् । तत्किं मन्यसे महाराज यत्तत्राकाश, कुतस्तदागतमिति ? आह—न कुतश्चिद्भगवन् । भगवानाह—तद्यथापि नाम महाराज स पुरुष पुनरेव तदुदपान वा यावत्पुष्करिणीं वा पूरयेत्, तत्किं मन्यसे महाराज यत्तदाकाश क्वचिद्गतमिति ? आह—न क्वचिद्गत भगवन् । तत्कस्य हेतो ? न ह्याकाशधातुर्गमने वा आगमने वा प्रत्युपस्थित । न स्त्रीभावेन न पुरुषभावेन प्रत्युपस्थित । भगवानाह—इति हि महाराज बाह्याकाशधातुरचल अविकार । तत्कस्य हेतो ? शून्यो ह्याकाशधातुराकाशधातुत्वेन । विरहित आकाशधातुराकाशधातुत्वेन । न पुरुषभावेन न स्त्रीभावेन प्रत्युपस्थित । एवमेव यथाभूत सम्यक्प्रज्ञया द्रष्टव्यम् ॥ तत्र कतमो विज्ञानधातु ? या चक्षुरिन्द्रियाधिपतेया रूपारम्बणप्रतिविज्ञप्ति । यावदिति हि महाराज या काचिद्वर्णसंस्थानप्रतिविज्ञप्ति, अयमुच्यते चक्षुर्विज्ञानधातु । पे० । इति हि या षडिन्द्रियाधिपतेया

षड्विषयारम्बणा विषयविज्ञप्ति, अयमुच्यते विज्ञानधातु । स खलु पुनरयं महाराज विज्ञानधातु
र्नेन्द्रियनिश्रितो न विषयेभ्य आगतो न मध्यान्तरस्थायी । स नाध्यात्मं बहिर्धा नोभयमन्तरेण ।
स खलु पुनरयं महाराज विज्ञानधातुर्वस्तु प्रतिविज्ञप्य निरुद्ध । स उत्पद्यमानो न
कुतश्चिदागच्छति, निरुध्यमानो न क्वचिद्गच्छति । तस्य खलु पुनर्विज्ञानधातोरुत्पादोऽपि शून्य,
व्ययोऽपि शून्य, उत्पन्नोऽपि विज्ञानधातु स्वभावशून्य । इति महाराज विज्ञानधातुर्विज्ञानधातुत्वेन
शून्यो नोपलभ्यतेऽन्यत्र व्यवहारात् । सोऽपि व्यवहारो न स्त्री न पुरुष । एवमेतद्यथाभूत
सम्यक्प्रज्ञया द्रष्टव्यम् ॥ तत्र महाराज कतमच्चक्षुरायतनम् ? यच्चतुर्णां महाभूताना प्रसाद ।
तद्यथा – पृथिवीधातोरब्धातोस्तेजोधातोर्वायुधातोर्यावत् । तत्र न पृथिवीधातुप्रसादश्चक्षुरायतनम् ।
नाब्धातुप्रसाद, न तेजोधातुप्रसाद, न वायुधातुप्रसादश्चक्षुरायतनम् । तत्कस्य हेतो ? न
हि पृथिवीधातुप्रसाद कस्यचिद्धर्मायतन वा आयतनप्रतिलम्भेन वा प्रत्युपस्थित ।
251 एव यावन्न वायुधातुप्रसाद कस्यचिद्धर्मस्यायतन वा आयतनप्रतिलम्भेन वा प्रत्युपस्थित ।
तत्कस्य हेतो ? निरीहका ह्येते धर्मा निर्व्यापारा निर्वाणसमा । इति हि महाराज एकैकशो
धर्मान् मृग्यमाणान् चक्षुरायतन नोपलभ्यतेऽन्यत्र व्यवहारात् । तत्कस्य हेतो ? शून्यो हि
पृथिवीधातुप्रसाद पृथिवीधातुप्रसादेन । यावच्छून्यो वायुधातुप्रसादो वायुधातुप्रसादेन । ये च
धर्मा स्वभावेन शून्या, कस्तेषा प्रसादो वा क्षोभो वा ? येषा न प्रसादो न क्षोभ उपलभ्यते,
कथ ते रूप द्रक्ष्यन्ति ? इति ह्यत्यन्ततया चक्षुरायतन शून्य चक्षुरायतनस्वभावेन । तत्पूर्वान्ततो
नोपलभ्यते, अपरान्ततोऽपि नोपलभ्यते अनागमनतो गमनतो चोपादाय । स्थानमप्यस्य
नोपलभ्यते स्वभावविरहितत्वात् । यच्च स्वभावेन न संविद्यते, न तत् स्त्री न पुरुष । तेन का
मन्यना ? मन्यना च नाम महाराज मारगोचर । अमन्यना बुद्धगोचर । तत्कस्य हेतो ?
मन्यनापगता हि सर्वधर्मा । पेयाल । तत्र महाराज कतमच्छ्रोत्रायतनम् ? यच्चतुर्णां
महाभूताना प्रसाद । यावदिति हि महाराज सर्वधर्मा विमोक्षाभिमुखा धर्मधातु
नियता आकाशधातुपर्यवसाना अप्रतिष्ठिता अव्यवहारा अनभिलाप्या अनभिलपनीया ।
यत्र महाराज इन्द्रियाणि प्रतिहन्यन्ते, ते विषया इत्युच्यन्ते । चक्षुर्हि रूपे प्रतिहन्यते,
तस्माद्रूपाणि चक्षुर्विषया इत्युच्यन्ते । एव श्रोत्र शब्देष्वित्यादि । तत्र चक्षू रूपे प्रतिहन्यत
इति निपात प्रतिहन्यना तेषा निर्दिष्टा । तथा हि चक्षू रूपेषु त्रिविध निपततीति
अनुकूलेषु शुभसंज्ञया, प्रतिकूलेषु प्रतिघसंज्ञया, नैवानुकूलेषु न प्रतिकूलेषूपेक्षया । एव मनोधर्मे
ष्वित्यादि । त इमे विषया मनोगोचरा इत्युच्यन्ते । अत्र हि मनश्चरति, उपविचरति, तस्मान्मनो
गोचरा इत्युच्यन्ते । यदेतन्महाराज मनोऽनुकूलेषु रूपेष्वनुनीत चरति, तेनास्य राग उत्पद्यते ।
252 प्रतिकूलेषु रूपेषु प्रतिहत चरति, तेनास्य द्वेष उत्पद्यते । नैवानुकूलेषु न प्रतिकूलेषु संमूढ चरति,
तेनास्य मोह उत्पद्यते । एव शब्दादिष्वपि त्रिविधमारम्बणमनुभवति पूर्ववत् ॥ तत्र महाराज
मायोपमानीन्द्रियाणि, स्वप्नोपमा विषया । तद्यथापि नाम महाराज पुरुष सुप्त स्वप्नान्तरे जन
पदकल्याण्या स्त्रिया सार्धं परिचरेत् । स शयितविबुद्धो जनपदकल्याणीं स्त्रियमनुस्मरेत् ।
तत्किं मन्यसे महाराज संविद्यते स्वप्नान्तरे जनपदकल्याणी स्त्री ? आह – नो हीद भगवन् ।

भगवानाह–तत्किं मन्यसे महाराज अपि नु स पुरुषः पण्डितजातीयो भवेत्, यः स्वप्नान्तरे जनपदकल्याणीं स्त्रियमनुस्मरेत्, तया वा सार्धं क्रीडितमभिनिवेशेत् ? आह–नो हीदं भगवन् । तत्कस्य हेतोः ? अत्यन्ततया हि भगवन् स्वप्नान्तरे जनपदकल्याणी न संविद्यते नोपलभ्यते, कुतः पुनरनया सार्धं परिचरणा ? अन्यत्र यावदेव स पुरुषो विघातस्य क्लमथस्य भागी स्यात् यस्तामभिनिविशेत् । भगवानाह–एवमेव महाराज बालोऽश्रुतवान् पृथग्जनश्चक्षुषा रूपाणि दृष्ट्वा सौमनस्यस्थानीयान्यभिनिविशेत् । सोऽभिनिविष्टः सन्ननुनीयते । अनुनीतः संरज्यते । संरक्तो रागजं कर्माभिसंस्करोति–त्रिविधं कायेन, चतुर्विधं वाचा, त्रिविधं मनसा । तच्च कर्म अभिसंस्कृतमादित एव क्षीणं निरुद्धं विगतं विपरिणतं न पूर्वां दिशं निश्रित्य तिष्ठति, न दक्षिणां न पश्चिमां नोत्तरां नोर्ध्वं नाधो नानुविदिशं नेह न तिर्यक्, नोभयमन्तरा । तत्पुनः कालान्तरेण मरणकालसमये प्रत्युपस्थिते जीवितेन्द्रियनिरोधे आयुषः परिक्षयात्तत्सभागस्य कर्मणः क्षीणत्वाच्चरमविज्ञानस्य निरुध्यमानस्य मनस आरम्बणीभवति । तद्यथापि नाम शयितविबुद्धस्य जनपदकल्याणीति [मनस आरम्बणं भवति । इति] हि महाराज चरमविज्ञानेनाधिपतिना तेन च कर्मणा आरम्बणेन औपपत्त्यंशिकद्वयप्रत्ययं प्रथमविज्ञानमुत्पद्यते । यदि वा नरकेषु, यदि वा तिर्यग्योनौ, यदि वा यमलोके, यदि वा आसुरे काये, यदि वा मनुष्येषु, यदि वा देवेषु । तस्य च प्रथमविज्ञानस्य औपपत्त्यंशिकस्य समनन्तरनिरुद्धस्य अनन्तरसभागा चित्तसंततिः प्रवर्तते, यत्र विपाकस्य प्रतिसंवेदना प्रज्ञायते । तत्र यश्चरमविज्ञानस्य निरोधस्तत्र च्युतिरिति संख्यां गच्छति । यः प्रथमविज्ञानस्य प्रादुर्भावस्तत्रोपपत्तिः । इति हि महाराज न कश्चिद्धर्मोऽस्माल्लोकात्परं लोकं गच्छति, च्युत्युपपत्ती च प्रजायेते । तत्र महाराज चरमविज्ञानमुत्पद्यमानं न कुतश्चिदागच्छति, निरुध्यमानं न क्वचिद्गच्छति । कर्माप्युत्पद्यमानं न कुतश्चिदागच्छति, निरुध्यमानं न क्वचिद्गच्छति । प्रथमविज्ञानमप्युत्पद्यमानं न कुतश्चिदागच्छति, निरुध्यमानं च न क्वचिद्गच्छति । तत्कस्य हेतोः ? स्वभावविरहितत्वात् । चरमविज्ञानं चरमविज्ञानेन शून्यम् । कर्म कर्मणा शून्यम् । प्रथमविज्ञानं प्रथमविज्ञानेन शून्यम् । च्युतिश्च्युत्या शून्या । उपपत्तिरुपपत्त्या शून्या । कर्मणां चावन्ध्यता प्रज्ञायते, विपाकस्य च प्रतिसंवेदना । न चात्र कश्चित्कर्ता न भोक्ताऽन्यत्र नामसंकेतात् । तद्यथापि नाम महाराज पुरुषः सुप्तः स्वप्नान्तरे शत्रुणा सार्धं संग्रामयेत् । स शयितविबुद्धः तमेवानुस्मरेत् । तत्किं मन्यसे महाराज संविद्यते स्वप्नान्तरे शत्रुः, शत्रुणा वा सार्धं संग्राम इति । आह–नो हीदं भगवन् । भगवानाह–तत्किं मन्यसे महाराज अपि नु स पुरुषः पण्डितजातीयो भवेत् योऽसौ स्वप्नान्तरे शत्रुमभिनिविशेत्, शत्रुणा वा सार्धं संग्रामम् ? आह–नो हीदं भगवन् । तत्कस्य हेतोः ? अत्यन्ततया हि भगवन् स्वप्ने शत्रुर्न संविद्यते, कुतः पुनस्तेन सार्धं संग्रामः ? अन्यत्र यावदेव स पुरुषो विघातस्य क्लमथस्य च भागी स्यात् यस्तमभिनिविशेत् । भगवानाह–एवमेव महाराज बालोऽश्रुतवान् पृथग्जनश्चक्षुषा रूपाणि दृष्ट्वा दौर्मनस्यस्थानीयान्यभिनिविशते । अभिनिविष्टः सन् प्रतिहन्यते । प्रतिहतः संदुष्यति । दुष्टो दोषजं कर्माभिसंस्करोतीति पूर्ववत् । तद्यथापि नाम महाराज पुरुषः सुप्तः स्वप्नान्तरे पिशाचेन परिपात्यमानो भीतः संमोहमापद्यते । स शयितविबुद्धस्तं पिशाचं तं च संमोहमनुस्मरेत् । तत्किं मन्यसे महाराज संविद्यते स्वप्ने पिशाचः

समोहो वा ? यावदेवमेव महाराज बालोऽश्रुतवान् पृथग्जनश्चक्षुषा रूपाणि दृष्ट्वा उपेक्षास्थानीयान्यभिनिविशते, अभिनिविष्ट सन् मुह्यति, मूढो मोहज कर्माभिसंस्करोतीति पूर्ववत् । तद्यथापि नाम महाराज पुरुष सुप्त स्वप्नान्तरे जनपदकल्याण्या गायन्त्या मधुर गीतस्वर मधुर च तन्त्रीस्वर च शृणुयात् । स तेन गीतवादितेन परिचारयेत् । स शयितविबुद्धस्तदेव गीतवादितमनुस्मरेत् । तत्किं मन्यसे महाराज अपि नु स पुरुष पण्डितजातीय स्वप्नान्तरे जनपदकल्याण्या गीतवादितमभिनिविशेत् ? आह—नो हीद भगवन् । भगवानाह—तत्कस्य हेतो ? अत्यन्ततया हि भगवन् स्वप्नान्तरे जनपदकल्याणी स्त्री न सविद्यते, नोपलभ्यते, कुत पुनरस्या गीतवादितम् ? अन्यत्र यावदेव स पुरुषो विघातस्य क्लमथस्य च भागी स्यात्, यस्तदभिनिविशेत् । B 255 भगवानाह एवमेव महाराज बालोऽश्रुतवान् पृथग्जन श्रोत्रेण शब्दान् श्रुत्वा सौमनस्यस्थानीयान्यभिनिविशते । इति पूर्ववत् । एव गन्धादिषु त्रिधा त्रिधा वक्तव्यम् । पेयाल । अत्र महाराज मानस निवेशयितव्यम् किमित्यह सदेवकस्य लोकस्य चक्षुर्भवेयम्, उल्का प्रदीप आलोकभूत । कूल नौस्तीर्थम् । नायक परिणायक दैशिक सार्थवाह । पुरो जवयम् । मुक्तो मोचयेयम्, आश्वस्त आश्वासयेयम् परिनिर्वृत परिनिर्वापयेयमिति । पूर्वा हि कोटिर्महाराज न प्रज्ञायते ऐश्वर्याधिपत्यानामनुभूयमानानाम् । इति हि महाराज मायोपमानीन्द्रियाण्यतृप्तान्यतर्पणीयानि । स्वप्नोपमा विषया अतर्पका अतृप्तिकरा ॥ अत्र अनन्तयश-चक्रवर्तिन कथा—स्वर्गाच्च पतिते तस्मिन् सराजकै पौरै परिवृत एव पठ्यते । तद्यथापि नाम महाराज सर्पिर्मण्डो वा नवनीतमण्डो वा तप्ताया वालुकाया मुपनिक्षिप्तोऽवसीदति, न सतिष्ठते, एवमेव महाराज अनन्तयशा अवसीदति न संतिष्ठते । अथ राजा प्रियकरो राजानमनन्तयशास तथावसीदन्तमुपसक्रम्यैतदवोचत्—किं वय महाराज लोकस्य व्याकुर्याम ? किं राज्ञोऽनन्तयशस सुभाषितमिति ? स आह—वक्तव्य महाराज अनन्तयशाश्चतुर्द्वीपेषु राज्यैश्वर्यं कारयित्वा वन्ध्यमनोरथतामनुभूय सनत्कुमारान्कृत्वा सर्वोपद्रवप्रश्रब्धिसर्वसत्त्वा वन्ध्यमनोरथता गन्धोदकवर्षं हिरण्यवर्षं सुवर्णवर्षं सर्वोपकरणवर्षं चानुभूय चतुरो महाद्वीपानध्यासित्वा शक्रस्यार्धासनमाक्रम्य अतीच्छया न मुक्त, अतृप्त एव कामै कालगत इति । एव त्व महाराज व्याकुर्या । इत्येवमुक्त्वा च राजा अनन्तयशा कालमकार्षीत् । पे० । B 256 तस्मात्तर्हि ते महाराज मरीचिकायामुदकस्वभावो नाभून्न भविष्यति न चैतर्हि विद्यते । एवमेव महाराज रूपवेदनासंज्ञासंस्कारविज्ञानाना स्वभावो नाभून्न भविष्यति, न चैतर्हि विद्यत इत्यादि ॥

पुनरप्युक्तम्—एतावच्चैतत् ज्ञेयम् यदुत सवृति परमार्थश्च । तच्च भगवता शून्यत सुदृष्ट सुविदित सुसाक्षात्कृतम् । तेन स सर्वज्ञ इत्युच्यते । तत्र सवृतिर्लोकप्रचारतस्तथागतेन दृष्टा । य पुन परमार्थ, सोऽनभिलाप्य अनाज्ञेयोऽविज्ञेयोऽदेशितोऽप्रकाशितो यावदक्रियो यावन्न लाभो नालाभो न सुख न दु ख न यशो नायश, न रूप नारूपमित्यादि ॥

तत्र जिनेन जगस्य कृतेन
सवृति देशित लोकहिताय ।
यन जगत्सुगतस्य सकाशे
सजनयीह प्रसादसुखार्थे ॥

संवृति प्रज्ञपयी नरसिंहः
पञ्चतयो भणि सत्त्वगणानाम्।
नरकतिरश्च तथैव [च] प्रेतान्
अ[ा]सुरकाय नरांश्च मरूंश्च॥
नीचकुलांस्तथ उच्चकुलांश्च
आढ्यकुलांश्च दरिद्रकुलांश्च॥ इत्यादि॥

पुनश्चोक्तम्—कतम एष धर्मो यो भगवता व्याकृतोऽनुत्तरायां सम्यक्संबोधौ? किं रूपमुत वेदना आहोस्वित्संज्ञा उताहो संस्काराः अथ विज्ञानं भगवता व्याकृतमनुत्तरायां सम्यक्संबोधाविति। तेषामेतदभूत्—न रूपं यावन्न विज्ञानं भगवता व्याकृतमनुत्तरायां सम्यक्संबोधौ। तत्कस्य हेतोः? अनुत्पादो हि रूपम्, अनुत्पादो बोधिः। तत्कथमनुत्पादोऽनुत्पादमभिसंबुध्यते? एवं यावद्विज्ञानम्॥ पे०॥ तदेवमनुपलभ्यमानेषु सर्वधर्मेषु कतमोऽत्र बुद्धः? कतमा बोधिः? कतमो बोधिसत्त्वः? कतमद् व्याकरणम्? शून्यं हि रूपं रूपेण यावद्विज्ञानम्॥ पे०॥ यावदेव व्यवहारमात्रमेतत्, नामधेयमात्रं संकेतमात्रं संवृतिमात्रं प्रज्ञप्तिमात्रम्। नालमत्र पण्डितैरभिनिवेश उत्पादयितव्यः। इति॥

तथा अत्रैवाहुर्निर्माणरतयोः—देवा यथा वयं भगवन् भगवतो भाषितस्यार्थमाजानीमः, सर्वधर्मा भूतकोटिरनन्तकोटिरनावरणकोटिरप्रतिष्ठितकोटिरित्यादि॥ सर्वधर्मा भगवन् बोधिस्वभावविरहिता बोद्धव्याः। अन्तश आनन्तर्याण्यपि बोधिः। तत्कस्य हेतोः? अप्रकृतिका हि भगवन् बोधिः, अप्रकृतिकानि च पञ्चानन्तर्याणि। तेनोच्यते आनन्तर्याणि बोधिरिति। तथा विहास्यन्ते भगवन् ये केचित् परिनिर्वातुकामाः। तत्कस्य हेतोः? यदि कश्चित्संसारप्रतिपन्नो भवेत्, स निर्वाणं पर्येषत इति॥

पुनरुक्तम्—भूतकोटिरिति भगवन् यदुक्तं निर्माणरतिभिर्देवैस्तत्र वयं भूतमपि नोपलभामहे, किं पुनरस्य कोटिम्। तत्कस्य हेतोः? यो हि कश्चिद्भगवन् भूतमुपलभते, कोटिमपि स तस्योपलभते, द्वये चासौ चरतीति॥

तथा अत्रैव सहांपतिब्रह्मणा शास्ता स्तुतः—

सुपिनि यथ नरः क्षुधाभिभूतः शतरसभोजनभुञ्जितो च तृप्तः।
न पि च क्षुध न भोजनं न सत्त्वः सुपिन यथैव निदृष्ट सर्वधर्माः॥
भणि नरु पठने मनोज्ञवाचं प्रियु भवती न च संक्रमोऽस्ति वाचम्।
न च वचन न चास्य रक्त वाचामुपलभसे न च तत्र संशयोऽस्ति॥
श्रुणति यथ मनोज्ञ वीणशब्दं मधुर न चास्ति स्वभावतः स शब्दः।
तथ इमि विदु स्कन्ध प्रेक्षमाणो न लभति भावु स्वभावतः सुमेधाः॥ पे०॥
यथ नरु इह शङ्खशब्द श्रुत्वा विमृशति विद्व कुतो य प्रादुर्भूतः।
न च लभति स्वभाव शून्यभावं तथ त्वय दृष्ट नरेन्द्र सर्वधर्माः॥
यथ नरु इह भोजनं प्रणीतं विमृशति अङ्गशु सिद्धमस्वभावम्।
यथ रसु तथ तेऽङ्ग तत्स्वभावास्तथ त्वय दृष्ट महर्षि सर्वधर्माः॥

यथ नरु इह इन्द्रयष्टि दृष्ट्वा विमृशति अङ्गशु निःस्वभाव शून्यम् ।
विमृशतु यथ यष्टि तेऽङ्ग शून्यास्तथ त्वय दृष्ट महर्षि सर्वधर्मा ॥
पुरवर यथ अङ्गशो विभज्य नगर स्वभावतु नामतो न लभ्यम् ।
यथ नगर तथाङ्ग सर्वशून्यास्तथ त्वय दृष्ट नरेन्द्र सर्वधर्मा ॥
मुदित यथ न रागयुक्त भेरी हर्ष जनेति स्वभावशून्यशब्दा ।
3 259 स्वर य[थ] तथ तेऽङ्ग तत्स्वभाव तथ त्वय दृष्ट महर्षि सर्वधर्मा ॥
हनतु यथ नरस्य ता हि भेरीं प्रतितु न विद्यति नापि स्नेहयातु ।

* * * *
* * * *

विमृशतु भेरीव तेऽङ्ग तत्स्वभावा तथ त्वय दृष्ट नरेन्द्र सर्वधर्मा ॥
हनतु यथ नरस्य तां हि भेरीं स्वरु न स मन्यति रामयामि लोकम् ।
स्वरु यथ तथ तेऽङ्ग तत्स्वभावा तथ त्वय दृष्ट नरेन्द्र सर्वधर्म ॥
हनतु यथ नरस्य तस्य भेर्यां न पि स्वरु अङ्गशु नापि स स्वतन्त्र ।
स्वरु यथ तथ तेऽङ्ग तत्स्वभावास्तथ त्वय दृष्ट महर्षि सर्वधर्मा ॥

पुनश्चोक्तम्—

सत्त्वारम्बण नायकेन कथिता मैत्री शुभा भावना
सत्त्वश्चास्य विभावित सुविदित निःसत्त्व सर्वं जगत् ।
तत्रैव द्विपदोत्तमो अकल्पो निःसंशयामानस
तेन त्वा सुगत विभावितमतिं पूजेम पूजारिहम् ॥
दुःख चासुगता दशादिदिगता नैव परीदृश्यते
3 260 सत्त्वेषु करुणा च नाम भणिता देवातिदेव त्वया ।
एव भो जिनपुङ्गवा जिनमत आज्ञात याथावत
तेन त्वा द्विपदोत्तमा नरवरा पूजेम पूजारिहम ॥
सत्त्वा नैव न दुःख शाक्यमुनिना यस्यापनीतं दुःख
जातास्ते मुदिताश्च हृष्टमनसोऽरतीश्च तैर्नोदिता ।
एव बुद्धनय अचिन्तियनय याथावतो जानतो
[तस्मात्] पूजिय त्वा नराग्र प्रवर प्राप्येम प्राप्त फलम् ॥
काय कायविवर्जितेन मुनिना नासादितो मार्गता
नैव ते स्मृतिनायका न भणिता नव प्रमुष्टा स्मृति ।
उक्त चो सुगतेन भावपथिमा काय गता भावना
एव बुद्धनय विदित्व सुगता पूजा कृता तायिन ॥
भावेया शमथ विपश्यनमय मार्गो दुःखशान्तये
B 261 शान्तास्ते भगवन् सत्त्वासनमला येही जगत् क्लिश्यते ।

शमथश्चाथ विपश्यना न च मला सर्वे ति शून्या मुने
अस्मिन् देवगणा न काङ्क्ष कचना पूजेन्तु त्वां नायकम् ॥ इत्यादि ॥

पुनरुक्तम्—शून्यं हि चक्षुश्चक्षु.स्वभावेन । यस्य च धर्मस्य स्वभावो न विद्यते, सोऽवस्तुकः । योऽवस्तुकः, सोऽपरिनिष्पन्नः । योऽपरिनिष्पन्नः, स नोत्पद्यते न निरुध्यते ॥ पे० ॥ यत् त्रिष्वप्यध्वसु नोपलभ्यते, न तच्चक्षुर्नेन्द्रियम् । कथं तस्य व्यवहारो ज्ञेयः ? तद्यथापि नाम रिक्तमुष्टिरलीकः, यावदेव नाममात्रम्, नो तु खलु परमार्थतो रिक्तमुपलभ्यते न मुष्टिः । एवं चक्षुश्चेन्द्रियं च रिक्तमुष्टिसदृशमलीकमसद्भूतं तुच्छं मुषा मोषधर्मं बालोपलापनं मूर्खसंमोहनम्, यावदेव नाममात्रम् ॥

पुनरत्रैवाह—

स्वप्नान्तरे महावृष्टिरास्रवाणां प्रवर्तना ।
दर्शिता ते महावीर आस्रवोत्पत्ति पण्डिता ॥
स्वप्ने यथा शिरश्छेदो दृश्यते आस्रवक्षयः ।
दर्शितः सर्वविज्ञानां सर्वदर्शिन्नमोऽस्तु ते ॥

अत्रैव च द्रुमेण किन्नरराजेन भगवान् पृष्टः प्रत्याह—यद्वदसि शून्यतां च व्याकरणं चाप्यहं न जानामि । स्याद्यदि किंचिदशून्यम्, न भवेज्जिनेनास्य व्याकरणम् । किं कारणम् ? तथा हि—स्थितं भवेत्तत्स्वके भावे, कूटस्थनिर्विकारम् । न तस्य वृद्धिर्न परिहाणि. । न क्रिया न च कारणम् । यत्स्वभावशून्यमादर्शमण्डले सुपरिशुद्धे संदृश्यते प्रतिबिम्बम्, तथैव द्रुम जानीहि इमान् धर्मान् । अविकारं धर्मधातुम् । इमां च पूजां द्रुम अ[ङ्गशो] विचारयसि । अङ्गशो निरीक्ष्य पूजाम् । कतमेऽविकारिणोऽङ्गाः ?

यदपि च निरीहनत्वं क्रियां च न जानसे मया प्रोक्तम् ।
शकटाङ्गसंनिपातं निरीक्ष्व शकटस्य चैव क्रियाम् ॥
कर्म च मे आख्यातं कर्ता न विद्यते दशसु दिक्षु ।
वातेरितादिव तरोर्यथा हि न निवर्तते वह्निः ॥
न च मारुतो न च तरुश्चेतयति हुताशनं च यजने ।
न निवर्तते वह्निस्तथैव कर्मस्य कर्तारः ॥

यदपि वदसे—न च संचयः पुण्यस्य हि विद्यते, सुचरितस्य समुदागमश्च । बोधिस्तस्यापि शृणु क्रमन्त त्वम् । यथा भणसि मनुष्याणामायु.परिमाणं वर्षशतं जीविन् । न चास्ति वर्षपुञ्जी । अयमपि समुदागमस्तद्वदिति ॥

भगवत्यामप्युक्तम्—किं पुनरायुष्मन् सुभूते उत्पन्नो धर्म उत्पद्यते उतानुत्पन्नः ? सुभूतिराह—नाहमायुष्मन् शारिपुत्र उत्पन्नस्य धर्मस्योत्पत्तिमिच्छामि, न चानुत्पन्नस्येति ॥

धर्मसंगीत्यामप्युक्तम्—तथता तथतेति कुलपुत्र शून्यताया एतदधिवचनम् । सा च B
शून्यता नोत्पद्यते न निरुध्यते । आह—यद्येवं धर्माः शून्या उक्ता भगवता, तस्मात्सर्वधर्मा

नोपत्स्यन्ते न निरोत्स्यते । निरारम्भो बोधिसत्त्व । आह-एवमेव कुलपुत्र तथा यथा अभिसंबुध्यसे-सर्वधर्मा नोत्पद्यते न निरुध्यन्ते । आह-यदेतदुक्तं भगवता-संस्कृता धर्मा उत्पद्यन्ते निरुध्यन्ते च, इत्यस्य तथागतभाषितस्य कोऽभिप्राय ? आह-उत्पादनिरोधाभिनिविष्ट कुलपुत्र लोकसंनिवेश । तत्र तथागतो महाकारुणिको लोकस्योत्त्रासपदपरिहारार्थं व्यवहारवशादुक्तवान्-उत्पद्यन्ते निरुध्यते चेति । न चात्र कस्यचिद्धर्मस्योत्पादो न निरोध इति ॥

पुनरत्रैवोक्तम्-तत्र भगवंश्चक्षू रूपेषु न रणति श्रोत्र शब्देषु । यावन्मनो धर्मेषु न रणति, स धर्म । तत्र कथ चक्षू रूपेषु न रणति ? संसर्गाभावात् । न हि चक्षू रूपेण संसृज्यते । यावन्न मनो धर्मेण संसृज्यते । यत्र संसृज्यते तत्र रणति । अद्वितीयस्य भगवन् धर्मस्य रण नास्ति । अद्वितीयाश्च भगवन् सर्वधर्मा । परस्पर न जानन्ति न विजानन्ति न कल्पयन्ति न विकल्पयन्ति । न संभवन्ति न विसंभवन्ति । न हीयन्ते न वर्धन्ते । न रज्यन्ति न विरज्यन्ति । न संसरन्ति न परिनिर्वान्ति । नैते कस्यचित्, नैषां कश्चित् । नैते भगवन् धर्मा उद्विजन्ते, न संक्लिश्यन्ते न व्यवदायन्ते । एवमहं भगवन् जानामि, एवमवबुध्ये । यदप्यहं भगवन्नेवं वदामि-एवमहं जानामि एवमहं बुध्यामीति, आयतनानामेव विकार । न च भगवन्नायतनानामेव भवति-अस्माकमेव विकार इति । यो ह्येव जानाति, स न केनचित्सार्धं विवदति । यन्न विवदति

3 261 तच्छ्रमणधर्ममनुसरतीति । तथा धर्मदर्शनं बुद्धदर्शनं सर्वसत्त्वदर्शनं सर्वसत्त्वहेतुप्रत्ययदर्शनं शून्यतादर्शनमदर्शनम् । अदर्शनं भगवन् सर्वधर्माणां दर्शनं सम्यग्दर्शनमिति ॥

कथमनधिष्ठाना संवृतिर्युक्ता ? कथ पुनरयुक्ता ? यथा असति स्थाणौ पुरुषभ्रान्ति । कस्य पुन शून्यतावादिन परमार्थत स्थाणु सिद्धो यदाश्रया पुरुषभ्रान्ति स्यात् ? अमूला एव च सर्वधर्मास्तत्त्वतो मूलानुपपत्ते ॥

तथा चोक्तमार्यविमलकीर्तिनिर्देशे-अभूतपरिकल्पस्य किं मूलम् ? आह-विपर्यस्ता संज्ञा मूलम् । आह-विपर्यस्ताया संज्ञाया किं मूलम् । अप्रतिष्ठानं मूलम् ? आह-अप्रतिष्ठाया किं मूलम् ? आह-यन्मञ्जुश्रीरप्रतिष्ठानं न तस्य किंचिन्मूलम् । इति ह्यप्रतिष्ठानमूलप्रतिष्ठिता सर्वधर्मा । इति ॥

इयं समासत प्रज्ञापारमिता चित्तशुद्ध्यर्थिना भावयितव्या । भावयित्वा च क्लेशारिपुरण कुशलेन भवितव्यम्, न स्वगृहशूरेण ॥

यथोक्तमार्यसंगीतिसूत्रे-न शून्यतावादी लोकधर्मै संह्रियतेऽनिश्रितत्वात् । न स लाभेन संहृष्यति । अलाभेन न विमना भवति । यशसा न विस्मयते । अयशसा न संकुचति । निन्दया नावलीयते । प्रशंसया नानुलीयते । सुखेन न रज्यते । दुःखेन न विरज्यते । यो ह्येवं लोकधर्मैर्न संह्रियते, स शून्यतां जानीते । इति ॥ तथा शून्यतावादिनो न क्वचिदनुरागो न विराग । यस्मिन् रज्येत, तच्छून्यमेव जानीते, शून्यमेव पश्यति । नासौ शून्यतां जानीते, य क्वचिद्धर्मे रज्यते वा विरज्यते वा । तथा नासौ शून्यतां जानीते, य केनचित्सार्धं विग्रहं विवादं वा कुर्यात् । शून्यमेव जानीते, तच्छून्यमेव पश्यतीत्यादि ॥

एतत्सक्षेपाच्चित्तशोधनम् ॥

अथैनमपि परमविशुद्धिर्धर्मदर्शने सति इह पञ्चकषायसक्लिष्टस्य कल्याणमित्रासादितस्य वा सक्षेपेण तावत्तुत्र यत्न कृत्वा शीघ्र चित्तशुद्धिर्भवति । आत्मबहुमान परावज्ञात्यागेऽनयो मूलमात्मसत्त्वदृष्टि । सा चैतदभ्यासात्सुकर प्रहीयत इति परगौरवमात्मावज्ञा चैव भावनीया —

यदि सत्त्वो यदि स्कन्धा क्षमता सर्वथा स्थिता ।
एकस्य हि परात्मत्व निरुद्ध समवेत्कथम् ॥
निरालम्बनमप्येतदाचरन्त्येव देहिन ।
अनादिकल्पनाभ्यासात्किमभ्यासस्य दुष्करम् ॥
एवमभ्यासत्रयत्वे तुल्ये यस्मात्सुखोदयम् ।
परगौरवमुत्सृज्य स्वसुखायान्यदिष्यते ॥
चिन्तामणिर्यथोक्ताश्च सन्ति गौरवहेतव ।
न तु मे गौरवात्सौख्यमिहापि जनदुर्भगात् ॥
तस्मात्सत्त्वान्तरे यद्वद्रूक्षमत्सरमानिन ।
आत्मस्नेहवतो वृत्तिर्भावयेत्तद्विपर्ययम् ॥
आत्मनो बहुमानोऽय स्तुतिनिन्दादिसेवत ।
वर्धते नारकवशात्सेनान्नरकवह्निवत् ॥
शब्दस्तावदचित्तत्वान्मा स्तौतीति न सभव । B
पर किल मयि प्रीत इत्यय मे मतिभ्रम ॥
तत्तुष्टयैव मम प्रीति सामान्ये न सदास्तु सा ।
तत्सुखेन न चेत्कार्यं तेन तुष्टेन किं मम ॥
अन्यत्र मयि वा प्रीत्या किं हि मे परकीयया ।
न मे परेण तुष्टेन काये सौख्यमिहाण्वपि ॥
एव ज्ञात्वा प्रहातव्या कल्पना निर्निबन्धना ।
अकीर्तिनिन्दासत्कारा एव ज्ञेयाश्च निष्फला ॥
न धर्मो नायुरारोग्य न बल वन्दनादिभि ।
यद्वदुत्त्रास्यमानस्य निकारैरन्यकायिकै ॥
हृष्टस्याथ विषण्णस्य लाभालाभौ समोदयौ ।
विवर्ज्य निष्फल तस्माद्भवेय शैलमानस ॥

सत्त्वत्यागाच्च शीघ्र चित्तविशुद्धिर्भवति इति तत्रापि चिन्त्यते —

निमित्तोद्ग्रहसभूता प्रत्यभिज्ञा पुन पुन ।
उत्पादयत्यनुनय जायते प्रतिघोऽप्यत ॥

प्रतिघानुनयौ यस्य तस्य पापमनारितम् ।
अभ्याख्यानानि चित्राणि मात्सर्यं चेर्ष्यया सह ॥

लाभादिकामता मान इत्याद्यानर्तेने बहु ।
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन सत्तत्र प्रहरेन्मुनि ॥

सादृश्यादन्यदप्येतद्धारिस्रोतोनदीस्यते ।
तदेवेदमिति भ्रान्त्या तरंगे तिष्ठाम्यतो बलात् ॥

नास्तु चैतत्सादृश्य दुःख च जनयिष्यति ।
अह चैतच्च सर्वं च नचिरान्न भविष्यति ॥ इति ॥

आत्मभावपरिशुद्धिश्चतुर्दश परिच्छेद ॥

१५

भोगपुण्यशुद्धिः पञ्चदशः परिच्छेदः ।

शिक्षासमुच्चयस्यात्मशुद्ध्यनन्तरं भोगशुद्धिः संचयाभावात् पृथगिह लेखिता ।

भोगशुद्धिं च जानीयात्सम्यगाजीवशोधनात् ।

यथोक्तमार्योग्रपरिपृच्छायाम्—इह गृहपते गृही बोधिसत्त्वो धर्मेण भोगान् पर्येषते नाधर्मेण । समेन न विषमेण । सम्यगाजीवो भवति न विषमाजीव इति ॥

आर्यरत्नमेघेऽप्युक्तम्—न बोधिसत्त्वो दायकं दानपतिं दृष्ट्वा ईर्यापथमारचयति । कथं नेर्यापथमारचयति ? न शनैर्मन्दं मन्दं क्रमानुत्क्षिपति, न निक्षिपति, युगमात्रप्रेक्षिकया सविश्वस्तप्रेक्षिकया अनाभोगप्रेक्षिकया । एवं कायकुहनां न करोति । कथं वाक्कुहनां न करोति ? न बोधिसत्त्वो लाभहेतोर्लाभनिदानं मन्दभाणी मृदुभाणी न प्रियभाणी भवति । नानुवर्तनवचनानि निश्चारयति ॥ पे० ॥ कथं न चित्तकुहनां करोति ? बोधिसत्त्वो दायकेन दानपतिना वा लाभेन प्रवार्यमाणो वा चाल्पेच्छतां दर्शयति । चित्ते न स्पृहामुत्पादयति । अन्तर्दाह एष कुलपुत्र यद्वाचा अल्पेच्छता चित्तेन लाभकामता । एवं हि कुलपुत्र बोधिसत्त्वः कुहनलपनलाभापगतो भवति ॥ पे० ॥ न बोधिसत्त्वो दानपतिं वा दृष्ट्वा निमित्तं करोति—विघातो मे चीवरेण विघातो मे पात्रेण । विघातो मे ग्लानभैषज्येन । न चं तं दायकं दानपतिं वा किंचित्प्रार्थयते । न वाचं निश्चारयति । एवं हि बोधिसत्त्वो निमित्तलाभापगतो भवति । यावन्न बोधिसत्त्वो दायकं दानपतिं दृष्ट्वा एवं वाचं निश्चारयति—अमुकेनामुकेन वा मे दानपतिना अमुकं वस्तु प्रतिपादितम्, तस्य च मया अमुक उपकारः कृतः । तेन मे शीलवानय-मिति कृत्वा इदं चेदं च दत्तम्, बहुश्रुत इति अल्पेच्छ इति कृत्वा । मया च तस्य कारुण्यचित्तमुपस्थाप्य परिगृहीतम् । पे० । तत्र कायक्षतिर्यदुत लाभहेतोर्लाभनिदानमाधावन-परिधावनं दौःशील्यसमुदाचरणं च । चित्तक्षतिर्यदुत प्रार्थना । लाभिना च ब्रह्मचारिणामन्तिके व्यापादबहुलता । एवं हि बोधिसत्त्वो विषमपर्येष्टिलाभापगतो भवति ॥ पे० ॥ इह बोधिसत्त्वो न तुलाकूटेन न मानकूटेन न विस्रम्भघातिकया न धूर्ततया लाभमुपार्जयति । एवं हि बोधिसत्त्वोऽधर्मलाभापगतो भवति । पे० । ये ते लाभाः स्तौपिकसंसृष्टा वा धार्मिकसंसृष्टा वा सांघिकसंसृष्टा वा अदत्ता वा अननुज्ञाता वा, तान् न प्रतीच्छति, न स्वीकरोति । एवं हि बोधिसत्त्वोऽपरिशुद्धलाभापगतो भवति । यावल्लुब्ध्वा लाभं न ममायते, न धनायते, न संनिधिं करोति, कालानुकालं च श्रमणब्राह्मणेभ्यो ददाति मातापितृमित्रामात्यज्ञातिसालोहितेभ्यः, कालानुकालमात्मना परिभुङ्क्ते, परिभुञ्जानश्चारक्तः परिभुङ्क्ते स्वनध्यवसितः । न चालभ्यमाने लाभे खेदचित्तमुत्पादयति । न परितप्यति । न च दायकदानपतीनामन्तिकेऽप्रसादचित्त-मुत्पादयतीत्यादि ॥

तत्र एवाप्यस्य बोधिसत्त्वस्य भोगशुद्धिरात्मभावशुद्धिवत्परहिताय भवेत् । यथोक्तमार्यविमल-कीर्तिनिर्देशे—पुनरपरं भदन्त शारिपुत्र ये प्रविशन्ति इदं गृहं तेषां समनन्तरप्रविष्टानां सर्वक्लेशा न बाधन्ते । अयं द्वितीय आश्चर्याद्भुतो धर्मः ॥

पुनरत्रैवोक्तम्—अथ ततो भोजनात्सर्वावती सा पर्षत् तृप्ता भूता । न च तद् भोजनं क्षीयते । ॥ 270 यैश्च बोधिसत्त्वैः श्रावकैश्च शक्रब्रह्मलोकपालैस्तदन्यैश्च सत्त्वैस्तद्भोजनं भुक्तम्, तेषां तादृशं सुखं कायेऽवक्रान्तं यादृशं सर्वसुखमण्डिताया लोकधातौ बोधिसत्त्वानां सुखम् । सर्वरोमकूपेभ्यश्च तेषां तादृशो गन्धः प्रवाति, तद्यथापि नाम तस्यामेव सर्वगन्धसुगन्धायां लोकधातौ वृक्षाणां गन्धः ॥

पुनश्चोक्तम्—यैश्च भदन्त आनन्द भिक्षुभिरनवक्रान्तनियामैरेतद्भोजनं भुक्तम्, तेषामेवावक्रान्तनियामानां परिणंस्यति । पे० । यैरनुत्पादितबोधिचित्तैः सत्त्वैः परिभुक्तम्, तेषामुत्पादितबोधिचित्तानां परिणंस्यति । यैरुत्पादितबोधिचित्तैर्भुक्तम्, तेषां नाप्रतिलब्धक्षान्तिकानां परिणंस्यतीति विस्तरः ॥

शून्यताकरुणागर्भचेष्टितात्पुण्यशोधनम् ॥ २१ ॥

उक्तं ह्यार्यगगनगञ्जसूत्रे—यदुत अहंकारविशुद्धं तद्दानं ददाति । ममकारविशुद्धं तद्दानं ददाति । हेतुविशुद्धं तद्दानं ददाति । दृष्टिविशुद्धं तद्दानं ददाति । निमित्तविशुद्धं तद्दानं ददाति । नानात्वविशुद्धं तद्दानं ददाति । विपाकप्रतिकाङ्क्षणाविशुद्धं तद्दानं ददाति । यथा गगनं समविशुद्धं तद्दानं ददाति ॥ पे० । यथा गगनमपर्यन्तम्, एवमपर्यन्तीकृतेन चित्तेन तद्दानं ददाति । यथा गगनं विस्तीर्णमनावरणम्, एवं बोधिपरिणामितं तद्दानं ददाति । यथा गगनमरूपि, एवं सर्वरूपानिश्रितं तद्दानं ददाति । यथा गगनमवेदयितृ, एवं सर्ववेदितप्रतिप्रस्रब्धं दानं ददाति । एवमसंज्ञि असंस्कृतमविज्ञप्तिलक्षणमेवमप्रतिज्ञानं तद्दानं ददाति । यथा गगनं सर्वबुद्धक्षेत्रस्फरणम्, एवं सर्वसत्त्वमैत्रीस्फरणं तद्दानं ददाति । पे० । यथा गगनं सदाप्रकाशम्, एवं चित्तप्रकृतिविशुद्धं तद्दानं ददाति । यथा गगनं सर्वसत्त्वावकाशम्, एवं सर्वसत्त्वोपजीव्यं तद्दानं ददाति । यावद्यथा निर्मितो निर्मिताय ददाति, निर्विकल्पोऽनाभोगः चित्तमनोविज्ञानविगतः सर्वधर्मानप्रतिकाङ्क्षी, एवं द्वयविगमतया मायालक्षणस्वभावविशुद्धं बोधिसत्त्वस्तद्दानं ददाति । यस्येदृशो दानपरित्यागः, प्रज्ञाज्ञानेन च सर्वक्लेशपरित्यागः, उपायज्ञानेन च सत्त्वापरित्यागः, एवं त्यागचित्तः कुलपुत्र बोधिसत्त्वो गगनसमदानो भवति ॥

आर्याक्षयमतिसूत्रेऽप्युक्तम्—नास्ति सत्त्वोत्पीडनादानम् । यावन्नास्ति यथोक्तोनदानम् । यावन्नास्ति सर्वसत्त्वेषु दक्षिणीयावमन्यनादानम् ॥ पे० ॥ नास्ति विकल्पदानम्, यावन्नास्ति याचनकेषूपतप्तदानम्, नास्त्युच्चग्घनोल्लापनदानम्, नास्ति पराङ्मुखदानम्, नास्त्यपविद्धदानम्, नास्त्यस्वहस्तदानम् ॥ पे० ॥ नास्त्यकाल्पिकदानम्, नास्त्यकालदानम्, नास्ति विशस्त्रदानम्, नास्ति सत्त्वविहेठनादानमिति ॥

यत्तर्हि उग्रपरिपृच्छायामुक्तम्—दानपारमिताकालोऽयं यस्य येनार्थस्तस्य तत्प्रदानकालः । अपि तु तथाहं करिष्यामि, मद्यपेभ्य एव मद्यपानं दास्यामि । तांस्तान् स्मृतिसंप्रजन्ये समादापयिष्यामीति ॥

मद्यपानादपि नैरात्म्यज्ञने बोधिसत्त्वे प्रतिघो गरीयान्, सत्त्वसंग्रहहानिश्च । अतोऽन्यप्रसादनोपायासंभवे मद्यं देयमित्यभिप्रायः । शस्त्रादिष्वपि यद्यनुबन्धगुरुलाघवविचारादानमापद्येत, नैवापत्तिरित्यत एव गम्यते । सूत्रेषु तु सामान्येन प्रतिषेधः । इत्युक्ता दानविशुद्धिदिक् ॥

शीलविशुद्धिरार्यगगनगञ्जसूत्रे एवमभिहिता – अविरहितबोधिचित्तता चित्तविशुद्ध्यै, अपगतश्रावकप्रत्येकबुद्धचित्तता प्रामाणिकविशुद्ध्यै । इत्यादि ॥

पुनरपरा शीलविशुद्धि: – शुद्धं गगनं शुद्धं तच्छीलम् । विमलं गगनं विमलं तच्छीलम् । शान्तं गगनं शान्तं तच्छीलम् । अनुन्नतं गगनमनुन्नतं तच्छीलम् । अनुनीतं गगनमनुनीतं तच्छीलम् । यावदच्छेद्यामेद्य गगनमच्छेद्यामेद्यं तच्छीलमित्यादि ॥ अप्रतिहतं गगनं सर्वसत्त्वाप्रतिघचित्तस्य क्षान्तिपरिशुद्धि: । समप्रयोगं गगनं सर्वसत्त्वसमचित्तस्य क्षान्तिपरिशुद्धिरित्यादि ॥ तद्यथापि स्यान्महाशालवनम् । तस्मिन् कश्चिदेवागत्य शालं छिन्द्यात् । तत्र तेषामवशिष्टाना नैवं भवति–एष छिन्नो वयमच्छिन्ना इति । न तेषामनुनयो न प्रतिघ. । न कल्पो न विकल्पो न परिकल्प ॥ एवं क्षान्ति, इयं बोधिसत्त्वस्य परमा गगनसमा क्षान्ति· । [इति] ॥

आर्यरत्नचूडसूत्रे विस्तरमुक्त्वा आह – इदमुच्यते वीर्यम् । तस्य कायपरिशुद्धि· यत्कायस्य प्रतिभासप्रतिबिम्बज्ञानं वाचोऽनभिलाप्यज्ञानम् । चित्तस्यात्यन्तोपशमज्ञानम् । तथा मैत्रीसंनाहसंनद्धो महाकरुणाधिष्ठानप्रतिष्ठित सर्वाकारवरोपेतं शून्यताकाराभिनिर्हृतं ध्यानं ध्यायति । तत्र कतमा सर्वाकारवरोपेता शून्यता ? या न दानविकला । यावन्नोपायविकला । न महामैत्रीमुदितोपेक्षाविकला । न सत्यज्ञानावतारविकला । न बोधिचित्तसत्त्वापेक्षाविकला । नाशयाध्याशयप्रयोगविकला । न दानप्रियवचतार्थक्रियासमानार्थताविकला । न स्मृतिसंप्रजन्यविकला । न स्मृत्युपस्थानसम्यक्प्रहाणर्द्धिपादेन्द्रियबलबोध्यङ्गाष्टाङ्गमार्गविकला । न शमथविपश्यनाविकला ॥ पे० ॥ उपशान्ता च स्वभावेन । अनुपशान्ता च कर्मक्लेशेषु । उपेक्षिका च सर्वधर्माणाम् । अनेक्षिका च बुद्धधर्माणाम् । B
जहा च स्वलक्षणेन । निष्क्रान्ता चाधिष्ठानकार्यतया । अव्यापृता च स्वरसेन । सदा व्यापृता च बुद्धकार्येषु । शीतीभूता चोपशमेन । सदोज्ज्वलिता च सत्त्वपरिपाके । इयमुच्यते सर्वाकारवरोपेता शून्यता ॥ यावदिय कुलपुत्र ध्यानपारमिता चर्यापरिशुद्धिरिति ॥

एतेन प्रज्ञापरिशुद्धिर्वेदितव्या । एव सर्वपुण्येष्विति ॥

तथा आर्यविमलकीर्तिनिर्देशेऽप्युक्तम् – सद्धर्मचक्रप्रवर्तनमहापरिनिर्वाणसंदर्शनगोचरश्च बोधिसत्त्वचर्या अत्यजनगोचरश्च, अयमपि बोधिसत्त्वस्य गोचर । इति ॥

भोगपुण्यशुद्धि पञ्चदशः परिच्छेदः ॥

भद्रचर्याविधिः षोडशः परिच्छेदः ।

इदानीं त्रयाणामपि वृद्धिर्वाच्या । किमर्थम् ?

ग्रहीतारः सुबहवः स्वल्पं चेदमनेन किम् ।
न चातितृप्तिजनकं वर्धनीयमिदं ततः ॥ २२ ॥

अ[ति]तृप्ति तुष्टत्वम् । तत्र आत्मभावरक्षणेन शुद्धिमात्रेण सत्त्वाना जन्यत इत्यर्थः ।

आत्मभावस्य का वृद्धिर्बलानालस्यवर्धनम् ।

B 274 तत्र आर्यरत्नमेघे उक्तम्—न स सत्त्व सत्त्वनिकाये संविद्यते यो बोधिसत्त्वस्य बलेन बल मर्दयेत् । इत्यादि ॥

तस्य कथ वर्धनम् ? यदुक्तमार्यतथागतगुह्यसूत्रे आर्यत्रपालेवैन्द्रदर्शनविस्मिताजातशत्रुपृष्टेन भगवता—दशभिर्महाराज धर्मैः समन्वागतो बोधिसत्त्व एवरूपं बलमवाप्नोति प्रतिलभते । कतमैर्दशभिः ? इह महाराज बोधिसत्त्व काय जीवितं च परित्यजति, न च पुन सद्धर्मं परित्यजति । सर्वसत्त्वाना चावनमति, न च पुनर्मानं बृंहयति । दुर्बलाना च सत्त्वाना क्षमते, न प्रतिघ करोति । जिघत्सिताना च सत्त्वानामग्र वरभोजनं ददाति, भीताना च सत्त्वानामभयं ददाति । ग्लानाना च सत्त्वाना भूतचिकित्सायै उत्सुको भवति । दरिद्रांश्च सत्त्वान् भोगैः संतर्पयति । तथागतचैत्ये च सुधापिण्डलेपनं करोति । आनन्दवचन सत्त्वाना श्रावयति । दरिद्रदुःखिताना च सत्त्वाना भोगसंविभागं करोति । श्रान्तक्लान्ताना च सत्त्वाना भार वहति । एभिर्महाराज दशभिरिति ॥

B 275 अनालस्यवर्धन कतमत् ? यद्वीर्यवर्धनम् । यथोक्त सागरमतिसूत्रे—आरब्धवीर्येण सागरमते बोधिसत्त्वेन भवितव्य सदा दृढपराक्रमेण । तीव्रच्छन्देन बोधिसत्त्वेन भवितव्यमनिक्षिप्तधुरेण । आरब्धवीर्याणां हि सागरमते बोधिसत्त्वानां न दुर्लभा भवत्यनुत्तरा सम्यक्संबोधिः । तत्कस्य हेतो ? यत्र सागरमते वीर्यं तत्र बोधि । कुसीदानां पुन सुदूरविदूरे बोधि । नास्ति कुसीदस्य दान यावन्नास्ति प्रज्ञा, नास्ति कुसीदस्य परार्थ इति ॥

चन्द्रप्रदीपसूत्रेऽप्याह—

उत्पल वारिमध्ये वा सोऽनुपूर्वेण वर्धते । इत्यादि ॥

इय संक्षेपादात्मभाववृद्धि ॥

शून्यताकरुणागर्भाद्दानाद्भोगस्य वर्धनम् ॥ २३ ॥

यथोक्तं वज्रच्छेदिकायाम्—यो बोधिसत्त्वोऽप्रतिष्ठितो दानं ददाति, तस्य पुण्यस्कन्धस्य न सुकरं प्रमाणमुद्ग्रहीतुमिति ॥

महत्यामपि प्रज्ञापारमितायामुक्तम्—पुनरपरं शारिपुत्र बोधिसत्त्वेन महासत्त्वेन अल्पमपि दानं ददता सर्वसत्त्वेषु सर्वाकारज्ञतायामुपायकौशल्यपरिणामनतायामप्रमेयमसंख्येयं कर्तुकामेन

प्रज्ञापारमिताया शिक्षितव्यम् । तथा सर्वसत्त्वाना मनोरथान् परिपूरयितुकामेन यानज्ञातरूपरजत उद्यानराज्यादिभिरुपकरणै प्रज्ञापारमिताया शिक्षितव्यमिति ॥

विना च करुणया न बोधिसत्त्वाना किंचिच्चेष्टितमिति वक्ष्याम । इति सक्षेपाद्भोगवृद्धि ॥

पुण्यवृद्धि सर्ववृद्धीना मूलमिति तदर्थं परिकरबन्ध उच्यते –

कृत्वादावेव यत्नेन व्यवसायाशयौ दृढौ ।
करुणां च पुरस्कृत्य यतेत शुभवृद्धये ॥ २४ ॥

चित्तशुद्धिकालभाविताना व्यवसायादीना प्रयोगारम्भे पुनरामुखीकरणेन दृढतापादनार्थ श्लोक कृत्वेत्यादिपूर्वक एव । आसन्नयुद्धकालानामस्त्रकौशलादरवत्प्रयोगसमकाल दृढीकरिष्यामीति शैथिल्यनिवारणार्थमादिग्रहणम् । तत्र कथ व्यवसाय दृढीकरोति ? यथार्यसुधन [आर्य मैत्रेयमुपसक्रान्त] सम्यक्चर्याणि समर्थ । पूर्वान्तकोटीगतकायप्रणाम । कायसमन्वाहारेण कायबल दृढीकुर्वाण । पूर्वान्तकोटीगतकायचित्तपरिशुद्धिनिष्कारणसासारिकचित्तप्रचारसमन्वाहारेण चित्तमनसिकार निगृह्णन् । पूर्वान्तकोव्यसत्यमलौकिककार्यप्रयुक्तनिष्प्रयोजनपरिस्यन्दसमन्वाहारेण प्रत्युत्पन्नप्रयोजनमहासामर्थ्य निचिन्तयन् । पूर्वान्ताभूतपरिकल्पसमुत्थितवितथमनकल्पसदर्शितमनसिकारसमन्वाहारेण सर्वबोधिसत्त्वचर्यासम्यक्सकल्पाभिसस्कारबल समुत्थापयन् । अतीतात्म भावार्थप्रयोगारम्भविषमतासमन्वाहारेण सर्वसत्त्वारम्भवैशेषिकतया अध्याशयबल दृढीकुर्वाण । अतीतकायसमुदाचारनिरास्वादतासमन्वाहारेण । सर्वबुद्धधर्मप्रतिलाभप्रयोगमहाश्वासप्रतिलम्भेन्द्रिय वेगान् निवर्धयमान । अतीता न्वविपर्यासप्रयुक्तमिथ्याशयप्रयोगसमन्वाहारेण प्रत्युत्पन्नाध्वसम्यग्दर्शनाविपर्याससप्रयुक्तेन बोधिसत्त्वप्रणिधानसमादानेन सततिं परिशोधयन् । पूर्वान्तगतायोगवीर्यारम्भकार्यापरिनिष्पन्नार्थसमादानसमन्वाहारेण प्रत्युत्पन्नबुद्धधर्मसमुदागमप्रत्युपस्थानेन महावीर्यारम्भविक्रमेण कायचित्तसप्रग्रह सजनयमान । पूर्वान्तकोटीपञ्चगत्यपायनिक्षिप्तामपरनिरुपकरणाल्पनिरुपजीव्यसमुच्छ्रयपरिग्रहसमन्वाहारेण सर्वबुद्धधर्मोपस्थापक सर्वजगदुपजीव्यसर्वकल्याणमित्रारागणसमर्थात्मभावपरिग्रहणतया विपुलप्रीतिप्रामोद्यवेगान् निवर्धयमान । प्रत्युपन्नजन्माभिनिर्वृत्त जराव्याधिमरणशोकाकरभूत सयोगवियोगनिधानभूत समुच्छ्रयम् अपरान्तकल्पकोटीगतबोधिसत्त्वचर्याचरणप्रयुक्तस्य सत्त्वपरिपाचनबुद्धधर्मपरिग्रहप्रयुक्तस्य तथागतदर्शन सर्वबुद्धक्षेत्रानुचरणसर्वधर्मभाणकोपस्थानसर्वतथागतशासनसमन्वाहरणप्रयुक्तस्य सर्वधर्मपर्येष्टि सहायभूतस्य सर्वकल्याणमित्रदर्शनसर्वबुद्धधर्मसमुदानयनप्रयुक्तस्य बोधिसत्त्वप्रणिधिज्ञानशरीरस्य हेतुप्रत्ययभूतमवलोक्य अचिन्त्यकुशलमूलेन्द्रियवेगान् विवर्धयमान । इति ॥

आर्याक्षयमतिनिर्देशे महायानसूत्रेऽप्युक्तम् – एको बोधिसत्त्वोऽद्वितीयोऽसहायोऽनुत्तराया सम्यक्सबोधौ सनाह सनह्यति । स वीर्यबलपरिगृहीतेनात्माध्याशयेनापरप्रत्ययश्चात्मबलस्थामबलोद्गत । स एव दृढसनाहसनद्ध यत्किंचित्सर्वसत्त्वाना परिप्रापयितव्यं भविष्यति, तदहं परिप्रापयिष्यामि । यत्सर्वार्या सर्वनयानसप्रस्थिता बोधिसत्त्वा न परिप्रापयिष्यन्ति, तदह परिप्रापयिष्यामि । न मम दान सहायकम्, अह पुनर्दानस्य सहाय । न मम

1 GV

शीलक्षान्तिवीर्यध्यानप्रज्ञा सहायिका, अहं पुनः शीलक्षान्तिवीर्यध्यानप्रज्ञानां सहायः । नाहं पारमिताभिरुपस्थातव्यः, मया पुनः पारमिता उपस्थातव्याः । एवं संग्रहवस्तुषु सर्वकुशलमूलेषु चेरयम् । यावदेकाकिना मया अद्वितीयेन असहायेन वज्रमये महीमण्डे स्थितेन सबलं सवाहनं मारं धर्षयित्वा एकचित्तक्षणसमायुक्तया प्रज्ञया अनुत्तरा सम्यक्संबोधिरभिसंबोद्धव्येति ॥

B 279 आर्यवज्रध्वजसूत्रेऽप्याह—तद्यथापि नाम सूर्यो देवपुत्र उदयमानो न तिष्ठति जात्यन्धदोषेण, न तिष्ठति गन्धर्वनगरदोषेण, न तिष्ठति चतुर्द्वीपलोकधातुभूमिरजोदोषेण, न तिष्ठति राहुसुरेन्द्रदोषेण, न तिष्ठति धूममण्डलदोषेण, न तिष्ठति जम्बूद्वीपक्लेशदोषेण, न तिष्ठति नानाछायादोषेण, न तिष्ठति विषमपर्वतदोषेण, एवमेव बोधिसत्त्वो महासत्त्वः स्मृतिसंप्रजन्यविपुलगम्भीरचेता अदीनसत्त्वो गुणचर्याज्ञानचर्यावसानं यावन्न विवर्तते सत्त्वदौहिल्यदोषैः, न विप्रवसति कुशलमूलपरिणामैः । सत्त्वदृष्टिकालुष्यदोषैर्न निवर्तते । सत्त्वक्षोभचेतोभिर्न दूरीभवति । सत्त्वविनष्टसंतत्या बोधिसंनाहं न विष्कम्भयति । सर्वजगत्परित्राणप्रणिधानस्य सत्त्वकलिकलुषैर्न स्खलना करोति । B 280 यावद्बालजनसमवधानेन न निर्विद्यते परसत्त्वदोषैश्च । तत्कस्य हेतोः ? अनावरणमण्डलमेतदुदयति यदुत सर्वजगद्विशुद्धिविनयाय । पे० । यश्च तेषां सर्वसत्त्वानां दुःखस्कन्धो त्रिविधं चावरणीयं कर्म समुत्थितम्, येन ते आवरणीयेन कर्मणा बुद्धान्न पश्यन्ति, धर्मं न शृण्वन्ति, संघं न जानन्ति, तदहं तेषां त्रिविधमावरणीयं कर्मोपचितं दुःखस्कन्धेन स्वकेन शरीरेणोपाददामि तासु तासु नरकोपपत्तिषु अपायभूमिषु सत्त्वावासेषु च । ते च सर्वसत्त्वास्ततश्च्यवन्ताम् । अहं च दुःखोपादानमुपाददामि, व्यवस्यामि उत्सहे । न निवर्ते न पलायामि नोत्त्रस्यामि न संत्रस्यामि न बिभेमि न प्रत्युदावर्ते न विषीदामि । तत्कस्य हेतोः ? अवश्यं निर्वाहयितव्यो मया सर्वसत्त्वानां भारः । नैष मम कामकारः । सर्वसत्त्वोत्तारणप्रणिधानं मम । मया सर्वसत्त्वाः परिमोचयितव्याः । मया सर्वजगत्समुत्तारयितव्यम् जातिकान्ताराज्जराकान्ताराद् व्याधिकान्ताराच्च्युत्युपपत्तिकान्तारात् सर्वापत्तिकान्तारात् सर्वापायकान्तारात् सर्वसंसारकान्तारात् सर्वदृष्टिगहनकान्तारात् कुशलधर्मप्रणाशकान्तारात् अज्ञानसमुत्थितकान्तारात् । तदेते मया सर्वसत्त्वाः सर्वकान्तारेभ्यः परिमोचयितव्याः । तृष्णाजालसक्ता अविद्यानीवरणावृता भवतृष्णासंप्रयुक्ताः प्रणाशपर्यवसाना दुःखपञ्जरप्रक्षिप्ताश्चारकस्थानिश्रिता अबुधाः प्रतिज्ञाविरुद्धाः संशयभूताः सदा विमतयोऽक्षेमदर्शिनः अपि शरणकुशला भवार्णवे आवर्तमण्डलैकचरणाः । पे० । सर्वसत्त्वानामनुत्तरज्ञानराज्यप्रतिष्ठापनार्थमहं चरामि, नाहं केवलमात्मपरिमोचनाभियुक्तः । सर्वसत्त्वा ह्येते मया सर्वज्ञताचित्तप्लवेन संसारदुर्गादुद्धर्तव्याः, महाप्रपातादभ्युत्क्षेप्तव्याः, सर्वोपद्रवेभ्यः परिमोचयितव्याः, संसारस्रोतसः प्रतारयितव्याः । आत्मना मया सर्वसत्त्वदुःखस्कन्धोऽध्यवसितः । यावदुत्सहेऽहं सर्वापायेषु सर्वलोकधातुपर्यापन्नेषु सर्वदुःखवासमनुभवितुम् । न च मया सर्वसत्त्वाः कुशलमूलैर्वञ्चितव्याः । व्यवस्याम्यहमेकैकस्मिन्नपायेऽपरान्तकोटीगतान् कल्पान् संवसितुम् । यथा चैकापाये तथा सर्वापायनिरवशेषसर्वलोकधातुपर्यापन्नेषु सर्वसत्त्वपरिमोचननिदानम् । तत्कस्य हेतोः ? वरं खलु पुनरहमेको दुःखितः स्याम्, न चेमे सर्वसत्त्वा अपायभूमिप्रपतिताः । मया तत्रात्मा बन्धको दातव्यः । सर्वजगच्च निष्क्रेतव्यं नरकतिर्यग्योनियमलोककान्तारात् । अहं च सर्वसत्त्वानामर्थाय सर्वदुःखवेदनास्कन्धमनेन स्वकेन शरीरेणानुभवेयम् । सर्वसत्त्वनिदानमहं च

सर्वसत्त्वाना प्रातिभाव्यमुत्सहे सत्यवादी प्रत्ययितोऽविसंवादक । न च मया सर्वसत्त्वा परित्यक्ता । तत्कस्य हेतो ? सर्वसत्त्वारम्बणो मम सर्वज्ञताचित्तोत्पाद उत्पन्नो यदुत सर्वजगत्परिमोचनाय । न चाहं रतिकामतया अनुत्तराया सम्यक्संबोधौ संप्रस्थित, नापि पञ्चकामगुणरत्यनुभवनाय, नापि कामविषयनिषेवणाय । न चाहमन्योन्यकामधातुपर्यापन्नरतिव्यूहसमुदानयनाय चरामि बोधिसत्त्वचर्याम् । तत्कस्य हेतो ? अरतयो ह्येता, सर्वलोकरतय । मारविषय एष यदुत कामविषयनिषेवणम् । दुर्बुद्धिसेवितो ह्येष मार्ग । सर्वबुद्धविवर्णितो ह्ययमुपदेश यदुत कामनिषेवणम् । अतश्चैव सर्वदु खस्कन्धस्योत्पाद एव निषेवणम् । अत एव च नरकतिर्यग्योनियमलोकानामुत्पाद । कलहभण्डनविवादक्षोभाश्च सत्त्वानामत एव प्रादुर्भवन्ति । एते च सत्त्वा कामान्निषेवमाणा बुद्धाना भगवता सकाशाद्दूरीभवन्ति । स्वर्गोपपत्तेरप्येते कामा अन्तरायाय संवर्तन्ते, किं पुनरनुत्तरस्य ज्ञानराजस्य सर्वसत्त्वयोगक्षेमस्य । सोऽहमेवमप्रमाणदोषान् कामाना पश्यन् परीत्तानादीप्तान्, तस्मादहमेतन्निदानमचरणताया प्रतिपत्स्ये । पे० । तथा तथैव मया कुशलमूल परिणामयितव्य यथा यथैव सर्वसत्त्वा अत्यन्तसुखमवेदितसुख यावत्सर्वज्ञतासुख प्रतिलभेरन् । मया सारथिना मया परिणायकेन मयोल्काधारिणा मया क्षेमगतिदर्शकेन मया क्षणगतिप्रतिलब्धेन मयोपायज्ञेन मया अर्थविदुषा मया ससारसागरे सर्वज्ञज्ञानयानपात्रमहादेश स्थितेन मया परिणामनकुशलेन मया पारदर्शकेन । पे० । न खलु पुनरस्मिंश्चातुर्महाद्वीपके लोकधातौ यावन्त सत्त्वास्तावन्त एव सूर्या उदागच्छन्ति चातुर्द्वीपकलोकधात्ववभासनाय । अथ च पुनरेक एवैष सूर्य उदागच्छति चतुर्द्वीपावभासनाय । न च तेषा सत्त्वाना चतुर्द्वीपोपपन्नाना स्वकस्वकै शरीरैरवभास प्रादुर्भवति, येन ते दिवसमवल्या जानीयु, स्वकार्य वा परिप्रापयेयु, सस्यानि वा परिपाचयेयु, अहरहर्वा उद्याननगरेषु रतिक्रीडापरिभोगमनुभवेयु । दिशो वा पश्येयु । गमनागमन वा ग्रामनगरनिगमराष्ट्रराजधानीषु कुर्यु । व्यवहारकार्येषु प्रयुज्येरन् । पे० । अथ च पुन सूर्यस्य देवपुत्रस्य उदयत एकस्य सूर्यमण्डलस्याद्वितीयस्य चातुर्द्वीपके लोकधातौ सर्वसत्त्वानामवभास प्रादुर्भवति । एवमेव बोधिसत्त्वस्य महासत्त्वस्य कुशलमूलान्युपार्जयमानस्य कुशलमूल परिणामयमानस्य एव चित्तमुत्पद्यते—नैतेषा सत्त्वाना तत्कुशलमूल विद्यते येन ते आत्मान परित्रायेरन्, क पुनर्वाद परम् । अह पुन सर्वसत्त्वाना कृतश कुशलमूलानि समुदानयामि, कुशलमूल परिणामयामि यदुत सर्वसत्त्वमोचनाय, सर्वसत्त्वानामवभासनाय, सर्वसत्त्वाना ज्ञापनाय, सर्वसत्त्वानामवतारणाय, सर्वसत्त्वाना परिग्रहणाय, सर्वसत्त्वाना परिनिष्पादनाय, सर्वसत्त्वाना प्रसादनाय, सर्वसत्त्वाना प्रह्लादनाय, सर्वसत्त्वाना संशयच्छेदनाय । आदित्यमण्डलकल्पैरस्माभिर्भवितव्यम् । न पर प्रतिकाङ्क्षितव्य । न परस्यावकाशकुशलाय सत्त्वेषु सनाह उत्स्रष्टव्य । न च सर्वसत्त्वानामन्तिकात्सर्वसत्त्वत्राणाध्यवसायो निवर्तयितव्य । न परिणामनया सर्वदु खहत्या विनिवर्तितव्यम् । न परीत्तानि कुशलमूलानि परिग्रहीतव्यानि । न परीत्तया परिणामनया तुष्टिर्भवितव्या । इत्यादि ॥

आर्याक्षयमतिसूत्रेऽप्याह—स न कल्पगणनया वीर्यं पर्येषते—इयत कल्पान् सनत्स्यामि, इयत कल्पान् न सनत्स्यामीति । अपि त्वचिन्त्यमेव सनाह सनह्यति । यावत्

पूर्वा कोटि संसारस्य, यद्येतावदेव रात्रिंदिवं भवेत्, एवंरूपै रात्रिंदिवैः पञ्चदशदैवसिकेन पक्षेण त्रिंशद्दैवसिकेन मासेन द्वादशमासिकेन संवत्सरेण अनया वर्षगणनया यावद्वर्षशतसहस्रेण एकं बोधिचित्तमुत्पादयेयम्, एकं च तथागतमर्हन्तं सम्यक्संबुद्धं पश्येयम्। अनेन प्रवेशेन अनया गणनया गङ्गानदीवालुकासमैश्चित्तोत्पादैस्तथागतदर्शनैश्च एकैकस्यापि सत्त्वस्य चित्तचरितं जानीयाम्। अनेनैव प्रवेशेन अनया गणनया सर्वसत्त्वानां तावद्भिश्चित्तोत्पादैस्तथागतदर्शनैः स्वचित्तचरितानि प्रजानीयाम्। इत्यनवनामीनं संनाहोऽयं बोधिसत्त्वस्य अक्षयः संनाहः। एवं दानादिषु बोधिपाक्षिकमहापुण्यलक्षणेषु च नयः ॥

आर्यरत्नमेघेऽप्युक्तम्—न बोधिसत्त्वः सत्त्वखट्टुङ्कतां सत्त्वदुर्दान्ततां ज्ञात्वा—अलमेभिः सत्त्वैरेवं खट्टुङ्कैरेवं दुर्दान्तैरिति ततोनिदानं परिखिन्नः पराङ्मुखीभूतः परिशुद्धायां लोकधातौ प्रणिधानं करोति। यत्रेदृशानां सत्त्वानां नामापि न शृणुयात्। न च सत्त्वार्थवैमुख्यस्य बोधिसत्त्वस्य परिशुद्धायां लोकधातावुपपत्तिर्भवति। तत्र प्राज्ञो बोधिसत्त्व एवं चित्तमुत्पादयति—तस्मात्सत्त्वधातोर्ये सत्त्वाः स्युः प्रत्यवरा अन्धजडएडमूकजातीया अपरिनिर्वाणधर्मकाः कृत्स्नाः सत्त्वघाती न चिकित्सिताः, सर्वबुद्धैः सर्वबोधिसत्त्वैश्च प्रत्याख्याताः, तेषां मदीये बुद्धक्षेत्रे संनिपातः स्यात्। तानहं सर्वान् बोधिमण्डे निषीद्य अनुत्तरां सम्यक्संबोधिमभिसंबोधयेयम्। एवं हि बोधिसत्त्वस्य चिन्तयतश्चित्तोत्पादे चित्तोत्पादे सर्वमारभवनानि प्रकम्पन्ते। सर्वबुद्धाश्चास्य वर्णवादिनो भवन्तीति ॥

एवं तावत्पुण्यवृद्धिकामेन आशयो दृढीकर्तव्यः। आशयदृढीकरणार्थमधुनोच्यते—

किं पुनरनेन दृढीकृतेनेति विमर्शनिरासाय धर्मसंगीतिसूत्रे गदितम्—आशयो सम्यग् भगवन् बुद्धधर्माणां मूलम्। यस्य पुनराशयो नास्ति, सर्वे बुद्धधर्मास्तस्य दूरे। आशयसंपन्नस्य पुनर्भगवन् यदि बुद्धा न भवन्ति, गगनतलाद्धर्मशब्दो निश्चरति कुड्यवृक्षेभ्यश्च। आशयशुद्धस्य बोधिसत्त्वस्य स्वमनोजल्पादेव सर्वाववादानुशासन्यो निश्चरन्ति। तस्मात्तर्हि भगवन् बोधिसत्त्वेनाशयसंपन्नेन भवितव्यम्। तद्यथा भगवन् यस्य पादौ तस्य गमनम्, एवं भगवन् यस्याशयस्तस्य बुद्धधर्माः। तद्यथा भगवन् यस्योत्तमाङ्गं तस्य जीवितम्, एवमेव भगवन् यस्याशयस्तस्य बुद्धबोधिः। तद्यथा भगवन् यस्य जीवितं तस्य लाभः। एवमेव भगवन् यस्याशयस्तस्य बुद्धत्वलाभः। तद्यथा भगवन् सतीन्धनेऽग्निर्ज्वलति असतीन्धने न
285 ज्वलति, एवमेव भगवन् आशये सति बोधिसत्त्वस्य सर्वबुद्धधर्मा ज्वलन्ति, असत्याशये न ज्वलन्ति। तद्यथा भगवन् सत्स्वभ्रमेघेषु वर्षं वर्षति, असत्सु न वर्षति, एवमेव भगवन्नाशये सति बुद्धधर्माः प्रवर्तन्ते। तद्यथा भगवन् यस्य वृक्षस्य मूलं विपन्नं तस्य पुष्पफलानि न भूयः प्ररोहन्ति, एवमेव भगवन् यस्याशयो विपन्नस्तस्य सर्वे कुशला धर्मा न भूयः संभवन्ति। तस्मात्तर्हि भगवन् बोधिसत्त्वेन बुद्धबोध्यर्थिकेन स्वाशयः सुगृहीतः स्वारक्षितः सुशोधितः स्वधिष्ठितः कर्तव्यः। इति ॥

कोऽयमाशयो नाम? आर्याक्षयमतिसूत्रेऽभिहितः—स खलु पुनराशयोऽकृत्रिमः अकृतकत्वात्। अकृतको निःसाध्यत्वात्। निःसाध्यः सुविदितत्वात्। सुविदितो निर्मायत्वात्। निर्मायः शुद्धत्वात्। शुद्ध ऋजुकत्वात्। ऋजुकः अकुटिलत्वात्। अकुटिलः स्पष्टत्वात्।

स्पष्टं अविषमत्वात् । अविषमं सारत्वात् । सारं अभेद्यत्वात् । अभेद्यो दृढत्वात् । दृढोऽचलितत्वात् । अचलितं अनिश्चितत्वादित्यादि ॥ अयमेव च अधिकाधिकगुणाधिगमप्रवृत्तोऽध्याशय इत्युच्यते ॥

यथा अत्रैवोक्तम्—उत्तरणाध्याशयो विशेषगमनतया इत्यादि ॥

अपि च अध्याशय उच्यते—सौम्यता भूतेषु । मैत्रता सत्त्वेषु । हितचित्तता आर्येषु । कारुण्यमनार्येषु । गौरवं गुरुषु । त्राणतागौरवं गुरुषु । त्राणता अत्राणेषु । शरणता अशरणेषु । द्वीपता अद्वीपेषु । परायणता अपरायणेषु । सहायता असहायेषु । ऋजुता कुटिलेषु । स्पष्टता खटुङ्केषु । अशठता शठेषु । अमाया आगहनचरितेषु । कृतज्ञता अकृतज्ञेषु । कृतवेदिता द्रोहिषु । उपकारिता अनुपकारिषु । सत्यता अभूतगतेषु । निर्मानता स्तब्धेषु । अनिन्दिता सुअनिन्दनाकृतेषु । अनारोचनता परस्खलितेषु । आरक्षणता विप्रतिपन्नेषु । अदोषदर्शनता सर्वोपायकौशल्यचर्यासु । शुश्रूषणता सर्वदक्षिणीयेषु । प्रदक्षिणग्राहिता अनुशासनीषु । इत्यादि ॥

तदेवं व्यवसायाशयौ दृढीकृत्य कारुण्यं पुरस्कृत्य—

यतेत शुभवृद्धये ।

यथोक्तमार्यधर्मसंगीतिसूत्रे—अथ खल्ववलोकितेश्वरो बोधिसत्त्वो महासत्त्वो भगवन्तमेतदवोचत्—न भगवन् बोधिसत्त्वेन अतिबहुषु धर्मेषु शिक्षितव्यम् । एको धर्मो भगवन् बोधिसत्त्वेन स्वाराधितः सुप्रतिविद्धः कर्तव्यः । तस्य सर्वबुद्धधर्मा करतलगता भवन्ति । कतम एकधर्मः ? यदुत महाकरुणा । महाकरुणया भगवन् बोधिसत्त्वानां सर्वबुद्धधर्माः करतलगता भवन्ति । तद्यथा भगवन् येन राज्ञश्चक्रवर्तिनश्चक्ररत्नं गच्छति तेन सर्वो बलकायो गच्छति, एवमेव भगवन् येन बोधिसत्त्वस्य महाकरुणा गच्छति, तेन सर्वे बुद्धधर्मा गच्छन्ति । तद्यथा भगवन् आदित्ये उदिते सत्त्वाः कर्मक्रियासु प्रचुरा भवन्ति, एवमेव भगवन् महाकरुणा यत्रोदिता भवति, तत्रान्यबोधिकरा धर्माः क्रियासु प्रचुरा भवन्ति । तद्यथा भगवन् सर्वेषामिन्द्रियाणां मनसाधिष्ठितानां स्वस्वविषये ग्रहणप्राचुर्यं भवति, एवमेव भगवन् महाकरुणाधिष्ठितानामन्येषां बोधिकराणां धर्माणां स्वस्मिन् स्वस्मिन् करणीये प्राचुर्यं भवति । तद्यथा भगवन् जीवितेन्द्रिये सति अन्येषामिन्द्रियाणां प्रवृत्तिर्भवति, एवमेव भगवन् महाकरुणायां सत्यामन्येषां बोधिकराणां धर्माणां प्रवृत्तिर्भवतीति ॥

आर्याक्षयमतिसूत्रेऽप्याह—तद्यथापि नाम भदन्त शारद्वतीपुत्र पुरुषस्य जीवितेन्द्रियस्य आश्वासप्रश्वासाः पूर्वंगमाः, एवमेव भदन्त शारद्वतीपुत्र बोधिसत्त्वस्य महायानसमुदागतस्य महाकरुणा पूर्वंगमा ॥ पे० ॥ तद्यथापि नाम श्रेष्ठिनो वा गृहपतेर्वा एकपुत्रके गुणवति मनआपं प्रेम, एवमेव महाकरुणाप्रतिलब्धस्य बोधिसत्त्वस्य सर्वसत्त्वेषु मनआपं प्रेमेति ॥

कथमेषा भावयितव्या ? स्वकमेव दुःखं पूर्वानुभूतमनुभूयमानं वा दृष्ट्वा भयं च स्वात्मनि अत्यन्तानिष्टं भावयित्वा, प्रियादिषु मैत्री मैत्रीवता भावयितव्या, प्रसुप्तदुःखस्थानेषु सदा दुःखसागरान्तर्निर्वर्तिनामारब्धनारकदुःखेषु वा ॥

यथोक्तमार्यदशभूमकसूत्रे — तस्यैवं भवति—आश्चर्यं यावदज्ञानसंमूढा बतेमे बालपृथग्जनाः, येषामसंख्येया आत्मभावा निरुद्धा निरुध्यन्ते निरोत्स्यन्ते च । एवं च क्षीयमाणाः कायेन निर्वेद-
288 मुत्पादयन्ति । भूयस्या मात्रया दुःखयन्त्रं विवर्धयन्ति । संसारस्रोतसश्च महाभयान्न निवर्तन्ते । स्कन्धालयं च नोत्सृजन्ति । धातूरगेभ्यश्च न निर्विद्यन्ते । नन्दीरागान्धाश्च नावबुध्यन्ते । षडा-यतनशून्यग्रामं च न व्यवलोकयन्ति । अहंकारममकाराभिनिवेशानुशयं च न प्रजहन्ति । मान-दृष्टिशल्यं च नोद्धरन्ति । रागद्वेषमोहजालं च न प्रशमयन्ति । अविद्यामोहान्धकारं च न विधम-यन्ति । तृष्णार्णवं च नोच्छोषयन्ति । दशबलसार्थवाहं च न पर्येषन्ते । माराशयगहनानु-गताश्च संसारसागरे विविधाकुशलवितर्कग्राहाकुले परिप्लवन्ते । अप्रतिशरणास्तथा संवेगमापद्यन्ते बहूनि दुःखानि प्रत्यनुभवन्त:, यदिदं जातिजराव्याधिमरणशोकपरिदेवदुःखदौर्मनस्योपायासान् । हन्त अहमेषां सत्त्वानां दुःखार्तानामनाथानामत्राणानामशरणानामलयनानामपरायणानामन्धानाम् अविद्याण्डकोशपटलपर्यवनद्धानां तमोभिभूतानामर्थाय एकोऽद्वितीयो भूत्वा तथारूपपुण्यज्ञानसंभारोप-चयं बिभर्मि, यथारूपेण पुण्यज्ञानसंभारोपचयेन संभृतेन इमे सर्वसत्त्वा अत्यन्तविशुद्धिमनु-प्राप्नुयुरिति ॥

289 तथा अत्रैवाह—संसाराटवीकान्तारमार्गप्रपन्ना बतेमे सत्त्वा निरयतिर्यग्योनियमलोकप्रपाता-भिमुखाः कुदृष्टिविषमजालानुप्राप्ता मोहगहनसंछन्ना मिथ्यामार्गवितथप्रयाता अन्धीभूताः परिणायक-विकलाः ॥ पे० ॥ संसारस्रोतानुवाहिनस्तृष्णानदीप्रपन्ना महावेगग्रस्ता अवलोकनासमर्थाः काम-व्यापादविचिकित्साविहिंसावितर्कप्रपातानुचरिताः स्वकायदृष्ट्युदकराक्षसगृहीताः कामगहनावर्तानु-प्रविष्टा नन्दीरागमध्यसंसक्ता अस्मिमानस्थलोच्छन्ना अपरायणा आयतनग्रामानुच्चलिताः कुशलसंभारकविरहिताः, तेऽस्माभिर्महाकुशलमूलबलेनोद्धृत्य निरुपद्रवे अरजसि शिवसर्वज्ञतारत्नद्वीपे प्रतिष्ठापयितव्याः । रुद्धा बतेमे सत्त्वा बहुदुःखदौर्मनस्योपायासबहुले अनुनयप्रतिघप्रियाप्रियविनिबन्धने सशोकपरिदेवानुचरिते तृष्णानिगडबन्धने मायाशाठ्याविद्यागहनसंछन्ने त्रैधातुकचारके । ते अस्माभिः सर्वत्रैधातुकविवेके अभयपुरे सर्वदुःखोपशमे अनावरणनिर्वाणे प्रतिष्ठापयितव्या इत्यादि ॥

एवमेभिः परस्परवृद्धिहेतुभिर्व्यवसायाशयकारुण्यैः पुण्यवृद्धिमारभेत । तत्र तावत्—

भद्रचर्याविधिः कार्यो वन्दनादिः सदादरात् ।

290 आर्योग्रदत्तपरिपृच्छायां हि त्री रात्रेस्त्रिर्दिवसस्य च शुचेः शुचिवस्त्रप्रावृतस्य च त्रिस्कन्ध-कप्रवर्तनमुक्तम् । तत्र त्रयः स्कन्धाः पापदेशनापुण्यानुमोदनाबुद्धाध्येषणाख्याः पुण्यराशित्वात् । तत्र वन्दना पापदेशनायामन्तर्भवति । बुद्धान्नमस्कृत्य उपालिपरिपृच्छायां देशनेति कृत्वा । याचनमध्ये-षणाया एकार्थत्वात् । पूजा तु विभवाभावादनित्येति नोक्ता । मानसी वाचिकी च सूत्रान्तरप्रसिद्ध-त्वान्नोक्ता । त्रयाणां तु वचनात्प्राधान्यं गम्यते । तत्र वन्दना सर्वबुद्धान्नमस्यामीति ॥

आर्याक्षयमतिसूत्रे तु आत्मपरपापदेशनापुण्यसंभारे पञ्चकेन गाथाचतुष्टयेन च यथागीतेश्च स्तोत्रैः । आर्यभद्रचर्यादिगाथाभिर्वा पूजना च ॥

आर्यरत्नमेघे यथोक्तम्—इह बोधिसत्त्वो यानीमानि भवन्ति पुण्यजातानि वा फलजातानि वा अममान्यपरिग्रहाणि, तानि त्रिष्कृत्वा रात्रौ त्रिष्कृत्वा दिवसे बुद्धबोधिसत्त्वेभ्यो निर्यातयति ॥ पे ॥

स यथेमे धूपवृक्षा वा गन्धवृक्षा वा रत्नवृक्षा वा कल्पवृक्षा वा अममा अपरिग्रहास्तानपि त्रिष्कृत्वा रात्रौ त्रिष्कृत्वा दिवसे बुद्धबोधिसत्त्वेभ्यो निर्यातयतीति ॥

आर्यत्रिसमयराजेऽपि — स्थलजा रत्नपर्वताः, जलजा रत्नपर्वताः, स्थलजलजानि रत्नानि दशदिगवस्थितानि, अममान्यपरिग्रहाणि देयानीत्युक्तम् । अनया च दिशा सर्वभैषज्यानि सर्वरसायनानि सर्वसलिलानि अनवद्यानि अप्मण्डलानि सर्वकाञ्चनमण्डलानि । निवृत्तेषु वा लोकधातुषु ये परमरसस्पर्शसंपन्ना भूपर्पटकाः, अमृतलता, अकृष्टोप्ता वा शालयः, सर्वोत्तरकुरुद्वीपेषु परिशुद्धेषु च लोकधातुषु ये रमणीयतराः परिभोगाः ॥

यथा च आर्यरत्नमेघ एवाह — स यानीमानि सूत्रान्तेषु उदारोदाराणि तथागतपूजोपस्थानानि शृणोति, तान्याशयतस्तीव्रेणाध्याशयेन बुद्धबोधिसत्त्वेभ्यः परिणामयतीति ॥

तथा — स विविधानि पूजोपस्थानानि अनुविचिन्तयतीति ॥

देशना पूर्वोक्तैव । आर्याक्षयमतिसूत्रे तु आत्मपरपापदेशना पुण्यसंभारे पठ्यते । अनुमोदना भद्रचर्यागाथया, चन्द्रप्रदीपानुमोदनापरिवर्तेन वा । अध्येषणा भद्रचर्ययैव । परिणामना तु सकलसमाप्तार्यभद्रचर्ययैव । वज्रध्वजपरिणामनां वा पश्येत् ॥

अथवा दशभूमकोक्तानि महाप्रणिधानानि । यथाह — यदुत अशेषनिःशेषानवशेषसर्वबुद्धपूजोपस्थापनाय सर्वाकारवरोपेतमुदाराधिमुक्तिविशुद्धं धर्मधातुविपुलमाकाशधातुपर्यवसानमपरान्तकोटीनिष्ठं सर्वकल्पसंख्याबुद्धोत्पादसंख्या(प्रति)प्रस्रब्धं महापूजोपस्थानाय प्रथमं महाप्रणिधानमभिनिर्हरति — यदुत सर्वतथागतभाषितधर्मनेत्रीसंधारणाय । सर्वबुद्धबोधिसत्त्वपरिग्रहाय । सर्वसम्यक्संबुद्धशासनपरिरक्षणाय । धर्मधातुविपुलमाकाशधातुपर्यवसानमपरान्तकोटीनिष्ठं सर्वकल्पसंख्याबुद्धोत्पादसंख्याप्रतिप्रस्रब्धं सद्धर्मपरिग्रहाय द्वितीयं महाप्रणिधानमभिनिर्हरति — यदुत सर्वबुद्धोत्पादनिरवशेषसर्वलोकधातुप्रसरेषु । तुषितभवनवासमादिं कृत्वा च्यवनचंक्रमणगर्भस्थितिजन्मकुमारक्रीडान्तःपुरवासाभिनिष्क्रमणदुष्करचर्याबोधिमण्डोपसंक्रमणमारधर्षणाभिसंबोध्यध्येषणमहाधर्मचक्रप्रवर्तनमहापरिनिर्वाणोपसंक्रमणाय पूजाधर्मसंग्रहप्रयोगपूर्वंगमं कृत्वा सर्वत्रैककालविवर्तनाय धर्मधातुविपुलमाकाशधातुपर्यवसानमपरान्तकोटीनिष्ठं सर्वकल्पसंख्याबुद्धोत्पादसंख्याप्रतिप्रस्रब्धं यावन्महापरिनिर्वाणोपसंक्रमणाय तृतीयं महाप्रणिधानमभिनिर्हरति । यदुत सर्वबोधिसत्त्वचर्याविपुलमहद्गताप्रमाणासंभिन्नसर्वपारमितासुसंगृहीतं । सर्वभूमिपरिशोधनं साङ्गोपाङ्गनिर्हारं यावत्सलक्षणविलक्षणसंवर्तविवर्तसर्वबोधिसत्त्वचर्याभूतयथावद्भूमिपथोपदेशपारमितापरिकर्माववादानुशासन्यनुप्रदानोपस्तम्भचित्तोत्पादाभिनिर्हाराय धर्मधातुविपुलमाकाशधातुपर्यवसानमपरान्तकोटीनिष्ठं सर्वकल्पसंख्याचर्यासंख्याप्रतिप्रस्रब्धं चित्तोत्पादाभिनिर्हाराय चतुर्थं महाप्रणिधानमभिनिर्हरति । यदुत निरवशेषसर्वसत्त्वधातुरूप्यरूपिसंज्ञासंज्ञिनैवसंज्ञिनासंज्ञिना संस्वण्डजजरायुजसंस्वेदजौपपादुकत्रैधातुकपर्यापन्नषड्गतिसमवसृतसर्वोपपत्तिपर्यापन्ननामरूपसंगृहीताशेषसर्वसत्त्वधातुपरिपाचनाय सर्वबुद्धधर्मावतारणाय सर्वगतिसंख्याव्यवच्छेदनाय सर्वज्ञज्ञानप्रतिष्ठापनाय । धर्मधातुविपुलमाकाशधातुपर्यवसानमपरान्तकोटीनिष्ठं सर्वकल्पसंख्यासत्त्वधातुसंख्याप्रतिप्रस्रब्धं सर्व-

सत्त्वधातुपरिपाचनाय पञ्चमं महाप्रणिधानमभिनिर्हरति । यदुत निरवशेषसर्वलोकधातुविपुलसंक्षिप्तमहद्गताप्रमाणसूक्ष्मौदारिकव्यत्यस्तावमूर्धसमतलप्रवेशसमवसरणानुगतेन्द्रजालविभागदशदिगशेषवैमात्र्यप्रवेशविभागज्ञानानुगमप्रत्यक्षतायै । धर्मधातुविपुलमाकाशपर्यवसानमपरान्तकोटीनिष्ठं सर्वकल्पसंख्यालोकधातुसंख्याप्रतिप्रस्रब्धं लोकधातुवैमात्र्यावतारणाय षष्ठं महाप्रणिधानमभिनिर्हरति । यदुत सर्वक्षेत्रैकक्षेत्र एकक्षेत्र सर्वक्षेत्रैकसमवसरणपरिशोधनम् अप्रमाणबुद्धक्षेत्रप्रभाव्यूहालंकारप्रति-
B 294 मण्डित सर्वक्लेशापनयनपरिशुद्धिपथोपेत अप्रमाणज्ञानाकरसत्त्वपरिपूर्णमुदारबुद्धविषयसमवसरणं यथाशयसर्वसत्त्वसंदर्शनसंतोषणाय । धर्मधातुविपुलमाकाशधातुपर्यवसानमपरान्तकोटीनिष्ठं सर्वकल्पसंख्याबुद्धक्षेत्रसंख्याप्रतिप्रस्रब्धं सर्वबुद्धक्षेत्रपरिशोधनाय सप्तमं महाप्रणिधानमभिनिर्हरति । यदुत सर्वबोधिसत्त्वैकाशयप्रयोगतायै निःसपत्नकुशलमूलोपचयाय एकारम्बणसर्वबोधिसत्त्वसमतायै अविरहितसततसमितबुद्धबोधिसत्त्वसमवधानाय यथेष्टबुद्धोत्पादसंदर्शनाय स्वचित्तोत्पादतथागतप्रभावज्ञानानुगमाय अच्युतानुगामिन्यभिज्ञालम्भाय सर्वलोकधात्वनुविचरणाय सर्वपर्षन्मण्डलप्रतिभासप्राप्तये सर्वोपपत्तिस्वशरीरानुगमाय अचिन्त्यमहायानोपेततायै बोधिसत्त्वचर्याचरणाव्यवच्छेदाय धर्मधातुविपुलमाकाशधातुपर्यवसानमपरान्तकोटीनिष्ठं सर्वकल्पसंख्याचर्यासंख्याप्रतिप्रस्रब्धं महायानावतारणाय अष्टमं महाप्रणिधानमभिनिर्हरति । यदुताविवर्त्यचक्रसमारूढबोधिसत्त्वचर्याचरणाय अमोघकायवाङ्मनस्कर्मणे सहदर्शननियतसर्वबुद्धधर्मप्रतिलम्भाय सहघोषोदाहारज्ञानानुगमाय
B 295 सहप्रसादक्लेशविवर्तनाय महाभैषज्यराजोपमाश्रयप्रतिलम्भाय चिन्तामणिवत्कायप्रतिलम्भाय सर्वबोधिसत्त्वचर्याचरणाय धर्मधातुविपुलमाकाशधातुपर्यवसानमपरान्तकोटीनिष्ठ सर्वकल्पसंख्याचर्यासंख्याप्रतिप्रस्रब्धम् अमोघघोषतायै नवम महाप्रणिधानमभिनिर्हरति । यदुत सर्वलोकधातुष्वनुत्तरसम्यक्संबोध्यभिसंबोधनाय एकवालपथाव्यतिवृत्तसर्वबालपृथग्जनजन्मोपपत्त्यभिनिष्क्रमणविकुर्वणबोधिमण्डधर्मचक्रप्रवर्तनमहापरिनिर्वाणोपदर्शनाय महाबुद्धविषयप्रभावज्ञानानुगमाय सर्वसत्त्वधातुयथाशयबुद्धोत्पादक्षणक्षणावबोधप्रशमप्रापणसंदर्शनाय एकाभिसंबोधिसर्वधर्मधातुनिर्माणस्फरणाय एकघोषोदाहारसर्वसत्त्वचित्ताशयसंतोषणाय महापरिनिर्वाणोपदर्शनचर्याबलाव्युपच्छेदाय महाज्ञानभूमिसर्वधर्मव्युत्थापनसंदर्शनाय धर्मज्ञानर्द्धिमायाभिज्ञासर्वलोकधातुस्फरणाय धर्मधातुविपुलमाकाशधातुपर्यवसानमपरान्तकोटीनिष्ठं सर्वकल्पसंख्याभिसंबोधिसंख्याप्रतिप्रस्रब्धं महायानाभिनिर्हाराय दशम महाप्रणिधानमभिनिर्हरतीति ॥

B 296 एतच्च भावयन् सर्वत्र परिणामयामीति योज्यम् । आर्यावलोकितेश्वरविमोक्षे च यदुक्त तदप्यत्र योज्यम् । एतत्कुशलमूलं सर्वसत्त्वप्रपातभयविगमाय परिणामयामि । सर्वसत्त्वान् सातानिकभयप्रशमनाय सर्वसत्त्वसंमोहभयविनिवर्तनाय परिणामयामि । सर्वसत्त्वबन्धनभयसमुच्छेदाय सर्वसत्त्वजीवितोपरोधोपक्रमभयव्यावर्तनाय सर्वसत्त्वोपकरणवैकल्यभयापनयनाय सर्वसत्त्वाजीविकाभयव्युपशमनाय सर्वसत्त्वाश्लोकभयसमतिक्रमणाय परिणामयामि । सर्वसत्त्वसांसारिकभयोपशमनाय सर्वसत्त्वपर्षच्छारद्यभयविगमाय सर्वसत्त्वमरणभयव्यतिक्रमाय सर्वसत्त्वदुर्गतिभयविनिवर्तनाय सर्वसत्त्वतमोन्धकारविषमगत्यप्रत्युदावर्तनावभासकरणाय परिणामयामि । सर्वसत्त्वाना विसभागसमवधानभयात्यन्तविगमाय सर्वसत्त्वप्रियविप्रयोगभयनिरोधाय सर्वसत्त्वाप्रियसंवासभयापनयनाय

सर्वसत्त्वकायपरिपीडाभयविसंयोगाय सर्वसत्त्वचित्तपरिपीडनभयनिर्मोक्षणाय सर्वसत्त्वदुःखदौर्मनस्योपायाससमतिक्रमणाय परिणामयामीति ॥

संक्षेपतः पुनरियमनुत्तरा परिणामना येयमार्यभद्रचर्यागाथायाम्—

मञ्जुशिरी यथ जानति शूरः सो च समन्ततभद्र तथैव ।
तेषु अहं अनुशिक्षयमाणो नामयमी कुशलं इमु सर्वम् ॥
सर्वत्रियध्वगतेभि जिनेभिर्या परिणामन वर्णित अग्रा ।
ताय अहं कुशलं इमु सर्वं नामयमी वरभद्रचरीये ॥ इति ॥

॥ इति शिक्षासमुच्चये भद्रचर्याविधिः षोडशमः परिच्छेदः समाप्तः ॥

1 G. V. p. 547, sts. 55–56.

१७

वन्दनानुशंसा सप्तदशः परिच्छेदः ।

B 298 उक्तो वन्दनादिविधि । तेन पुण्यवृद्धिर्भवतीति कुतो गम्यते ? आर्यावलोकनसूत्रात् । एवं हि तत्रोक्तम्—

वर्जयत्यक्षणान्यष्टौ य इमे देशिता मया ।
क्षण चारागयत्येक बुद्धोत्पाद सुशोभनम् ॥
वर्णवान् रूपसपन्नो लक्षणै समलङ्कृत ।
स्थाम्ना बलेन चोपेतो नासौ कौसीद्यमृच्छति ॥
आढ्यो महाधनश्चासौ अधृष्य पुण्यवानपि ।
आराग्य लोकप्रद्योत सत्करोति पुन पुन ॥
श्रेष्ठीकुलेषु स्फीतेषु स आढ्येषूपपद्यते ।
भवेदानपति शूरो मुक्तत्यागो ह्यमत्सरी ॥
राजा भवेद्धार्मिकोऽसौ चतुर्द्वीपेश्वर प्रभु ।
प्रशासयेन्मही कृत्स्ना समुद्रगिरिकुण्डलाम ॥
महर्द्धिकश्चक्रवर्ती सप्तरत्नसमन्वित ।
राज्ये प्रतिष्ठितो बुद्धान् सत्करोति पुन पुन ॥
च्युतश्चास्माद्गत स्वर्गं प्रसन्नो जिनशासने ।
शक्रो भवति देवेन्द्र ईश्वरो मेरुमूर्धनि ॥
न शक्य भाषता वर्णं क्षपयितु कल्पकोटिभि ।
य स्तूप लोकनाथस्य नर कुर्यात्प्रदक्षिणम् ॥
B 299 न जातु सोऽन्ध खञ्जो वा कल्पानामपि कोटिभि ।
उत्पाद्य बोधिचित्त य शास्तु स्तूप हि वन्दते ॥
दृढवीर्यो दृढस्थामो वीरश्च दृढविक्रम ।
कौशल्य गच्छति क्षिप्र कृत्वा स्तूपप्रदक्षिणम् ॥
यो बुद्धकोटिनियुतशतसहस्रान्
कल्पान कोटी च तुलिय सत्करेया ।
यश्चेह कल्पे चरमक घोरकाले
वन्देय स्तूप बहुतर तस्य पुण्यम् ॥
अग्रो हि बुद्धो अतुलिय दक्षिणीयो
अग्रा चरित्वा चरियविशेषप्राप्त ।
तस्येह पूजा करिय नरर्षभस्य
विपाक श्रेष्ठो भवति अतुल्यरूप ॥

इतश्च्युत्वा मनुष्येभ्यस्त्रायस्त्रिंशेषु गच्छति।
विमानं लभते तत्र विचित्रं रत्नामयम्॥
कूटागारं स्वयं दत्वा अप्सरोगणसेवितः।
मालां स्तूपे संप्रदाय त्रायस्त्रिंशेषु जायते॥
अष्टाङ्गजलसंपूर्णां सुवर्णसिकताश्रिताम्।
वैडूर्यस्फटिकैश्चैव दिव्यां पुष्करिणीं लभेत्॥
भुक्त्वा च ता रतिं दिव्या आयुः सपूर्य पण्डितः।
च्युत्वा च देवलोकात्स मनुष्यो भवति भोगवान्॥
जातिकोटिसहस्राणि शतानि नियुतानि च।
सत्कृतः स्याच्च सर्वत्र चैत्ये मालां प्रदाय च॥
चक्रवर्ती च राजासौ शक्रश्च भवतीश्वरः।
ब्रह्मा च ब्रह्मलोकस्मिन् चैत्ये मालां प्रदाय च॥
पट्टप्रदानं दत्वा तु लोकनाथस्य तायिनः।
सर्वेऽस्यार्था समृध्यन्ति ये दिव्या ये च मानुषाः॥
[त्यजेद्धीनानकुशलान् न स तत्रोपपद्यते।]
मालाविहारं कृत्वा च लोकनाथस्य धातुषु।
अमेयपरिवारेण राजा भूयान्महर्द्धिकः॥
प्रियः स दयितश्चासौ सत्कृतश्च प्रशासितः।
देवानामथ नागानां ये लोकेऽस्मिंश्च पण्डिताः॥
यत्रासौ जायते वीरः पुण्यतेजःसुदीपितः।
ते कुलाः सत्कृता भोन्ति राष्ट्राणि नगराणि च॥
यः सर्षपात् सूक्ष्मतरं गृहीत्वा
धूपेय धूपं भगवति चैत्यकेषु।
तस्यानुशंसान् शृणुत प्रभाषतो मे
प्रसन्नचित्ता जहिय खिलं मलाश्च॥
स पुण्यवांश्चरति दिशः समन्ता-
दारोग्यप्राप्तो दृढमतिरप्रमत्तः।
विनेति शोकं विचरति चारिकायां
प्रियो मनापो भवति महाजनस्य॥
राज्यं च लब्ध्वा जिनवरु सत्करोती
महानुभावो विदु चक्रवर्ती।

सुवर्णवर्णो विचित्रलक्षणै
मनोज्ञगात्र् लभि संस्त्तोने ।
जातमात्रो लभते श्रेष्ठगात्र्
दिव्यविशिष्ट सुरुचिर यशशिनाथ ॥
मोती सुगसुगाय मनेष्ट्य स्तूप नायस्य चीवरै ।
यथीवरेण चैत्येषु कुर्यात् पूजामतुग नायकानाम् ।
तस्येह मोती असदृशु आत्मभावो
द्वात्रिंशतीभि परचित लक्षणेभि ॥
पाणीनडु सुरचिर मुक्तहारा
प्रादुर्भवन्ती विविध अनन्तकल्पा ।
सिंहलता सुरुचिरवर्णमूला
वेष्टित्व स्तूप भगवत चीवरेभि ॥
दत्वा पताका भगवत चैतियेषू
छन्द जनित्वा तथ सिय बुद्धगेहे ।
स पूजनीयो भवति महाजनस्य
चरतु श्रेष्ठो निनचारिकाये ॥
सुवर्णवर्णो भवति सि आत्मभावो
लाभी स मोती सुरुचिरचीवराणाम् ।
कर्पासिकाना सुसहितकम्बलाना
दुकूलवाना तथ यरकौशकानाम् ॥
ध्वज ददित्वा हतरजि सत्वसारे
धनं प्रभूत प्रतिलभि नचिरेण ।
प्रभूतकोषो भवति अनन्तप्रज्ञो
परिवार तस्य भवत्यदीनचित्त ।
न चित्तशूल जनयति सो परस्य
प्रसादचित्त सद अप्रमत्त ॥
न तस्य अग्नि क्रमति विष न शस्त्र
उद्वीक्षणीयो भवति महाजनस्य ।
अधो उपादाय च विभवाग्रु यावत्
303 जाम्बूनद तेन भवति बुद्धक्षेत्रम् ॥
शक्य क्षयेतु आयु श्रिय एवरूपा
न बुद्धस्तूपे धरयत एकदीपम् ।

न तस्य कायो भवति अवर्णिताङ्गो
दृढांसु भोती परिघभुजो अछम्भी ।
आलोकप्राप्तो विचरति सर्वलोके
ददित्व दीपं भगवत चेतिकेषु ॥
यदि बुद्धक्षेत्रा नियुतशता सहस्रा
भरेयु पूर्णा शिखगतसर्षपेभि ।
शक्यं गणेतुं तुलयितु भाषितुं वा
न तथागतेषू धरयितु एकदीपम् ॥
अलंकरित्वा सुरुचिरदर्शनीय
यो देति छत्र भगवत चेतिकेषु ।
तस्येह भोत्यसदृश आत्मभावो
द्वात्रिंशतीभिः कवचित लक्षणेभि ॥
येभिर्जिनस्य प्रतपत आत्मभावो
रूपं विशिष्टं यथरिव काञ्चनस्य ।
जाम्बूनदो वा सुरुचिरदर्शनीया
अभिकीर्ण [पुण्येभि] कुसुमिन लक्षणेभिः ॥
अभिज्ञप्राप्तो भवति महायशाख्यः
चरति श्रेष्ठावरचारिकायाम् ।
न भोगहानिर्भवति कदाचिदस्य
देवान भोति गुरुकृत पूजितश्च ॥
न कामभोगे रमति कदाचि धीरो B
विशुद्धशील. सकुशलब्रह्मचर्य ।
समादयित्वा वनुपवने उषित्वा-
ऽभियुक्तिध्यानो भवति विशेषप्राप्त ॥
न ज्ञानहानिर्भवति कदाचिदस्य
बोधिचित्तं विजहति सो कथंचिन् ।
मैत्रीविहारी भवति अदीनचित्तो
ददेह छत्रं भगवत चेतिकेषु ॥
वाचेन पूजां नरवृषभस्य कृत्वा
न शोकशल्यवश जातु भोति ।
मनोज्ञघोषो भवति मनुष्यलोके
स्वराङ्ग तस्याविकल [वि]शुद्ध भोति ॥

विशुद्धचक्षुर्भवति स सप्रजन्या
  विशुद्धश्रोत्रो भवति उदग्रचित्त ।
घ्राणेन्द्रिय परम उत्तप्त भोति
  वादित्व वाद्य भगवत चेतिकेषु ॥

जिह्वास्य भोति सुरुचिर दर्शनीया
  सुसूक्ष्म मृद्वी रुचिर मनोज्ञघोषा ।
रक्ता प्रवाला यथरिव देवताना
  स्वराङ्गकोटीनर सृजनेऽप्रमेयाम् ॥

न जातु भोती उरगु अजिह्वको वा
  न खञ्जकुब्जो नापि च नामिताङ्ग ।
विशिष्ट भोती सुरुचिर आत्मभावो
  वादित्व वाद्य भगवत चेतिकेषु ॥

न जातु कश्चिज्जनयेऽप्रसाद
  देवो च नागो मनुज महोरगो वा ।
आश्वासप्राप्तो विचरति सर्वलोके
  वादित्व वाद्य भगवत चेतिकेषु ॥

कल्पान कोटी नियुत [शता] सहस्र
  विशिष्टकायो भवति अनिन्दिताङ्ग ।
प्रासादिकोऽसौ यत्रचित लक्षणेभि
  संशोध्य स्तूप भगवत निर्वृतस्य ॥

3 305 विमान श्रेष्ठ लभति मनोज्ञगन्धं
  दिव्यं विशिष्ट सुरुचिरचन्दनस्य ।
न जातु तृष्णा जनयति सो कदाचिन्
  संशोध्य स्तूप भगवत निर्वृतस्य ॥

प्रत्युपकाले जिनवरशासनस्मिन्
  न जातु भोती उपपन्न जम्बुद्वीपे ।
स्वर्गे स भोति प्रतिष्ठित तस्मि काले
  गन्धानुलेप ददिय जिनस्य स्तूपे ॥

दुर्गन्धिकामानशुचिजुगुप्सनीयान्
  वर्जेति नित्य प्रतिभिन्न शीलस्कन्धे ।
चरी स नित्यमिमु वर ब्रह्मचर्यं
  गन्धानुलेप करिय जिनस्य स्तूपे ॥

अभ्युत्क्षिपित्वा जिनचेतिकेभ्य
निर्माल्य शुष्क प्रमुदितवेगजात ।
व्रजेत कामान् दु खदवैरघोरान्
आरागयेच्छ्रत्रमुसार्थवाहान् ॥

H 307 प्रासादिको भोति विशुद्धकाय
उद्वीक्षणीयो बहुजनपूजनीय ।
न तस्य राजापि प्रदुष्टचित्त
यो जीर्णपुष्पानपनेय चैत्ये ॥

कुमार्ग सर्वं पिथित अपायभूमि
स शीलस्कन्धे स्थित बोधिसत्त्व ।
अवतारयित्वा जिनचेतिकेभ्य
पुष्प च प्रागन्यनरे प्रदत्तम् ॥

शोकाश्च दोषान् विजहात्यमत्तो
रोगानशेषान् विजहात्यनेकान् ।
आश्वासप्राप्तश्च अनन्तकल्पान्
यो जीर्णपुष्पानपनेति चैत्ये ॥

बुद्धश्च भोत्यसदृशदक्षिणीयो
अतुल्यप्राप्तो नरमरुपूजनीय ।
अलङ्कृतो भवति विशुद्धकाय
यो जीर्णपुष्पानपनेति चैत्ये ॥

दद्याच्च य सुरुचिर दिव्य पुष्प
मान्दारवानप्यथ पाटल वा ।
निर्माल्यक योऽपनयेत चैत्ये
विपाक श्रेष्ठोऽस्य भवेदतुल्य ॥

य प्राञ्जलि प्रणमति नाथस्तूप
छन्द जनित्वा च स बुद्धलोके ।
सो भोति लोके गुरुरतु सत्कृतश्च
प्रासादिको भवति सुदर्शनीय ॥

तस्येह राज्य निपतति सर्वलोको
देवासुरा नागमनुष्यनाथ ।
सर्वा सहस्रा कुसुमित लोकधातु
प्रशास्ति राज्ञो वश ईश्वराश्च ॥

ये तस्य राज्ये स्थित भोन्ति सत्त्वा
　स्थापेय सर्वानिमकल्प बुद्धज्ञाने।
अपायभूम्यस्त्यक्ता भवन्ति
　करोति चैषा परमसुश्रेष्ठमर्थम्॥
परिचारोऽस्य भवति मनोज्ञघोष
　पुण्यैरुपेत स्मृतिमतिपूजनीय।
आश्वासप्राप्तो विचरती जीवलोके
　सदाभिप्राय जनयति श्रेष्ठप्रीतिम्॥
परिचार भोत्यस्य स्वराङ्गशुद्ध
　ज्ञायेत सर्वैर्मधुर प्रशान्तवाक्य।
न तस्य कश्चिज्जनयति चेश्वरत्व
　विलोकनीयो भवति महाजनस्य॥
दानप्रमोद प्रियतार्थचर्या
　समानार्थता जनयति महाजनस्य।
आक्रुष्ट सन्तो जनयेत रोष
　य प्राञ्जलि प्रणमति बुद्धरूपम्॥
देवेन्द्र भोत्युपगत स्वर्गलोके
　मनुष्यको भवति नरस्य राजा।
न पारिहाणिर्भवति कदाचिदस्य
　यो अञ्जलीभिर्नमतीह स्तूपम्॥
नासावपाये प्रपतेत जातु
　हीनाश्च वर्जेत स काम लोके।
आढ्यो धनी भोति प्रभूतकोशो
　योऽञ्जलीभिर्नमतिह बुद्धस्तूपम्॥
सूरतचर्या न कदाचिदस्य
　नास्यान्तरायो भुवने भुवने(?)।
सत्त्वाश्च तृप्ता मुदितास्य भोन्ति
　य मस्तुकी गुणवती [illegible]॥
य पुष्पमुष्टि गृहीत्व प्रसन्नचित्त
　प्रसादतोऽवकिरति लोकनाथे।
स पुष्पवान् भवति मनुष्यलोके
　राज्ये च स्थित भोन्ति नरर्षभो॥

शोभा न दोषा खिलमल नास्य भोति
अतुल्यतासश्च सुसस्थिताङ्ग ।
आलोकनीयश्च महाजनस्य
व्रजेत कामान् भयकर वैरघोरान् ॥ इति ॥

आर्यमहाकरुणा[पुण्डरीक]सूत्रेऽप्युक्तम्--तिष्ठतु तावदानन्द यो मा समुख सत्कुर्यात् । तिष्ठतु मे शरीरस्य पूजा सर्षपफलमात्रेषु धातुषु । तिष्ठतु मामुद्दिश्य कृतेषु स्तूपेषु सत्कार । ये केचिदानन्द बुद्धमालम्ब्य अन्तश एकपुष्पमप्याकाशे क्षेप्स्यन्ति, तस्य पुण्यस्कन्धस्य यो विपाक , सचेदाननादि ससारो यस्य पूर्वा कोटिर्न प्रज्ञायते, तावत कल्पान् ससरता तेषा शक्रत्व ब्रह्मत्व चक्रवर्तित्वम्, न शक्यस्तत्पर्यन्तोऽधिगन्तुम् । तिष्ठतु बुद्धालम्बनता अन्तश आकाशेऽप्येकपुष्पनिक्षेप , सचेदन्तश स्वप्नान्तरगता अपि सत्त्वा बुद्धमालम्ब्य आकाशे एकपुष्पमपि क्षेप्स्यन्ति, तदप्यह कुशलमूल निर्वाणपर्यवसान वदामीति ॥

उक्त च आर्यबृहत्सागरनागराजपरिपृच्छायाम्-- अष्टाभिर्भुजगाधिपते धर्मै समन्वागता बोधिसत्त्वा सततसमित बुद्धसमवधान प्रतिलभन्ते। कतमैरष्टाभि [1] बुद्धबिम्बदर्शनसत्त्वसमादापन तया। तथागतप्रतिमाकारणतया । तथागतस्याभीक्ष्ण वर्णभाषणतया । तथागतदर्शनसर्वसत्त्व-समादापनतया । यत्र च बुद्धक्षेत्रे तथागतश्रव शृण्वन्ति, तत्र प्रणिधानमुत्पादयन्ति । नचावलीनसततयो भवन्ति। उदारसततिकाश्च बुद्धज्ञानमभिलषन्ते इति ॥

कि पुन पुण्यवृद्ध्यर्थिनो बुद्धसमवधानेन प्रयोजनभूतम्, यस्य गुणपर्यन्तमसर्वज्ञो नाधिगच्छेत् । यथा आर्यगण्डव्यूहे सवर्णितम्--

B 310 सुदुर्लभो बुद्धशब्द कल्पकोटिशतैरपि ।
कि पुनर्दर्शन सर्वकाङ्क्षाच्छेदनमुत्तमम् ॥
सुदृष्टो लोकप्रद्योत सर्वधर्मगतिं गत ।
पुण्यतीर्थ त्रैलोक्यस्य सर्वसत्त्वविशोधनम् ॥
महत्पुण्यमय क्षेत्रमुदित ज्ञानमण्डलम् ।
भासयत्यमित लोक पुण्यस्कन्धविवर्धनम् ॥
छेदनो दु खजालस्य ज्ञानस्कन्धविशोधन ।
न दुर्गतिभय तेषा यैरिहाराधितो जिन ॥
विपुल जायते चित्त पश्यता द्विपदोत्तमम् ।
प्रज्ञाबलमनन्तेय जायते चन्द्रभास्वरम् ॥

पुनरत्रैवाह--
अर्थाय सर्वसत्त्वानामुत्पद्यन्ते तथागता ।
महाकारुणिका वीरा धर्मचक्रप्रवर्तका ॥

---

1 G V p 31-32

प्रतिकर्तुं कथ शक्य बुद्धाना सर्वदेहिभि ।
सत्त्वार्थेष्वभियुक्ताना कल्पकोटिशतैरपि ॥
कल्पकोटिं वर पक्व त्र्यपाये भृशदारुणे ।
न त्वेवादर्शन शास्तु सर्वसङ्गनिवर्तिन ।
यावन्त्य सर्वलोकस्मिन्नपायगतय पृथक् ।
वर तत्र चिर वासो बुद्धानामश्रुतिर्न च ॥
किं कारणमपायेषु निवासश्चिरमिष्यते ।
यत्कारण जिनेन्द्रस्य दर्शन ज्ञानवर्धनम् ॥
छिद्यन्ते सर्वदु खाणि दृष्ट्वा लोकेश्वर जिनम् ।
सभवत्यवतारश्च ज्ञाने सबुद्धगोचरे ॥
क्षपयत्यावृती सर्वा दृष्ट्वा बुद्ध नरोत्तमम् ।
वर्धयत्यमित पुण्य येन बोधिरवाप्यते ॥ इति ॥

तदेवमस्ति पुण्यवृद्धौ बुद्धसमन्वधानेन प्रयोजनम् । अपि च प्रतिमामात्रदर्शनमपि तावदपरिमितफल तथागतानाम्, किं पुन स्वरूपेण ? उक्त हि आर्यश्रद्धाबलाधानावतारमुद्रासूत्रे—

य कश्चिन्मञ्जुश्री कुलपुत्र कुलदुहिता वा सर्वलोकधातुरजोपमाना प्रत्येकबुद्धाना दिने दिने शतरसमाहार दद्यात् दिव्यानि च वस्त्राणि, एव ददद्गङ्गानदीवालुकोपमान् कल्पान् दद्यात्। यश्चान्यो मञ्जुश्री कुलपुत्र कुलदुहिता वा चित्रकर्मलिखित वा पुस्तकर्मकृत वा बुद्ध पश्येत्, अय ततोऽसख्येयतर पुण्य प्रसवति । क पुनर्वादो योऽञ्जलिप्रग्रह वा कुर्यात्, पुष्प वा दद्यात्, धूप वा गन्ध वा दीप वा दद्यात् । अयमेव ततोऽसख्येयतर पुण्य प्रसवतीति ॥

आर्यबोधिसत्त्वपिटकेऽपि पुण्यवृद्ध्युपाय उक्त—यस्तथागतचैत्य शोधयति, स चतस्रोऽग्रा प्रणिधानविशुद्धीरनुप्राप्नोति । कतमाश्चतस्र ? अग्रा रूपप्रणिधानविशुद्धिम्, अग्रा दृढ समादानप्रणिधानविशुद्धिम्, अग्रा तथागतदर्शनप्रणिधानविशुद्धिम्, अग्रा लक्षणसपत्प्रणिधान विशुद्धिमिति ॥

पुनरत्रैवाख्यातम्—तथागतचैत्येषु पुष्पावरोपण गन्धानुलेपन कृत्वा अष्टाववैकल्यता अनुप्राप्नोति । कतमा अष्टौ ? न रूपविकलो भवति । न भोगविकल । न परिवार विकल । न शीलविकल । न समाधिविकल । न श्रुतविकल । न प्रज्ञाविकल । न प्रणिधानविकल । इति ॥

उक्त च आर्यरत्नराशिसूत्रे—ये त्रिभवपर्यापन्ना सत्त्वास्ते सर्वे प्रत्येक तथागतस्तूपान् कारयेयुरेवरूपानुच्चैस्त्वेन तद्यथा सुमेरु पर्वतराज । ताश्च गङ्गानदीवालिकासमान् कल्पान् प्रत्येक सर्वसत्कारै सत्कुर्यु । यश्च बोधिसत्त्वोऽविरहितसर्वज्ञताचित्तेनैकपुष्पमभ्यारोपयेत्, अय तस्मात्पूर्वकात्पुण्यस्कन्धाद्बहुतर पुण्य प्रसवेत् ॥

अत्रैवोक्तम्—ये खलु पुनस्त्रिसाहस्रमहासाहस्रे लोकधातौ सत्त्वास्ते सर्वे महायानसप्रस्थिता भवेयु । सर्वे च चक्रवर्तिराज्यसमन्वागता भवेयु । एकैकश्च राजा चक्रवर्ती महासमुद्रप्रमाण

दीपस्थालीं कृत्वा सुमेरुमात्रां वर्तिमादीप्य प्रत्येकमेकरूपां दीपपूजां तथागतचैत्येषु प्रवर्तयेत् । यश्च अभिनिष्क्रान्तगृहावासो बोधिसत्त्वस्तैलप्रक्षिप्तां वर्तिं कृत्वा आदीप्य तथागतचैत्ये धारयेत्, अस्यास्तैलप्रक्षिप्ताया वर्तेरेतत्पूर्वकं प्रदीपदानं शततमीमपि कलां नोपैति । यावदुपनिषदमपि न क्षमत इति । पेयालं । ये च खलु पुनस्ते राजानश्चक्रवर्तिनो बुद्धप्रमुखं भिक्षुसंघं सर्वसुखोपधानैः सत्कुर्युः, यश्चाभिनिष्क्रान्तगृहावासो बोधिसत्त्वः पिण्डपात्रं चरित्वा पात्रपर्यापन्नं परेषां संविभज्य परिभुञ्जीत, इदं ततो बहुतरं च महार्घतरं च । यच्च ते राजानश्चक्रवर्तिनः सुमेरुमात्रं चीवरराशिं बुद्धप्रमुखाय भिक्षुसंघाय दद्युः, यश्चाभिनिष्क्रान्तगृहावासो बोधिसत्त्वस्त्रिचीवरं बहिर्धा महायानसंप्रस्थिताय बुद्धप्रमुखाय भिक्षुसंघाय वा तथागतचैत्ये वा दद्यात्, इदं भिक्षोश्चीवरदानमेतत्पूर्वकं चीवरराशिमभिभवति । यच्च ते राजानः प्रत्येकं सर्वं जम्बुद्वीपं पुष्पसंस्तृतं कृत्वा तथागतचैत्ये निर्यातयेत्, यश्चाभिनिष्क्रान्तगृहावासो बोधिसत्त्वः अन्तश एकपुष्पमपि तथागतचैत्ये आरोपयन्, अस्य दानस्यैतत् पूर्वकं दानं शततमीमपि कलां नोपैति, यावदुपनिषदमपि नोपैतीति ॥

3 313 आर्यानुपूर्वसमुद्गतपरिवर्तेऽपि देशितम्—चतुर इमान् भद्रानुशंसान् पश्यन् बोधिसत्त्वस्तथागतपूजायामुत्सुको भवति । कतमांश्चतुरः ? अग्रश्च मे दक्षिणीयः पूजितो भविष्यति, मां च दृष्ट्वा अन्येऽपि तथा शिक्षिष्यन्ति, तथागतं च पूजयित्वा बोधिचित्तं दृढं भविष्यति, द्वात्रिंशता च महापुरुषलक्षणानां समुखदर्शनेन कुशलमूलमुपचितं भविष्यति । इमांश्चत्वारः [इति]॥

इदं च निरुत्तरं तथागतपूजोपस्थानम् । यथोदाहृतमार्यसागरमतिपरिपृच्छासूत्रे—त्रीणीमानि सागरमते तथागतस्य निरुत्तराणि पूजोपस्थानानि । कतमानि त्रीणि ? यच्च बोधिचित्तमुत्पादयति । यच्च सद्धर्मं परिगृह्णाति । यच्च सत्त्वेषु महाकरुणाचित्तमुत्पादयतीति ॥

निर्दिष्टमप्यार्यरत्नमेघे—दशभिः कुलपुत्र धर्मैः समन्वागता बोधिसत्त्वा अनुपलिप्ता गर्भमलेन जायन्ते । कतमैर्दशभिः ? यदुत तथागतप्रतिमाकरणतया । जीर्णचैत्यसंस्करणतया । तथागतचैत्येषु गन्धविलेपनानुप्रदानेन । तथागतप्रतिमासु गन्धोदकस्नानानुप्रदानेन । तथागतचैत्येषु संमार्जनोपलेपनानुप्रदानेन । मातापितॄणां कायपरिचर्याचरणेन । आचार्योपाध्यायानां कायपरिचर्याचरणेन । सब्रह्मचारिणां कायपरिचर्याचरणेन । तच्च निरामिषेण चित्तेन न सामिषेण । तच्च कुशलमेव परिणामयन्ति—अनेन कुशलमूलेन सर्वसत्त्वा निरुपलिप्ता गर्भमलेन जायन्तामिति । तच्च तीव्रेणाशयेन चिन्तयन्ति । एभिः कुलपुत्र दशभिर्धर्मैरिति ॥

अनुमोदनानुशंसास्त्वार्यप्रज्ञापारमितायामुक्ताः—यः प्रथमयानसंप्रस्थितानां बोधिसत्त्वानां महासत्त्वानां तांश्चित्तोत्पादाननुमोदते, चरतामपि बोधिसत्त्वचर्यां तांश्चित्तोत्पादाननुमोदते, अविनि-
3 314 वर्तनीयामपि अविनिवर्तनीयधर्मतामनुमोदते बोधिसत्त्वानां महासत्त्वानाम्, कियन्तं स भगवन् कुलपुत्रो वा कुलदुहिता वा बहुतरं पुण्यस्कन्धं प्रसवति ? एवमुक्ते भगवान् शक्रं देवानामिन्द्रमेतदवोचत्—स्यात्खलु पुनः कौशिक त्रिसाहस्रमहासाहस्रस्य लोकधातोः पलाग्रेण तुल्यमानस्य प्रमाणमुद्ग्रहीतुम्, न त्वेव कौशिक बोधिसत्त्वस्य महासत्त्वस्य तेषामनुमोदनासहगतानां चित्तोत्पादानां पुण्यप्रमाणं ग्रहीतुम् । एवमुक्ते शक्रो देवानामिन्द्रो भगवन्तमेतदवोचत्—

माराधिष्ठितास्ते भगवन् सत्त्वा वेदितव्याः, ये बोधिसत्त्वानां महासत्त्वानां प्रथमचित्तोत्पादमुपादाय यावदनुत्तरां सम्यक्संबोधिमभिसंबुद्धानामेवमप्रमेयमनुमोदनासहगतं पुण्यमिति न शृण्वन्ति न जानन्ति, तामनुमोदनां न समन्वाहरन्ति, मारपक्षिकास्ते भगवन् सत्त्वा भविष्यन्ति। भगवानाह — ये कौशिक कुलपुत्रैः कुलदुहितृभिश्चेमे चित्तोत्पादा अनुमोदिता बोधिसत्त्वयानिकैर्वा प्रत्येकबुद्धयानिकैर्वा श्रावकयानिकैर्वा, ते क्षिप्रं तथागतानर्हतः सम्यक्संबुद्धानारागयिष्यन्ति। भगवानाह — एवं तैरनुमोदनासहगतैश्चित्तोत्पादकुशलमूलैर्यत्र यत्रोपपत्स्यन्ते, तत्र तत्र सत्कृताश्च भविष्यन्ति, गुरुकृताश्च मानिताश्च पूजिताश्च अर्चिताश्च अपचायिताश्च भविष्यन्ति। न च ते अमनआपानि रूपाणि द्रक्ष्यन्ति। न च ते अमनआपान् शब्दान् श्रोष्यन्ति। एवं न गन्धान्न रसान्न स्प्रष्टव्यान् स्प्रक्ष्यन्ति। न च तेषामपायेषूपपत्तिः प्रतिकाङ्क्षितव्या। स्वर्गोपपत्तिस्तेषां प्रतिकाङ्क्षितव्या। तत्कस्य हेतोः? तथा हि तैः सत्त्वैः सर्वसत्त्वसुखावहानि असंख्येयानां सत्त्वानां कुशलमूलान्यनुमोदितानि, यावदनुत्तरां सम्यक्संबोधिमभिसंबुद्ध्य अप्रमेयानसंख्येयान् सत्त्वान् परिनिर्वापयिष्यन्तीति ॥

पुनरत्रैवाह — ये सुभूते गङ्गानदीवालिकोपमेषु त्रिसाहस्रमहासाहस्रेषु लोकधातुषु सर्वे सत्त्वास्ते सर्वेऽनुत्तरां सम्यक्संबोधिं प्रतितिष्ठेयुः, अनुत्तरां सम्यक्संबोधिं प्रतिष्ठाय गङ्गानदीवालिकासमान् कल्पानुपलम्भमनसिनश्चत्वारि ध्यानानि समापद्येरन्, यश्च बोधिसत्त्वो महासत्त्वोऽनया प्रज्ञापारमितया उपायकौशल्येन च परिगृहीतोऽतीतानागतप्रत्युत्पन्नानां बुद्धानां भगवतां शीलसमाधिप्रज्ञाविमुक्तिविमुक्तिज्ञानदर्शनस्कन्धम्, श्रावकाणां प्रत्येकबुद्धानामपि शीलसमाधिप्रज्ञाविमुक्तिविमुक्तिज्ञानदर्शनस्कन्धं सर्वमेकतोऽभिसंक्षिप्य पिण्डयित्वा तुलयित्वा निरवशेषमनुमोदेत अग्रया अनुमोदनया ज्येष्ठया श्रेष्ठया वरया प्रवरया प्रणीतया उत्तमया निरुत्तरया उत्तरोत्तरया असमया असमसमया अप्रतिसमया अनुमोदनयानुमोद्य अनुमोदनासहगतं पुण्यक्रियावस्तु अनुत्तरायै सम्यक्संबोधये परिणामयति। अस्य सुभूते अनुमोदनासहगतस्य पुण्यक्रियावस्तुनोऽसौ पूर्वकः औपलम्भिकानां बोधिसत्त्वानां चतुर्ध्यानमयः पुण्याभिसंस्कारः शततमीमपि कलां नोपैति, यावदुपनिषदमपि न क्षमते इति ॥

अयमेव नयः परिणामनायामुक्तः। अथवा अप्रवरपरिणामनया परिणामितं यावत्सर्वपुण्यानामस्य बुद्धत्वाय सत्कृतप्रणिधिबुद्धत्वमेव स्यात्। अतः का परा पुण्यवृद्धिः? तद्धि अशेषसत्त्वमोक्षकृतपुण्यज्ञानोपेतं निर्विकल्पं च ॥

अध्येषणायास्त्वनुशंसा आर्योग्रपरिपृच्छायामुक्ता — धर्मश्रावणामुपादाय अप्रमेयासंख्येयेषु बुद्धक्षेत्रेष्वायुःपरिरक्षणायेति ॥

आर्यशिक्षासमुच्चये वन्दनाद्यनुशंसा सप्तदशः परिच्छेदः समाप्तः ॥

रत्नत्रयानुस्मृतिर्नामाष्टादशः परिच्छेदः ।

B 316 उक्ता भद्रचर्याविधिना पुण्यवृद्धिः । अस्यास्त्वयमपरो हेतुः । योऽयम्—

श्रद्धादीनां सदाभ्यासः

यथोक्तमार्यतथागतगुह्यसूत्रे—चत्वार इमे महाराज धर्मा महायानसंप्रस्थितानां विशेषगामितायै संवर्ततेऽपरिहाणाय च । कतमे चत्वारः ? श्रद्धा महाराज विशेषगामितायै संवर्ततेऽपरिहाणाय । तत्र कतमा श्रद्धा ? यया श्रद्धया आर्याननुपसंक्रामति, अकरणीयं च न करोति । गौरवं महाराज विशेषगामितायै संवर्तते । येन गौरवेण सुभाषितं शृणोति, शुश्रूषते अविरहितश्रोत्रश्च धर्मं शृणोति । निमानता महाराज विशेषगामितायै संवर्तते, यया निर्मानतया आर्याणामभिनमति, प्रणमति, नमस्यति । वीर्यं महाराज विशेषगामितायै संवर्ततेऽपरिहाणाय, येन वीर्येण कायलघुतां चित्तलघुतां च प्रतिलभते, सर्वकार्याणि चोत्तारयति । इमे महाराज चत्वार इति ॥

एवं श्रद्धादीनां सदाभ्यासः कार्यः । अथवा अन्येषां श्रद्धादीनाम् । यथाह आर्याक्षयमतिसूत्रे—पञ्चेमानीन्द्रियाणि । कतमानि पञ्च ? श्रद्धेन्द्रियं वीर्येन्द्रियं स्मृतीन्द्रियं समाधीन्द्रियं प्रज्ञेन्द्रियमिति । तत्र कतमा श्रद्धा ? यया श्रद्धया चतुरो धर्मानभिश्रद्दधाति । कतमांश्चतुरः ? संसारावचरीं लौकिकीं सम्यग्दृष्टिं श्रद्दधाति । स कर्मविपाकप्रतिशरणो भवति—यद्यत्कर्म करिष्यामि, तस्य तस्य कर्मणः फलविपाकं प्रत्यनुभविष्यामीति । स जीवितहेतोरपि B 317 पापं कर्म न करोति । बोधिसत्त्वचारिकामभिश्रद्दधाति । तच्चर्याप्रतिपन्नश्च अन्यत्र याने स्पृहां नोत्पादयति । परमार्थनयार्थं गम्भीरप्रतीत्यसमुत्पादनैरात्म्यनिःसत्त्वनिर्जीवनिष्पुद्गलव्यवहारशून्यतानिमित्ताप्रणिहितलक्षणान् सर्वधर्मान् श्रुत्वा श्रद्दधाति । सर्वदृष्टिकृतानि च नानुशेते । सर्वबुद्धधर्मान् बलवैशारद्यप्रभृतींश्च श्रद्दधाति । श्रद्धाय च विगतकथंकथस्तान् बुद्धधर्मान् समुदानयति । इदमुच्यते श्रद्धेन्द्रियम् ॥ तत्र कतमद् वीर्येन्द्रियम् ? यान् धर्मान् श्रद्धेन्द्रियेण श्रद्दधाति, तान् धर्मान् वीर्येन्द्रियेण समुदानयति । इदमुच्यते वीर्येन्द्रियम् । तत्र कतमत् स्मृतीन्द्रियम् ? यान् धर्मान् वीर्येन्द्रियेण समुदानयति, तान् धर्मान् स्मृतीन्द्रियेण न विप्रणाशयति । इदमुच्यते स्मृतीन्द्रियम् । तत्र कतमत्समाधीन्द्रियम् ? यान् धर्मान् स्मृतीन्द्रियेण न विप्रणाशयति, तान् समाधीन्द्रियेणैकाग्रीकरोति । इदमुच्यते समाधीन्द्रियम् । तत्र कतमत्प्रज्ञेन्द्रियम् ? यान् धर्मान् समाधीन्द्रियेणैकाग्रीकरोति, तान् प्रज्ञेन्द्रियेण प्रत्यवेक्षते, प्रतिविध्यति । यदेतेषु धर्मेषु प्रत्यात्मज्ञानमपरप्रत्ययज्ञानम्, इदमुच्यते प्रज्ञेन्द्रियम् । एवमिमानि पञ्चेन्द्रियाणि सहितान्यनुप्रबद्धानि सर्वबुद्धधर्मान् परिपूरयन्ति, व्याकरणभूमिं चाप्याययन्ति [इति] ॥

श्रद्धादीनां बलानां सदाभ्यासः कार्यः । यथोक्तमार्यरत्नचूडसूत्रे—तत्र कतमा कुलपुत्र बोधिसत्त्वस्य बलचर्यापरिशुद्धिः ? यदेभिरेवेन्द्रियैरुपस्तब्धोऽनवमर्द्यो भवति सर्वमारैः । असंहार्यो भवति श्रावकप्रत्येकबुद्धयानाभ्याम् । अविनिवर्त्यो भवति महायानात् । दुर्धर्षो भवति सर्वक्लेशैः ।

दृढो भवति पूर्वप्रतिज्ञासु । तृप्तो भवति चि न । बलवान् भवति कायेन । गुप्तो भवतीन्द्रियै । दु पराजयो भवति तीर्थिकै । इत्यादि ॥

एव तावच्छ्रद्धादीना सदाभ्यास पुण्यवृद्धये । का

मैत्री ?

यथाह च द्रप्रदीपसूत्रे –

योवन्ति पूजा बहुविध अप्रमेया
या क्षेत्रकोटी नयुत य त्रिम्बरेषु ।
ता पूज कृत्वा पुरुषवरेषु नित्य
सख्याकलापा न भवति मैत्रचित्त ॥ इति ॥

का

बुद्धाद्यनुस्मृतिः ?

तत्रै राष्ट्रपालसूत्रे सवर्णिता–

वन्दामि ते कनकवर्णनिभा वरलक्षणा विमलच द्रमुखा ।
वन्दामि (ते) असमज्ञानधरा सदृशो न तेऽस्ति त्रिभवे विरजा ॥
मृदुचारुस्निग्धशुभनेशनखा गिरिराजतुल्य तव चोष्णिरिह ।
नोष्णीषमीक्षितु तवास्ति समो विभ्राजते भुवि तवोर्ण मुने ॥
कु दे दुशङ्खहिमशुभ्रनिभा नीलोत्पलाभशुभनेत्रवरा ।
कृपयेक्षसे जगदि हि यया व दामि ते विमलनेत्र जिन ॥
जिह्वा प्रभूत तनु ताम्रनिभा वदन च छादयसि येन स्वकम् ।
धर्म वदन् विनयसे च जगत् व दामि ते मधुरस्निग्धगिरा ॥
दशना शुभा सुदृढ वज्रनिभा विंशद्दशाप्यविरला सहिता ।
कुर्वन् स्मित विनयसे च जगत् व दामि ते मधुरसत्यकथा ॥
रूपेण चाप्रतिसमोऽसि जिन प्रभया च भासयसि क्षेत्रशतान् ।
ब्रह्मेन्द्रपाल जगतो भगवान् जिह्मीभवन्ति तव ते प्रभया ॥
एणेयजङ्घ भगवन्नसमा गजराजवर्हिमृगराजगतो ।
ईक्षन् व्रजस्यपि युग भगवन् सकम्पय (धरणिशैलतटान् ॥
कायश्च लक्षणचितो भगवन् सूक्ष्मा च्छवी कनकवर्णनिभा ।
नेक्षञ्जगद् व्रजति तृप्तिमिद रूप तवाप्रतिमरूपधर ॥
त्व पूर्वकल्पशतचीर्णतपा त्व सर्वत्यागदमदानरत ।
त्व सर्वसत्त्वकृप मैत्रमना वन्दामि ते परमकारुणिकम् ॥

१ S R. 32 277　२ R P 297–378

त्व दानशीलनिरत सतत त्व क्षान्तिवीर्यनिरत सुदृढ ।
त्व ध्यानप्रज्ञप्रभ तेजकरो वन्दामि ते असमज्ञानधर ॥
त्व वादिशूर कुगणप्रमथी त्व सिहनदसि पर्षदि च ।
त्व वैद्यराज त्रिमलान्तकरो वन्दामि ते परमप्रीतिकर ॥
वाक्कायमानसविशुद्ध मुने त्रिभवेष्वलिप्त जलपद्ममिव ।
त्व ब्रह्मघोषकलविङ्करुतो वन्दामि ते त्रिभवपारगतम् ॥
मायोपम जगदिद भवता नटरङ्गस्वप्नसदृश विदितम् ।
नात्मा न सत्त्व न च जीवगती धर्मा मरीचिदकचन्द्रसमा ॥
शून्याश्च शान्त अनुत्पादनय अविजानदेव जगदुद्भ्रमति ।
तेषामुपायनययुक्तिशतै अवतारयस्यतिकृपालुतया ॥
II 320 रागादिभिश्च बहुरोगशतै सन्तापित सतत वीक्ष्य जगत् ।
वैद्योपमो विचरसेऽप्रतिमो परिमोचयन् सुगत सत्त्वशतान् ॥
जातीजरामरणशोकहत प्रियविप्रयोगपरिदेवशतै ।
सततातुर जगदवेक्ष्य मुने परिमोचयन् विचरसे कृपया ॥
रथचक्रवद्भ्रमति सर्वजगत् तिर्यक्षु प्रेतनिरये सुगतौ ।
मूढा अदेशिक अनाथगता तस्य प्रदर्शयसि मार्गवरम् ॥
ये ते बभूवु पुरिमाश्च जिना धर्मेश्वरा जगति चार्थकरा ।
अयमेव तै प्रकथितार्यपथो यद्देशयस्यपि विभोऽप्रतिम ॥
स्निग्ध ह्यकर्कश मनोज्ञ वर प्रह्लादिन परमप्रीतिकरम् ।
गन्धर्वकिन्नरवराप्सरसाम् अभिभूय ता गिरमुदाहरसे ॥
सत्यार्जवाक्षयमुपायनयै परिशोधिता गिरमनन्तगुणाम् ।
श्रुत्वा हि या नियुत सत्त्वशता यानत्रयेण जनयन्ति शमम् ॥
तव पूजया सुखमनेकविध दिव्य लभन्ति मनुजेषु तथा ।
आढ्यो महाधन महाविभवो भवते जनहितकरो नृपति ॥
बलचक्रवर्त्यपि च द्वीपपति जगदावृणोति दशभि कुशलै ।
रत्नानि सप्त लभते सुशुभा त्वयि सम्प्रसादजनकोऽप्रतिम ॥
II 321 ब्रह्मापि शक्र अपि लोकपति भवते च तुषित देवपति ।
परनिर्मितोऽपि च स यामपति त्वत्पूजया भवति चापि जिन ॥
एव ह्यमोघ तव पूज कृता सद्दर्शन श्रवणमप्यसमम् ।
भवते जगद्विविधदुःखहर स्पृशते पद च परम विरजम् ॥
मार्गज्ञ मार्गकुशला भगवन् कुपथान्निवारयसि लोकमिमम् ।
क्षेमे शिवे विरजि आर्यपथे प्रतिष्ठापयसि जगद्भगवन् ॥

पुण्यार्थिकस्य तत्र पुण्यनिधे सतताक्षया भवति पुण्यक्रिया।
बहुकल्पकोटिषु न याति क्षयं यावद्धि न स्पृशति बोधि वराम् ॥

परिशुद्ध क्षेत्र लभते रुचिरं परनिर्मिताभ सद प्रीतिकरम्।
शुद्धाश्च कायवचसा मनसा सत्वा भवन्त्यपि च क्षेत्रवरे ॥

इत्येवमादिगुण नैकविधान् लभते जिनार्चनकृतान् मनुजः।
स्वर्गापवर्ग मनुजेषु सुखं लभते च पुण्यनिधि सर्वजगे ॥

कीर्तिर्यशश्च प्रसृतं विपुलं तत्र सर्वदिक्षु बहुक्षेत्रशतान्।
संकीर्तयन्ति सुगताः सततं तत्र वर्णमाल परिषत्सु जिनाः ॥

विगतज्वरा जगति मोक्षकरा प्रियदर्शना असमकारुणिका।
शान्तेन्द्रिया शमरता भगवन् वन्दामि ते नरवरप्रवर ॥

लब्धा अभिज्ञ जिन पञ्च मया गगने स्थितेन ते निशम्य गिरम्।
भवितास्मि वीर सुगतप्रतिमो विभजिष्य धर्ममभलं जगतः ॥

स्तुत्वाद्य सर्वगुणपारगतं नरदेवनागमहितं सुगतम्।
पुण्यं यदर्जितमिदं विपुलं जगदाप्नुयादपि च बुद्धपदम् ॥ इति ॥

अथवा यथा आर्यधर्मसंगीतिसूत्रे कथितम्—पुनरपरं बुद्धा भगवन्तो महत्पुण्यज्ञानसंभारा महामैत्रीमहाकरुणागोचरा महासत्त्वराशेः त्राणभूता महाभैषज्यशल्यहर्तारः सर्वसत्त्वसमचित्ता नित्यसमाधिगोचराः संसारनिर्वाणविमुक्ता यावत्सत्त्वानां मातापितृकल्पाः समानमैत्रचित्ताः। पे। सर्वलोकानभिभूताः सर्वलोकस्यालोकभूता महायोगयोगिनो महात्मानो महाजनपरिवारा विशिष्टजनपरिवारा अनिवारितदर्शनश्रवणपर्युपासनाः स्वसुखनिरपेक्षाः परदुःखप्रशमनप्रिया धर्मप्रिया धर्मधरा धर्माहारा धर्मभिषजो धर्मेश्वरा धर्मस्वामिनो धर्मदानपतयो नित्यत्यागाभिरता नित्याप्रमत्ता नित्यविवेकाभिरताः सर्वत्र तीर्थसेतुभूता महाराजमार्गप्रख्या यावदसेचनकदर्शना बुद्धा भगवन्तः। एवंताननुस्मरति। एवं च ताननुस्मृत्य तद्गुणपरिनिष्पत्त्यर्थं स्मृतिमुपस्थापयति। तदुच्यते बुद्धानुस्मृतिरिति ॥

अत्रैव धर्मानुस्मृतिमाह—इह बोधिसत्त्वस्यैवं भवति—य एते बुद्धा भगवन्तोऽनन्ता-पर्यन्तगुणाः, एते धर्मजा धर्मप्रदा धर्मनिर्मिता धर्माधिपतेया धर्मप्रभा धर्मगोचरा धर्मप्रतिशरणा धर्मनिष्पन्नाः। पेयालं। यान्यपि लौकिकानि लोकोत्तराणि च सुखानि सन्ति, तान्यपि B धर्मजानि धर्मनिष्पन्नानि। तस्मान्मया बोध्यर्थिकेन धर्मगुरुकेण भवितव्यम्, धर्मगौरवेण धर्मप्रतिशरणेन धर्मपरायणेन धर्मसारेण धर्मान्वे[षिणा] धर्मप्रतिपन्नेन। इतीयमुच्यते बोधिसत्त्वस्य धर्मानुस्मृतिः। पुनरपरं बोधिसत्त्वस्यैवं भवति—समो हि धर्मः, समः सत्त्वेषु प्रवर्तते। धर्मो हीनमध्यविशिष्टानपेक्ष्यः प्रवर्तते। तथा मया धर्मसदृशचित्तेन भवितव्यम्। न धर्मः सुखप्रेक्षितया प्रवर्तते। अपक्षपतितो हि धर्मः। तथा मया धर्मसदृशचित्तेन भवितव्यम्। न धर्मः कालमपेक्ष्य प्रवर्तते। अकालिको हि धर्मः, ऐहिपश्यिकः प्रत्यात्मवेदनीयः। तथा मया धर्मसदृशचित्तेन

भवितव्यम्। न धर्म उदारे प्रवर्तते, हीनेषु न प्रवर्तते। अनुन्नामावनामो हि धर्म। तथा
मया धर्मसदृशचित्तेन भवितव्यम्। न धर्म शुद्धेषु प्रवर्तते, क्षतेषु न प्रवर्तते। उत्कर्षापकर्षा-
पगतो हि धर्म। तथा मया धर्मसदृशचित्तेन भवितव्यम्। न धर्म आर्येषु प्रवर्तते,
पृथग्जनेषु न प्रवर्तते। क्षेत्रदृष्टिविगतो हि धर्म। तथा मया धर्मसदृशचित्तेन भवितव्यम्। न धर्मो
दिवा प्रवर्तते, रात्रौ न प्रवर्तते। रात्र्या वा प्रवर्तते, दिवा न प्रवर्तते। सदाधिष्ठितो हि धर्म।
तथा मया धर्मसदृशचित्तेन भवितव्यम्। न धर्मो विनयवेलामतिक्रामति। न धर्मस्य
कश्चिद्विलम्ब। तथा मया धर्मसदृशचित्तेन भवितव्यम्। न धर्मस्योनत्व न पूर्णत्वम्। अप्रमेया-
सख्येयो हि धर्म। आकाशवन्न क्षीयते न वर्धते। तथा मया धर्मसदृशचित्तेन भवितव्यम्।
न धर्म सत्त्वै रक्ष्यते। धर्म सत्त्वान् रक्षति। तथा मया धर्मसदृशचित्तेन भवितव्यम्। न
धर्म शरण पर्येषते। धर्म सर्वलोकस्य शरणम्। तथा मया धर्मसदृशचित्तेन भवितव्यम्। न
B 324 धर्मस्य कश्चित्प्रतिघात। अप्रतिहतलक्षणो हि धर्म। तथा मया धर्मसदृशचित्तेन भवितव्यम्।
न धर्मोऽनुशय वहति। निरनुशयो हि धर्म। तथा मया धर्मसदृशचित्तेन भवितव्यम्।
न धर्म ससारभयभीतो न निर्वाणानुनीत। सदा निर्विकल्पो हि धर्म। तथा मया
धर्मसदृशचित्तेन भवितव्यम्। एव बोधिसत्त्वो धर्मवद्धर्मे स्मृतिमुपस्थापयति। तदुच्यते
धर्मानुस्मृतिरिति॥

अत्रैवाह—सघो हि धर्मवादी धर्मचरणो धर्मचिन्तको धर्मक्षेत्र धर्मधरो धर्मप्रतिशरणो धर्मपूजको धर्मकृत्यकारी धर्मगोचरो धर्मचारित्रसपन्न स्वभावऋजुक स्वभावशुद्ध सानुक्रोशो धर्मानुकारुणिक सदा विवेकगोचर सदाधर्मपरायण सदाशुक्लकारीत्यादि। तत्र बोधिसत्त्वस्य सघमनुस्मरत एव भवति—य एते सघस्य भूता गुणा, एते मया आत्मन सर्वसत्त्वाना च निष्पादयितव्या। इति॥

यथा आर्यविमलकीर्तिनिर्देशे बोधिसत्त्वगुणा उक्तास्तथा सघानुस्मृतिर्भाव्या—

सर्वसत्त्वान ये रूपा रुतघोषाश्च ईरिता।
एकक्षणेन दर्शेन्ति बोधिसत्त्वा विशारदा॥
ते जीर्णव्याधिता भोन्ति मृतमात्मान दर्शयी।
सत्त्वाना परिपाकाय मायाधर्म विक्रीडिता॥
कल्पोद्दाह च दर्शेन्ति उद्दहित्वा वसुधराम्।
नित्यसज्ञिन सत्त्वानामनित्यमिति दर्शयी॥
सत्त्वै शतसहस्रेभिरेकराष्ट्रे निमन्त्रिता।
सर्वेषा गृह भुञ्जन्ति सर्वान्नामन्ति बोधये॥
ये केचिन्मन्त्रविद्या वा शिल्पस्थाना बहुविधा।
सर्वत्र पारमिप्राप्ता सर्वसत्त्वसुखावहा॥
B 325 यावन्तो लोके पाषण्डा सर्वत्र प्रव्रजन्ति ते।
नानादृष्टिगत प्राप्तास्ते सत्त्वान् परिपाचति॥

चन्द्रा वा भोन्ति सूर्या वा शक्रब्रह्मप्रजेश्वरा ।
भवन्ति आपस्तेजश्च पृथिवी मारुतस्तथा ॥
रोगअन्तरकल्पेषु भैषज्य भोन्ति उत्तमा ।
येन ते सत्त्व मुच्यन्ते सुखी भोन्ति अनामया ॥
दुर्भिक्षान्तरकल्पेषु भवन्ती पानभोजनम् ।
क्षुधापिपासामपनीय धर्मं देशेन्ति प्राणिनाम् ॥
शस्त्रअन्तरकल्पेषु मैत्रीध्यायी भवन्ति ते ।
अव्यापादे नियोजेन्ति सत्त्वकोटिशतान् बहून् ॥
महासंग्राममध्ये च समपक्षा भवन्ति ते ।
संधिसामग्रि रोचेन्ति बोधिसत्त्वा महाबला ॥
ये चापि निरया केचिद्बुद्धक्षेत्रेष्वचिन्तिषु ।
संचिन्त्य तत्र गच्छन्ति सत्त्वाना हितकारणात् ॥
यावन्त्यो गतय काश्चित्तिर्यग्योनौ प्रकाशिता ।
सर्वत्र धर्मं देशेन्ति तेन उच्यन्ति नायका ॥
कामभोगा[श्च] दर्शेन्ति ध्यान च ध्यायिना तथा ।
विध्वस्तमार कुर्वन्ति अवतार न देन्ति ते ॥
अग्निमध्ये यथा पद्ममभूत त विनिर्दिशेत् ।
एव कामाश्च ध्यान च अभूत ते विदर्शयी ॥
संचिन्त्य गणिका भोन्ति पुंसामाकर्षणाय ते ।
रागाङ्कुर च संलोभ्य बुद्धज्ञाने स्थापयन्ति ते ॥
ग्रामिकाश्च सदा भोन्ति सार्थवाहा पुरोहिता ।
अग्रामात्या थ चामात्य सत्त्वाना हितकारणात् ॥
दरिद्राणा च सत्त्वाना निधाना भोन्ति अक्षया ।
तेषां दानानि दत्वा च बोधिचित्त जनेन्ति ते ॥
मानस्तब्धेषु सत्त्वेषु महानग्ना भवन्ति ते ।
सर्वमानसमुद्घात बोधिं प्रार्थेन्ति उत्तमाम् ॥
भयार्दिताना सत्त्वाना संतिष्ठन्तेऽग्रत सदा ।
अभय तेषु दत्वा च परिपाचेन्ति बोधये ॥
पञ्चाभिज्ञाश्च ते भूत्वा ऋषयो ब्रह्मचारिण ।
शीले सत्त्वान्नियोजेन्ति क्षान्तिसौरत्यसंयमे ॥
उपस्थानगुरून् सत्त्वान् पश्यन्तीह विशारदा ।
चेटा भवन्ति दासा वा शिष्यत्वमुपयान्ति च ॥

येन येनैव चाङ्गेन सत्त्वो धर्मरतो भवेत् ।
दर्शेन्ति हि क्रिया सर्वा महोपायसुशिक्षिता ॥
II 327 येषामनन्ता शिक्षा हि अनन्तश्चापि गोचर ।
अनन्तज्ञानसंपन्ना अनन्तप्राणिमोचका ॥
न तेषां कल्पकोटीभि कल्पकोटिशतैरपि ।
बुद्धैरपि वदद्भिस्तु गुणान्त सुवचो भवेत् ॥ इति ॥
यथा आर्यरत्नोल्काधारण्यां बोधिसत्त्वगुणा उक्तास्तथा भावयितव्याः —
रश्मि प्रमुञ्चिय माल्यवियूहा माल्यवतंसक माल्यवितान ।
माल्यविचित्र विकीर्णसमन्ता ते जिनपूज करोन्ति महात्मा ॥
रश्मि प्रमुञ्चिय चूर्णवियूहा चूर्णवतंसक चूर्णविताना ।
चूर्ण विचित्र विकीर्ण समन्तात् ते जिनपूज करोन्ति महात्मा ॥
रश्मि प्रमुञ्चिय पद्मवियूहा पद्मवतंसक पद्मविताना ।
पद्म विचित्र विकीर्ण समन्तात् ते जिनपूज करोन्ति महात्मा ॥
रश्मि प्रमुञ्चिय हारवियूहा हारवतंसक हारविताना ।
हार विचित्र विकीर्ण समन्तात् ते जिनपूज करोन्ति महात्मा ॥
रश्मि प्रमुञ्चि ध्वजाग्रवियूहा ते ध्वज पाण्डुरलोहितपीता ।
नीलमनेक पताकविचित्रा ॥
ध्वज समलंकरि ते जिनक्षेत्रा ते मणिजालविचित्रवियूहा ।
पट्टपताकम[ल]म्बितदामा किङ्किणिजाल जिनस्वरघोषान् ।
छत्र धरेन्ति तथागतमूर्ध्ने ते यथ एकजिनस्य करोन्ति ।
पाणितलात्तु अचिन्तियपूजा एवमशेषत सर्वजिनानाम् ॥
एष समाधि विकुर्व ऋषीणा ते जगसंग्रहज्ञानविकुर्वा ।
अग्रसमाध्यभिनिर्हरमाणा सर्वक्रियाउपचारमुखेभि ॥
II 328 सत्त्व विनेन्ति उपायसहस्रै केचि तथागतपूजमुखेन ।
दान अचिन्तिय त्यागमुखेन सर्वधुत गुणशीलमुखेन ॥
अक्षयक्षान्ति अक्षोभ्यमुखेन केचि व्रत तपवीर्यमुखेन ।
ध्यान प्रशान्तिविहारमुखेन सर्वार्थविनिश्चय प्रज्ञमुखेन ॥
सर्व उपाय सहस्रमुखेन ब्रह्मविहार अभिज्ञमुखेन ।
संग्रहवस्तु हितैषिमुखेन पुण्यसमुच्चय ज्ञानमुखेन ॥
संयप्रतीत्य विमोक्षमुखेन केचि बलेन्द्रिय मार्गमुखेन ।
श्रावकयान विमुक्तिमुखेन प्रत्ययपान विशुद्धिमुखेन ॥
उत्तमयान विकुर्वमुखेन केचिदनित्यत दुःखमुखेन ।
केचि निरात्मनिजीवमुखेन अशुभत संज्ञिविरागमुखेन ॥

शान्त निरोध समाधिमुखेन यातुक चर्यमुखा जगतीये ।
यातुक धर्ममुखाः प्रतियन्तः ते तु समन्तविमोक्षमुखेन ॥
सत्त्व विनेन्ति यथाशय लोके ये तु समन्तविमोक्षमुखेन ।
सत्त्व विनेन्ति यथाशय लोके तेष निमित्त न शक्य ग्रहीतुम् ॥
केनचिदेष समाधि विकुर्वाः तेन ति व्यूहत अग्रसमाधीः ।
सर्वजगत्परिपाचनुलोमा सर्वरतीमुखप्रीतिप्रहर्षाः ॥
चिन्तिय दर्शयि सर्व विनेन्ति यत्र दुर्भिक्ष सुदुर्लभ सर्वम् ।
ये परिष्कार सुखावह लोके तत्र च सर्वभिप्रायक्रियाभिः ॥
दानु ददन्ति करोन्ति जगार्थे ते वरभोजनपानरसाग्रैः ।
वस्त्रनिबन्धनरत्नविचित्रैः राज्यधनात्मप्रियैः परित्यागैः ॥
दानधिमुक्ति जगद्विनयन्ति ते वरलक्षणचित्रितगात्रा ।
उत्तमआभरणा वरधीराः माल्यविभूषितगन्धनुलिप्ता ॥
रूप विदर्शिय सत्त्व विनेन्ति दर्शनप्रीतिप्रहर्षरतानाम् ।
ते वररूप सुरूप सुमेधाः उत्तमरूप निदर्शयमानाः ॥
रूपधिमुक्ति जगद्विनयन्ति ते मधुरैः कलविङ्करुतेभी ।
कोकिलहंसकुणालरवेण दुन्दुभिकिन्नरब्रह्मरुतेन ।
देशयि सर्वधिमुक्तिषु धर्मम् ॥
ये चतुरेव अशीति सहस्रा येभि जिना जगतोऽर्थ करोन्ति ।
तेऽभ्रितधर्मप्रभेदमुखेभिः सत्त्व विनेन्ति यथाशय लोके ॥
ते सुखदुःखसहाय करोन्ति अर्थअनर्थसहायक भोन्ती ।
सर्वक्रियासु सहाय भवित्वा सत्त्व विनेन्ति सहायमुखेन ॥
दुःखउपद्रवसंस्कृतदोषान् ते तु सहन्ति सहायनिदानाः ।
तेभि सहाय सहन्ति य पीडां सर्वजगस्य हिताय सुखाय ॥
यत्र न निष्क्रमणं न च धर्मो ज्ञायति रण्यगतो न च मोक्षः ।
तत्र तु राज्यसमृद्धिसहाय निष्क्रम शान्तमना अनिकेताः ॥
ते गृहबन्धनतृण निकेतात्सर्वजगत्परिमोचनहेतोः । B :
सर्वत कामरती अनिकेता निष्क्रममोक्ष प्रभावयमानाः ॥
ते दश चर्य प्रभावयमाना आचरि धर्म महापुरुषाणाम् ।
सर्वमशेषत चर्य ऋषीणां भावयमान करोन्ति जगार्थम् ॥
यत्र मितायुष सत्त्व भवन्ती सौख्यसमर्पित मन्दक्लिशाः ।
तत्र जरार्दित व्याधिन पृष्ठा दर्शयि मृत्युवशं अवशान्मा ॥
रागप्रदीपितु दोषप्रदीप्तं मोहमहाग्निप्रदीपितु लोकम् ।
प्रज्वलितं जरव्याधिगतमृत्यु लोक निदर्शिय सत्त्व विनेन्ति ॥

दशभिर्बलैश्चतुर्वैशारद्यैरष्टदशैरपि धर्मविशेषैः ।
बुद्धमहात्म तु सूचयमाना बुद्धगुणेभि करोन्ति जगार्थम् ॥
ते च अदेश ऋध्यनुशास्ती रूपविशेषनयेन समन्तात् ।
दर्शयमान तथागत ऋद्धी ऋद्धिविकुर्वित सत्त्व विनेन्ति ॥
ते विविधेहि उपायनयेहि लोक विचारि करोन्ति जगार्थम् ।
लोकि अब्जस जले यथ पद्म प्रीतिप्रसादकरा विचरन्ति ॥
काव्यकरा कविराज भवन्ती ते नटनर्तकझल्लकमल्ला ।
उत्कुलशोभिकहारकनृत्या मायकरा बहुरूपनिदर्शी ॥
B 331 ग्रामिक नायक सारथि भोन्ति सार्थिक श्रेष्ठिक गृहपति भोन्ति ।
राजअमात्य पुरोहित दूता वैद्यविशारद शास्त्रविधिज्ञाः ॥
ते अटवीषु महाद्रुम भोन्ती औषध अक्षयरत्ननिधाना ।
चिन्तमणि द्रुम कामददाश्च देशिक उत्पथमार्गगतानाम् ॥
अर्चिय सत्त्व तु लोक विदित्वा कर्मविधीषु अजानक सत्त्वा ।
ते कृषिकर्मप्रयोगवणिज्या शिल्पविचित्र प्रभावयि लोके ॥
ये अविहेठ अहिंसप्रयोगा सत्त्वसुखावह विज्ञप्रशस्ता ।
विद्य बलौषधिशास्त्रविचित्रा सर्व प्रभावित तेभि ऋषीभि ॥
ये ऋषिणां चरणा परमाग्रा यत्रधिमुक्त सदेवकु लोक ।
ये व्रत दुष्कर ये तपश्रेष्ठ सर्वि प्रभावित तेभि विदूभि ॥
ते चरका परिव्राजक तीर्थ्या तापसगोतमभोनचराणाम् ।
नग्नअचेलगुरुश्रमणाना तीर्थिक आ[चरिया] हि भवन्ति ॥
B 332 ते तु अजीविक धर्मचराणा उत्तरिकाण अनुत्तरिकाणाम् ।
दीर्घजटान कुमारव्रतानां ते[ष्व]पि आचरिया हि भवन्ति ॥
सूर्यनुवर्तक पञ्चतपाना कुक्कुरगोव्रतिका मृगचर्या ।
चारिक तीर्थ्य दश व्रतयाना तेष्वपि आचरिया हि भवन्ति ॥
देवतज्ञानप्रवेशरताना तीर्थुपदर्शनदेशचराणाम् ।
मूलफलाम्बुचरा अपि भूत्वा धर्म अचिन्तिय ते परमाग्रा ॥
उत्कुटस्थायिन एकचराणां कण्टकभस्मतृणस्थायनानाम् ।
ये मुसलेशय युक्तिविहारी तेष्वपि आचरिया हि भवन्ति ॥
यावत बाहिरका पृथुतीर्थ्या आशय तेष्वधिमुक्ति समीक्ष्य ।
तीक्ष्ण दुरासद उग्रतपेभी तीर्थिक दुःखप्रहाण विनेन्ति ॥
B 333 दृष्टिसमाकुल लोक विदित्वा सर्वकुदृष्टिसमाश्रित तीर्थ्या ।
सूक्ष्मपदेभिरुपायनयेभी सत्यप्रकाशन तेषु करोन्ति ॥

केषुचि द्रामिडमन्त्रपदेभी देशयि सत्य सुगुप्तपदेभि ।
केषुचि [उज्जुक] व्यक्तपदेभि केषुचिदेव रहस्यपदेभि ॥
केषुचि अक्षरभेदपदेभि अर्थविनिश्चयवज्रपदेभि ।
वादिप्रमर्दनज्ञानपदेभि शास्त्रअधर्मक्रमोक्षपदेभि ॥
केषुचि मानुषमन्त्रपदेभि सर्वप्रवेशनिरुक्तिपदेषु ।
केषुचि देवनिरुक्तिपदेभि नागनिरुक्तित यक्षपदेभि ॥
राक्षसाश्च[र्व]गन्धर्वपदेभि भूतकुम्भाण्डमहोरगकेभि ।
किन्नरअप्सरगरुडपदेभि सत्यप्रकाशन मोक्षुपनेन्ति ॥
ते यथसत्त्व निरुक्तिविभिज्ञा एवमशेषत ये जिनधर्मा ।
धर्ममचिन्तिय वाक्यपथज्ञा देशयि एष समाधि विकुर्वा ॥
ते जगसौख्यत अग्रसमाधी सर्वजगे अभिनिर्हरमाणा ।
रश्मिमचिन्तियमुत्सृजमाना रश्मि प्रमुञ्चिय सत्त्व विनेन्ति ॥
रश्मि प्रमुञ्चिय दर्शयमाना यावत सत्त्व विजानित रश्मि ।
तेषु सुदर्शन भोन्ति अमोघ हेतु अनुत्तरि ज्ञानवरस्य ॥
दर्शयि बुद्ध निदर्शयि धर्म संघ निदर्शयि मार्ग नराणाम् ।
दर्शयि चेतिक ते जिनबिम्बा तेन सुदर्शनरश्मि निवृत्ता ॥
रश्मि प्रमुञ्चि प्रभंकरनामा या प्रभ जिह्म करोति मरूणाम् ।
सर्वरज च तम च हनित्वा सो प्रभ भासति लोकहितानाम् ॥
ताय प्रभासय चोदित सत्त्वास्ते जिनपूजप्रदीप धरेन्ती ।
ते जिनपूजप्रदीप धरित्वा लोकप्रदीपकरा जिन भोन्ति ॥
तैलप्रदीप घृतस्य प्रदीपा दारु तृणा नडवेणु प्रदीपान् ।
गन्धरसायनरत्नप्रदीपान् दत्व जिनेषु प्रभंकर लब्धा ॥
रश्मि प्रमुञ्चि प्रतारणि नामा ताय प्रभासय चोदित सत्त्वा ।
नावप्रतारणि नद्यपथेषु ।

* * * *

दूषित संस्कृत वर्णित शान्ती तेन प्रतारणि रश्मि निवृत्ता ॥
रश्मि पिपासविनोदनिनामा ताय प्रभासय चोदित सत्त्वा ।
कामगुणेषु तृषा प्रजहित्वा धर्मविमुक्तिरसार्थिक भोन्ति ॥
[कामगुणेषु तृषा प्रजहित्वा] धर्मविमुक्तिरसार्थिक भूत्वा ।
बुद्ध भवन्त्यमृतंजलवर्षी तृष्णपिपासविनोदन लोके ॥
पुष्करिणीनदिकूपतडागा उत्स य कारित बोधिनिदाना ।
काम विवर्णित वर्णित ध्याना तृष्णविनोदनि तेन निवृत्ता ॥

प्रीतिकर यद रश्मि प्रमुञ्ची ताय प्रभासय चोदित सत्वा ।
प्रीतिस्फुटा वरबोधिनिदान चित्त जनेन्ति भविष्य स्वयभू ॥
B 335 लक्षणमण्डित पद्मनिषण्णा यत्कृतविग्रह कारुणिकानाम् ।
भाषित बुद्धगुणा सदकाल प्रीतिकरा प्रभ तेन निवृत्ता ॥
रश्मि प्रमुञ्चि रतिंकरनामा ताय प्रभासय चोदित सत्वा ।
बुद्धरतीरत धर्मरतीरत संघरतीरत ते सद भोन्ति ॥
त्रितयरतीरत ते सद भूत्वा बुद्धसमागमधर्मगणार्थे ।
लब्धनुत्पत्तिकक्षान्ति लभन्ति चोदित स्मारित ये बहु सत्वा ॥
बुद्धअनुस्मृति धर्मगणार्थे बोधि य चित्तगुणान् निदर्शित्वा ।
* * * *
तेन रतिंकर रश्मि निवृत्ता ॥
पुण्यसमुच्चय रश्मि प्रमुञ्ची ताय प्रभासय चोदित सत्वा ।
दानु ददन्ति विचित्रमनेक प्रार्थयमानु अनुत्तर बोधिं ॥
आशय पूरितु याचनकाना यज्ञ निरर्गड तैर्यजमानै ।
सर्वभिप्रायत दानु ददित्वा पुण्यसमुच्चय रश्मि निवृत्ता ॥
ज्ञानवती यद रश्मि प्रमुञ्ची ताय प्रभासय चोदित सत्वा ।
एकतु धर्ममुखातु अनेका धर्ममुखानवबुद्धि क्षणेन ॥
B 336 धर्मप्रभेदविग्राहित सत्वान् अर्थविनिश्चयज्ञानविभक्ती ।
धर्मपदार्थविभावन कृत्वा ज्ञानवती प्रभ तेन निवृत्ता ॥
प्रज्ञप्रदीपय ओसरि रश्मि ताय प्रभासय चोदित सत्वा ।
शून्य निसत्व अजातविपन्नान् ओतरि धर्म अभावस्वभावान् ॥
मायमरीचिसमा दकचन्द्रस्वप्नसमान् प्रतिबिम्बसमान् वा ।
धर्म अस्वामिक शून्य निरीहान् भाषति प्रज्ञप्रदीप निवृत्ता ॥
धर्मविकुर्वणि रश्मि प्रमुञ्ची ताय प्रभासय चोदित सत्वा ।
धारणि अक्षयकोशु लभित्वा सर्वतथागतकोशु लभेन्ति ॥
धर्मत्राण परिग्रहु कृत्वा धार्मिकरक्ष करित्व ऋषीणाम् ।
धर्मअनुग्रह कृत्व जगस्य धर्मविकुर्वणि रश्मि निवृत्ता ॥
त्यागवती यद रश्मि विमुञ्ची ताय य मत्सरचोदित सत्वा ।
ज्ञात्व अनित्य अशाश्वत भोगान् त्यागरतीरत ते सद भोन्ति ॥
मत्सरदुर्दम सत्व अदाता ज्ञात्व धन सुपिनाभ्रस्वभावम् ।
वृहितत्याग प्रसन्नमनेन त्यागवतीप्रभ तेन निवृत्ता ॥
निष्परिदाह य ओसरि रश्मि ताय दुःशील्य चोदित सत्वा ।
शीलविशुद्धिप्रतिष्ठित भूत्वा चित्त जनेन्ति भवेय स्वयभू ॥

कर्मपथे कुशले परिशुद्धे शील समादयि यद्बहुसत्त्वान ।
बोधयि चित्तसमादपनेन रश्मि निवृत्त स निष्परिदाह ॥
क्षान्तिवियूह य ओसरि रश्मि ताय य अक्षम चोदित सत्त्वा ।
क्रोधखिल अभिमान जहित्वा क्षान्तिरतीरत ते सद भोन्ति ॥
दुष्कृत क्षान्ति अपायमतीना चित्त अक्षोभित बोधिनिदानम् ।
वर्णित क्षान्तिगुणा सदकाल तेन निवृत्त स क्षान्तिवियूहा ॥
रश्मि उत्तमवती यद मुञ्ची ताय कुशीद य चोदित सत्त्वा ।
युक्तप्रयुक्त त्रिषू रतनेषु पूज करोन्ति अखिन्नप्रयोगा ॥
[युक्त प्रयुक्त त्रिषू रतनेषु पूज करित्व अखिन्नप्रयोगा ।]
ते चतुमारपथा अतिक्रान्ता क्षिप्र स्पृशन्ति अनुत्तर बोधिम् ॥
वीर्य समादयि यद्बहुसत्त्वान् पूज करित्व त्रिषू रतनेषु ।
धर्म धरित्व क्षयगत काले तेन उत्तमवती प्रभ लब्धा ॥
शान्तिकरी यद रश्मि प्रमुञ्ची ताय विभ्रान्त य चोदित सत्त्वा ।
तेषु न रागु न द्वेष न मोहा बोधित भोन्ति समाहितचित्ता ॥
पाप कुमित्र किलिष्टचरीये सगणिकाविनिवर्तन कृत्वा ।
वर्णित ध्यान प्रशान्त अरण्ये शान्तिकरी प्रभ तेन निवृत्ता ॥
प्रज्ञवियूह य ओसरि रश्मी ताय दुप्रज्ञ सचोदित सत्त्वा ।
सत्य प्रतीत्य विमोक्ष नयेऽस्मिन्निन्द्रिय ज्ञानमतिं गत भोन्ति ॥

* * * *

इन्द्रिय ज्ञानगतिं गत भूत्वा ।
सूर्यप्रदीप समाधि लभित्वा प्रज्ञप्रभासकरा जिन भोन्ति ॥
राज्यधनात्मप्रिये परित्यागे धर्म य मार्गित बोधिनिदानम् ।
त च सत्कृत्य प्रकाशिय धर्म रश्मि निवृत्त स प्रज्ञवियूहा ॥
बुद्धवती यद रश्मि प्रमुञ्ची ताय प्रभाय सचोदित सत्त्वा ।
बुद्धसहस्र अनेक अचिन्त्यान् पश्यिषु पद्मवनेषु निषण्णान् ॥
बुद्धमहात्मत बुद्धविमोक्षा भासित बुद्धनिकुर्व अनन्ता ।
बुद्धवलाभिप्रभावन कृत्वा बुद्धवती प्रभ तेन निवृत्ता ॥
तेऽभयदद रश्मि प्रमुञ्ची ताय भयार्दित सत्त्व स स्पृष्ट ।
भूतग्रहाग्रहताडनबन्धे मुच्यिषु सर्वुपसर्गभयेभ्य ॥
ये अभयेन निमन्त्रित सत्त्वा प्राणिवधात्तु निवारित भोन्ति ।
त्रायित यच्छरणागत भीतास्तेनभयदद रश्मि निवृत्ता ॥

गन्धनुलेपनु मानुषदिव्यैर्यत्कृत पूज नराधिपतीनाम् ।
गन्धमयान् जिनविग्रहस्तूपान् कृत्व निवृत्त सुगन्धप्रभास ॥
मुञ्चति रश्मि विचित्रवियूहान् इन्द्रपताकध्वजाग्रविचित्रान् ।
तूर्यनिनादित गन्धप्रधूपित शोभि सुरोत्तमपुष्पविकीर्णम् ॥
तूर्यप्रत्युद्गमि पूज जिनाना पुष्पविलेपनधूपनचूर्णै ।
छत्रध्वजाग्रपताकवितानैस्तेन विचित्रवियूह निवृत्ता ॥
रश्मि प्रसादकरी यद मुञ्ची पाणितलोपम सस्थिहि भूमि ।
शोधयतो ऋषि आश्रमस्तूपान् तेन प्रसादकरी प्रभ लब्धा ॥
मुञ्चति मेघवती यद रश्मि सस्थिहि गन्ध प्रवर्षति मेघम् ।
स्तूपवराङ्गण गन्धजलेना सिञ्चिय मेघवती प्रभ लब्धा ॥
भूषणव्यूह प्रमुञ्चतु रश्मीननग्न अचेल सुभूषण भोन्ती ।
वस्त्रनिबन्धनहारविचित्र दत्व विभूषण रश्मि निवृत्ता ॥
रश्मि रसाग्रवती यद मुञ्ची भुक्षित भोज्य रसाग्र लभन्ती ।
भोजन पान विचित्र रसाग्रान् दत्व रसाग्रवती प्रभ लब्धा ॥
अर्थनिदर्शनि मुञ्चति रश्मीन् रत्ननिधान लभन्ति दरिद्रा ।
अक्षयरत्ननिधिं त्रिभि रत्नैर्दानित अर्थनिदर्शनि लब्धा ॥
चक्षुविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् अन्ध तदा दृशि रूप विचित्रम् ।
दीपप्रदान जिने जिनस्तूपे चक्षुविशोधनि रश्मि निवृत्ता ॥
श्रोत्रविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् श्रोत्रविहीन श्रुणी पृथु शब्दान् ।
वाद्यप्रदान जिने जिनस्तूपे श्रोत्रविशोधनि रश्मि निवृत्ता ॥
घ्राणविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् घ्रायि अघ्रायितपूर्व सुगन्धान् ।
गन्धप्रदान जिने जिनस्तूपे घ्राणविशोधनि रश्मि निवृत्ता ॥
जिह्वविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् स्निग्धमनोज्ञरुतै स्तुति बुद्धान् ।
वाच दुरुक्त विवर्जित रूक्षा श्लक्ष्ण उदीरित रश्मि निवृत्ता ॥
कायविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् इन्द्रियहीन सुइन्द्रिय भोन्ति ।
कायप्रणाम जिने जिनस्तूपे कुर्वत कायविशोधनि लब्धा ॥
चित्तविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् उन्मतु सर्व सचित्त भवन्ति ।
चित्त समाधिवशानुग कृत्वा चित्तविशोधनि रश्मि निवृत्ता ॥
रूपविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् पश्यिय चिन्तिय रूप नरेन्द्रान् ।
रूपविशोधनि चित्र समन्तात् स्तूप अलंकृता प्रतिलब्धा ॥
शब्दविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् शब्द अशब्दत शून्य विजानी ।
प्रत्ययजात प्रतिश्रुततुल्य शब्दप्रकाशनरश्मि निवृत्ता ॥

गन्धनुलेपनु मानुषदिव्यैर्यत्कृत पूज नराधिपतीनाम्।
गन्धमयान् जिनविग्रहस्तूपान् कृत्व निवृत्त सुगन्धप्रभास ॥
मुञ्चति रश्मि विचित्रवियूहान् इन्द्रपताकध्वजाग्रविचित्रान्।
तूर्यनिनादित गन्धप्रधूपित शोभि सुरोत्तमपुष्पविकीर्णम् ॥
तूर्यप्रत्युद्गमि पूज जिनाना पुष्पविलेपनधूपनचूर्णै।
छत्रध्वजाग्रपताकवितानैस्तेन विचित्रवियूह निवृत्ता ॥
रश्मि प्रसादकरी यद मुञ्ची पाणितलोपम सस्थिहि भूमि।
शोधयतो ऋषि आश्रमस्तूपान् तेन प्रसादकरी प्रभ लब्धा ॥
मुञ्चति मेघवती यद रश्मि सस्थिहि गन्ध प्रवर्षति मेघम्।
स्तूपवराङ्गण गन्धजलेना सिञ्चिय मेघवती प्रभ लब्धा ॥
भूषणव्यूह प्रमुञ्चतु रश्मीन्नग्न अचेल सुभूषण भोन्ती।
वस्त्रनिबन्धनहारविचित्र दत्व विभूषण रश्मि निवृत्ता ॥
रश्मि रसाग्रवती यद मुञ्ची भुक्षित भोज्य रसाग्र लभन्ती।
भोजन पान विचित्र रसाग्रान् दत्व रसाग्रवती प्रभ लब्धा ॥
अर्थनिदर्शनि मुञ्चति रश्मीन् रत्ननिधान लभन्ति दरिद्रा।
अक्षयरत्ननिधि त्रिभि रत्नैर्दानत अर्थनिदर्शनि लब्धा ॥
चक्षुविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् अन्ध तदा दृशि रूप विचित्रम्।
दीपप्रदान जिने जिनस्तूपे चक्षुविशोधनि रश्मि निवृत्ता ॥
श्रोत्रविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् श्रोत्रविहीन श्रुणी पृथु शब्दान्।
वाद्यप्रदान जिने जिनस्तूपे श्रोत्रविशोधनि रश्मि निवृत्ता ॥
घ्राणविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् घ्रायि अघ्रायितपूर्व सुगन्धान्।
गन्धप्रदान जिने जिनस्तूपे घ्राणविशोधनि रश्मि निवृत्ता ॥
जिह्वविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् स्निग्धमनोज्ञरुतै स्तुति बुद्धान्।
वाच दुरुक्त विवर्जित रूक्षा श्लक्ष्ण उदीरित रश्मि निवृत्ता ॥
कायविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् इन्द्रियहीन सुइन्द्रिय भोन्ति।
कायप्रणाम जिने जिनस्तूपे कुर्वत कायविशोधनि लब्धा ॥
चित्तविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् उन्मतु सर्व सचित्त भवन्ति।
चित्त समाधिवशानुग कृत्वा चित्तविशोधनि रश्मि निवृत्ता ॥
रूपविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् पश्यिय चिन्तिय रूप नरेन्द्रान्।
रूपविशोधनि चित्र समन्तात् स्तूप अलंकरता प्रतिलब्धा ॥
शब्दविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् शब्द अशब्दत शून्य विजानी।
प्रत्ययजात प्रतिश्रुततुल्य शब्दप्रकाशनरश्मि निवृत्ता ॥

गन्धविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् सर्व दुगन्ध सुगन्ध भवन्ती ।
गन्धवराग्र जनैर्निरवशान् स्नापन चोक्षितुमप्रभ भवा ॥
B 312 ते रसशोधनि मुञ्चति रश्मीन् सद्विष निर्विष भोन्ति रसाग्रा ।
बुद्ध सश्रावक मातृपितृणा सर्वरसाग्रप्रदानप्रभेयाम् ॥
स्पर्शविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् कर्कश स्पर्श मृदू सुख भोन्ती ।
शक्तिविशूलसिनोमरवर्षा माल्यमृदू पद्मोपम भोन्ती ॥
दृष्य अनेक मृदू सुखस्पर्शा संस्तरि मार्गि व्रजन्ति जिनानाम् ।
पुष्प विलेपन चीवर सूक्ष्मा माल्यविलानप्रदानप्रभेयम् ॥
धर्मविशोधनि मुञ्चति रश्मीन् सर्वन रोमत चिंतिय धर्मान् ।
निश्चरत श्रुणि लोकहिताना तोषयि सर्वविमुक्ति जिनानाम् ॥
प्रत्ययजात अजातस्वभावा धर्मशरीर अजातशरीरा ।
धर्मन नित्यस्थिता गगनस्था सूचत धर्मविशोधनि लब्धा ॥
रश्मि सुखाप्रमुखा इति कृत्वा एकतु रोममुखात्तु ऋषीणाम् ।
निश्चरि गङ्गरजोपम रश्मी सर्व पृथग्विध कर्मप्रयोगा ॥
ते यथ एकत रोममुखातो ओसरि गङ्गरजोपम रश्मी ।
एवमशेषत सर्वतु रोमा देश समाधि विकुर्व ऋषीणाम् ॥
येन गुणेन य रश्मि निवृत्ता तस्मि गुणेषु सहायक पूर्वे ।
तेषु तमेव प्रमुञ्चति रश्मि ज्ञानविकुर्वण एष ऋषीणाम् ॥
तेष य पुण्यसहायक पूर्वे यैरनुमोदित याचित येभि ।
येभि च दृष्ट शुभोपचित वा ते इम रश्मि प्रजानति तेषाम् ॥
ये च शुभोपचिता कृतपुण्या पूजित यभि पुन पुन बुद्धा ।
आर्थिक छन्दिक बुद्धगुणेभि चोदन तेष करोति स रश्मि ॥
सूर्य यथा जात्यन्ध न पश्यी नो च स नास्ति उदेति स लोके ।
B 343 चक्षुसमेत उदागमु ज्ञात्वा सर्व प्रयुज्य स्वकस्वक धर्मे ॥
एवत रश्मि महापुण्याणा अस्ति च ते इतरे च न पश्यी ।
मिथ्यहता अविमुक्तिविहीना दुर्लभ ते च उदारमतीनाम् ॥
आभरणानि निपान विमाना रत्न रसायन गन्धनुलेपा ।
तेऽपि तु अस्ति महाभजनस्य ते च सुदुर्लभ कृच्छ्रगतानाम् ॥
एवत रश्मि महापुण्याणा अस्ति च ते इतरे च न पश्यी ।
मिथ्यहता अधिमुक्तिविहीना दुर्लभ ते च उदारमतीनाम् ॥
यस्मिसु रश्मिप्रभेद श्रुणित्वा भेष्यति श्रद्धधिमुक्ति प्रसाद ।
तेन न काङ्क्ष न संशय कार्यो नाद्य न भेष्यि महागुणकेतु ॥

ते परिवारवियूह विकुर्वा अग्रसमाध्यभिनिर्हरमाणा ।
सर्वदशादिशि अप्रतिमाना दर्शयि बुद्धसुता परिवारम् ॥
ते त्रिसहस्रप्रमाणु विचित्र पद्ममधिष्ठिहि रश्मिवियूहा ।
कायपर्यङ्क परिस्फुट पद्म दर्शयि एव समाधि विकुर्वा ॥
ते दशक्षेत्ररजोपम अन्ये पद्ममधिष्ठिहि सपरिवारम् ।
सर्व परीवृत बुद्धसुतेभी ये च समाध्यसमाधिविहारी ॥
ये परिपाचित तेन ऋषीणा सत्त्व निष्पादित बुद्धगुणेषु ।
ते परिवारिय त महपद्म सर्व उदिक्षिषु प्राञ्जलिभूता ॥
ते च समाहित बालशरीरे व्युत्थिहि यौवनवेगस्थितेभ्य ।
यौवनवेगस्थितेषु समाहित व्युत्थिहि जीर्णक वृद्धशरीरा ॥
जीर्णक वृद्धशरीरि समाहित व्युत्थिहि श्रद्ध उपासिककायात् ।
श्रद्ध उपासिककायसमाहित व्युत्थिहि भिक्षुणिकायशरीरा ॥
भिक्षुणिकाय शरीरि समाहित व्युत्थिहि भिक्षु बहुश्रुतकाया ।
भिक्षु बहुश्रुतकाय समाहित व्युत्थिहि शैक्षअशैक्षशरीरा ॥
शैक्षअशैक्षशरीरि समाहित व्युत्थिहि प्रत्ययबुद्धशरीरा ।
प्रत्ययबुद्ध शरीरि समाहित व्युत्थिहि बुद्धवराग्रशरीरा ॥
बुद्धवराग्रशरीरि समाहित व्युत्थिहि देवतकायशरीरा ।
देवतकायशरीरि समाहित व्युत्थिहि नागमहर्द्धिककाया ॥
नागमहर्द्धिककायसमाहित व्युत्थिहि यक्षमहर्द्धिककाया ।
यक्षमहर्द्धिककायसमाहित व्युत्थिहि सर्वतभूतशरीरा ॥
सर्वत भूतशरीरि समाहित व्युत्थिहि एकतु रोममुखात ।
एकतु रोममुखस्मि समाहित व्युत्थिहि सर्वत रोममुखेषु ॥
सर्विषु रोममुखेषु समाहित व्युत्थिहि एकतु वालपथात ।
एकतु वालपथस्मि समाहित व्युत्थिहि सर्वत वालपथेभ्य ॥
सर्विषु वालपथेषु समाहित व्युत्थिहि ते परमाणुरजात ।
एकरजस्मि समाहित भूत्वा व्युत्थिहि सर्वरजेभ्य अशेषम् ॥
सर्वरजे समाहित भूत्वा व्युत्थिहि सागरवज्रतलात ।
सागरवज्रतलस्मि समाहित व्युत्थिहि ते मणिवृक्षफलेभ्य ॥
वृक्षफलेषु समाहित भूत्वा व्युत्थिहि रश्मिमुखेभि जिनानाम् । B 31
रश्मिमुखेषु जिनान समाहित व्युत्थिहि सागरतोयनदीभ्य ॥
सागरतोयनदीषु समाहित व्युत्थिहि तेजपथातु महात्मा ।
तेजपथस्मि समाहित भूत्वा व्युत्थिहि वायुपथानुस्मृतीमान् ॥

वायुपथे तु समाहित भूत्वा व्युत्थिहि भूमितलातु महात्मा ।
भूमितले तु समाहित भूत्वा व्युत्थिहि सर्वतु देवविमानात् ॥
सर्वि तु देवनरान समाहित व्युत्थिहि ते गगनानुस्मृतीमान् ।
एति समाधिविमोक्ष अचिन्त्यास्तेष अचिन्त्यगुणोपचितानाम् ॥
कल्प अचिन्त्य प्रभाषियमाणा सर्वजिनेभि न शक्य क्षयीतुम् ।
सर्वजिनेभि च भाषित एते कर्मविपाकु जगस्य अचिन्त्यो ॥
नागविकुर्वित बुद्धविकुर्वा ध्यायिन ध्यान अचिन्त्य विकुर्वा ।
ते च वशे स्थित अष्ट विमोक्षा श्रावक एकभवी बहु भोती ॥
भूत्व बहु पुन एक भवित्वा ध्यायति प्रज्वलते गगनस्मिन् ।
ते हि महाकरुणाय विहीना बोधिअनर्थिकु लोक उपेक्षी ॥
दर्शयि कायविकुर्व अचिन्त्या कस्य न दर्शयि लोकहितैषी ।
चन्द्र सम्पूर्य नभे विचरन्तौ दर्शयि सर्वदिशि प्रतिभासम् ॥
उत्ससरोह्रदकूपतडागे भाजनरत्नसमुद्रनदीषु ।
M 346 एवमचिन्तिय दर्शयि रूप सर्वदशद्दिशि ते नरवीरा ॥
सर्वसमाधिविमोक्षविधिज्ञा यत्र तथागत साक्षि स्वयंभू ।
सागरदेव रुतावतिनामा यावसत्त्व समुद्रकुलस्मा ॥
तेषु स्वराङ्गरुतेषु विधिज्ञा तोषयि सर्वरुतान् स्वरुतेन ।
सा हि सराग सदोष रुतावति सर्वरुते प्रतिघोषविधिज्ञा ॥
धारणि धर्मबल वशिप्राप्ता क स न तोषि सदेवकलोकम् ।
मायकरो यथ विद्यविधिज्ञो दर्शयि रूप विचित्र अनन्तान् ॥
रात्रिदिवसमुहूर्तऋतु मासान् वर्षशत पुन स्फीतप्रदीप्तान् ।
मायकरो हि सरागु सदोषो तोषयि मायविकुर्वित लोकम् ॥
ध्यानअभिज्ञविमोक्षसुशिक्षित कस्य न तोषयि चर्यविधिज्ञ ।
राहु यथे[व] य निर्मिणि काय क्षुभाति वज्रपदे तत्रस्थम् ॥
दर्शनसागरु नाभिप्रमाण भोति सुमेरुतले समशीर्ष ।
सोऽपि सरागु सदोष समोहो राहु निदर्शयि ईदृश ऋद्धी ॥
मारप्रमर्दन लोकप्रदीप कस्य न दर्शयि ऋद्धि अनन्ता ।
पश्य अचिन्तिय [शक्रवि]कुर्वा देवसुरेन्द्ररणस्मि प्रवृत्ते ॥
यावतक विक्रम देवसुराणां तावतक निर्मिणि शक्रु स्वकायान् ।
B 317 सर्वसुरेन्द्रसुराश्च विजानी शक्रसुपुरोगत स्वायुम् ॥
एष गृहेन वज्रधराणां त्वभ्रमु गच्छिसु सर्वसुरेन्द्रा ।
नेत्र सहस्र भयङ्कर दर्शी ज्वालप्रमुञ्चन वज्र गृहीतम् ॥

वर्मितकाय दुरासदतेज शक्रमुदीक्ष्य पलात्वसुरेन्द्राः ।
सो हि त इत्वर पुण्यबलेना, शक्र विकुर्वति देवजयार्थी ॥
सर्वजगस्य अशेषत त्राणं स्वक्षय पुण्य कुतो न विकुर्वी ।

* * * *

वायुत संभुत मेघ प्रवर्षी वायुत मेघ पुनः प्रसमेन्ती ।
वायुत सस्य विरोहति लोके वायु सुखावह सर्वजगस्य ॥
सो हि अशिक्षित पारमितासु बुद्धगुणेषु अशिक्षित वायुः ।
दर्शयि लोकविपाक अचिन्त्या कस्य न दर्शयि ते वर लब्धा ॥
इति शिक्षासमुच्चये रत्नत्रयानुस्मृतिर्नामाष्टादशः परिच्छेदः समाप्तः ॥

पुण्यवृद्धिर्नाम नवदशः परिच्छेदः ।

B 348 अन्योऽपि पुण्यवृद्धये हेतु कार्य, योऽय सर्वावस्थासु सत्त्वार्थ । यथा कथित चार्यरत्नमेघे–स तथागतचैत्ये वा तथागतविग्रहे वा पुष्प वा धूप वा गन्ध वा ददत् सर्वसत्त्वाना दौःशील्यदौर्गन्ध्यमलापनयनाय तथागतशीलप्रतिलम्भाय च परिणामयति । स समार्जनोपलेपन कुर्वन् सर्वसत्त्वानामप्रासादिकेर्यापथविगमाय प्रासादिकेर्यापथसपदे च परिणामयति । स पुष्पच्छत्रमारोपयन् सर्वसत्त्वाना सर्वक्लेशपरिदाहविगमाय परिणामयति । स विहार प्रविशन्नेव चित्तमुत्पादयति–सर्वसत्त्वान् निर्वाणपुर प्रवेशयेयम् । स निष्क्रमन्नेव चित्तमुत्पादयति–सर्वसत्त्वान् ससारचारकान्निष्क्रामयेयम् । स स्थनद्वारमुद्घाटयन्नेव चित्तमुत्पादयति–सर्वसत्त्वाना लोकोत्तरेण ज्ञानेन निर्वाणपुरानिद्वारमुद्घाटयेयम् । स पिदधदेव चित्तमुत्पादयति–सर्वसत्त्वाना सर्वापायद्वाराणि पिदध्याम् । स निषीदन्नेव चित्तमुत्पादयति–सर्वसत्त्वान् बोधिमण्डे निषादयेयम् । स दक्षिणेन पार्श्वेन शय्या कल्पयन्नेव चित्तमुत्पादयति–सर्वसत्त्वानेव पारनिर्वापयेयम् । स ततो व्युत्तिष्ठन्नेव चित्तमुत्पादयति–सर्वसत्त्वान् व्युत्थापयेय सर्वक्लेशपर्युत्थानेभ्य । स शरीरगत्या गच्छन्नेव चित्तमुत्पादयति–सर्वसत्त्वा महापुरगत्या गच्छन्तु । स तत्रोपविष्ट एव चित्तमुत्पादयति–सर्वसत्त्वा नि शल्यक्रिया यदुत रागद्वेषमोहेभ्य । स शौच कुर्वन्नेव चित्तमुत्पादयति–सर्वसत्त्वाना क्लेशमलान् 349 प्रक्षालयेयम् । स हस्तौ प्रक्षालयन्नेव चित्तमुत्पादयति–सर्वसत्त्वाना सर्वक्लेशवासनामपनयेयम् । स पादौ प्रक्षालयन्नेव चित्तमुत्पादयति–सर्वसत्त्वानामनेकप्रकाराणि क्लेशरजास्यपनयेयम् । मुख प्रक्षालयन्नेव चित्तमुत्पादयति–सर्वसत्त्वाना सर्वधर्ममुखानि परिशोधयेयम् । स दन्तकाष्ठ भक्षयन्नेव चित्तमुत्पादयति–सर्वसत्त्वाना नानाविधान् क्लेशमलानपनयेयम् । सर्वो क्रियावस्था सर्वसत्त्वहितसुखाय परिणामयति । तथागतचैत्य वन्दमान एव चित्तमुत्पादयति–सर्वसत्त्वा वन्दनीया भवन्तु सदेवकस्य लोकस्येति ॥

अथवा यथा आर्यप्रज्ञापारमितायाम्–पुनरपर शारिपुत्र व्यालकान्तारमध्यगतेन बोधिसत्त्वेन महासत्त्वेन नोत्रसितव्यम्, न सत्रसितव्यम्, न सत्रासमापत्तव्यम् । तत्कस्माद्धेतो ? तथा हि तेन सर्वं परित्यक्त सर्वसत्त्वानामर्थाय । तेनैव चित्तमुत्पादयितव्यम्–सचेन्मा व्याला भक्षयेयु, तेभ्य एव तन्मन दत्त भवतु । मम च दानपारमितापरिपूरिर्भविष्यति । अभ्यासन्ना च भविष्यति[बोधि] । तथा च करिष्यामि यथा मेऽनुत्तरा सम्यक्सबोधिमभिसबुद्धस्य सतस्तत्र बुद्धक्षेत्रे तिर्यग्योनिगता सत्त्वा सर्वेण सर्वं न भविष्यन्ति, न प्रज्ञास्यन्ते । चोरकान्तारमध्यगतेन शारिपुत्र बोधिसत्त्वेन महासत्त्वेन नोत्रसितव्य न सत्रसितव्य न सत्रासमापत्तव्यम् । तत्कस्माद्धेतो ? सर्वस्वपरित्यागकुशला हि ते बोधिसत्त्वा महासत्त्वा । उत्सृष्टकायेनापि च बोधिसत्त्वेन भवितव्य परित्यक्तपरिष्कारोपकरणेन च । तेनैव चित्तमुत्पादयितव्यम्–तचेन्मे सत्त्वा परिष्कारोपकरणानि हरन्ति, तेभ्य एवैतद्दत्त भवतु । सचेन्मा केचिज्जीविताद् व्यपरोपयेयु, तत्र मया न द्वेषो न क्रोध उत्पादयितव्य । तेषामपि मया न कायेन न वचसा न मनसा अपराद्धव्यम् । एव च मे तस्मिन् समये दानपारमिता च

शीलपारमिता च क्षान्तिपारमिता च परिपूरिं गमिष्यति । अनुत्तरा च मे सम्यक्सबोधि रभ्यासन्ना भविष्यति । तथा च करिष्यामि, तथा प्रतिपत्स्ये, यथा मेऽनुत्तरा सम्यक्सबोधिमभिस बुद्धस्य सतस्तत्र बुद्धक्षेत्रे एते चान्ये च दोषा सर्वेण सर्वं सर्वथा सर्वं न भविष्यन्ति, न प्रज्ञा स्यन्ते । पानीयकान्तारमध्यगतेन शारिपुत्र बोधिसत्त्वेन महासत्त्वेन नोत्त्रसितव्य न सत्रसितव्य न सत्रासमापत्तव्यम् । तत्कस्माद्धेतो ? असत्रस्तधर्माणो हि बोधिसत्त्वा महासत्त्वा भवन्ति । एव चानेन चित्तमुत्पादयितव्यम्—सर्वसत्त्वाना मया सर्वतृष्णाच्छेदाय शिक्षितव्यम् । न बोधिसत्त्वेन महासत्त्वेन सत्रासमापत्तव्यम् । सचेदह तृष्णया काल करिष्यामि, अपि तु खलु पुन सत्त्वानामन्तिके महाकरुणाचित्तमुत्पादयिष्यामि—अहो बताल्पपुण्या अमी सत्त्वा यदेतेषा लोके एवरूपाणि पानीयकान्ताराणि प्रज्ञायन्ते । तथा पुनरह करिष्यामि, तथा प्रतिपत्स्ये, यथा मेऽनुत्तरा सम्यक्सबोधिमभिसबुद्धस्य सतस्तत्र बुद्धक्षेत्रे सर्वेण सर्वं सर्वथा सर्वं पानीयकान्ताराणि न प्रज्ञास्यन्ते । तथा च सर्वसत्त्वान् पुण्यै सयोजयिष्यामि, यथा ते अष्टाङ्गोपेतपानीयलाभिनो भविष्यन्ति । तथा दृढ वीर्यमारप्स्ये सर्वसत्त्वाना कृतशो यथा वीर्यपारमिता तस्मिन् समये परिपूरिं गमिष्यति । पुनरपर शारिपुत्र बुभुक्षाकान्तारमध्यगतेन बोधिसत्त्वेन महासत्त्वेन नोत्त्रसितव्य न सत्रसितव्य न सत्रासमापत्तव्यम् । एव चानेन सनाह सनद्धव्य — तथा दृढ वीर्यमारप्स्ये, तथा च स्व बुद्धक्षेत्र परिशोधयिष्यामि, यथा मेऽनुत्तरा सम्यक्सबोधिमभिसबुद्धस्य सतस्तत्र बुद्धक्षेत्रे सर्वेण सर्वं सर्वथा सर्वं एवरूपाणि बुभुक्षाकान्ताराणि न भविष्यन्ति, न प्रज्ञास्यन्ते । सुखिता एव ते सत्त्वा भविष्यन्ति सुखसमङ्गिन सर्वसुखसमर्पिता । तथा च करिष्यामि यथा तेषा सत्त्वाना यो य एवाभिप्रायो भविष्यति, यद्यदेवाकाङ्क्षिष्यन्ति मनसा, तत्तदेव प्रादुर्भविष्यति, तद्यथापि नाम देवाना त्रायस्त्रिंशाना मनसा सर्वं प्रादुर्भवति, मनसा सर्वमुपपद्यते । तथा दृढ वीर्यमारप्स्ये यथा तेषा सत्त्वाना धार्मिका अभिप्राया परिपूरिं गमिष्यन्ति, अवैकल्य च जीवितपरिष्कारै सर्वसत्त्वाना भविष्यति सर्वेषा सर्वत सर्वदेति ॥

एवमयम्—

सर्वावस्थासु सत्त्वार्थः

पुण्यवृद्धिहेतु । निस्तरतस्त्वार्यगोचरपरिशुद्धिसूत्रे द्रष्टव्य ॥

किं च—

धर्मदानं निरामिषम् ।

पुण्यवृद्धिनिमित्त भवति ॥

यथोक्तमार्याध्याशयसचोदनसूत्रे—विंशतिरिमे मैत्रेय आनुशसा निरामिषदाने, यो लाभ सत्कारमप्रतिकाङ्क्षन् धर्मदान ददाति । कतमे विंशति ? यदुत—स्मृतिमाश्च भवति, मतिमाश्च भवति, बुद्धिमाश्च भवति, गतिमाश्च भवति, धृतिमाश्च भवति, प्रज्ञावाश्च भवति, लोकोत्तरा च प्रज्ञामनुविध्यति, अल्परागो भवति, अल्पद्वेषोऽल्पमोह, मारश्चास्यावतार न लभते, बुद्धैर्भगवद्भि समन्वाहियते, अमनुष्याश्चैन रक्षन्ति, देवाश्चास्यौज काये प्रक्षिपन्ति, अमित्राश्चास्यावतार न

लभन्ते, मित्राणि चास्य अभेद्यानि भवन्ति, आदेयवचनश्च भवति, वैशारद्यांश्च प्रतिलभते, सौमनस्यबहुलश्च भवति विद्वत्प्रशस्तश्च, अनुस्मरणीयं चास्य तद्धर्मदानं भवति । इमे मैत्रेय विंशतिरनुशंसा इति ॥

आर्यप्रज्ञापारमितायां त्वाह—सचेत्त्वमानन्द श्रावकयानिकानां पुद्गलानां श्रावकभूमौ धर्मं देशयेः, तया च धर्मदेशनया ये त्रिसाहस्रमहासाहस्रे लोकधातौ सत्त्वास्ते सर्वेऽर्हत्त्वं साक्षात्कुर्युः । तद्यथापि त्वया मे श्रावकेण श्रावककृत्यं न कृतं स्यात् । सचेत्पुनस्त्वमानन्द बोधिसत्त्वस्य महासत्त्वस्यैकमपि प्रज्ञापारमिताप्रतिसंयुक्तं पदं देशयेः, प्रकाशयेः, एवमहं त्वया श्रावकेणाराधितः स्याम् । तया च पूर्विकया धर्मदेशनया ये त्रिसाहस्रमहासाहस्रे लोकधातौ सत्त्वास्ते सर्वेऽर्हत्त्वं प्राप्नुयुः । तेषां चार्हतां यद्दानमयं पुण्यक्रियावस्तु शीलमयं पुण्यक्रियावस्तु भावनामयं पुण्यक्रियावस्तु, तत्किं मन्यसे आनन्द अपि नु स बहुः पुण्यस्कन्धः ? आह—बहु भगवन्, बहु सुगत । भगवानाह—अतः स आनन्द श्रावकयानिकपुद्गलो बहुतरं पुण्यस्कन्धं प्रसवति, यो बोधिसत्त्वानां महासत्त्वानां प्रज्ञापारमिताप्रतिसंयुक्तं धर्मं देशयति । अतोऽप्यानन्द
B 352 बहुतरं पुण्यस्कन्धं प्रसवति, यो बोधिसत्त्वो महासत्त्वोऽपरस्य बोधिसत्त्वस्य प्रज्ञापारमिताप्रतिसंयुक्तं धर्मं देशयति, अन्तश एकदिवसमपि । तिष्ठत्वानन्द एकदिवसं, अन्तशः प्राग्भक्तमपि । तिष्ठत्वानन्द प्राग्भक्तम्, अन्तश एकनालिकामपि । यावदन्तश एकक्षणसंनिपातमपि । पेयालं । इदमानन्द तस्य बोधिसत्त्वस्य महासत्त्वस्य धर्मदानं सर्वश्रावकयानिकानामपि सर्वप्रत्येकबुद्धयानिकानां च पुद्गलानां कुशलमूलमभिभवति । एवं कुशलमूलसमन्वागतो बोधिसत्त्वो महासत्त्वः, एवं कुशलमूलं समन्वाहरन्, अस्थानमानन्द अनवकाशो यत्स बोधिसत्त्वो महासत्त्वो विवर्तेत अनुत्तरायाः सम्यक्संबोधेः । नैतत्स्थानं विद्यत इति ॥

कथं धर्मदानं दातव्यम् ? यथा आर्यसद्धर्मपुण्डरीकेऽभिहितम्[1]—

कालेन चो(चा)चिन्तयमानु पण्डितः
प्रविश्य लयनं तथ घट्टयित्वा ।
विपश्य धर्मं इमि सर्वयोनिशो
उत्थाय देशेत अलीनचित्तः ॥
सुखस्थितो भोति सदा विचक्षणो
सुखनिषण्णस्तथ धर्म भाषते ।
उदारप्रज्ञप्त करित्व आसनं
चोक्षे मनोज्ञे पृथिवीप्रदेशे ॥
चोक्षं च सो चीवर प्रावरित्वा
सुरक्तरङ्गं च प्रसन्नरङ्गैः ।
आसेवकं(कृष्णं) तथा ददित्वा
महाप्रमाणं च निवासयित्वा ॥

1 SDP 13 24 26-29 32 35

B 353

स पादपीठस्मि निषद्य आसने
त्रिचित्रदूष्येहि सुसंस्तृतस्मिन् ।
सुधौतपादश्च उपारुहित्वा
स्निग्धेन शीर्षेण मुखेन चापि ॥
धर्मासने तत्र (चात्र) निषीदियानः
एकाग्र सत्त्वेषु समं विपश्यन् (समागतेषु) ।
उपसंहरेच्चित्रकथा बहूश्च
भिक्षूनथो (चो) भिक्षुणिकास्तथैव ॥
किलासितांश्चापि विवर्जयीत
न चापि उत्पादयि खेदसंज्ञाम् ।
अरतिं च सर्वा विजहीत पण्डितो
मैत्रीबलं पर्षदि भावयेच्च ॥
भाषेच्च रात्रिंदिवमग्रधर्मान्
दृष्टान्तकोटीनियुतैः स पण्डितः ।
संहर्षयेत्तां (त्पर्ष) च तथैव तोषयेत्
न चापि किंचित्तत्र जातु प्रार्थयेत् ॥
खाद्यं च भोज्यं च तथान्नपानं
वस्त्राणि शय्यासनचीवराणि ।
गिलानभैषज्य न चिन्तयेत्सः
न विज्ञपेत्पर्षदि किंचिदन्यत् ॥
अन्यत्र चिन्तेय सदा विचक्षणः B
भवेय बुद्धोऽहमिमे च सत्त्वाः ।
एतच्च मे सर्वसुखोपधानं
यं धर्म श्रावेमि हिताय लोके ॥

अत्रैवाह—न च कस्यचिदन्तशो धर्मप्रेम्णाऽप्यधिकतरमनुग्रहं करोति ॥
आर्यचन्द्रप्रदीपसूत्रेऽप्याह—

अध्येषयेयुर्यदि त्वां ते धर्मदानस्य कारणात् ।
प्रथमं वाच भाषेया नाहं वैपुल्यशिक्षितः ॥
एवं त्वं वाच भाषेया युष्मे (आयुष्मान्) वा विज्ञपण्डिताः ।
कथं महात्मनां शक्यं पुरतो भाषितुं मया ॥
सहसैवां न जल्पेत तुलयित्वा तु भाजनम् ।
यदि भाजनं विजानीया-अनधीष्टोऽपि देशयेः ॥

१ SDP १३. २ S R 24. 44-50.

यदि दु:शीलान् पश्येसि परिपाया बहून् स्थितान् ।
सलेख मा प्रमाभेत्व वर्णं दानस्य कीर्तये ॥
भवेयुर्यदि चाल्पेच्छा शुद्धा शीले प्रतिष्ठिता ।
मैत्रं चित्तं जनित्वा त्वं कुर्या सारेखिकीं कथाम् ॥
B 355 परीत्ता यदि पायेच्छा शील्यतोऽत्र विस्तरा ।
स्वपक्षस्तदा भूत्वा वर्णं शीलस्य कीर्तये ॥ इति ॥

उक्तं च आर्यसागरमतिसूत्रे – तद्यथा समे । समवति । शमितशत्रु । अङ्कुरे । मङ्कुरे । मारजिते । वराडे । येयूरे । ओघवति । ओंहोकयति । विशटनिर्मले । मलापनये । ओखरे । खरोमसे । ग्रसने । हेमुखी । पराङ्मुखी । आमुखी । शमितानि सर्वग्रहबन्धनानि । निगृहीता सर्वपरप्रवादिन । विमुक्ता मारपाशा । स्थापिता बुद्धमुद्रा । समुद्धातिता सर्वमारा । अचन्ति पदपरिशुद्धया विगच्छन्ति सर्वमारकर्माणि । इमानि सागरमते मन्त्रपदानि धर्मभाणकेन सुप्रवृत्तानि कृत्वा, धर्मासनकेन सुप्रवृत्तानि कृत्वा, धर्मासननिषण्णेन सर्वां पर्षद बोध्याकाराभिनिर्हृतया मैत्र्या स्फरित्वा आत्मनि वैद्यसंज्ञामुत्पाद्य धर्मे भैषज्यसंज्ञा धर्मश्रवणिकेष्वातुरसंज्ञा तथागते सत्पुरुषसंज्ञा धर्मनेत्र्या चिरस्थितिकसंज्ञामुत्पाद्य इमानि मन्त्रपदान्यामुखीकृत्य धर्मसंकथा करणीया । तस्य समन्ताद्योजनशते न मारो न मारकायिका वा देवता उपसंक्रमयिष्यति विचक्षुःकरणे । येऽप्येनमुपसंक्रमिष्यन्ति, तेऽप्यस्य न शक्ष्यन्त्यन्तराय कर्तुमिति ॥

अत्रैवाह – धर्मभाणकेन चौक्षेण शुचिसमुदाचारेण सुस्नातेन शुचिनिवासितेन भवितव्यमिति ॥ एवं धर्मदानम् ॥

B 356 बोधिचित्तं च पुण्यस्य वृद्धिहेतुः समासतः ॥ २६ ॥

यथोक्तमार्यरत्नकरण्डकसूत्रे –

तद्यथापि नाम मञ्जुश्रीर्नानागन्धवृक्षाश्च चतुर्धातुसंगृहीता विवर्धन्ते, एवमेव मञ्जुश्रीर्नाना-सभारोपचितं बोधिसत्त्वस्य कुशलमूलं बोधिचित्तसंगृहीतं सर्वज्ञतापरिणामितं विवर्धते । इति ॥

एवमादिका अविकर्मिकाणा सहसा बोधिसत्त्वशिक्षा स्मरणार्थमुपदर्शिता । विस्तरतस्तु बुद्धविषय एव । अत्र चास्या यथोक्ताया शिक्षाया –

सिद्धिः सम्यक्प्रहाणानामप्रमादाभियोजनात् ।
स्मृत्याथ संप्रजन्येन योनिशश्चिन्तनेन च ॥ २७ ॥

तत्र अनुत्पन्नाना पापकानामकुशलाना धर्माणामनुत्पादायैव छन्द जनयति, व्यायच्छति, वीर्यमारभते, चित्त प्रगृह्णाति, सम्यक्प्रणिदधातीत्यनेन रक्षा । उत्पन्नाना च प्रहाणाय छन्द जनयतीत्यनेन शुद्धि । अनुत्पन्नाना कुशलाना धर्माणामुत्पादाय छन्द जनयति । यावदुत्पन्नाना च स्थितये भूयोभावाय छन्द जनयतीत्यादि अनेन वृद्धि । एतानि च नित्यमप्रमादाधिष्ठितानि कार्याणि, सर्वकुशलमूलाना तन्मूलत्वात् ॥

[1]यथोक्तमार्यचन्द्रप्रदीपसूत्रे–

यावन्ति धर्माः कुशलाः प्रकीर्तिताः
　　शील श्रुतं त्यागु तथैव क्षान्तिः ।
सर्वेष मूलं ह्ययमप्रमादो
　　निधानलम्भः सुगतेन देशितः ॥ इति ॥

कोऽयमप्रमादो नाम ? इष्टविघातानिष्टागमशङ्कापूर्वकं प्रतिकारतात्पर्यम् । तद्यथा तीव्रकोपप्रसादस्य राज्ञो भैषज्यतैलपरिपूर्णभाजनं गृहीत्वा पिच्छिलसंक्रमेण भृत्यस्य गच्छतः ॥

उक्तं हि आर्यतथागतगुह्यसूत्रे–तत्र कतमोऽप्रमादः ? यदिन्द्रियसंवरः । स चक्षुषा रूपाणि दृष्ट्वा न निमित्तग्राही भवति, नानुव्यञ्जनग्राही । एवं यावन्मनसा धर्मान् विज्ञाय न निमित्तग्राही भवति, नानुव्यञ्जनग्राही । सर्वधर्मेष्वास्वादं चादीनवं च निःशरणं च यथाभूतं प्रजानाति । अयमुच्यते अप्रमादः ॥ पुनरपरम्–अप्रमादो यत्स्वचित्तस्य दमनम्, परचित्तस्यारक्षा, क्लेशरतेरपरिकर्मणा, धर्मरतेरनुवर्तनम्, यावदयमुच्यतेऽप्रमादः । यस्य गुह्यकाधिपते श्रद्धा चाप्रमादश्च, तस्यानुलोमिकेन वीर्येण कार्यम्, येन तानप्रमादकारणान् श्रद्धाकारणांश्च धर्मान् समुदानयति । यस्य गुह्यकाधिपते श्रद्धा चाप्रमादश्च वीर्यं च, तेन स्मृतिसंप्रजन्ये योगः करणीयः, येन स्मृतिसंप्रजन्येन सर्वान् बोधिपक्षान् धर्मान्न विप्रणाशयति । यस्य गुह्यकाधिपते श्रद्धा चाप्रमादश्च वीर्यं च स्मृतिसंप्रजन्यं च, तेन योनिशःप्रयोगे योगः करणीयः । योनिशःप्रयुक्तो हि गुह्यकाधिपते बोधिसत्त्वो यदस्ति तदस्तीति प्रजानाति, यन्नास्ति तन्नास्तीति प्रजानाति । यावदस्ति संवृत्या चक्षुरित्यादि ॥

तथा अत्रैवाह–

सदाऽप्रमादो ह्यमृतस्य मूलं
　　सत्त्वार्थयुक्तस्य च बोधिचित्तम् ।
यथोनिशश्चैव निर्विकल्पचित्त-
　　मपरिग्रहः सर्वसुखस्य मूलम् ॥ इति ॥

आह च–

परात्मसमताभ्यासाद्बोधिचित्तं दृढीभवेत् ।
आपेक्षिकं परात्मत्वं पारावारं यथामृषा ॥
तत्कूलं न स्वतः पारं किमपेक्ष्यास्य पारता ।
आत्मत्वं न स्वतःसिद्धं किमपेक्ष्य परो भवेत् ॥
तद्दुःखेन न मे बाधेत्यतो यदि न रक्षसि ।
नागामिकायदुःखात्ते बाधा तत्केन रक्षसि ॥

1 S R 25. 11.

अहमेव तदापीति मिथ्येय परिकल्पना ।
अन्य एव मृतो यस्मादन्यस्तत्र प्रजायते ॥
अन्यश्चेज्जायते तत्र किं पुण्येन प्रयोजनम् ।
यून किं वृद्धकायस्य सुखाय धनमचयै ॥
मृते गर्भगते तावदन्यो बाल प्रजायते ।
मृते बाल्ये कुमारत्व तन्नाशायागतो युवा ॥
तन्नाशाचागतो वृद्ध· एक काय कथ मत ।
एवं प्रतिक्षण चान्य काय केशनखादिवत् ॥
अथ बाल्यपरित्यागाद्बालो याति कुमारताम् ।
कायस्वभावो वक्तव्यो योऽवस्थारहित स्थित ॥
कायश्चेत्प्रतिमाकार पेशीभस्मसु नास्ति स ।
सूक्ष्मभावेन चेत्तत्र स्थौल्य त्यक्त्वा व्यवस्थित ।
अनिर्देश्य स्वत प्राप्त काय इत्युच्यते न स ॥
तत्र चिन्तैव मे नास्ति दृश्यकायस्तु नाशवान् ।
अवस्थाभिश्च सबध सवृत्या चैव दृश्यते ॥
3 309 आगमाच्च तदस्तित्व युक्त्यागमनिवारितम् ।
न गुणव्यतिरेकेण प्रधान विद्यते यत ॥
न च त्रीणि प्रधानानि तथा सत्ता गुणा अपि ।
प्रत्येक त्र्यात्मकास्तेऽपि तेन नैकविध जगत् ॥
अचेतन च वस्त्रादि तत्सुखाद्यात्मक कथम् ।
सुखादेर्न पटोत्पत्ति पटादेस्तु सुखादय ।
पटादीनामहेतुत्वादभावस्तत्सुख कुत ॥
तस्मादागमयुक्तिभ्यामनित्यं सर्वसस्कृतम् ।
तद्धेतुफलसबन्ध प्रत्यक्षत्वान्न साध्यते ॥
स्वसंताने च दृष्टोऽसौ निग्येषु च कथ यथा ।
परमाणुस्तु नैकोऽस्ति दिग्भेदानुपपत्तित ॥
दीपतैल क्षय याति क्षीयमाण न लक्ष्यते ।
एव भावा न लक्ष्यन्ते क्षीयमाणा प्रतिक्षणम् ॥
सतान समुदायश्च पङ्क्तिसेनादिवन्मृषा ।
तत्राभ्यासादहकार परस्मिन् किं न जायते ॥
N 310 तस्मादेव जगत् ज्ञेय यथायतनसचय ।
अप्राप्तमेव तद्दु ख प्रतिकार्यं परात्मनो ॥

अयुक्तमपि चेदेतत्स्वात्मन्यस्तीतरत्र न ।
यदयुक्त निवर्त्य तत् स्वमन्यद्वा यथाबलम् ॥
कृपया बहु दु ख चेत्कस्मादुत्पाद्यते बलात् ।
जगद्दु ख निरूप्येद कृपादु ख कथ बहु ॥
एव भावितसताना परदु खसमप्रिया ।
अवीचीमवगाहन्ते हसा पद्मवन यथा ॥
सत्त्वेषु मुच्यमानेषु ये ते प्रामोद्यसागरा ।
तैरेव ननु पर्याप्त मोक्षेणाप्यरसेन किम् ॥
एव परार्थं कृत्वापि न मदो न च विस्मय ।
न विपाकफलाकाङ्क्षा परार्थैकान्ततृष्णया ॥
दशदिक्सत्त्वसपत्तिरामीयास्य न सशय ।
नास्तीर्ष्यावकाशोऽपि परसौख्ये स्वमज्ञया ॥
परेषामात्मनो वापि सामान्या पापदेशना ।
पुण्यानुमोदना चैव बुद्धाध्येषणयाचनम् ॥
परिणामनमप्येव निर्विशेष प्रवर्तते ।
पुण्य प्रवर्तते तस्मादनन्त सत्त्वसख्यवत् ॥
अय स मार्ग प्रवर क्षेमानन्तसुखोत्सव ।
बोधिसत्त्वमहासार्थ यत्किल्प्रीतिवर्धन ॥
पाल्यमानश्च सतत वज्रपाण्यादियन्त्रिभि ।
मारगुल्मिकसत्रासजननैर्बुद्धकिंकरै ॥
समुद्रराजतनया बोधिचित्तरथस्थिता ।
यान्ते तेन मार्गेण स्तूयमाना सुरादिभि ॥
तस्मादात्मभारोप्य सर्वेऽभ्यासयोगत ।
परामदु खशान्त्यर्थमात्मादीन् सर्वो सृजेत् ॥
तृष्णा परिग्रहो यस्य तस्य दु ख न शाम्यति ।
परिणामविनाशित्वात्स दु खजनको यत ॥
लोके दु खाग्निततते च का रति स्वसुखे भवेत् ।
समन्ताद्दह्यमानस्य नखादाहेऽपि कि सुखम् ॥
आत्मतृष्णा च सर्वेषा दु खाना मूलमुत्तमम् ।
तस्मान्निरभि तानेव सत्त्वेभ्य स्वार्थमुत्सृजन् ॥
तद्यथापि मनेच्छा जेत्या सर्वयन्त ।
आत्मा स्मृति क्या प्रणीत्ये पार्श्वचराचा ॥ B 3

निःशेषदु खवैद्याय सुखसत्त्रप्रदायिने ।
सर्वाकारोपजीव्याय मञ्जुघोषाय ते नम ॥
इति जिनतनयाना सर्वयात्यद्भुताना
चरितमुपनिबध्योपार्जित यच्छुभ मे ।
भवतु सुखमनन्त देहिना तेन यावत्
सुगतपदमनन्तव्योमसीमाधिपत्यम् ॥

पुण्यवृद्धिर्नाम एकोनविंश परिच्छेद ॥

॥ समाप्तश्चाय बोधिसत्त्वविनयोऽनेकसूत्रान्तोद्धृत शिक्षासमुच्चय ॥

प्रथमं परिशिष्टम् ।

सूत्रोद्धरणसूची ।

[This Appendix contains names in alphabetical order of Buddhist works from which passages are cited in the *Śikṣāsamuccaya.* In arranging these works, the word आर्य found prefixsd to names of works is omitted In the case of works which are available in print, I have given references to editions used in [ ], while in the case of works which are not yet available in full or part in original Sanskrit, I have given references, as far as possible, in [ ] to (1) *Mahāvyutpatti (MVy.)* Sec 65; (2) Fragments available in *Manuscript Remains found in Eastern Turkestan* (MR) edited by R. Hoernle, Oxford, 1916; (iii) *A Complete Catalogue of the Tibetan Buddhist Canon* (T) published by Tohoku Imperial University, Sendai, Japan, 1934; (iv) B. Nanjio's *Catalogue of Chinese translations of Buddhist Tripiṭaka* (N), and (v) *Sūtrasamuccaya* of Nāgārjuna (Nāg's SS). Thereafter I refer to pages and lines of *Śikṣāsamuccaya* on which the extracts occur and the topics to illustrate which they are cited in the order of their occurrence.]

अक्षयमतिसूत्र [MVy 19; T. 89, 175, N 74; mentioned in Nāg's SS]

(1) [10.6 (भूमिप्रविष्टस्यापि बोधिसत्त्वस्य शिक्षाप्रज्ञप्तिः), (2) 16.26 (बोधिसत्त्व कायदुःखतया न परिखिद्यते सत्त्वापेक्षया); (3) 22.19 (अतीतानागतशुभोत्सर्गः); (4) 23.8 (बोधिसत्त्वेन शरीररक्षा कर्तव्या); (5) 66.27 (पापकानामकुशलानां धर्माणां प्रहाणाय छन्दं जनयेत्); (6) 67.17 (शमथस्य अक्षयता); (7) 88.6 (कुशलमूलस्य न कदाचिदपि परिक्षय), (8) 93.12 (कालाकाले पुनर्बोधिसत्त्वेन मत्स्योपेक्षा करणीया); (9) 102.10 (मुदितास्वरूपम्); (10) 105.21 (कीदृशं श्रुतं बोधिसत्त्वविनये प्रशस्तम् ?); (11) 106.10 (धर्मसंभारयोग एव ज्ञानसंभारो भवति); (12) 117.11 (त्रिविधा मैत्री); (13) 126.4 (वेदनास्वरूपम्); (14) 127.10 (मायोपमं चित्तमिति चित्तधर्मता), (15) 127.13 (धर्मस्मृत्युपस्थानम्); (16) 144.23 (दानविशुद्धिस्वरूपम्) (17) 117.28 (एको बोधिसत्त्वोऽद्वितीयोऽनुत्तरायां सम्यक्संबुद्धौ मतिं करोति); (18) 119.32 (बोधिसत्त्वोऽचिन्त्यं कालं सन्नह्यति); (19) 151.31 (आशयस्वरूपम्); (20) 151.1 (अधिग-धिकगुणाधिगमप्रवृत्त आशयोऽध्याशय उच्यते); (21) 151.26 (बोधिसत्त्वस्य सर्वसत्त्वेषु मज्जागतं प्रेम); (22) 152.30 (आत्मनः पापदेशनापुण्यसंभारे यथायोगं स्तोत्रैः भद्रचर्यादिगाथाभिर्वा पूजना); (23) 153.11 (आत्मपापदेशना), (24) 168.13 (श्रद्धादिपञ्चेन्द्रियाणां सदाभ्यासः कार्यः)

अङ्गुलिमालिक (सूत्र) [MVy 74; T 213, N 434]

(1) 74.19 (मांसवर्जनम्)

अचलोपासिकाविमोक्ष [= गण्डव्यूह, २०]

अध्याशयसंचोदनसूत्र [T 69, N 37, mentioned in Nāg's SS]

(1) 12.19 (यत्किंचिन्मैत्रेय सुभाषितम्, सर्वं तद्बुद्धभाषितम्); (2) 56.9 (सर्वबोधिसत्त्वयानिकपुद्गला नमस्कर्तव्याः); (3) 58.1 (अनर्थविवर्जनाशा); (4) 61.17 (अनर्थविवर्जनम्); (5) 61.24 (बोधिसत्त्वेन लाभसत्कारदोषदर्शिना भवितव्यम्); (6) 62.18 (संसर्गिकायां दोषाः); (7) 63.3 (भाष्यरतौ दोषाः); (8) 64.1 (निद्रारतौ दोषाः); (9) 64.17 (कर्मारामे दोषाः); (10) 65.13 (प्रपञ्चरतौ दोषाः), (11) 65.30 ([illegible]); (12) 187.23 (निरामिषं धर्मदानं कर्तव्यम्).

अनन्तमुखनिर्हारधारणी [T 525; N 956]

(1) 14.25 ([illegible]).

चन्द्रोत्तरादारिकापरिपृच्छा [T 191, N 441]

(1) 47 14 (स्त्रीशरीरस्य पर्यवेक्षा)

चुन्दाधारणी [?]

(1) 96 20 (पापक्षयार्थं चुन्दाधारणीजप)

ज्ञानवतीपरिवर्त [= चन्द्रप्रदीपसूत्र = समाधिराजसूत्र 34]

(1) 75 5 (मांसभक्षणानुज्ञा)

ज्ञानवैपुल्यसूत्र [Mentioned in Nag's SS]

(1) 106 22 (सार्वत्रानि शास्त्राणि शिक्षितव्यानि)

तथागतकोशगर्भसूत्र [T 258 N 384, mentioned in Nag's SS]

(1) 96 1 (शून्यताधिमुक्त्या पापशुद्धिर्भवति)

तथागतगुह्यसूत्र [MVy 30, mentioned in Nag's SS]

(1) 8 4 (यस्य बोधिचित्तोत्पाद ?) (2) 71 1 (कीदृशं बोधिसत्त्वेन वक्तव्यम् ?) (3) 89 4 (शोधितस्यात्मभावस्य भोग पथ्यो भविष्यति), (4) 80 11 (धर्मकायप्रभावितो बोधिसत्त्वो दर्शनेनापि सत्त्वानामनुग्रहं करोति) (5) 130 4 (सत्कायदृष्ट्युपशमात् सर्वक्लेशा उपशाम्यन्ति), (6) 146 8 (बल्वर्धनोपाया), (7) 168 5 (श्रद्धादीनां सदाभ्यास कार्य), (8) 191 87 (अप्रमादस्वरूपम्), (9) 191 19 (अप्रमादानुगम)

तथागतबिम्बपरिवर्त [mentioned in Nag's SS]

(1) 96 21 (पापप्रतिपक्षसमुदाचार)

त्रिसमयराज [T 3401]

(1) 77 9 (विद्योच्चारणम्), (2) 96 16 (पापप्रतिपक्षसमुदाचार), (3) 153 3 (बुद्धपूजावर्णनम्)

दशधर्मकसूत्र [T 53, N 23 (9), 29]

(1) 6 13 (श्रद्धा) (2) 8 12 (बोधिचित्तोत्पादस्य कारणानि), (3) 66 14 (निष्फलस्पन्दवर्जनम्)

दशभूमि(क)सूत्र [Ed by Rahder Paris]

(1) 9 24 (प्रथमायां भूमावपि बोधिचित्तमुत्पद्यते), (2) 9 26 (प्रमुदितायां बोधिसत्त्वभूमौ बोधिचित्तमचलं भवति) (3) 9 27 (बोधिचित्तोत्पादेन सर्वबोधिपरायणो भवति), (4) [illegible] 29 (आत्मसंज्ञापगमाद् बोधिसत्त्वस्य आत्मस्नेहो न भवति), (5) 10 2 (बोधिसत्त्वः प्रमुदितायां मस्तकमपि ददाति), (6) 10 8 (बोधिसत्त्वेन शिक्षापदेषु शिथिलेन न भवितव्यम्), (7) 71 5 (अमनोज्ञशब्दपरिवर्जनम्), (8) 123 21 (मोहलोभनाशनविद्यादीनां विज्ञानस्य करणम्), (9) 152 1 (बोधिसत्त्वस्तथारूपं पुण्यसंभारमुपचिनोति येन सन्ततेन सर्वसत्त्वा अत्यन्तविशुद्धिमाप्नुयु), (10) 152 14 (समाददीमा सर्वप्रतिपन्नसत्त्वा बोधिसत्त्वं सोढुं सोपशमे अनावरणनिर्वाणे प्रतिष्ठापयितव्याः) (11) 153 14 (दश महाप्रणिधानानि)

दिव्यावदान [*रूपावदान, सूकरिका, चक्रवर्तिव्याकरण*] [Our edition in BST No 20, also Cowell and Neil's edition]

(1) 36 4 (संघरक्षितावदाने-वैयावृत्यकरेणभिक्षुणा सर्वभिक्षुसंघस्य चित्तमाराधनीयम् । अन्यथा अनर्थ)

धर्मसंगीतिसूत्र [MVy 21, T 238, N 426, mentioned in Nag's SS]

सत्त्वस्य बुद्धक्षेत्रम्) (13) 100 15 (त्रिविधा क्षान्ति), (14) 124 2 (कायस्मृत्युपस्थानम्), (15) 124 11 (कायस्वरूपवर्णनम्) (16) 126 7 (वेदनास्मृत्युपस्थानम्), (17) 139 31 (तथतेति शून्यताया एतदधिवचनम्), (18) 140 8 (चक्षू रूपेषु न रमति संसर्गाभावात्) (19) 150 18 (यस्य पुनराशयो नास्ति, सर्वे बुद्धधर्मास्तस्य दूरे), (20) 151 14 (व्यवसायं दृढीकृत्य कारुण्यं पुरस्कृत्य यतेत शुभहृदये), (21) 171 15 (बुद्धाननुस्मृत्य तद्गुणपरिनिष्पत्त्यर्थं स्मृतिमुपस्थापयति), (22) 171 24 (धर्मानुस्मृति) (23) 172 16 (धर्मानुस्मृति)

नारायणपरिपृच्छा [T 684 Dr A C Banerjee's publication bearing the same title seems to be a different work]

(1) 16 6 (न तद्वस्तु बोधिसत्त्वेनोपादातव्यं यस्मिन्नस्य त्यागचित्तं नोत्पद्यते) (2) 81 29 (बोधिसत्त्वो नात्महेतोः शीलं रक्षति, अपि तु सर्वसत्त्वहितसुखयोगक्षेमार्थिकं शीलं रक्षति), (3) 105 8 (श्रुतानुशंसा)

नियतानियतावतारमुद्रासूत्र [T 202, N 131,132, mentioned in Nag's SS]

(1) 7 17 (पङ्गुरथगतिको बोधिसत्त्व), (2) 52 9 (बोधिसत्त्वस्य प्रसन्नेन चित्तेन दर्शने पुण्यप्रसव).

निर्वा[मा?]णसूत्र [?]

(1) 74 19 (मांसवर्जनम्)

पिटक [बोधिसत्त्वपिटक, विद्याधरपिटक (MVy 5)]

पितृ[ता] पुत्रसमागम [MVy 8, T 60, N 23 (16), mentioned in Nag's SS]

(1) 110 18 (सर्वधर्मसुखाक्रान्तेन समाधिना सुखामेव वेदनामुत्पादयते), (2) 131 4 (निरात्मानः सर्वधर्माः), (3) 136 26 (संवृतिपरमार्थस्वरूपम्), (4) 137 7 (अनुत्तरायां सम्यक्सम्बोधौ भगवता रूपादिकं नैव व्याकृतम्), (5) 137 14 (सर्वधर्मा बोधिस्वभावविरहिता बोद्धव्याः), (6) 137 20 (का भूतकोटिः?), (7) 137 23 (सर्वधर्मस्वभावदर्शनम्), (7) 138 13 (मैत्रीभावना), (8) 139 3 (शून्यं हि चक्षुश्चक्षुःस्वभावेन), (9) 139 9 (स्वप्नसदृशाः सर्वधर्माः), (10) 139 14 (शून्यताव्याहरणम्)

पुष्पकूटधारणी [T 516, 886 N 337–39, 857, mentioned in Nag's SS as पुष्पकूटसूत्र]

(1) 96 29 (पापक्षालनोपायाः)

प्रज्ञापारमिता (भगवती महती, अष्टसाहस्रिका) [Ed by Rajendralal Mitra in BI, by Wogihara along with Āloka of Haribhadra, BST 4]

(1) अष्ट° 24 14 (कल्याणमित्रेषु गौरवमुत्पादयितव्यम्), (2) 31 13 (मारः बोधिसत्त्वस्यान्तिके बलवत्तरमुद्योगमापत्स्यते), (3) 31 15 (मारो बोधिसत्त्वस्य विहेठनमुपसंहरति), (4) 68 10 (संप्रजन्यलक्षणम्), (5) 146 28 (दानाङ्कुरस्य वर्धनम्), (6) 166 27 (अनुमोदनानुशंसा); (7) 167 13 (अनुमोदनानुशंसा), (8) 186 20 (बोधिसत्त्वेन सर्वसत्त्वानामर्थाय सर्वं परित्यक्तव्यम्) (9) 188 4 (बोधिसत्त्वेन धर्मदानं निरामिषं कर्तव्यम्)

प्रमुदिता [=दशभूमिकसूत्र]

प्रव्रज्यान्तरायसूत्र [mentioned in Nāg's SS]

(1) 42 21 (चतुर्भिर्धर्मैः समन्वागतो गृही अक्षणप्राप्तो भवति)

प्रशान्तविनिश्चयप्रातिहार्यसूत्र [MVy 52, T 129; N 522; mentioned in Nāg' SS]

(1) 12 29 (शिक्षारम्भस्य महत्त्वम्), (2) 13 4 (बोधिसत्त्वेन चतुर्भिः कारणैर्न निवर्तितव्यम्), (3) 50 9 (जीवितपरित्यागे कुशलमूलपरित्यागो भवति), (4) 50 9 (... सत्त्वस्य शरणगमने शरणम्), (5) 51 6 (... नरकम्), (6) 51 24 (स्तूपादीनां पूजया पुण्यप्रसव), (7) 81.21 (धर्मसंग्रहः)

प्रातिमोक्ष [?]

(1) 70 25 (...)

बृहत्सागरनागराजपरिपृच्छा [=सागर°, MVy 32, T 154 ; N 840]

बोधिसत्त्वपिटक [MVy 5, T 56, N 23 (12), 1005 , mentioned in Nāg's SS]

(1) 165 20 (पुष्पच्छत्रगाथा); (2) 165 24 (चैत्यसंस्कारफलम्).

बोधिसत्त्वप्रातिमोक्ष [T 248]

(1) 10 9 (स्त्रीणामपि संवरोपदेश); (2) 14.6 (बोधिसत्त्वानामभ्यासविश्रामे आपत्तयो भवन्ति), (3) 14 28 (बोधिसत्त्व सर्वधर्मेषु परकीयसंज्ञामुत्पादयति, न कञ्चिद्धर्ममुपादत्ते); (4) 15 30 (बोधिसत्त्वाना शाठ्यं मात्सर्यमीर्ष्या पैशुन्य लीनचित्तता च न संविद्यते); (5) 23 5 (उत्सृष्टानामपि शरीरादीनां रक्षा कार्या), (6) 24 3 (कल्याणमित्रपरिग्रह); (7) 34 31 (सहधार्मिके धर्मश्रवणे तथागतपूजायां च वैयावृत्य करणीयम्); (8) 70 21 (सत्त्वेष्वप्रसाद. परिहर्तव्यः); (9) 70 23 (नोच्चैर्भाषिणा भवितव्यम्); (10) 80 11 (कुशलान्तरायौ त्यागात्यागो न कार्यौ), (11) 104 22 (क्षान्तिस्वरूपम्).

ब्रह्मपरिपृच्छा [T 158, mentioned in Nāg's SS]

(1) 70 24 (न च वधकसदृशेन भवितव्यम्).

भगवती = अष्टसाहस्रिका प्रज्ञापारमिता [Ed, by R. Mitra, 1888 , by Wogihara, 1932–35 ; our edition in BST No 4] (1) 104 11 (क्षान्तौ चित्तमुत्पादयति) ; (2) 112 3 (समाधानाय युज्येत), (3) 112 7 (सर्वाकारज्ञताप्रतिसंयुक्तैर्मनसिकारैर्ध्यानं समापद्यते); (4) 116 6 (कायं धातुशो विभज्य विजानाति), (5) 116 11 (कायस्याशुचित्वम्); (6) 130 23 (सर्वधर्मानावरणता प्रतिलब्धुकामेन प्रज्ञापारमितायां शिक्षितव्यम्); (7) 139 29 (किमुत्पन्नो धर्म उत्पद्यते उतानुत्पन्न' ?).

भद्रकल्पिकसूत्र [T 94 : N 403 , mentioned in Nāg's SS]

(1) 8 25 (यत्किञ्चित् कुशलं कृत्वा बोधिचित्तमुत्पादयते).

भद्रचरीप्रणिधानराज (= भद्रचर्यागाथा) [T 4359] [Text edited in Eastern Buddhist, Vol. V 242–247, by Hokei Idumi = Gandavyūhasūtra, pp. 543–548]

(1) 153 12 (अनुमोदना अध्येषणा च); (2) 153 13 (परिणामना); (3) 155 3 (अनुत्तरा परिणामना).

भिक्षुप्रकीर्णक [Being edited by K. P. Jaiswal Institute, Patna] (1) 86 5 (भगवता ग्लानस्य भिक्षोरुपस्थानम्) ; (2) 86 11 (सत्त्वाराधनं महाफलम्).

भैषज्यगुरुवैडूर्यप्रभराजसूत्र [Gilgit Mss., Vol I]

(1) 11 8 (बोधिसत्त्वेन कुशलमूलं वर्धयितव्यम्), (2) 97.3 (शिक्षापदादिधारिणो न कदाचिदपायगतिर्भवति); (3) 97.22 (शिक्षापदादिधारिणो सुगतिर्भवति), (4) 98.1 (भैषज्यगुरोस्तथागतस्य नामश्रवणे स्त्रीणां न पुन. स्त्रीजन्म).

मञ्जुश्रीबुद्धक्षेत्रगुणव्यूहालंकारसूत्र [MVy 56, T 59, N 23 (15)]

(1) 11 11 (बोधिसत्त्वेन पूर्वजन्मावदाने चर्योपेतं बोधिचित्तमुत्पादितम्), (2) 11 28 (बोधिसत्त्वस्य प्रणिधानानुष्ठानम्), (3) 34 1 (कथं बोधिसत्त्व. प्रणिधानाय चरन्ति ?), (4) 98.3 (मञ्जुश्रियो नामधारणे न पुन· स्त्रीभावो भवति)

मञ्जुश्रीविक्रीडितसूत्र [T 96, N 184–85 ; mentioned in Nāg's SS]

(1) 83.3 (प्रतिष कल्याणोपचितं कुशलमूलं प्रतिहन्ति).

महाकरुणा[पुण्डरीक] सूत्र [MVy 23 , T 111 ; N 117 ; mentioned in Nāg's SS]

(1) 55 30 (यत्किञ्चिद् बुद्धोऽपि समागेदकरस उदधि); (2) 164 5 (बुद्धोत्पादे यत्कुशलमूलं तन्निर्वाणपर्यवसानम्).

महामेघसूत्र [T 232, 235, 657, 1063 ; N 244 ; Baroda Ms. seems to be a Dhārani]

(1) 74 19 (मांसवर्जनम्) ; (1) 102 27 (दु स्वप्नविनाशना धारणी).

महावस्तु [see अवलोकनसूत्र]

मारीची (विद्या) [T 564, 988, N 844 847]

(1) 78 28 (विद्या)

मालासिंहनादसूत्र (=श्रीमाला°) [mentioned in Nag's SS]

मैत्रेयविमोक्ष [= गण्डव्यूहसूत्र, 52]

(1) 1 2 (चर्याविकलमपि बोधिचित्त फलप्रदम्), (2) 98 27 (बोधिचित्तेन पापविशुद्धि)

रत्नकरण्डकसूत्र [MVy 84, T 117, N 168–69]

(1) 7 10 (पृथग्जनोऽपि बोधिसत्त्व), (2) 190 20 (बोधिसत्त्वस्य नानासमारोपचित कुशलमूल विवर्धते)

रत्नकूटसूत्र [MVy 39]

(1) 33 13 (बोधिचित्तसप्रमोषस्य हेतव), (2) 33 17 (तेषा वर्जनहेतव); (3) 34 4 (बोधिचित्तस्य असप्रमोषकारणम्), (4) 34 19 (बोधिसत्त्वस्य चत्वारि स्खलितानि), (5) 34 28 (न अनधिमुक्तिकतया तथागताना सत्त्वेषु धर्मदेशना प्रवर्तते), (6) 81 11 (बोधिसत्त्वप्रतिरूपका), (7) 82 22 (बोधिसत्त्व लाभसत्कारभीत स्यात्), (8) 108 30 (चित्तशोधनमरण्यगतेन कर्तव्यम्), (9) 126 13 (चित्तस्मृत्युपस्थानम्)

रत्नचूडसूत्र (°परिपृच्छा) [MVy 38 T 91, N 23 (47)]

(1) 66 26 (सर्वाकारवरोपेता शून्यता), (2) 68 6 (स्मृतिलक्षणम्), (3) 124 17 (कायानित्यताभावना), (4) 125 22 (वेदनास्मृत्युपस्थानम्), (5) 126 31 (चित्तस्वरूपगवेषणम्), (6) 127 20 (धर्मस्मृत्युपस्थानम्), (7) 127 27 (धर्माणां प्रत्यवेक्षा); (8) 145 10 (चर्यापरिशुद्धि), (9) 168 30 (श्रद्धादीना बलानां सदाभ्यास कार्य)

रत्नमेघसूत्र [MVy 12, T 231, N 152 964, mentioned in Nag's SS]

(1) 7 28 (सर्वबालचरितविपत्तिसमतिक्रान्तो बोधिसत्त्व) (2) 13 22 (बोधिसत्त्वेन शिक्षापदेषु शिक्षितव्यम्, (3) 22 26 (दान हि बोधिसत्त्वस्य बोधि) (4) 32 20 (बोधिसत्त्व ईर्यापथेषु वीर्यमारभते), (5) 33 1 (कथ बोधिसत्त्वो मारकर्मपरिहारोपायकुशलो भवति?); (6) 33 6 (अकल्याणमित्रलक्षणम्), (7) 34 11 (अवसादो बोधिसत्त्वेन वर्जनीय), (8) 66 3 (अनर्थवर्जनम्), (9) 68 26 (चित्तपूर्वंगमा सर्वधर्मा), (10) 70 10 (सभेपसंवर) (11) 70 12 (बोधिसत्त्व-समुदाचारा), (12) 71 30 (सततभैषज्यम्), (13) 75 12 (श्माशानिकेन निरामिषेण भवितव्यम्), (14) 75 23 (भैषज्योपयोग) (15) 76 10 (विहारे स्थिति), (16) 76 15 (विहारशय्या), (17) 82 19 (क्व आत्मोत्कर्षो निदाष?) (18) 83 9 (क्व लाभसत्कार अनुज्ञायते?), (19) 83 16 (तेन दानेन नोन्नतो भवति) (20) 18 17 (कीर्तिश्लोकशब्दे नोन्नामजातो भवति) (21) 83 22 (चण्डालकुमारोपमाश्च विहरन्ति नीचनीचेन मनसा) (22) 83 24 (अभिनिष्क्रान्त गृहवासो बोधिसत्त्वो निहतमानो भवति) (23) 87 28 (कथ बोधिसत्त्वोऽयोनिशोमनस्कारावगतो भवति?), (24) 88 2 (बोधिसत्त्वो नात्मानमुत्कर्षयति, न परान् पंसयति) (25) 93 30 (आनन्तर्यचिकीर्षुपुरुषस्य मारणानुज्ञानम्) (26) [illegible]
च वर्जयेत्) (28) 1 [illegible]
(बलवर्धनम्) (30) [illegible]
करोति), (31) 152 32 (बुद्धपूजावर्णनम्) (32) 153 8 (तथागतपूजोपस्थानानि), (33) 153 10 (विविधानि पूजोपस्थानानि अनुविचिन्तयति), (34) 166 20 (तथागतप्रतिमादिकरणफलानि), (35) 186 2 (सर्वावस्थासु सत्त्वार्थं पुण्यसद्वये हेतु)

रत्नराशिसूत्र [T 88, N 23 (44), MR mentioned in Nāgs SS]

(1) 34 32 (वैयावृत्यकरेण भिक्षुणा सर्वभिक्षुसंघस्य चित्तमाराधयितव्यम्) (2) 72 3 (धर्मसंवाद) (3) 72 30 (रससंज्ञा नोत्पादयितव्या), (4) 76 4 (काषायधारणप्रयोजनम्), (5) 76 25 (श्रद्धादेय परिभोगश्च), (6) 111 1 (अरण्यवासगतेन व्यालमृगेभ्यो न भेतव्यम्); (7) 111 19 (अरण्यगतस्य देवादय साक्षिणो भवेयु), (8) 165 28 (तथागतस्तूपकरणफलम्), (9) 165 32 (तथागतचैत्यपूजाफलम्)

रत्नोल्काधारणी [MVy 50, T 145, 847, N 745]

(1) 4. 21 (श्रद्धामूलम्); (2) 6 8 (सङ्क्षेपतः श्रद्धामूलम्); (3) 85 11 (प्रथमचित्तोत्पादिको बोधिसत्त्वः सर्वसत्त्वानामन्तिके दशप्रकारं चित्तमुत्पादयति), (4) 174 7 (बोधिसत्त्वगुणभावना).

राजाववादकसूत्र (also अपरराजा°) [MVy 105, T 221; mentioned in Nāg's SS (!).

(1) 114.19 (सर्वसंस्कारा अध्रुवा)

राष्ट्रपालसूत्र (° परिपृच्छा) (°पालोकगाथा) [Ed. by L. Finot in BB]

(1) 34 23 (अनभिमुक्तिरप्यनर्थो बोधिसत्त्वस्य); (2) 85.3 बोधिसत्त्वा मानदर्शेन अपायभूमिं गच्छन्ति), (3) 108.20 (अरण्यवासगुणाः), (4) 112 25 (लीने मनसि मुदिताभावनया उत्तेजनं कुर्यात्); (5) 169.13 (बुद्धानुस्मृतिवर्णनम्).

लङ्कावतारसूत्र [Ed. by B. Nanjio, Japan]

(1) 73.27 (मांसवर्जनम्), (2) 74 20 (मांसवर्जनम्), (3) 75.16 (प्रकृतिमृतानामपि मांसस्य परित्यागः)

ललितविस्तर [Our edition in BST No 1, also Lefmann's and Rajendralal Mitra's editions]

(1) 6 18 (श्रद्धा), (2) 113 4 (संसारानित्यता), (3) 127·29 (स्कन्धादीनां शून्यता).

लोकनाथव्याकरण [T 174, N 165-66]

(1) 129·13 (शून्या अनात्मका धर्माः).

लोकोत्तरपरिवर्त [MVy 9, mentioned in Nāg's SS]

(1) 84 13 (बोधिसत्त्वानां दश मारकर्माणि)

वज्रच्छेदिका (प्रज्ञापारमिता) [Max Muller's edn]

(1) 95 28 (गम्भीरसूत्रान्तपरिचयात्पापक्षयो भवति); (2) 146 26 (यो बोधिसत्त्वोऽप्रतिष्ठितो दानं ददाति, तस्य पुण्यस्कन्धस्य न सुकरं प्रमाणमुद्ग्रहीतुम्).

वज्रध्वजसूत्र [°ध्वजपरिणामना]

(1) 16 32 (बोधिसत्त्व आत्मानं सर्वसत्त्वेषु निर्यातयति), (2) 18 28 (भोगपुण्यादीनां बोधिसत्त्वे नोत्सर्गः), (3) 19 4 (बोधिसत्त्वः सत्कृत्य दानं ददाति), (4) 19 10 (सत्कृत्य दानम्); (5) 20 15 (कुशलमूलपरिणामना), (6) 117 19 (बुद्धधर्मप्रयुक्तया मेध्या दिशां स्फरणम्), (7) 143 5 (बोधिसत्त्वः स्मृतिसंप्रजन्यविपुलगम्भीरचेता न विप्रवसति कुशलमूलपरिणामे), (8) 153.5 (परिणामना).

विद्याधरपिटक [T 3317]

(1) 79 3 (विद्या)

विनयविनिश्चय (=उपालिपरिपृच्छा) [T 68]

विमलकीर्तिनिर्देश [MVy 15, T 176, N 146, 147, 149; mentioned in Nāg's SS]

(1) 7 9 (बोधिचित्तम्), (2) 80 29 (संसारभयभीतेन बोधिसत्त्वेन बुद्धमाहात्म्ये प्रतिपत्तव्यम्), (3) 85 19 (निरन्तरेषु बोधिसत्त्वेन प्रेमगौरवाभ्यासः करणीयः); (4) 140 20 (अभूतपरिकल्पस्य विपर्यस्ता संज्ञा मूलम्), (5) 143 30 बोधिसत्त्वस्य भोगशुद्धिरन्नपानशुद्धिवत् परहिताय भवति), (6) 144 1 (भोजनदानेन बोधिसत्त्वस्य भोजनं न क्षीयते); (7) 144 5 बोधिसत्त्वस्य भोजनं सत्त्वानां सुखं परिणमति), (8) 145 22 (बोधिसत्त्वगोचरः), (9) 172.21 (संघानुस्मृतिः).

वीरदत्तपरिपृच्छा [MVy 83; T 72, N 23 (28), 339, 947; mentioned in Nāg's SS]

(1) 23 7 (धर्मबुद्धिना शरीररक्षा कर्तव्या); (2) 124 27 (कायस्याशुचित्ववर्णना), (3) 125 8 (कायस्याशुचित्वम्), (4) 125.17 (कायस्य प्रभङ्गुरत्वम्).

शालिस्तम्बसूत्र [ed. by Poussin; ed. by A. Śastri]

(1) 120 18 (आध्यात्मिको बाह्यश्च प्रतीत्यसमुत्पादः)

बौद्धसंस्कृतग्रन्थमालायां प्रकाश्यत्वेन संकल्पिता ग्रन्थाः ।

१ नव धर्माः

१ ललितविस्तर Rs 10 00 and 12 50
२ समाधिराजसूत्रम् Rs 12 00 and 16 00
३ लङ्कावतारसूत्रम् Rs 10 00 and 12 50
४ अष्टसाहस्रिका (प्रज्ञापारमिता) आलोकव्याख्यासहिता Rs 20 00 and Rs 25 00
५ गण्डव्यूहसूत्रम् Rs 16 00 and 20 00
६ सद्धर्मपुण्डरीकसूत्रम Rs 10 00 and 12 50
७ दशभूमिकसूत्रम् Rs 10 00 and 12 50
८ सुवर्णप्रभाससूत्रम
९ तथागतगुह्यकम्

२ माध्यमिकमते—

१० मध्यमकशास्त्र [नागार्जुनीयम्, आचार्यचन्द्रकीर्तिविरचितया प्रसन्नपदाख्य-व्याख्यया सवलितम् Rs 10 00 and 12 50
११ शिक्षासमुच्चय शान्तिदेवविरचित Rs 10 00 and 12.50
१२ बोधिचर्यावतार शान्तिदेवविरचित प्रज्ञाकरमतिविरचितया पञ्जिकाख्य व्याख्यया सवलित Rs 10 00 and 12 50

३ योगाचारमते—

१३ सूत्रालङ्कार आचार्यासङ्गविरचित

४ विनयाः

१४-१५ महावस्तु–लोकोत्तरवादिना विनय
१६ मूलसर्वास्तिवादिना विनय (Gilgit Mss)

५ महायानसूत्रसंग्रहः

१७ प्रथम खण्ड –प्रज्ञापारमितानयेना, सुखावतीव्यूह, कारण्डव्यूह, राष्ट्रपाल परिपृच्छा, शालिस्तम्बसूत्रम् अर्थविनिश्चयसूत्रं च Rs. 16 00 and 20 00
१८ द्वितीय खण्ड –करुणापुण्डरीकम्, मञ्जुश्रीमूलकल्प

सागरमति(परिपृच्छा)सूत्र [T 152 N 61 9 6 mentioned in Nāg's SS]

(1) 10 23 (बोधिसत्त्वेन प्रतिज्ञापालनं कर्तव्यम्) (2) 26 19 (बोधिसत्त्वेन सूत्राणां सद्रक्षणेन सद्धर्मपरिग्रहः कार्यः) (3) 27 13 (सद्धर्मपरिग्रहः) (4) 31 29 (दश माराङ्कुशाः) (5) 70 29 (अप्रसादकरचर्यावर्जनम्) (6) 71 18 (परप्रसादरक्षा) (7) 80 26 (अत्यागप्रतिषेधः) (8) 84 3 (बोधिसत्त्वः कायपरित्यागी भवति) (9) 84 7 (निर्मांसस्य धर्ममुखानि आभास्यमुपगच्छन्ति) (10) 102 31 (त्रिविधा क्षान्तिः) (11) 146 17 (आरब्धवीर्येण सदा बोधिसत्त्वेन भवितव्यम्) (12) 166 17 (तथागतस्य निदर्शनानि पूजास्थानानि) (13) 190 7 (धारणीमन्त्रेण मारकर्माणि विगमय्य धर्मदानं करोति) (14) 199 17 (धर्मभाणकेन चौक्षेण शुचिसमुदाचारेण भवितव्यम्)

सिंहपरिपृच्छा [MVy 70 T 81]

(1) 6 20 (श्रद्धा) (2) 6 21 (बोधिचित्तम्) (3) 33 23 (बोधिचित्तसंप्रमोषस्य वर्जनोपायाः) (4) 33 27 (बोधिचित्तं न त्यजति) (5) 33 30 बोधिचित्तं न त्यजति)

सुवर्णप्रभासोत्तमसूत्र [Ed by Nobel and also by Nanjio and Idzumi]

(1) 90·4 (विशुद्धसमुदाचारः कथं भावयितव्यः ?) (2) 119·1 (मैत्रीकरुणादीनां प्रधानी भावना)

सूकरिकावदान (= दिव्यावदान 14)

(1) 98 23 (शरणगमने न दुर्गतिः)

हस्तिकक्ष्यसूत्र [MVy 75 T 207 N 193 94]

(1) 74 19 (मांसवर्जनम्)

बौद्धसंस्कृतग्रन्थमालायां प्रकाश्यत्वेन संकल्पिता ग्रन्थाः ।

१ नव धर्माः

१ ललितविस्तर Rs 10 00 and 12 50
२ समाधिराजसूत्रम् Rs 12 00 and 16 00
३ लङ्कावतारसूत्रम् Rs 10 00 and 12.50
४ अष्टसाहस्रिका (प्रज्ञापारमिता) आलोकव्याख्यासहिता Rs 20.00 and Rs 25 00
५ गण्डव्यूहसूत्रम् Rs 16 00 and 20 00
६ सद्धर्मपुण्डरीकसूत्रम Rs 10 00 and 12 50
७ दशभूमिकसूत्रम Rs 10 00 and 12.50
८ सुवर्णप्रभाससूत्रम
९ तथागतगुह्यकम्

२ माध्यमिकमते—

१० मध्यमकशास्त्र नागार्जुनीयम्, आचार्यचन्द्रकीर्तिविरचितया प्रसन्नपदाख्यव्याख्यया सवलितम् Rs 10 00 and 12.50
११ शिक्षासमुच्चय शान्तिदेवविरचित Rs 10 00 and 12.50
१२ बोधिचर्यावतार शान्तिदेवविरचित प्रज्ञाकरमतिविरचितया पञ्जिकाख्यव्याख्यया सवलित Rs 10 00 and 12 50

३ योगाचारमते—

१३ सूत्रालङ्कार आचार्यासङ्गविरचित

४ विनयाः

१४-१५ महावस्तु—लोकोत्तरवादिना विनय
१६ मूलसर्वास्तिवादिना विनय (Gilgit Mss)

५ महायानसूत्रसंग्रहः

१७ प्रथम खण्ड—प्रज्ञापारमितानयेश, सुखावतीव्यूह, करण्डव्यूह, राष्ट्रपालपरिपृच्छा, शालिस्तम्बसूत्रम् अर्थविनिश्चयसूत्रं च Rs. 16 00 and 20 00
१८ द्वितीय खण्ड—करुणापुण्डरीकम्, मञ्जुश्रीमूलकल्प

६ अवदानसंग्रहः

१९ अवदानशतकम् Rs. 10.00 and 12.50

२० दिव्यावदानम् Rs. 16.00 and 20.00

२१ जातकमाला (बोधिसत्त्वावदानमाला) सुभाषितरत्नकरण्डककथा च, आर्यशूरविरचिता Rs. 10.00 and 12.50

२२-२३ अवदानकल्पलता क्षेमेन्द्रविरचिता Rs. 20.00 and 25 00

७ प्रकीर्णग्रन्थाः

२४ महायानस्तोत्रसंग्रहः

२५ अश्वघोषग्रन्थाः– बुद्धचरितम्, सौन्दरनन्दम्

